

Naziv originala:
Alexandra Potter WHO'S THAT GIRL?

ALEKSANDRA POTER

Ko je ta
devojka?

Prevela Magdalena Reljić

Beograd 2009.

20. avgust 1997.

Dragi dnevniče,

Probudila sam se sa užasnom glavoboljom. Sinoć smo Nesi i ja bile u novoj pivnici koja se zove *Wellington*. Kakav provod! Pre izlaska, popile smo flašu šampanjca, jer smo tamo mogle da priuštimo samo po kriglu piva. Videla sam Bilija Ramanija, muzičara. Bože, presladak je, ali on i ne zna da ja postojim...

I dalje volim svoj novi posao u časopisu - ljudi su stvarno kul i od njih mogu mnogo da naučim. Sledeća stanica je *Vog*! Dobro, mogu valjda malo da maštam... S posla sam zvala tatu da mu čestitam rođendan - sviđaju mu se i čestitka i poklon!!! Sredila sam da sledećeg vikenda odem kući i posetim matorce. Nedostaju mi!

Opet izgledam superseksi. Za vreme ručka, Nesi i ja smo se sunčale u parku i nabacile lepu bojicu. Ona nije prestajala da priča o Džulijanu, svom novom dečku. Izašli su samo nekoliko puta i već je do ušiju zaljubljena!

Toliko. Moram da se spremam. Večeras idem na žurku na kojoj ću obući novi minić mis selfridž. Jedva čekam - provešću se ludo i nezaboravno!!!

Dnevni raspored za 20. avgust 2007.

- 06.00 Buđenje.
- 06.15 Lični trener.
- 07.30 Imejlovi.
- 08.00 Odlazak na posao.Telefoniranje usput.
- 09.00 Dolazak na posao.Traganje za novim pričama.
- 10.00 Pisanje imejlova i sastanak s Larijem Goldštajnom.
- 12.30 Ručak s novinarima iz Dejlistandarda i ostalih medija.
- 15.00 Pisanje izjave za štampu.
- 16.00 Povezivanje Džonija Birda, frizera s Vest Enda, s novim urednikom časopisa Kats za intervju o njegovom novom šamponu.
- 17.00 Napiši više taj tekst!
- 18.00 Rad na prijavi za nagradu Klod Najn.
- 19.00 Večera s Majlsom.
- 20.00 Pregled rasporeda za sutra i pripreme.
- 23.00 Pročitaj poglavlje u knjizi Kako da najlakše pronađete sebe.
- 21.00 Spavanje.

1.

Vuuššš-vuuuušššš-vuššš-vuuuušššš.

Ah, kakva uživancija. Talasi nežno zapljuskuju pustu obalu - *vuuu-šššššš* - njihovi beli, penušavi rubovi načas pomiluju pesak pre nego što se opet otkotrljaju nazad. *Vuuuušššššš*. Napred-nazad. Napred-nazad. Poput najbolje uspavanke. Opuštajuće. Umirujuće. Moj um leluja. Moje telo lebdi. Ponirem u nepregledne dubine spokoja...

BIP-BIP-BIP-BIP!

Uh. Nažalost, ne više. Ipak sam u svom londonskom stanu. Ponedeljak je ujutro i budi me prodoran zvuk budilnika.

Srce mi brže lupa, misli naviru, okrećem se u krevetu, podižem aromaterapijsku masku za oči i nervozno gvirim u digitalni sat: 06.00. Stomak mi se grči. Bože, kad pre? Pre posla imam zakazane vežbe s ličnim trenerom - moram da ustanem.

BIIIIIIIIPPPP!!!

I to odmah.

Pritiskam dugme za isključivanje buđenja i sklanjam pokrivač. Ovu posteljinu sam nedavno kupila. Šivena je od organskog, nebeljenog pamuka za koji me je prodavačica u Džon Luisu ubeđivala da će umanjiti moje alergije. Imam gomilu alergija, što je malo ponižavajuće, jer zvučim kao jedna od onih trendom opterećenih žena koje nose klompe i smatraju da je kul biti alergičan na sve i svašta, ali ja stvarno imam alergije. Najstvarnije. Uostalom, htela sam da isprobam te nove čaršave. Iskreno, nisam sigurna da li mi pomažu ili ne, budući da mi oči zasuze svaki put kad pomislim koliko sam ih platila.

Budilnik više ne pisti, ali za trenutak ne mogu da skupim snagu i ustanem. Protežem ruke i noge, širim ih na krevetu poput morske zvezde sa sve maskom na licu. Ovlaživač prostorije i dalje radi. Stereo uređaj u uglu neprekidno svira, podešen na 'Opuštajuću uspavanku pored okeana koja mi jedino pomaže da zaspim. I sve to samo zato što imam gomilu alergija i patim od nesanice. Kakav

bedak. Ali tako je. Jednostavno se teško isključujem. Čim sklopim oči, sve one sitne brige počinju da mi gmižu po glavi, poput roja mrava.

Jednom sam pokušala da ih izbrojim, kao što ljudi broje ovce, ali efekat je bio sasvim suprotan. Umesto da zaspim, potpuno sam se razbudila i istraumirala od silnih strahova, dočekavši jutro zagledana u TV emisiju o neuspelim plastičnim operacijama. Sledećeg dana, ne samo što sam bila iscrpljena, nego sada uporno sanjam košmare na temu podmlađivanja vagine. (Verujte mi, višak informacija ponekad može samo da naškodi.) I to je poslednji put da sam nešto tako pokušala.

Kad smo već kod toga, noćas sam sastavila čak pet sati sna. Bilo je skoro 1 posle ponoći kada sam završila poglavlje knjige „Kako da najlakše pronađete sebe i isključila lampu”. Ali svaka uspešna žena trebalo bi da malo spava, zar ne? Margaret Tačer je vodila zemlju spavajući samo četiri sata, i stalno nailazim na članke o tome kako Madona ustaje u 4 ujutro da bi vežbala jogu.

Zevam. Možda bih mogla sebi da poklonim još 5 minuta ležanja u krevetu. Mislim, pet minuta nije neka tragedija, zar ne?

Skupljam se u položaj fetusa, ali momentalno me probada osećaj krivice. Odlučujem da odležim još samo dva minuta. Preda mnom je teška nedelja. Sutra imam sastanak s potencijalnim klijentom – Larijem Goldštajnom, vrhunskim kozmetičkim stomatologom iz Los Anđelesa koji opslužuje sve holivudske face i sada planira da otvori kliniku ovde u Londonu. Trenutno traži PR firmu koja će mu organizovati promociju. Iskreno se nadam da će se odlučiti za moju.

Osećam treptaj ponosa. Još ne mogu da verujem da imam sopstvenu firmu - Meriveder PR - koja je u poslovnom odeljku poslednjeg Telegrafa proglašena „londonskim butikom za odnose s javnošću.

Specijalizovanu za zdravlje i lepotu, ovu firmu je pre tri godine osnovala Šarlot Meriveder (to sam ja!), stručnjak za odnose s javnošću i iskusna novinarka koja svakom svom klijentu daje poseban i ličan pečat.

Što me upravo podseti - moram da proverim ima li gospodin Goldštajn neke neobične dijetetske prohteve. Prošle nedelje sam za klijente rezervisala sto u novom suši restoranu, na koji se mesecima čeka (kada moljakanje nije uspelo, bila sam prinuđena da podmitim vlasnika obećanjem da ću u svom prvom sledećem članku nesebično nahvaliti njegov restoran) da bih na kraju otkrila da je potpredsednica kompanije trudna, te stoga ne sme da jede živu ribu.

Moj treptaj ponosa brzo nestaje i biva zamenjen poznatim grčem strepnje. Okej, zaboravi dva minuta izležavanja u krevetu. Neka bude jedan.

Ah da, i ne smem da zaboravim da odgovorim na imejllove svog ličnog finansijskog savetnika. Sada kada sam prevalila tridesetu, moram da mislim na ušteđevinu i penzioni fond. Po njegovim rečima, moje akcije u Saut ist ejdžu ne izgledaju sjajno, a ni penzija mi nije baš najevidentnija. Sve bolje od boljeg... kada bih imala pojma o čemu čovek priča.

Pedeset pet sekundi.

Zbog čega moram da naručim nekoliko onih knjiga sa Amazona, na primer, Investiranje u ljude koji su donedavno mislili da je Don Džonson veliki tenor, ili tako nekako.

Pedeset sekundi.

Majls, moj dečko, tvrdi da je veoma važno planirati budućnost. On je agent za nekretnine i ne prestaje da priča o sigurnosti i investiranju. U stvari, prošle nedelje dok smo ležkarili u krevetu, odlutala sam usred razgovora o hipotekama i zamislila sebe kako se ljubim s Džejkom Džilenholom.

Iskreno, često to radim u poslednje vreme...

Četrdeset pet sekundi.

Ali to je normalno. Svi maštaju, čak i ako su u vezi. Znam, pročitala sam to u jednoj od onih knjiga za samopomoć. Majls i ja smo zajedno već osamnaest meseci i imamo sjajan odnos. Okej, seks nije nešto naročito eksplozivan, ali nije sve u tome, zar ne? Kada sam bila mlada, seks je zaista bio važan, ali danas imam previše briga da bih još i zbog njega lupala glavu.

Četrdeset sekundi.

Odeća na hemijskom čišćenju. Ne smem da zaboravim da je podignem.

Trideset pet sekundi.

A tu je i nabavka hrane. Obično to obavljam u onim kul organskim supermarketima gde sam jednom videla Gvinet Paltrou pored gondole s krompirom. Nažalost, tamo je užasno skupo - na primer, kilo banana je 5 funti - ali zaista se trudim da mi ishrana bude maksimalno zdrava i izbalansirana. Doduše, ove nedelje sam bila previše zauzeta tako da mi je frižider potpuno prazan.

U stvari, lažem. Pun je trulog povrća. To je jedini problem sa organskom hranom. Brzo se kvari, jer ne sadrži hemikalije i veštačke aditive. Na kraju je tako uvelu teška srca pobacam i večeram negde

napolju.

Trideset sekundi.

Au da! Obećala sam Majlsu da ću večeras kuvati večeru. Doduše, 'kuvanje' je ovde blagi eufemizam.

Najčešće, umesto organskog povrća, ubacim u korpu pakovanje još vrućeg 'porčini rižota'. Obožavam supermarkete koji u svojoj ponudi imaju gotovu hranu. Okej, ta varijanta nije nimalo jeftina, ali štedi i vreme i živce. Mislim, jeste li ikada sami kuvali rižoto? Taj proces traje čitavu večnost. Bukvalno nekoliko sati mešanja u čorbi od povrća, na svakih pet minuta, sve dok vam se ručni zglob ne ukoči a želudac ne ispere od belog vina, prvenstveno namenjenog rižotu. (Zaboga, morate nešto da pijuckate dok mešate - ubitačno je dosadno.) Uprkos besomučnoj žrtvi, rižoto na kraju ispadne grumuljav i neukusan, zbog čega ste prinuđeni nedeljama da ga jedete jer podseća na ječmenu kašu, budući da su samo dve šolje zrnevlja dovoljne da se nahrani vojska.

Kao i obično, misli mi lete sto milja na sat. Okrećem se u krevetu i privijam jastuk na grudi.

Dvadeset pet sekundi.

Kad malo bolje razmislim, nemam vremena za nabavku hrane. Moraćemo da večeramo napolju. Ali to je okej. Ujedno i dobar izgovor da isprobam onaj novi restoran na početku moje ulice. Otvoren je pre samo par nedelja i jedva čekam da ga overim.

Dvadeset sekundi.

O, bože! Umalo da zaboravim: danas je tati rođendan. Prošle nedelje, mama mi je ostavila tri podsetnika na telefonskoj sekretarici i opet sam zaboravila. Što je najgore, nisam mu kupila ni čestitku. Prošle godine, poslala sam mu elektronsku, jer sam, kao i obično, bila do guše u poslu; međutim, kad sam ga pozvala telefonom, glas mu je nekako utanjio pa je mama brže-bolje preuzela slušalicu i zapodenula veseli razgovor o novoj dogradnji susedne kuće.

Petnaest sekundi.

Stomak mi se steže. Okej, Šarlot, ne stresiraj se inače ćeš dobiti onaj ogavni osip po grudima i moraćeš cele nedelje da nosiš rolku kao Dajana Kiton u filmu Samo ne ti. Znam! Pozvaću cvečaru i naručiću ekspresnu isporuku. Pa šta ako je muškarac u pitanju? I muškarci vole cveće, zar ne? Samo ću zamoliti cvečarku za neku mušku boju, ili tako nekako.

Deset sekundi.

Da li rade cveće u tamnoplavoj boji?

Pet sekundi.

U redu. Vreme isteklo.

Pridižem se na laktove i vadim iz usta štitnik za zube. Prema recima mog zubara, u snu škrgućem. Tvrdi da ću, ukoliko ne budem nosila štitnik, ostati bez zuba i izgledati kao Šejn Mekgovan iz Pogsia. Dobro, nije baš tako rekao, ali samo zato što zapravo ni ne zna ko je Šejn Mekgovan, a kamoli ko su Pogsi. Svejedno, moram da nosim štitnik za zube koji košta preko hiljadu funti. Vanesa, moja najbolja drugarica, smatra da je to čista ludost. Kaže da bi bilo pametnije da sam pare potrošila na putovanje, jer mi je očajnički potreban odmor.

Iskreno, volim Vanesu, ali ona je šašavija čak i od mene. Odmor? Kao da imam vremena za odmor. Uostalom, već radim dovoljno stvari koje me opuštaju. Na primer, pilates. Dobro, malo preterujem - jednom sam otišla na pilates i zaspala tokom vežbi na strunjači - ali čvrsto sam odlučila da ga redovno upražnjavam. Osim toga, volim da leškarim u mirisnim kupkama sa zapaljenim svećama oko kade i čašom hladnog vina u ruci. Priznajem, nisam to skoro uradila - u stvari, kupanje mi se obično svodi na brzo tuširanje s brijaćem u ruci – ali opet. Povrh svega, posedujem relaksirajući CD Pola Mekene, koji mi je poslala mama. Tu je negde. Verovatno u jednoj od fioka.

Evo, definitivno ću ga preslušati čim nađem vremena...

Okej, neću otići tako daleko i reći da sam maksimalno opuštena, ali ko je? Vodim svoju firmu. Otplaćujem stan. Imam milion odgovornosti i toliko bora oko očiju da je krajnje vreme da ih nekako ispeglam. Mislim, više nemam dvadeset jednu.

Hvala nebesima.

U dvadeset prvoj, živela sam u iznajmljenoj sobi, radila od jutra do sutra i stalno bila bez kinte. Sada imam svoju uspešnu PR kompaniju, predivan stan u pošumljenom delu zapadnog Londona i jednu od onih kabriolet 'buba'. Hranim se u restoranima i mogu sebi da priuštim firmiranu odeću i luksuzna putovanja.

Na koja, doduše, ne idem, jer nemam vremena, ali samo kažem.

Ah, da, imam čak i ličnog trenera.

Koji samo što nije... Nevoljno ustajem iz kreveta i toplu, meku pidžamu zamenjujem trenerkom. Podižem roletnu. Napolju je i dalje mrak, i za trenutak zurim u tihu, uspavanu ulicu.

Imam trideset jednu i vodim život o kojem sam oduvek sanjala. Čujem zvono na vratima i okrećem glavu od prozora.

„Dolazim!” dovikujem, trljajući sanjive oči i hitajući ka vratima.

2.

Sat vremena kasnije, posle iscrpljujućeg džoginga po parku i oko milion skokova uvis, moj lični trener Ričard trčeći me predvodi do mog stana. Ričard je nekada radio u teritorijalnoj odbrani i prosto uživa u tome da me forsira.

Nažalost, ne mislim na ‘forsiranje’ one vrste koja uključuje lepršavu haljinicu i podvriskivanje, nego lice okrenuto ka zemlji i zadihana pluća dok on zapoveda da uradim još pedeset sklekova.

„Šta misliš da poslednjih sto metara trčimo sprintom?” predlaže. Verujte mi, imam tuce razloga da ga odbijem, ali Ričard već hita ispred mene, visok, mišićav i zategnut u svom minijaturnom crnom trikou. Pridižem se i jurišam za figurom koja s lakoćom grabi napred.

„Ajde, ajde, ne zabašavaj. Napuni pluća. Savij kolena. Hop, hop, hop, hop, hop.”

Kunem se da su Ričardovi nožni listovi najveći na svetu. Po svemu sudeći, u teritorijalnoj odbrani pretrčao je na stotine milja u punoj ratnoj opremi koja je verovatno teža od mene. Nešto što me redovno teši - za slučaj da neko mora da me nosi do kuće ukoliko se iznenada srušim od umora.

Sustižem ga tek pred svojom zgradom.

„Okej. Vidimo se u sredu u isto vreme.” Skakućući u mestu, Ričard me pljeska po leđima, toliko srdačno da se umalo sruših kao sveća.

„U sredu u isto vreme”, veselo ponavljam sa smeškom i otključavam vrata od ulaza.

„I ne zaboravi da prethodno protegneš mišiće”, dovikuje mi, hvatajući se za lakat i gipko savijajući ruku iza glave.

„Neću.” Zanosno se smeškam i mašem mu pre nego što nestanem u hodniku gde se iznemoglo rušim na pod.

Ovaj ritual ponavljam triput nedeljno. Kao mlada, bila sam prava lenjivica, ali sada kao starija i mudrija znam koliko je važno održavati fizičku kondiciju. Iako 'kondicija' nije prava reč kojom bih opisala svoje trenutno stanje. Pre bih rekla da je to iscrpljenost ili agonija.

Dok znojavog lica ležim na podu hodnika, poput beživotnog tela koje treba oivičiti kredom, pokušavam da se usredsredim na disanje. Naravno, postoje jutra koja volim da izlenčarim u krevetu, ali podjednako volim da se uvučeni u svoje uske farmerke. Povrh toga, kao što Ričard reče, kardiovaskularni sistem je od suštinske važnosti za zdravo srce. Instinktivno spuštam ruku na grudi. Srce mi lupa kao da će eksplodirati.

Ali neće. Mislim, srca ne eksplodiraju tek tako, zar ne?

Skidam monitor za srce i očitavam brojke na digitalnom ekranu. Bože, broj otkucaja u minuti je nenormalno visok. Počinjem da paničim. Uz to, jedva dišem. Kroz glavu mi proleću scene iz Hitne pomoći - znate, one s pacijentom na kolicima i zgodnim doktorom koji viče: „Udalji se!” a potom spušta dve elektronske ploče na ogoljene grudi poluživog pacijenta.

Moja panika ne jenjava. O, bože, neću valjda dobiti srčani napad? I to na rođendan svog oca!

Prestravljeno grlim sopstvene grudi. Ako umrem, tata više nikad neće slaviti svoj rođendan. Umesto u pivnici, s prijateljima, provodiće ga klečeći na mom grobu, žaleći za gubitkom svoje jedine kćeri.

Šarlot, prekini! Pokušavam da se saberem. Ne budi smešna! Ubrzani puls je normalna stvar, u tome je poenta cele stvari. Naporno si vežbala, a vežbe su blagotvorne. Ustajem sa poda i hvatam svoj odraz u ogledalu. Lice mi je pokriveno jarkocrvenim pečatima, oči su mi zakrvavljene a kosa zalepljena za glavu poput znojavog šlema.

Uh.

Kako god, ne mogu ceo dan da stojim ovde - moram da se spremim za posao. Automatski proveravam vreme na zidnom satu. Imam mnogo satova. Zbog toga, Vanesa naziva moj stan Švajcarskom, ali ma koliko se trudila, redovno kasnim. Raspored mi je užasno zgusnut. Prosto nemam vremena ni da 'iskuliram', kako to ona voli da kaže.

Skidam sa sebe znojavu trenerku i ulazim pod tuš. Ne može se reći da nikad ne kuliram. Naprotiv. Na primer, ako u svom dnevnom rasporedu ugledam prazan prostor, uvek ga popunim nečim

opuštajućim. Problem je što u mom dnevnom rasporedu nema praznog prostora...

Šminka? Perfektna, ali prirodna. Provereno.

Kosa? Ravna, ali iskrzana na krajevima. Provereno.

Odeća? Stojim pred velikim ogledalom svog ormara-sobe i odmeravam usku crnu suknju i bluzu s mašnom. Moram da izgledam profesionalno a fanki. Ulično a šik. Kul a - koja je ono reč? - ugladeno.

Smrknuto zurim u svoja stopala i navlačim cipele drugog dizajnera. Mnogo bolje. Provereno. U glavi prelistavam uobičajeni spisak pre nego što krenem na posao, istrčavam iz spavaće sobe i po stanu skupljam svoje stvari.

Laptop? Nikud ne idem bez svog ajbuka. Čak ni u toalet. Jer, nikad ne znam kada će nešto da mi zatreba sa Gugla. Bučno zatvaram laptop i ubacujem ga u futrolu. Provereno.

Aktovka? Pogled mi pada na nju, položenu na kauč. Iz nje viri hrpa dokumenata koje moram da iščitam i ispotpisujem. Što je moguće pre. Provereno.

Prostirka za jogu za slučaj da dobijem prazan prostor? (Samo se ti nadaj.) Provereno.

Blekberi? Gde je, do đavola? Ah da, već mi je u ruci. Naravno. Provereno.

Usput, srce mi se oporavlja. Znala sam da hoće. Samo sam se malo uspaničila. Snađe me to ponekad, naročito kad je u pitanju zdravlje, ali obično sam vrlo oprezna. Bolje sprečiti nego lečiti, to stalno ponavljam.

Nažalost, moj lekar ne deli to mišljenje. Verovatno me smatra hipohondrom, ili tako nekako. Evo, prošle nedelje, na grudima mi se pojavio taj smešan osip, i kada sam guglovala simptome, podudarili su se sa onim koje izaziva buba mesožderka iz Amazona. Okej, nisam 'nedavno putovala na Amazon', kako je to moj lekar sročio, ali nije bilo potrebe da se toliko goropadi. Naravno, nije me poslao u bolnicu za tropske bolesti, niti bilo šta slično! Samo mi je rekao da je to verovatno ekcem i dao neku E45 kremu da se mažem ujutro i uveče. Što sam i činila. Osip je ubrzo prošao, ali opet, mogla je da bude i buba mesožderka.

S gomilom torbi na ramenu, na stolu ostavljam novac za čistačicu i istrčavam iz kuće. Zatim se opet vraćam, jer me napolju zaslepljuje jarko sunce.

Tamne naočari? Pogled mi leti ka stočiću u hodniku koji krasi lampa, bela orhideja i nekoliko uramljenih fotografija. Među njima je i ona s mamom i tatom, uslikana onog dana kada sam diplomirala. Matroci izgledaju skoro isto kao sada, samo je tata imao više kose a mama furala fazon jarkocrvenih ruževa za usne. Sebe jedva da prepoznajem. Na slici sam obučena u tradicionalnu crnu univerzitetsku odoru sa četvrtastom kapom na glavi. Kosa mi je duga, tamna i beživotna. Sušta suprotnost sadašnjem sveže isfeniranom i redovno šatiranom pažu.

Fotografija je takođe uslikana pre mog otkrića pincete kojom sam crne, guste obrve uobličila u savršeno izvijene lukove. A tek osmeh! Gledam u svoje zakrivljene prednje zube koji su sada ispravljani zahvaljujući protezi u kasnim dvadesetim. Bože, tada sam izgledala potpuno drugačije.

Naočare za sunce nalazim skrivene iza fotografije, uzimam ih i trčim ka vratima, zatim niz stepenice, i otključavam 'bubu' iz daljine. Svetla se pale i otvaram vrata. Prokletstvo! Još jedna kazna za nepropisno parkiranje. Psujem sebi u bradu i vadim je ispod brisača, a zatim uranjam u kožno-plišano sedište. Kaznu ubacujem u džep, zajedno sa ostalim sitnicama, i okrećem ključ. Mašina bučno oživljava.

Istinski volim svoj auto. Moćan je i poseduje sve neophodne sitnice: grejače za sedišta, satelitsku navigaciju i instrument-tablu koja noću svetli poput kokpita. Dan kada sam ga kupila bio je najsrećniji u mom životu. Sećam se kako sam ga zaljubljenog gledala, parkiranog na ulici ispred stana, svog blistavog i sjajnog. Nisam mogla da verujem da je moj.

Da budem iskrena, nije mi pružio onoliko uzbuđenja koliko sam se isprva nadala da hoće, budući da u Londonu ne može da premaši dvadeset milja na sat, razmišljam dok se uključujem u gust jutarnji saobraćaj.

U stvari, podzemnom železnicom bih verovatno putovala brže. Blekberi najednom počinje iritantno da pisti. Gledam u sat na instrument-tabli: nije još ni 8.

„Halo? Meriveder PR... Ah, da. Drago mi je što vas čujem. Vezano za onaj ugovor...” Na uvo kačim slušalicu i lako upadam u radnu rutinu, obavljajući poziv za pozivom.

Dvadeset minuta kasnije, i dalje kasnim. Saobraćaj je totalno zakrčen. Za sve su krive Olimpijske igre. U toku je ogroman program urbanističkog razvoja i na svim starim zdanjima započeti su radovi

reparacije koji moraju biti gotovi do 2012. godine. U novinama sam čitala kako je to jedan od najvećih i najkompleksnijih poduhvata u Londonu, nazvan 'Kopanje, demoliranje, dizajniranje'. I naravno, nije ograničen samo na Ist End. Po svemu sudeći, predviđena je restauracija celog grada. Štaviše, u planu je izgradnja tog imponantnog, supermodernog centra nedaleko od moje firme, čiji su temelji već duboko iskopani. Ivning standard ga je nazvao građevinskim čudom', a za mene je to samo ogromna, zjapeća rupa u zemlji zbog koje redovno i svuda kasnim. Već penim dok gmižem u beskrajnoj koloni automobila. Frustrirano lupkam prstima po volanu, osećajući kako mi se sveprisutni grč u stomaku pojačava svaki put kad pogledam na sat. Sranje! Prelistavam svoj raspored u glavu. Preda mnom je važna nedelja, ali prethodi joj gomila posla, počev od ovog jutra. Ne želim da zakasnim.

A onda primećujem znak od kojeg mi se srce čepa: RADOVI NA PUTU: PREUSMERENJE. Samo mi je još to trebalo. Sada ću definitivno da zakasnim.

Van sebe od besa, pratim kolonu koja skreće u drugu traku i sporo se provlači između jarkonarandžastih kupa. Mislim, stvarno, može H sporije? Gledam na brzinomer. Ne idem ni pet milja na sat! Ovim ću tempom stići na posao... pokušavam da izračunam u glavi. Jao, nemam pojma, ali potrajaće čitavu večnost. Što znači da opet neću stići na vreme.

Kolona bolno sporo skreće levo i počinje da vijuga sporednim uličicama, i konačno uočavam ispred sebe glavnu saobraćaj niču. Nadam se da to znači kraj preusmerenja. Preda mnom je niz semafora. I svi svetle zeleno. Hajde, hajde, hajde. Kola ispred mene polako prolaze.

Približavam se. Pored mene sporo promiču bankine. A onda svetla postaju žuta. Pokušavam da se provučeni.

Ne vredi. Crvena su.

Uhhhh.

Gazim kočnicu i osećam kako mi pritisak raste dok snuždeno sedim za volanom. Okej, smiri se, Šarlot, naređujem sebi. Stresom nećeš ubrzati stvar. Usredsredi se na relaksirajuće disanje. Sklapam oči i širim nozdrve. UDAH. Izdah. UDAH. Izdah.

Ma, batali. Otvaram oči. Žao mi je, Šivanjandra, ili kako se već zoveš, ali ovo mi ništa ne pomaže.

Moraću da pozovem Beatris i nekako istumbam raspored. Za petnaest minuta trebalo bi da sam na sastanku. Očajnički grabim Blekberi. I baš kad pomislim da stvari ne mogu biti gore...

Nisam u dometu.

Sjajno. Ali sjajno. Šta sad da radim?

Nervozno cokćem jezikom, ne skidajući pogled sa semafora. Još je crveno. Gospode. Ovo mora da je najduže crveno u istoriji. Očajnički gledam oko sebe. Na uglu ulice vidim trafiku, ljude koji na stanici čekaju autobus, ofucani solarijum koji kao da je oduvek tu. U stvari, kad bolje razmislim, i jeste oduvek tu.

Očigledno nisam obraćala pažnju, jer tek sada shvatam gde sam. Ovim putem sam svakog jutra putovala na posao kada sam se tek bila doselila u London. Samo što sam se tada vozila u suprotnom pravcu. Pitam se koliko je prošlo otkad sam se odselila iz ovog kraja.

Sećanja naviru. Bio je to moj prvi posao i imala sam samo dvadeset jednu. Bože, kao da je bilo u prošlom životu. I kao da ga je živeo neko drugi.

Vraćam se u stvarnost i zurim u raskrnicu. Kolona s druge strane čeka kao zapeta puška i pogled mi pada na automobil na čelu. U pitanju je stara 'buba, poput one koju sam nekada vozila, primećujem.

Baš smešno. Skoro je identična. Iste narandžaste boje s rešetkastim štitnicima za farove. Ima čak i WWF znak koji sam kasnije odlepila sa vetrobrana. Gledam u vozača.

Blagi bože, devojka koja sedi za volanom ista je ja!

Ja u dvadeset prvoj godini.

Peva uz radio i namešta tamnu, kovrdžavu kosu u retrovizoru kao što sam i ja činila. Štaviše, nosi istu crveno-belu majicu koju sam nekada davno imala...

Zapanjeno piljim dok se svetio na semaforu menja i 'buba' kreće ka meni.

Tuuuuuuu-tuuuuuu-tuuuuuuuuuuuuuu.

Simfonija automobilskih sirena tera me da nagazim papučicu za gas. Motor se naglo gasi. Do đavola!

Pokušavam brzo da promenim brzinu, ali paralisana sam. Sirene oko mene histerišu... A onda se motor opet pali.

Uz sramnu škripu guma, jurišam kroz zeleno svetio dok mi u glavi vlada kaos. Ne mogu da verujem koliko ona devojka liči na mene kada sam bila mlada. Sličnost je frapantna. Koža mi se ježi i

telom prolazi nekontrolisani drhtaj. Bože, ovo je najčudnija stvar koja je mogla da mi se desi...

Daj, ne zanosi se! Opominjem sebe, stežući prstima koren nosa i puneći pluća vazduhom, svesna napetosti koja mi koči ramena. Nisam još poludela, samo sam umorna i stresirana, to je sve. Osim toga, čeznem za kafom. Najiskrenije. Mislim, kakve su šanse da ugledam sebe? U dvadeset prvoj? Na semaforu?

Na drumu ispred primećujem znak - KRAJ PREUSMERENJA - i preplavljuje me talas olakšanja.

Hvalim te bože. Blekberi pisti sa susednog sedišta. Aleluja!

Opet sam u dometu. Imam pet propuštenih poziva. Okej, vraćam se u stvarni svet. Pritiskam gas i zovem firmu.

3.

Na putu do firme obavljam devet poziva, odgovaram na dva imejla (koristeći još jedan saobraćajni zastoj) i na brzinu naručujem cveće u Interflori. Nažalost, nemaju ništa u tamnoplavoj boji - prodavačica je blago šokirana mojim pitanjem, zapravo - ali imaju u ljubičastoj, što je isto kao i tamnoplavo.

Skoro.

Kada uđem u kancelariju, moja asistentkinja Beatris, dočekuje me, kao i svakog jutra, sa ispruženom rukom u kojoj drži solju sveže skuvane kafe, presečene sojinim mlekom. Na telefonu sam s novinarom, zbog čega joj se samo zahvalno osmehujem. U prolazu. Posle dvogodišnje vežbe, ovu scenu smo savršeno uigrale. Ne prosipamo ni kap.

Nastavljam da marširam kroz kancelariju, lupkajući potpeticama po podu. (Uglačani kamen, vrlo de rigneur. U stvari, cela firma je u trendu; kada se bavite odnosima s javnošću, izgled je sve.) „Onda ću vam poslati primerke novih proizvoda da ih testirate. Sigurna sam da ćete rezultate testiranja poželeti da objavite u časopisu.... Nema

problema. Hoćete ceo paket?" Zaboga, novinari su tako alavi. „Apsolutno. Odmah zovem kurirsku službu!"

Poziv završavam kad konačno dođem do svog radnog stola. Spuštam se na stolicu i iskapljujem kafu u jednom, očajničkom gutljaju. Pre nje totalno sam neuračunljiva; ne razmišljam razumski i očigledno ne vidim najbolje. Što savršeno objašnjava neobičan incident na raskrsnici.

„Bro jutro", cvrkuće Beatris, grleći fasciklu na grudima i smeškajući se.

Beatris stalno grli neke fascikle na grudima. Ne zato što na njima istinski radi, već zato što njima pokušava da sakrije svoje ogromne grudi (ili 'poprsje', kako ona naziva taj deo tela), nasleđene od bake, nekadašnje vojvotkinje ili tako nekako. Zajedno s dvostrukim nizom bisera, pozamašnom novčanom svotom i malim skloništem u gradu. Veliko sklonište je velelepni stan u potkrovlju na Devonšir skveru, u zapadnom Londonu.

Iskreno, Bea je toliko imućna da bi trebalo daje mrzim, ali to je nemoguće budući da je jedna od najboljih osoba na svetu.

„Ćao, Bea. Hvala za kafu." Zahvalno se smeškam.

„Lep vikend?" vedro pita ona, prilazeći mi i uzimajući moje torbe, one koje sam zaboravila da mi i dalje vise na ramenu, i sklanjajući ih na njihovo mesto.

„Nije bio loš. Nadoknađivala sam posao." Sležem ramenima, prisećajući se jučerašnjeg dana, provedenog za trpezarijskim stolom, okružena papirima dok je Majls igrao skvoš, što je otprilike uobičajeni scenario naših vikenda u poslednje vreme.

Spuštam laktove na hrpe papira i trljam čelo. Već osećam prve znake glavobolje. "Ima li poruka?"

"Asistent Larija Goldštajna je zvao da potvrdi sutrašnji ručak u Elektriku na Noting Hilu." Beatris počinje da odlepljuje papiriće s porukama. "Sali Pit, urednica odeljka za životni stil Dejli standarda, želi intervju za članak o ženama koje imaju sve." Kod poslednjih reci značajno me gleda. "Ah da, zvala je Melodi. Nekoliko puta."

Melodi je poznata TV voditeljka koja se nedavno porodila, u rekordnom roku skinula nagomilane kilograme i sada zarađuje ogromne sume novca, prodajući svoju 'tajnu' putem DVD-jeva, knjiga, TV serija i novog programa zdrave ishrane koji se zove 'Ne preterujte sa emulgatorima, za koji trenutno radimo reklamu.

"Malo je uzrujana zbog nedeljnih novina." Beatris vadi primerak jednog od britanskih tabloida. Na naslovnoj strani je fotografija Melodi

koja jede bigmek i pomfrit. Naslov preko čele strane glasi: DIJETETSKE TAJNE I GURMANŠKE LAŽI.

„Jao, da.” Pravim grimasu. „Videla sam.”

„U stvari, mislim da je doslovno ovako rekla...” Beatris odlepljuje papirić i počinje da čita, „Nečuveno! Dođe mi da ubijem jebenog fotoreportera’.”

Uprkos svemu, ne mogu a da se ne nasmejem. S Beatrisinim kristalno jasnim akcentom, kao da slušam buljenje same kraljice. jer, poš-ljudi nikad ne psuju. Jednostavno im ne pristaje.

„Mogu da zamislim.” Klinam glavom, širim novine Preko svog stola, dok mi se grč u stomaku pojačava.

Melodi je možda omiljena u narodu - onako slatka, vesela i kozmetički nasmejana - ali iza kamera ima najzadrtiju narav koju sam ikad srela. Doduše, ne bih sad da spominjem imena da me neko ne bi tužio, ali zamislite nekog s najgorim temperamentom. Mnogo, mnogo gore.

„Misliš da se malo ugojila” zamišljeno pita Beatris, vireći preko mog ramena u fotografiju. Beatris je nedavno gledala film o čoveku koji je mesec dana živeo samo na Mekdonaldsovoj hrani i ne prestaje da priča o tome. Takva je Bea, Gleda filmove pet godina nakon što izađu. Isti slučaj je s muzikom modom...

Krišom odmeravam njenu današnju odeću. Na sebi ima standardni komplet od sivog tvida, crne grilonke i crne cipele iz Mis-a koje nikad ne skida. Ah da, i perle. Umalo da zaboravim. Kad malo bolje razmislim, nisam sigurna da je ovo što nosi bilo u modi ni pre pet godina.

„Zar je bitno?” nehajno kažem, trljajući slepoočnice. Glava mi sve jače pulsira. „Ugojena ili ne, sledećeg meseca izdaje svoju novu dijetetsku knjigu “Recite NE brznoj hrani”, podsećam je. „I trenutno radimo promociju njenih novih supa iz programa “Ne preterujte sa emulgatorima”

Beatris se mršti. „Hmm, da, to je malo nezgodno.”

Vična je dobroj proceni ljudskog karaktera. Pošto nam je mala agencija, onda imamo i malo klijenata - trudim se da preštet one velike, dok se Beatris bavi onim manjim - a Melodina paleta proizvoda trenutno spada u naše najveće i najprofitabilnije poduhvate i poslednja stvar koja nam treba jeste da paparaci diskredituju Melodi kao zdravstvenog i fitnes gurua.

„Potencijalni fijasko”, mrmlijam, vadeći dva paracetamola iz porodičnog pakovanja koje držim u fioci radnog stola. Palim kompjuter i počinjem da guglujem.

Beatris pojačava stisak oko svojih perli. „Gospode bože”, šišti ona. „Fijasko?”

Na ekranu iskrsava nekoliko članaka i klikćem na jedan od njih. „Potencijalni”, ispravljam je, brzo čitajući tekst. Potom vraćam pogled na Beatris. „Pozovi njenog agenta i obavesti ga da ćemo sastaviti izjavu za štampu sa objašnjenjem da je hipoglikemična.”

Beatris napeto zuri mene.

„U prevodu, ima nizak nivo šećera u krvi.”

Lice joj se opušta od olakšanja. „O, kakva slučajnost!” uzvikuje, skoro oduševljena ovom informacijom. „Isto kao mama kraljica! Nigde ne ide bez ric krekeri! Jednom ih je zaboravila i šećer joj je toliko pao da se onesvestila. I to princu Filipu pred nosom.” Beatris naglo ućuta kad spazi moj izraz lica. „Tada smo bili na kraljevskim trkama u Eskotu”, pojašnjava.

„Beatris, ona u stvari nije hipoglikemična.”

Za trenutak tupo zuri u mene a onda joj dopire do mozga. „Ah... jasno... bože... misliš, to je samo kobajagi?”

Klimam glavom.

„Jao, Šarlot, tako si pametna. Eto, zato volim da radim za tebe!” Ljudi često pogrešno procene Beatris, jer je smatraju za ekscentričnog snoba, ali ne i ja. Već na prvom njenom razgovoru za ovaj posao znala sam da je prava osoba za njega. Bila je bez daha, tek dotrčala iz podzemne železnice, raščupana i preambiciozna. Ubrzo se ispostavilo da je superpametna mlada žena, iza čije se fasade plavuše krije akademski obrazovana genijalka. Završila je matematiku na Kembridžu i u slobodno vreme rešava geometrijske jednačine, čisto ‘iz zabave’.

Beatris je, očigledno, prekvalifikovana za posao koji obavlja. Moje je godište i trebalo bi da se bavi naučnim istraživanjima u nekoj laboratoriji. Ali umesto toga, ona jednostavno želi da radi u PR agenciji i to s beskrajnim entuzijazmom. Povrh toga, ima najbolju dikciju koju sam ikada čula, što je u odnosima s javnošću od ogromnog značaja.

Po tradiciji, devojke koje rade u javnim odnosima obično su po-reklom iz pitomih krajeva a ne iz Jorkšira gde je akcenat sve samo ne loš. U stvari, moj više nije toliko brđanski. Deset godina života i rada

u Londonu smekšali su ga do tačke kada je čaj u pet nešto što se samo pije ali ne i jede.

U svakom slučaju, Beatrisin savršeni akcenat otvara vrata koja moj nikada ne bi mogao. Dobar smo tim. Nešto kao čekić i nakovanj. Ja nabacujem poslove, potpisujem ugovore i brinem o našim klijentima, dok Beatris predstavlja ugovore štampi i medijima. A za taj zadatak, njena veština da zvuči kao kraljica jeste neprocenjiva.

Telefon počinje da zvoni i Bea žuri da se javi. „Dobro jutro. Meriveder PR”, cvrkuće. „Iz koje medijske kuće zovete, moliću? Iz Telegrafa? O, kako uzbudljivo! Moj deda je kod vas godinama bio urednik.”

Shvatate na šta mislim?

Nakon izbavljenja Melodinog slučaja iz totalne propasti, ostatak jutra protiče u uobičajenim aktivnostima: telefonski razgovori s novinarima i klijentima, te pisanje izjava za štampu. Oko 9 sati počinjem da smišljam seksi fraze za šampon protiv peruti, novitet u programu Džonija Birda, poznatog frizerskog stiliste sa Vest Enda, i već je jedan sat. Utrčavam u taksi i žurim na ručak u Volzli, trenutno najposećeniji restoran na Pikadiliju. Obično tamo idem svojim kolima, ali danas mi se čini da ću brže stići taksijem. Uostalom, na zadnjem sedištu ću usput moći da obavim još posla.

Pokušavam da zadržim smirenost dok čitam imejl, tek pristigao na blekberi. Palcem ga skrolujem do kraja, i tek što pritisnem dugme za odgovor, oglašava se moj mobilni. Imam i blekberi i mobilni telefon. Blekberi mi služi za posao a mobilni za lične pozive. Obično mu preko dana isključim zvono, ali danas sam verovatno zaboravila.

Vadim ga iz tašne i gledam u ekran. Poziv je od mojih roditelja. Ah, da. Tatin rođendan. Trebalo je da ga pozovem čim nađem prvi slobodan trenutak.

Stvar je u tome što i dalje čekam taj slobodan trenutak.

„Halo? Sarlot Meriveder, izvolite”, deklamujem po navici.

„Znači, ipak si živa!” Poznati kikot s druge strane.

„Ćao, mama”, nevino uzvraćam, trudeći se da ne mislim na sve govorne poruke koje mi je ostavila u proteklih nedelju dana. „Kako si?”

„Zar nisi preslušala moje poruke?” zahtevala je ona, ne želeći da skrene s teme.

Kolutam očima. Moja mama je veliki ljubitelj melodramatičnih scena. Nije ni čudo, posle silnih sapunica kojima se svakodnevno kljuka.

„Dobro, za šta ti služi taj mobilni kad se na njega nikad ne javljaš?”

„Verovatno si potrefila kad sam bila na sastanku”, čupam se. Neubedljivo.

„Jutros sam te zvala kući, ali ni tamo se ne javljaš.”

Iskreno, pomislili biste da mi je majka po zanimanju državni tužilac a ne školska sekretarica.

„Sigurno sam bila napolju. U šest je došao kondicioni trener po mene.”

„U šest ujutro?” zapanjeno će moja majka.

„Da. Triput nedeljno trčim pet milja.”

„Ti trčiš pet milja?” Glas joj je najednom viši za oktavu, skoro pištav. „Zaboga, Šarlot”, teatralno uzdiše, „da malo ne preteruješ s tim vežbanjem? Krajnje je vreme da se odmoriš od svega.”

Da se odmorim od svega? Ne sećam se kada sam se poslednji put odmarala od svega. U svari, sećam se - bilo je to jutro nakon dvadeset petog rođendana. Što i nije bilo tako davno. Pre skoro sedam godina.

„I jedeš li redovno? Dušo, ne možeš da vežbaš na prazan stomak.” Najednom, ton državnog tužioca se smekšava i postaje brižan, majčinski.

„Znam, mama”, lažem.

Utom moja prazna creva počinju glasno da se bune, ali ućutkujem ih velikim gutljajem Starbaksove kafe, kupljene pre ulaska u taksi.

„Juče sam pročitala članak u Dejli miroru o tome da vegetarijanci ne unose... Čekaj sekund...” Čujem šuškanje novina. „A, evo ga! ‘Vegetarijanci ne unose dovoljno minerala i vitamina.’”

„Koješta!” uzvikujem, preturajući po svojoj tašni u potrazi za vitaminima i suplementima koje stalno kupujem. Evo, prošle nedelje sam čitala o tome kako je dovoljno unositi određene količine vitamina i doživjećemo stotu. Otvaram bočicu i ubacujem u usta šaku vitamina. Nažalost, količine su tolike da je potrebno da živimo sto godina ako mislimo sve te prokletinje da probamo.

„Kuvani doručak, to ti treba.”

„Mama, nemam vremena da kuvam doručak”, pomalo nestrpljivo odgovaram.

„Onda znaš kako se kaže: ‘Zdravlje na usta ulazi’.” ;,;

Opet kolutam očima, ali uzdržavam se od komentara.

Moja majka je duboko uverena da previše radim. Tačno, previše radim, ali to je jedini koncept uspešnog poslovanja, samo što to ona ne razume. Nikada nije želela karijeru. Sve što je želela to je da se uda i ima porodicu. Za nju je posao samo posao. Način sticanja 'džeparca', kako od milošte zove platu. Zato i ima tatu koji se finansijski brine o njoj. Međutim, s mojom generacijom to je drugi slučaj.

Bolji.

Bar ja tako mislim.

„Jesam li ti rekla da je Merion dobila treće unuče?” nastavlja, ignorišući neprijatnu tišinu.

Da, bar triput, razmišljam dok iskapljujem kafu.

„Divna vest. Čestitaj joj u moje ime.”

„Njena ćerka je tvoje godište, znaš”, uporno će. „Karolin Godfri, sećaš se? Obe ste bile anđeli u školskoj božičnoj predstavi.”

Još jedna stvar koju moja majka nikad ne propušta: da mi priča o kćerkama svojih prijateljica koje vredno dižu natalitet njihove male varošice, rađajući bucmašte, rumene bebe, dok njena zla i sebična kćerka živi dvesta milja dalje, u Londonu, gde troši novac i energiju na ličnog trenera i hrani se vegetarijanski. Najgore od svega: još je neudata.

A kad smo kod toga...

„Kako je Majls?”

O, ne!

Dozvolite da prevedem: 'Kako je Majls?' na majčinskom jeziku znači 'Je l' te zaprosio više?'

Iskreno, ne rade to samo mame. Majls i ja smo zajedno osamnaest meseci i svi očekuju da će me uskoro zaprositi. Takođe, svi očekuju da ću ja pristati. Uostalom, zašto ne bih? On ispunjava sve uslove koje propisuju ženski časopisi: zgodan je, uspešan, veran, pouzdan i nikad se ne svađamo. U stvari, otkad smo zajedno, nismo se nijednom sukobili. Sjajno, zar ne?

Samo što jedan deo mog bića ponekad žudi za nekom malom svađicom. Stalno ga ubeđujem da je parovima dozvoljeno da imaju i različita mišljenja. To pomaže dodavanju malih doza uzbuđenja, i onih neophodnih iskrica strasti.

U svakom slučaju, kao što rekoh, ne mogu da smislim nijedan razlog da mu kažem NE. Niti se trudim, naravno.

„Dobro je. Nego, je li tata tu?” veselo pitam, vešto menjajući temu. „Hoću da mu čestitam rođendan.”

„Jeste, sačekaj, otišao je po poštu.”

Ubod krivice.

„Dejvide, srce, traži te Loti”, dovikuje mu mama, a zatim tihim zavereničkim glasom dodaje u slušalicu: „Poslala si mu čestitku, zar ne?”

„Ovaj... poslala sam mu nešto još bolje. Cveće!”

„Cveće?” tupo ponavlja mama. „Svom ocu?”

„Što da ne? Tata voli cveće”, branim se. „Stalno nešto prčka po bašti.”

„Pa, jeste...” Glas joj se gubi i slutim da bi više volela da sam mu poslala i najjeftiniju čestitku i par čarapa, kao svaka normalna kćerka. Ogroman buket dostavljen na adresu Merivederovih svakako će uzburkati učmalu varošicu. Skoro da čujem mamu kako objašnjava meštanima: „Cveće je od naše ćerke. Ona živi u Londonu, znate.” I to je za palanački mentalitet Jorkšir Dejlsa sasvim prihvatljivo objašnjenje.

„Jesi dobro, dušice?” pita tatin duboki glas, ispunjavajući me toplotom.

Naš odnos nikad nije bio lak jer smo oboje tvrdoglavi. Tinejdžerske godine provela sam u većitom ratu s njim. Uglavnom oko toga koliko glasno smem da slušam Smitse. (Ja: najglasnije! Tata: „Smanji tu prokletu muziku - probi mi uši!”) Ipak, uprkos svim našim razlikama (ili pre sličnostima), ostali smo neverovatno bliski - štaviše, rođendani su nam istog meseca, tatin samo četiri dana ranije.

„Ćao tata, srećan ti rođendan”, kažem, smeškajući se i pridržavajući telefon ramenom. Približavamo se Volziju i želim da osvežim šminku pred sastanak.

„Hvala, srećo tatina. Još nisam otvorio čestitke”, ozareno odgovara. Ubod krivice. Tata će se oduševiti cvećem, jednostavno znam da hoće.

„I? Kako ćeš da provedeš dan?” pitam, menjajući temu. Pri tom otvaram pudrijeru i nakrivljujem je prema svetlu. Prvo što vidim u ogledalu jesu moji ogromni, tamni podočnjaci.

„Ah, uobičajeno, znaš već. A ti? Kada ćeš da nam dođeš?”

„Uskoro”, odgovaram, utapkavajući korektor ispod očiju. Ne volim da izgledam preterano nafrakano, stoga sam jutros stavila samo podlogu, puder, bronzani preliv, malo rumenila na jagodice, maskaru i sjaj za usne... Znate, ironično je što morate da mažete gomilu koječega samo da biste izgledali prirodno.

„Svaki put to kažeš”, gundā tata. „Nismo te videli od Božića.” Ruka mi zastaje u vazduhu. Bože, zar toliko dugo? U mislima se vraćam na sumanutu vožnju autoputem te Badnje večeri. Nisam uspela ranije da se izvučem s posla. Melodi je izbacila nove dijetetske napitke za novu godinu a Beatris je ležala pod temperaturom, tako da sam radila od jutra do sutra i sve obavljala sama. Veći deo Božića provela sam na laptopu, završavajući izjavu za štampu, da bih se već sutradan vratila na posao.

„Znam. Izvini, tata. Ali situacija je prilično haotična, to je sve. Moram da radim i vikendom da bih ispunila rokove. Ove nedelje kaparišem novog klijenta.” Odustajem od prikriivanja svojih podočnjaka, sklanjam pudrijeru i stavljam tamne naočare. „Obećavam da ću prvog slobodnog vikenda doći s Majlsom. Moraš da vidiš moja nova kola. Preslatka su. Ako hoćeš, možeš da ih provozaš.”

„Hmm, da. Čitao sam o toj novoj ‘bubi’ u časopisu koji si mi kupila...”

Osećam kako se tata smekšava. Voli da petlja oko kola, zadiže haube i divi se mašinama.

„Gde, lutko?” pita me taksista.

„Tata, sačekaj sekund.” Dižem pogled ka restoranu pored kojeg upravo prolazimo. „Može bilo gde ovde”, odgovaram, naginjući se napred kako bi me taksista čuo. On naglo koči, bacajući me nazad na sedište i prevrćući mi torbu. Brzo skupljam svoje stvari i otvaram vrata.

„Izvini zbog ovog”, mrmljam u slušalicu dok izlazim napolje.

„Hvala. Ako bih mogla da dobijem račun...” kažem taksisti, dajući mu novčanicu od deset funti. Hvatam svoj odraz na prozorskom staklu i zaglađujem nemirnu kosu. „Tata, o čemu smo ono pričali?” pitom, prebacujući se opet na mobilni.

S godinama sam postala pravi ekspert u vođenju dva razgovora istovremeno. Isprva me je to izluđivalo, ali brzo sam se navikla.

„Ma ništa važno”, mirno odgovara on. „Samo nam nedostaje naša devojčica, to je sve.”

Osećam talas simpatije. Devojčica? Za četiri dana punim trideset dve, a za osam godina četrdeset.

Okej, zaista ne bi trebalo da o tome razmišljam.

„I vi meni nedostajete, tata”, uzvraćam, hitajući uz tepenice... “Ali ne morate da brinete za mene. Ozbiljno.” Guram staklena vrata i ulazim u mermerno predvorje, klaparajući štiklama.

„Jesi li srećna?”

Primećujem par velikih ogledala na bočnom zidu i mahinalno odmeravam svoju figuru. „Naravno da jesam”, samouvereno odgovaram.

Krajičkom oka vidim novinare koji u tom trenutku izlaze iz taksija, one s kojima bi trebalo da ručam.

Nervi su mi kao strune. Taj osećaj uvek me prati kad moram da izvedem malu prezentaciju novih proizvoda koje predstavljamo, jer je to jedinstvena prilika za promociju i pridobijanje novinara. Osim udešavanja za ručak i neobaveznog ćaskanja uz vino, na meni je i veliki pritisak.

„Slušaj, tata, moram da idem...”

„U redu, idi onda. Drago mi je što smo se čuli.”

Ubod žaljenja. Jedva da smo popričali. Ali takva su vremena. Kada ste mladi, ne možete satima da sedite na telefonu i analizirate svaku sitnicu. Imam sreće što sam ugrabila i ovih pet minuta.

„Zvaću te sutra”, žurno dodajem.

„Pa-pa, dušo. Lepo provedi dan.”

„Hoću. I ti tata.”

Sklapam mobilni telefon i kočim se u mestu. U glavi mi odzvanja tatino pitanje: Jesi li srećna? Stvarno, jesam li?

„Šarlot!” Okrećem se i vidim ženu od pedesetak godina. Kejti Proktor, novinarka koju znam još iz perioda svog samostalnog novinarstva. Široko se cerim i uranjam u njen naparfemisani zagrljaj.

„Opa! Jesu to nove cipele?” oduševljeno će ona, pokazujući na moje noge. „Preslatke su.”

Zadovoljna sam. „Nisam znala da i ti dolaziš.” Smeškam se, ljubeći je u oba napuderisana obraza.

„Nikad mi nisi odgovorila na onaj imejl!” Upućujem joj tobože uvređen pogled.

„Znam, grozna sam”, odgovara Kejti, pokajnički prevrćući očima. „Opraštaš mi?”

Da je u pitanju neko drugi, verovatno bih se uspaničila, ali Kejti je više od poslovnog kontakta.

„Naravno. Kako si?”

„Žedno! Hajde da nešto cugnemo i ispričamo se.”

Hvata me pod ruku i uvodi u bar. Dok prilazimo šanku, pokušavam da se saberem. Iskreno, ne znam šta mi je danas. Ubrzo stižu i ostali novinari. Glasno se pozdravljaju i upoznaju uz ledeni sovinjon blan.

Na licu nameštam profesionalni osmeh i bacam se na posao.
Naravno da sam srećna. Zašto ne bih bila?

4.

Ručak je pun pogodak.

Novinari odlaze pijani, stežući poklončiće i obećavajući hvalospeve u štampi. Plaćam pozamašan račun i veselo im mašem dok odlaze, a onda se umorno stropoštavam na zadnje sedište taksija.

Konačno. Nadam se da je vredelo. Osećam poznate trnce strepnje kada moj taksi počne da se probija kroz londonski saobraćaj, u pravcu moje kancelarije.

Lice me boli od smeškanja. To je jedna od mana ovog posla. Naizgled je lako pijuckati vino i klimati glavom nad grilovanim kozjim sirom i zelenom salatom, ali zato sva ta slatkorečiva priča neizmerno iscrpljuje. Sve vreme morate da budete u punoj pripravnosti i trudite se da pravilno iskombinujete posao sa zadovoljstvom, da uspostavite idealnu ravnotežu između ćaskanja s klijentima i onima koji su nedavno doživeli ljubavne krahove. „Šta je uradio? Užas! Sigurno ti je teško. Trebalo bi da na nekoliko dana pobegneš iz grada. Časti sebe špa vikendom. Kad smo već kod toga, znam fantastično mesto u Škotskoj za koje upravo radimo reklamnu kampanju. Kakva slučajnost...”

Za svoj radni sto sedam tek oko tri, i ostatak popodneva provodim vezana za tastaturu. Beatris odlazi tačno u šest.

Ponedeljkom ima čas latino plesa i zaljubljena je u Pabla, brazilskog instruktora salse. Kad god priča o njemu, nesvesno nabaci neki kitnjasti južnoamerički akcenat, naglašavajući samoglasnike i kotrljajući R, te zabacujući glavu unazad što nije nimalo prijatno s njenom kratkom, tamnom kosom. Transformacija je neverovatna. Kao da se od uzdržane engleske baba-devojke nepoljuljanih principa naprasno pretvori u temperamentnu latinsku zavodnicu. Mogla bih

da se zakunem da sam u njenoj tašni videla par mrežastih čarapa.

Bea u mrežastim čarapama?

Nezamislivo!

Elem, kada Beatris (ili bolje Beatriks?) pokuša da me 'ohrabri', kako to ona obično kaže, da napustim firmu s njom, ona pogasi sva svetla dok ja još sedim za kompjuterom. A s Beatris se ne valja natezati. Verujte mi, u stanju je da mi isključi kompjuter iz zida ako je ne ubedim da upravo završavam neku papirologiju za sutrašnji sastanak i da ću za pet minuta krenuti kući.

Naravno, blefiram, i ona zna da blefiram, zbog čega uglavnom ostane u kancelariji, dreždeći pored mene poput zatvorskog stražara, čekajući da završim s kucanjem. Međutim, večeras su Pablo i salsa preveliki izazov da bi mi izigravala mamu, zbog čega istrčava iz firme i pre nego što izgovorite 'Salida Kubana'.

Skoro je osam sati kad konačno uspavam kompjuter, skupim svoje torbe i izađem na ulicu. I to samo zato što je Majls već dvaput zvao iz tog novog restorana da pita što kasnim. Lažem i kažem da sam na samo pet minuta odatle.

Zapravo deset.

Dobro de, dvadeset.

„Izvini što kasnim.”

Majlsa zatičem za šankom, gde pijucka vino i čita dodatak o nekretninama u Ivning standardu. Diže glavu i smeška se, što me ispunjava neobičnom toplotom.

„Nestalo je morskih plodova”, ljubazno me obaveštava dok se naginjem da ga poljubim. Miriše na afteršejv iako mu je lice pokriveno mekom, višednevnom bradom, što je za njega sasvim uobičajeno.

Majls je prilično ćosav. Prevalio je tridesetu a još pokušava da pusti zulufe.

„Je l'?' Baš bez veze”, razočarano kažem, zauzimajući barsku stolicu pored njega.

Vidite, ovo je upravo ono što volim kod Majlsa. Ne ljuti se što kasnim. Nema svađe. Samo njegova smirena, sabrana faca.

„Šta još nude?” Skidam kaput i iz obližnje činijice uzimam maslinku. „Mmm, odlične su.”

Konačno uspevam malo da se opustim. Da nešto popijem. I pojedem. Spuštam ruku na svoj stomak.

Grč koji je tu ceo dan polako počinje da popušta.

„Pa, današnji riblji specijalitet zvuči zanimljivo...” Majls čkilji u tablu, skupivši obrve u jednu crtu, trudeći se da dešifruje rukopis

nažvrljan kredom. Tako je sladak kada to čini. Liči na naivnog školarca a ne na uspešnog agenta za nekretnine.

„Dobar izbor.”

Muški glas pored mene nagoni me da okrenem glavu. Dve stolice dalje, za šankom sedi muškarac i jede. Sam. Ima kratku, tamnu, kovrdžavu kosu i male okrugle naočare na vrhu nosa, i to prilično izobličene, moram da primetim.

„Preporučujem vam ribu.” Pokazuje na svoj tanjir i smeška se, otkrivajući blede ožiljak a la Joakim Feniks između nozdrve i usne, jedva primetan u polumraku restorana.

„Hmm, bojim se da mi neće prihvatiti ribu.” Odmahujem glavom.

„Ah, tako. Nisam znao da ste vegetarijanka.” Klima glavom, delujući kao da mu je krivo što je uopšte zapodenuo razgovor.

Sada je i meni krivo. Uostalom, samo je pokušao da nam udeli dobronamerni savet.

„Jesam, ali jedem ribu”, priznajem. „Samo što sam je juče jela pa ne mogu dva dana zaredom”, pojašnjavam uz smešak. „Sva ta živa.”

Oboje gledamo u njegov tanjir. Polupojedeni losos uzvraća nam pogled. Neprijatna pauza.

„U tom slučaju, uvek možete da naručite makarone sa sirom”, predlaže on, čitajući s table.

Sležem ramenima i mrštim se. „Mlečni proizvodi.”

„Zar su loši?” zbunjeno me gleda.

„Moram da ih izbegavam.”

Sumnjičavo me odmerava. „Naravno...” sporo kaže, puštajući da mu uglovi usana zatitraju.

Moj osećaj krivice momentalno nestaje. Samo malo, je l' ga to moja alergija na neku hranu zabavlja ili šta? Da li se on to - pitam se s negodovanjem - meni podsmeva?

„Po savetu nutricioniste”, pojašnjavam, setivši se razgovora s doktorkom Brus, Melodinom nutricionistkinjom, tokom rada na promociji jedne od njenih knjiga. Požalila sam se na umor i ona mi je napisala dugačak spisak stvari koje bi trebalo da izbegavam.

Kad smo već kod toga, već šest meseci uredno ga se pridržavam, ali i dalje osećam umor.

„Ne bih smela da jedem ni brašno ni rafinisani šećer”, nabusito dodajem. „Alergična sam.”

„Ma nemojte?” uzvraća on, saosećajno cokćući jezikom, ali oči ga izdaju. Tako je, definitivno mi se smeje.

Besna, usredsređujem se na Majlsa. „Šta ćeš ti, dragi?“ glasno pitam, okrećući leđa čoveku za šankom.

Zaboga, nisam ja započela ovaj razgovor. Prvi mi se obratio!
„Razmišljam da uzmem tajlandsko zeleno povrće s karijem“, zamišljeno će Majls.

„Zvuči super“, slažem se, glasnije nego što je potrebno. „I ja ću to isto.“

E, tako. Zadovoljna sam izborom koji je sušta suprotnost njegovom predlogu i trudim se da pažnju usmerim na jednog od konobara kod kojeg ćemo da naručimo večeru.

„Bože, kakva gužva“, gundam, mašući jednom od barmena dok Majls sedi pored mene, strpljivo čekajući da nas neko od posluge primeti. „Imaćemo sreće ako uopšte budemo usluženi.“

„E pa, imate sreće što mi je pauza upravo završena“, kaže sada već poznati glas. Okrećem se i skoro neprijateljski gledam kako muškarac pored mene ustaje sa stolice, uzima svoj olizani tanjir i podiže poklopac na šanku kako bi otišao s druge strane. Tek tada primećujem da nosi kecelju.

„Izvolite“, ljubazno nam se obraća, vadeći svoju beležnicu i olovku.

O ne! Osećam mešavinu poraženosti i olakšanja. On radi ovde.

„Evo, ja ću tajlandski kari“, učtivo naručuje Majls.

„Nema problema“, sa smeškom odgovara ovaj, zapisujući porudžbinu. „A za vas?“ Gleda me u oči i mogu da se zakunem da ga sve ovo ludo zabavlja.

„I ja ću isto, hvala“, tiho kažem.

„Sigurni ste?“ Nakrivljuje glavu, gledajući me upitno.

„Apsolutno.“

„Okej.“ Uvlači vazduh kroz zube i dopisuje moju porudžbinu.

Posmatram ga, ali osećam ubod iritacije. Međutim, kada se okrene prema kasi, najednom mi doleće misao. „Čekajte malo. Ima li tu orašastih plodova?“

Barmen zastaje i diže pogled. „Niste valjda alergični i na orašaste plodove?“

Moj raniji ubod iritacije prerasta u udar netrpeljivosti.

„Da, jesam“, brecam se, streljajući ga pogledom. „Mogla bih da doživim anafilatički šok.“

„Jeste. Svuda sa sobom nosi injekciju adrenalina“, dodaje Majls, zaštitnički me grleći oko pojasa.

„Jedan orašasti plod može da bude koban.” Gleda me zabrinutog lica. „Zar ne, draga?”

Presrećem njegov nežan pogled i za trenutak zaboravljam na netrpeljivost, ispunjena ljubavlju prema Majlsu. Bože, tako sam srećna što ga imam za dečka. Tako je pun razumevanja i podrške.

„Kakav bedak!”

Barmen, za razliku od većine muškaraca, ne uspeva da zadrži ozbiljan izraz lica.

„Znam. Zvuči neverovatno, ali život nam je svakodnevno u opasnosti”, pojašnjava Majls, verovatno ubeđen u to da zvuči iskreno i očigledno ne primećujući sarkazam u barmenovom glasu.

Ignorišući ga, uzimam Ivning standard i pravim se da čitam članak o cenama nekretnina. Iskreno se nadam da je shvatio poruku.

Ali nije.

„Blagi užas. Mora da vam je svaki obrok noćna mora.”

„Snalazim se”, šturo odgovaram, ne dižući pogled s novina.

„Da, ali zato moramo da budemo vrlo oprezni”, poverava se Majls. „Sećaš se, draga, kad šino bili na onom koktelu u Okso taueru Jela si perece iz činije u kojoj je prethodno bio poslužen slani kikiriki...”

Opet ubod iritacije. Ovoga puta usmeren ka Majlsu. Nečuveno! Neće valjda sve da ispriča ovom arogantnom barmenu? Zar ne može da ga ignoriše kao što to ja činim?

„...i za trenutak je bilo skoro dramatično, veruj mi. Sirota Šarlot. Vrat joj se nadio a usne otekle. I dobila je neki grozan osip.”

O, bože. Umukni, Majlse, molim te. Šibam ga pogledom ne bi li ućutao, ali on je previše uživljen u svoju ulogu branitelja moje časti da ni ne primećuje koliko me zapravo nervira.

„Stvarno? Grozan osip, a?” ponavlja barmen, praveći grimasu. „Ups!”

I ti umukni, mislim u sebi, otrovno ga gledajući.

„Možeš li da veruješ? Samo zato što je jela perece iz iste činije u kojoj je pre toga bio kikiriki?”

Neopranoj!” Majls je zgrožen. „Upravi sam kasnije uputio pismo kritike, sećaš se, Šarlot? Naravno, refundirali su nam pare, ali nije u tome stvar.”

„Vidi tamo ima slobodan sto”, cičim, ugledavši u tom trenutku par koji ustaje od stola u uglu. „Hajde!”

Skačem s barske stolice, grabim svoj kaput i torbe, i bukvalno trčim ka stolu. Samo što dalje od ovog nadobudnog barmena. Ali stvarno. Uporan je kao mazga.

Okrećem se ka Majlsu i mašem mu. Deluje pomalo zbunjeno, kao da mu nije sasvim jasno što sam tako brzo otperjala. Kad konačno shvati šta se događa, počinje ljubazno da se oprašta od barmena. Takav je Majls - sav u dobrim manirima. Isti je i u seksu. Uvek me pita za dozvolu a posle mi zahvaljuje, što smatram pomalo ekstremnim, ali sve su to posledice obrazovanja u državnim školama. Majls stavlja novine pod mišku, uzima našu flašu vina i čaše, i kreće ka meni.

„Ne brini, sve sam sredio”, obaveštava me kada sedne za sto. „U kariju neće biti orašastih plodova, ni u tragovima. Barmen će obavestiti kuvara da si alergična.”

„Super. Hvala ti.” Uzimam od njega čaše i dopunjavam ih vinom. „Kako je na poslu?” pitam, brzo menjajući temu. Uprkos klimavom početku, odlučna sam da večer s Majlsom bude prijatno. Protekle nedelje jedva da smo se videli od silnih obaveza. Isti slučaj i s vikendom pre toga, kad se setim.

„O, uobičajeno.” Sleže ramenima, zavaljuje se u stolicu i uzima veliki gutljaj vina.

Majls se bavi planiranjem i ulaganjem u nekretnine - u zemlji i inostranstvu - i poseduje ‘bogatu biografiju’, kako voli da naglasi. Veliki je stručnjak kada su u pitanju cene kuća, profitabilni delovi grada i hipotekarne kamate. To je jedan od razloga što još ne živimo zajedno. Majls predlaže da sačekamo idealnu tržišnu ponudu kako bismo se... Kako je ono rekao? Ah da, kako bismo se: konsolidovali.

Sada me zagonetno gleda i spušta ruku na moju, što Majls retko čini na javnom mestu. Tvrdi da mu to uliva nepotrebnu nelagodu.

„Potpisao sam ugovor sa Akvarijusom. Gradnja počinje sledećeg meseca.”

„Genijalno!”

„A možda ću uspeti da nagovorim investitore i na moju drugu ideju. Stoga bi trebalo da odletim tamo na nekoliko dana.”

„Koju drugu ideju?”

„Projekat u Lidsu?” Izvija obrve kao da će me tako podsetiti.

„Misliš na pretvaranje starog skladišta u luksuzne apartmane?”

„Ne, to je u Mančesteru”, ispravlja me, mršteći se. „Uostalom, neću time da te opterećujem, draga.”

Smeška se i prstom mi lagano miluje ruku. „Hajde da pričamo o nečemu drugom.”

„Ne, molim te nastavi”, hrabrim ga. „Fascinantno je.”

Dobro, možda ne ‘fascinantno’, ali svakako je važno da pokažem interesovanje za karijeru svog partnera. To je sastavni deo ljubavi i pažnje u zreloj vezi, bar tako piše u knjizi koju sam nedavno pročitala, a zove se Dobar slušalac, veliki ljubavnik. Takve knjige prosto gutam. Neki ih smatraju štivom za samopomoć, ali to je bilo u devedesetim. Sada su to knjige o samosvesti. Što znači da bi trebalo da budem supersamosvesna budući da imam gomilu takvih knjiga. Celu zimsku policu, zapravo. I ne prestajem da ih kupujem.

„Možda kasnije”, uzvraća Majls i uzima srk vina, tražeći svoj omiljeni dodatak u novinama. Ipak, slutim da mu je drago što sam to rekla. Veselo uzimam drugi deo novina. Zaista, pravo je olakšanje biti u pravoj, zreloj vezi. Dvoje profesionalaca pijuckaju vino i grickaju maslinke, čitajući različite odeljke istih novina.

Dok odsutno prelistavam stranice, osećam kako me ispunjava zadovoljstvo. Kao mlađa, nisam dovoljno razumela muškarce i zbog toga sam stalno birala pogrešne tipove. Dvadesete su mi prošle u nizu razočaranja. Kada sam napunila trideset, odlučila sam: nema više igrarija, nema više nevaljalih dečaka, nema više burnih, strasnih i letećih veza.

Šest meseci kasnije, srela sam Majlsa. Upoznali smo se na žurci, i kada je popustio kravatu i učtivo se predstavio, znala sam da više neću potrošiti nijedno veče slušajući Nirvanu i ćaskajući o problemima vezivanja ili moguće preljube. Preda mnom je stajao zreo muškarac kojem mogu da verujem, sa uspešnom karijerom i stanom na Hampsted Hitu, muškarac koji ne poseduje nijednu majicu s lobanjom. Gledam ga sada. Na sebi ima predivan džemper od kašmira koji sam mu kupila za prošli rođendan. Predivno mu stoji.

Uzevši gutljaj vina, Majls hvata moj pogled.

Ovo je muškarac koji deli moja interesovanja i s kojim mogu normalno da razgovaram.

„Da?” pita on, spuštajući novine.

„Da?” ponavljam, spuštajući svoje.

Problem je što za trenutak ne znam šta da kažem. Kao da su mi sve misli izbrisane iz glave. Baš čudno.

Očigledno me sustiže nedostatak sna. Hronično sam neispavana.

„Razmišljam da investiram u još jedan stan u inostranstvu”, ushićeno će on.

Stan! Naravno. O tome smo razgovarali. Kako sam to mogla da zaboravim?

„Stvarno? Gde?” zainteresovano pitam.

„Pa, nisam još siguran” priznaje Majls, „ali razmišljam o Dubaiju.”

„Fenomenalno!”

Iskreno, razgovor o ulaganju u stanove pomalo mi je dosadan i zato imam tendenciju da odlutam mislima; međutim, sada sam u godinama kada bi trebalo da brinem i o tim stvarima. Kao što Majls stalno ponavlja, imetak je zalog za budućnost.

„Po svemu sudeći, postoji nekoliko planova za razvoj koji obećavaju sjajnu dobit.”

„Aha. Zvuči... hm... zanimljivo.”

Samo što ponekad ne želim da brinem o budućnosti i odlasku u penziju. Mislim, okej, za četiri dana punim trideset dve, ali to je još daleko od sto. Povremeno bi bilo lepo ne razmišljati o budućnosti i usredsrediti se samo na trenutak. Na nešto spontano i neobavezno. Kao što je zabava.

„Dva tajlandska karija i jedna zelena salata?”

Dižem pogled i pored stola vidim barmena s tri velika tanjira u rukama.

„Organska, za slučaj da ne znate”, dodaje, uputivši mi značajan pogled.

„Da, ovde, molim vas”, uzvraća Majls, pokazujući na sredinu stola. „Podelićemo salatu. Slažeš se, draga?”

„Naravno.” Blistavo se smeškam, ignorišući barmena. „Mmm, izgleda ukusno!”

Zaboga, zašto stalno kukam? Večera je super. Majls je super. Sve je super.

Majls mi dodaje salvetu i instinktivno se naginjem preko stola da ga poljubim.

Vidite, ne može biti spontanije i zabavnije.

Samo što u tom trenutku slučajno obaram njegovu čašu s vinom.

„Jao! Izvini.”

„Zamalo”, uzvikuje Majls, hvatajući čašu pre nego što se vino razlije po celom stolu. „Uh, kakva sreća.” Spušta čašu i nervozno se smeje. „Mogli smo žešće da se obrukamo, a?”

„Da.” Klimam glavom, hvatajući barmenov pogled i brzo spuštajući svoj.

Najednom se osećam kao najveća šeprtlja.

Nastaje neprijatna pauza i razmišljam o reprizi poljupca, ali najednom više nemam želju.

„Ovo odlično miriše. Sigurno je ukusno, a?” raspoloženo će Majls, uzimajući svoju viljušku.

„Da... ukusno”, ponavljam, čineći isto.

Kada se usredsredimo na hranu, između nas se diže zid nepodnošljive tišine.

5.

Laptop? Provereno.

Aktovka? Provereno.

Blekberi? Provereno.

Svanulo je novo jutro. Kao i obično, trčkaram po stanu uobičajenom maršrutom kako nešto ne bih zaboravila.

Okej, mislim da je sve tu.

Grabim ključeve i puštam da se vrata sama zalupe iza mene dok trčim niz stepenice. Ulazim u kola, isparkiravam i ulećem u jutarnji špic. Ubrzo opet vidim znake za preusmerenje, i dok se kolona sužava u jednu traku, spremam se za još jedno dugo i mučno putovanje na posao.

Krče mi creva. Opet nisam našla vremena za doručak. Otvaram kasetu i preturam po papirima u potrazi za integralnom štanglom koju tu čuvam za hitne slučajeve.

Dobro, ne samo za hitne slučajeve - uglavnom mi je to jedini doručak u poslednje vreme, mislim, kada uopšte nađem vremena za zdrav doručak. Završavam telefonski razgovor, skidam omot i uzimam zalogaj pun blagorodnih žitarica. Superukusno.

Doduše, i ne toliko ukusno. Malo me podseća na hranu za hrčka, ali svakako je zdravije od 'tviksa' koji sam u dvadesetim prosto tamanila.

Brzo žvačem dok vijugam gradskim ulicama i uživam u dragocanim trenucima tišine pre nego što telefon opet počne da zvoni.

Opet ona 'buba'.

Dok kočim na semaforu, osećam neobično uzbuđenje. Kakva slučajnost! Pogled mi automatski leti ka vozaču. Proučavam njegov lik. U deliću sekunde primećujem odblesak duge, tamne, kovrdžave kose pre nego što me zaslepi jarko jutarnje sunce. Sledećeg trenutka, više joj ne vidim lice. Zaklonjeno je štitnikom za sunce. Zblanuto zurim u kola preko puta sebe.

Zbunjena sam.

Naginjem se napred, ubeđujući sebe da mi se ne pričinjava. Ono neverovatno liči na moj stari auto, zaključujem i naslanjam grudi na volan dok čkiljim na suncu. U stvari, identičan je. Ima čak i nalepnicu za prava životinja i iste zardale farove. S leve strane je udaren kada sam zaboravila da zakočim ručnu i otkotrljala se nizbrdo u selo, udarivši pri tom u traktor...

Semafor svetli zeleno i 'buba prolazi pored mene, praćena mojim zabezeknutim pogledom.

Nema sumnje, ovo je moj stari auto. Očigledno je odavno odslužio svoje. Naviru mi sećanja: jednom prilikom sam, u bezizlaznoj situaciji, pozvala automehaničara koji mi savetovao da ubuduće pažljivo pritiskam papučicu za gas, jer je pod automobila toliko truo da bi noga vrlo lako mogla da mi proleti kroz njega. Odmah posle toga, tata je otkupio 'bubu' od mene jer je uživao u popravljanju starih automobila. Poklonio ga je mami da vozika pse na duge, blatnjave šetnje po Dejlsu, sve dok ga naposletku nisu prodali.

Nekom ko očigledno živi u Londonu. Nekom ko očigledno izgleda kao ja u dvadeset prvoj, konstatujem, zapanjena ovom spoznajom. Verovatno sam skrenula negde, razmišljam dok prolazim raskrnicu. A onda mi na pamet padaju...

Opominjem se. Dobro, recimo da mi na pamet padaju svakojake gluposti.

Kao i obično, Beatris me čeka sa ispruženom rukom u kojoj drži kafu. „Jutro”, veselo cvrkuće.

„Jutro.” Uzimam kafu u hodu i marširam do svog radnog stola. Palim kompjuter i proveravam elektronsku poštu. „Ima li poruka?”

„Lari Goldštajn se izvinjava što će kasniti na ručak - pomerio je rezervaciju na 14 - ali veoma se raduje susretu s tobom.” Oči joj sijaju dok ukršta kažiprst i srednji prst za sreću.

„Još nešto?”

„Da. Majls je zvao.”

Iznenadeno dižem pogled. Majls me nikad ne zove na posao - zna da sam prezauzeta. Osim toga, jutros je trebalo da odleti u Lids. Osećam tračak brige.

„Je li s njim sve u redu?” pitam, dok panika u meni raste od nule do maksimuma brže nego što je potrebno da se izgovori ‘nesreća i hitna pomoć’.

„Da, dobro je”, nehajno će Beatris. „Upravo je sleteo.”

Olakšanje.

„Pokušao je da te dobije na mobilni, ali nije uspeo.”

„Verovatno sam zaboravila da ga uključim”, stenjem, vadeći telefon iz džepa. „Jutros sam malo pogubljenja.” Gledam u ekran. Čudno - uključen je. Možda nisam bila u dometu. Kao juče, na primer.

„Treballo je da me okrene na blekberi”, razmišljam naglas.

„Pa jeste. Ni tu nije uspeo da te dobije.”

„Stvarno? Baš čudno.” Zbunjeno zurim u blekberi. Ali i on je uključen i skala za prijem je na maksimumu.

„To su takozvani propušteni pozivi”, znalački izlaže Beatris. „Izgleda da je problem sve učestaliji zbog prekomerne upotrebe mobilnih aparata. U Nju sajentistu sam čitala da broj mobilnih korisnika rapidno raste. Predviđa se da će 2010. godine premašiti cifru od jedan i po bilion na svetskom nivou...”

„Šta je Majls rekao?” prekidam je pre nego što mi izrecituje ceo Nju sajentist.

Ali Beatris je u svojevrsnom transu. „Iako je to tehnički propušten poziv, mislim da je pametnije da ga primiš usred drugog poziva. Bolje to nego da ga uopšte ne primiš. Ali to se opet svodi na isto – preopterećen telefonski saobraćaj...” U hvativši moj prekoran pogled, Beatris naglo učuta i porumeni. „Ah da, izvini, Majls...” Brzo lista svoj notes i razgovetno čita: „Upravo je primio vest o fantastičnoj kući koja bi trebalo da izađe na tržište i želi da zna kada ćeš imati vremena da je obiđeš s njim čim se vrati.” Diže glavu i gleda me užarenim očima. „Planirate da živite zajedno?”

„Pa, pričali smo o tome”, odgovaram sa iznenadnom nelagodnom.

„Bože, kako je to uzbudljivo.”

„Da, valjda. Je li?”

Iskreno, pomalo sam zatečena. Jedna je stvar pričati o tome a sasvim druga običi kuću. Najednom osećam realnost situacije koja je daleko odmakla od potencijalnog plana o kojem smo samo pričali uz flašu vina i činiju maslinki.

„Kako stvari stoje, ključeve ne mogu da nabavim pre četvrtka, ali na sreću, ja sam već proverila raspored i uspela da pomerim sastanak sa urednikom časopisa El, tako da si sada slobodna u vreme ručka”, čavrlja Beatris. „Pozvala sam Majlsa da mu potvrdim da ćete se tamo naći u jedan.”

„Svaka čast, gospođice Efikasna”, pohvaljujem je.

„Trudim se.” Beatris se široko osmehuje, pružajući mi papirić. „Ovo je adresa.”

Čitam, ali muti mi se pred očima. Beatrisin rukopis je najčitkiji na svetu, ali adresa kao da mi skakuće pred očima. Uzimam veliki gutljaj kafe.

„Ti i Majls ste savršen par. I sama čeznem za takvom vezom.”

„Zaista?” Gledam u Beatris koja sa čeznutljivim izrazom na licu grli svoju fasciklu.

„Apsolutno”, uzvikuje ona, živahno klimajući glavom. „Oboje ste uspešni i lepi, i oboje vodite uzbudljive živote.”

Kada nešto ovako čujem, momentalno narastem od ponosa. Pretpostavljam da je Beatris u pravu. Zamišljam Majlsa i sebe na jednoj od onih fotografija raskošnih, porodičnih kuća u časopisu OKI: ‘Majls, baron nekretnina, i njegova partnerka Šarlot, vlasnica firme Meriveder PR, u njihovom novom, modernom domu razgovaraju o svom imetku, penzionom planu i...’

Pa i ne zvuči naročito uzbudljivo, zar ne? Pokušavam da vizualizujem nešto drugo. Mislim, nešto istinski uzbudljivo.

Ali glava mi je prazna. Prerano je - moj mozak još ne funkcioniše kako treba, zaključujem. Osim toga, imam druge stvari na pameti. A kada je o njima reč...

„Donesi mi, molim te, Goldštajnov slučaj.”

„Naravno. Evo stiže.” Prekinuvši moj romantični san o budućnosti s Majlsom, Beatris hita do svog omiljenog ormara sa arhivom.

Iskapljujem ostatak kafe i proveravam elektronsko poštansko sanduče - imam trideset tri nepročitana imejla.

A što se mene i Majlsa tiče, kasnije ću smisliti nešto uzbudljivo.

„Još jedan makijato?” ljubazno pita konobarica.

Dižem pogled sa prazne šolje. Drogiram se kofeinom celo jutro ne bih li sačuvala bistar um i fokusirala se na sastanak, ali mislim da sam malo preterala. Nervoznija sam nego ikad. „Ne, hvala. Samo čašu vode, molim vas.”

Skoro je dva sata i sedim za stolom u Elektriku, trendi privatnom klubu na Noting Hilu, i čekam da upoznam Larija Goldštajna, holivudskog stomatologa koji se proslavio blistavobelim zubima skoro svih velikih zvezda i vlasnika uspešnog lanca klinika Zvezdani osmeh u Americi. Dopotovao je iz Los Anđelesa da u Engleskoj otvori svoju prvu ordinaciju.

Od silne napetosti, nesvesno cepam svoju vizitkartu. Uprkos besprekornoj spoljašnjosti, imam užasnu tremu. Konkurencija je velika i sirova, međutim, ukoliko dobijem ovaj posao, Meriveder PR će steći međunarodnu reputaciju i učvrstiti se na poslovnoj mapi.

„Gaziranu ili negaziranu?”

„Definitivno negaziranu. Za oboje”, odgovara muški glas s jakim američkim akcentom, upadajući mi u reč.

Gledam u starijeg muškarca u svetloplavoj Ralf Loren košulji. Privlačan je, uprkos četvrtastoj bradi i sedoj kosi, na onaj elegantan, klasičan način. Kosa mu je sklonjena sa preplanulog čela, kao da ju je prstima nemarno zalizao silazeći sa svoje jahte u Sen Tropeu. Ili je to samo rezultat polusatnog feniranja i vrhunskih preparata za kosu. Podseća me na Blejka Karingtona iz Dinastije. U stvari, za trenutak mi kroz glavu proleće da je to zaista on, Blejk Karington iz Dinastije.

„Doktor Goldštajn?” pitam, žurno čisteći sa stola konfete od vizitke. Diskretno ih ubacujem u svoju torbu pod stolom i ustajem.

„Bar sam to bio poslednji put kada sam se pogledao u ogledalo”, uzvraća on, kezeći se.

„Šarlot Meriveder iz Meriveder PR”, predstavljam se i pružam mu ruku, u paketu s jednim od svojih profesionalnih osmeha. „Drago mi je što sam vas konačno upoznala.”

„Molim vas, zovite me Lari”, insistirao je. „I uveravam vas da je zadovoljstvo samo moje.” Uzimajući obe moje ruke u svoje velike, tople šake, blago ih stiska.

„Okej, onda Lari”, veselo kažem, trudeći se da ničim ne narušim imidž samouverene poslovne žene na čelu uspešne PR kompanije. Iako se tako ne osećam, pre svega zbog nagomilane strepnje koja mi obilato vlazi potpazušje, uprkos prekomernoj dozi antiperspiranta.

„Odlično!” ozareno će on.

Lari mi još ne pušta ruke, zbog čega mi postaje malo neprijatno. Verovatno neki američki fazon, tešim sebe, odahnuvši kada to konačno učini. Da, Amerikanci baš polažu na dodir, za razliku od uzdržanih Britanaca i njihovih krutih rukovanja.

Sedamo za sto jedno preko puta drugog. Posle prvog utiska, primećujem da je stariji nego što sam se nadala. Na Internetu sam pročitala da je u kasnim četrdesetim, međutim, sada shvatam da su objavljene fotografije stare najmanje deset godina. Ipak, vrlo je očuvan. Očigledno mu botoks nije stran budući da mu je čelo neprirodno glatko a oči tek neznatno izborane, ali osim toga sve na njemu deluje iznenađujuće prirodno.

Osim osmeha, naravno.

Konobarica ubrzo donosi flašu negazirane vode, i dok nam puni čaše, opčinjeno piljim u njegov osmeh.

Mi u Engleskoj jednostavno nismo navikli na te savršene, biserne osmehe koji krase samo holivudske zvezde i britanske rijaliti šou zvezdice koje veruju da su dorasle holivudskim. Skoro je bizarno videti takve zube u stvarnom životu. Mislim, neverovatno su beli. I veliki.

„Gazirani napici oštećuju zubnu gleđ”, obaveštava me Lari, poklanjajući mi još jedan bleštavi osmeh koji zapravo nema nikakve veze s prirodnom zubnom gleđi a ima svake veze s porcelanom veličine tanjira za ručavanje. „Mali savet.”

„Ah, tako... pa, hvala vam.” Klimam glavom, skidajući još jednu poslasticu sa svog spiska. Bože, staje sledeće? Uskoro neću moći ništa ni da jedem ni da pijem. U stvari, ako nastavim ovim tempom, uskoro ću biti na infuziji. „Jeste li već bili u Londonu?” učitivo pitam, izbacujući iz glave nemili prizor sebe s cevčicom zabodenom u venu.

„Mnogo puta. London je jedan od mojih omiljenih gradova. Ovde se uvek osećam kao kod kuće”, ushićeno kaže, uzimajući gutljaj vode.

Obuzdavam nestašan osmeh. S kalifornijskim tenom i savršenim osmehom, Lari Goldštajn se nikako ne uklapa u masu bledunjavih, tamnozubih Londonaca.

„Pa, svakako ste nam doneli lepo vreme”, cvrkućem frazu koju obično serviram svim prekomorskim klijentima. „Dolazite li poslovno, ili ste planirali i malo da se zabavite tokom boravka ovde?”

„O, nadam se da ću naći vremena i za zabavu.” Smeška se, spuštajući laktove na sto i naginjući se ka meni.

Za trenutak osećam trnce nečega, ali previše sam zauzeta fokusiranjem na neobavezno ćaskanje da bih mozgala još i o tome.

„Ako niste znali, u Moderni Tejt je trenutno fantastična izložba Frida Kalo”, predlažem. „Trebalo bi da je vidite.” Znam to samo zato što je Beatris prošlog vikenda posetila izložbu i pričala mi o njoj.

„Zaista? Zvuči sjajno. Volim Fridu Kalo. Kažite mi, koja vam je njena omiljena slika?”

Do đavola! Sve što znam o Fridi Kalo to je da je imala spojene obrve i da ju je u filmu igrala Selma Hajek.

„Sve.” Blistavo se smeškam. „Sve su fenomenalne.”

„Zvučite kao pravi PR.” Lari se grleno smeje, fiksirajući me svojim pogledom. Tek tad primećujem koliko su mu oči plave. Deluju skoro nestvarno. U stvari, sve u vezi s Larijem Goldštajnom toliko je savršeno da deluje veštački. „Zato sam se i radovao ovom ručku”, nastavlja on. „Čuo sam lepe stvari o vama i vašoj kompaniji.”

„Oh, hvala vam.” Smešim se sa olakšanjem što smo sa Frida Kalo prešli na nešto što mnogo bolje poznajem: posao. Shvativši to kao znak, vadim fasciklu iz svoje aktovke i otvaram je na stolu. „Kao što možete da vidite iz ovog portfolija za medije koji se pokazao kao uspešan kod svih mojih prethodnih klijenata, ovo je vrsta prezentacije koju možete da očekujete od Meriveder PR...” Okrećem fasciklu ka njemu i počinjem da listam stranice.

„Da, vrlo impresivno.” Lari klima glavom, gledajući u Tajmsovu duplericu u boji.

Punim se ponosom. „Naravno, nemoguće je bilo šta garantovati”, nastavljam, „ali s tako jakim brendom kao što je vaš, u kombinaciji s mojim ličnim i novinarskim iskustvom u ovom poslu, verujem da ćemo ostvariti zavidan uspeh i koristan partnerski odnos.”

„Partnerski odnos?” ponavlja on, dižući pogled s mog portfolija i izvijajući obrve koje su, primećujem ovako izbliza, oblikovane u dva savršena luka.

„Tako je. S pravim medijskim projektima na pravim mestima, možemo da izgradimo vaš profil ovde u Engleskoj. Neka javnost sazna ko ste. I šta Zvezdani osmeh predstavlja. Meriveder PR poseduje stručnost i iskustvo, i učiniće to sa zadovoljstvom.” U punoj brzini sam i moram da priznam da se osećam prilično samouvereno. A kako i ne bih? Nedeljama sam se pripremala za ovaj sastanak: skupljala informacije, smišljala ideje i trudila se da ništa ne izostavim. Sto posto sam spremna.

„Kažete da imate lično iskustvo u ovom poslu?”

Netremice me posmatra i iz nekog razloga osećam neobičnu poljuljanost, kao maločas kada mi je uzeo ruke u svoje.

„Mmm... da”, odgovaram, gušeći nelagodu i vraćajući se u poslovne vode. „To je nešto na šta smo neobično ponosni u Meriveder PR-u.”

„Koliko lično?” Ne spušta pogled, štaviše, naginje se preko stola ka meni. Ali ne previše. Možda inč ili dva, ali dovoljno da trnci koje sam upravo odagnala opet zapeckaju. Ovoga puta dvostruko jače.

„Želite li da čujete koji je današnji specijalitet?” pita konobarica, prekidajući neprijatnu scenu.

„Da, molim vas”, uzvraćam, skoro zahvalno.

„Ovako, za predjelo imamo paradajz salatu...”

Usredsređujem se na devojku koja uvežbano recituje današnji jelovnik sve dok se ponovo ne osetim dovoljno smelo da gvirnem u pravcu Larija Goldštajna. Samo što njegov pogled nije na mladoj, lepuškastoj konobarici nego na meni. Ipak, kada devojka završi svoj recital, Lari Goldštajn joj se blistavo osmehuje.

Verovatno umišljam. Konstatujem to sa olakšanjem i stidom. Ništa strašno. Lari samo voli da flertuje.

Očigledno ga to zabavlja. Vraćam pogled na konobaricu i koncentrišem se na svoju porudžbinu.

6.

Otkrivam da se ispod savršenog tena i osmeha Larija Goldštajna krije vrlo umešan biznismen. Postavlja mi iznenađujuće precizna pitanja i deluje istinski zainteresovano, i za mene i za kompaniju.

„Recite mi, kako ste započeli ovaj posao?” Dok nam serviraju glavno jelo, Lari me gleda izvijenih obrva.

„Pa, moja prava ljubav je novinarstvo. Studirala sam englesku književnost. Prvo sam htela da budem spisateljica.”

„Vešta si s recima, a?” pita on sa intrigantnim smeškom na usnama.

„Ah, trudim se”, odgovaram lako, zabacujući kosu pod njegovim prodornim pogledom. „U stvari, prvo sam radila za Britansku novinsku agenciju a onda u velikoj londonskoj izdavačkoj kući kao urednica jednog od njihovih časopisa.”

„Sjajno!” Lari Goldštajn širi oči, delujući bezmalo impresionirano. „Zaista sjajno!”

Osećam kako mi obrazi blago rumene. „Pa, jeste”, priznajem, trudeći se da ne podlegnem ovom komplimentu iako mi neki glasić u glavi šapuće: ‘Nastavi, Šarlot, nastavi’. „Bilo je to predivno iskustvo i praktična obuka, ali posle nekoliko godina, shvatila sam da želim nove izazove i krenula samostalno.”

„Hrabra devojka”, zaključuje on i sa odobravanjem klima glavom.

„Na sreću, moj rizik se isplatio i sada pišem za sve veće pisane medije, što uključuje i kontakte neprocenjivih vrednosti”, hvalim se, empatično vrteći viljuškom.

„Apsolutno”, slaže se Lari, jednako empatično, što me pomalo ushićuje. Ne volim da podgrevam lažne nade, ali slutim uspešan ishod ovog sastanka. Vrlo uspešan.

„Jer, posle nekoliko godina jednostavno nisam bila dovoljno stimulisana, i tako, kada mi se ukazala prilika da uđem u svet odnosa s javnošću, iskoristila sam je.”

„I nije vam žao što ste se odrekli spisateljske karijere?”

„Nikad se ne osvrćem za onim što sam ostavila iza sebe”, ubedljivo kažem.

„Fantastično”, klima glavom Lari Goldštajn.

Snebivljivo se smeškam. Iako to kažem u sebi, zaista sve zvuči prilično fantastično, zar ne? Samo što prava istina nije baš takva. Bar ne od reci do reci. Realna priča glasi ovako: posle fakulteta maštala sam o tome kako ću postati slavna spisateljica i prijavljivala sam se na svaki oglas za posao u ‘medijskom’ odeljku Gardijana.. Posle stotinak odbijenica, konačno sam otišla na razgovor u Britansku novinsku agenciju. Taj deo je tačan, pa samim tim i činjenica da sam radila kao urednica jednog njihovog časopisa.

Izostavila sam da je to bio posao urednika enigmatskog časopisa. Dobro, nije Venitifer, ali i to je nešto.

Svi odnekud moraju da počnu, zar ne?

Postojao je samo jedan problem: bila sam loša u ukrštenicama.

Međutim, bila sam očajna. I bez prebijene pare. I živela sam s roditeljima.

I tako sam dobila posao i preselila se u London, gde sam naredne tri godine danju izmišljala ukrštenice a noću tulumarila po klubovima zapadnog Londona.

A u vreme ručka? Tada sam ažurirala svoj CV i slala ga svim časopisima i novinama kojih sam mogla da se setim. Sve dok u pravom trenutku nije stigao na pravi radni sto. Moderan časopis tražio je kolumnistu.

Bilo je to ostvarenje mog sna.

Nažalost, taj san je trajao samo šest meseci pre nego što je časopis ugašen i moj život postao zavisao od socijalne pomoći. Intenzivno sam tražila posao, ali bezuspešno. I tako sam krenula samostalno.

Samostalno. Zvuči uzbudljivo i glamurozno, zar ne? Zamišljala sam sebe kako jurcam unaokolo s laptopom pod rukom, piskarajući po parkovima i kafeterijama, ostajući budna do 3 ujutro, pušeci cigarete i ispijajući kafe kako bih ispunila rokove. Fantastično! Kao Keri u seriji Seks i grad.

Ali život nije TV serija i ova Keri nije nosila skupe cipelice, niti je bila debelo plaćena za pisanje duhovite seks kolumne. Ne, ova Keri je nudila svoje ideje osornim urednicima koji nikad nisu odgovorili na njene pozive. Preko dana zurila je u televizor, obučena u pidžamu, i nervirala se što nema od čega da plati kiriju. Verujte mi, nema ničeg seksepilnog u seriji Ričard i Džudi, a kamoli kosmopolitskog.

Ovo beznađe je potrajalo nekoliko meseci, sve dok me prijateljica moje prijateljice nije obavestila o slobodnom mestu u jednoj PR agenciji. Posao je zahtevao pisanje reklama i izjava za štampu. I to je spisateljstvo, ubeđivala me je. Pa jeste, ako se tako može nazvati hiljadu reci koje opisuju jedan šampon. Ali bar sam mogla uredno da plaćam račune. Ionako je posao bio privremen. Dok ne završim roman na kojem sam radila u slobodno vreme i unapred ga prodam izdavaču nakon dugog cenkanja u moju korist...

Kamo lepe sreće.

Zato što ga nikad nisam završila. Digla sam ruke. Jednostavno je sve drugo bilo važnije. I nisam sasvim sigurna zašto mu se nikad više nisam posvetila, ali istina je da je moj san o spisateljstvu postepeno iščezavao, jer sam zarađivala sve više novca, a ubrzo zatim osnovala i svoju firmu. Zaista, nikad se ne osvrćem iza sebe.

Dobro, možda ponekad. Kada uđem u knjižaru i uzmem u ruke prvi roman nekog pisca, ili pročitam fascinantno članak u nekom časopisu i pomislim kako sam to mogla da budem i ja. Samo da sam bila malo strpljivija. I upornija. I da sam malo bolje pisala. Žudnja je tada skoro opipljiva.

No, brzo bih je potisnula, verujući da sam donela pravu odluku. Jer, da sam nastavila u tom smeru, verovatno ne bih bila ovde gde sam danas: na ručku u prestižnom klubu na Noting Hilu, na pragu sklapanja važnog ugovora koji će moju firmu podići na novi, međunarodni nivo, razmišljam, gledajući u Lariju Goldštajna koji me netremice posmatra.

„Znate, neverovatno me podsećate na mene.”

„Zaista?” uzvraćam, pitajući se je li ovo kompliment ili ne.

„Da, veoma.” Klima glavom. „I posle svega što sam čuo o vama i vašoj firmi, čvrsto sam uveren da bi Meriveder PR mogla da bude ono što mi treba.”

Sedeći preko puta njega, na licu nameštam strogo poslovni smešak iako bih najradije poletela od sreće.

Ne usuđujem se ni da pomislim, ali vrlo je moguće da su se moj mukotrpan rad i večeri provedene uz američku TV seriju Klinika slavnih osmeha ipak isplatili.

„Kao što rekoh, biće nam ogromno zadovoljstvo da vas predstavljamo ovde u Engleskoj, gospodine Goldštajn.” Bože, jedva kontrolišem svoj glas.

On skromno podiže ruku.

„Hoću reći, Lari”, ispravljam se.

„Iskreno, što više razmišljam o tome, sve mi se čini da nema potrebe da se sastajem sa ostalim PR agencijama”, ravno nastavlja on, izvijajući obrve. „A vama?”

je! Ševa mi u glavi poput neonke.

„Da... i meni se tako čini”, odgovaram, podjednako ravno, obuzdavajući uzbuđenje koje preti da me uguši. Kao što rekoh, strogo i poslovno.

„Odlično. Onda smo se dogovorili.” Osmehuje se i spušta ruke da namesti salvetu na svojim krilima.

Jedva čekam da prenesem Beatris ovu fantastičnu vest.

A onda osećam nečije prste na svojoj butini.

Ššššta...?

Skačem na noge, streljajući Larija Goldštajna pogledom, ali on nastavlja nevinno da vrti špagete oko svoje viljuške. Zurim u njega s mešavinom sumnje i neverice. Da li mi se samo učinilo? Ili se zaista dogodilo? Srce mi lupa dok se spuštam na stolicu i navlačim suknju preko kolena.

„Je li sve u redu?” Lari Goldštajn me zabrinuto gleda skupljenih obrva.

„Naravno”, odgovaram i uzimam gutljaj vode.

Uostalom, šta drugo da kažem? Je li vaša ruka maločas dodirnula moju suknju?

Doduše, to bih zasigurno rekla da sam mlađa. Tada sam pričala bez mnogo razmišljanja - sve što mi padne na pamet.

Ali stvari su se promenile. Ja sam se promenila. Više nisam impulsivna, tvrdoglava buntovnica od dvadeset i nešto, koja nema šta da izgubi. Sada sam profesionalna žena od trideset i nešto, koja ima štošta da izgubi. Kao na primer svoju reputaciju i ovog vrlo važnog klijenta, podsećam sebe. Ne mogu tek tako da ga optužim i napravim scenu. Zamislite samo sve moguće reperkusije.

Uspravljam se i duboko uzdišem ne bih li se sabrala. Svesna sam da vrlo lako mogu da pogrešim.

Stvari nisu uvek onakve kao što izgledaju, govorim sebi, dok moj mozak vrši retrospektivu događaja.

Verovatno se stolnjak očešao o moju nogu ili nešto slično. U stvari, što više mislim o tome, sve sam sigurnija da se dogodilo upravo to.

„Ovo je baš ukusno, zar ne?”

Vraćam se u stvarnost i na licu Larija Goldštajna vidim umilan osmejak.

„Oh... ovaj... da, baš ukusno”, mrmljam.

Iako zbunjena, usredsređujem pažnju na svoj tanjir iako sam naprasno izgubila apetit. Nekoliko minuta kasnije, sa olakšanjem posmatram kako konobarica sklanja naše tanjire.

„Jeste li za kafu ili desert?” nudi Lari Goldštajn.

„Ne, hvala.” Odmahujem glavom. Moje prvobitno oduševljenje sigurnim i lakim pridobijanjem klijenta kao da je splasnulo. Znam da bi trebalo da budem presrećna, ali iz glave ne mogu da izbacim ono što se maločas dogodilo. To jest, ono što mislim da se dogodilo, ispravljam sebe.

„Onda neću ni ja.” Osmeh mu ponovo blista dok se naginje napred i fiksira me pogledom. „Kafa je najveći uzročnik gubitka bele boje zuba.”

„Zaista?” tobože zainteresovano pitam.

„No, sada kada smo i to sredili, vreme je da pređemo na posao.” Spustivši svoje manikirane ruke na stolnjak, Lari me netremice gleda. „I smislimo plan akcije.”

„Definitivno.” Pročišćavam grlo, srećna što sam ponovo na sigurnom terenu. Počinjem da prelistavam spiskove u svojoj glavi. „Kada želite da date objavu za javnost? Jer, što pre plasiramo vest, imamo više vremena da započnemo generisanje medija, osmislimo strategiju...”

„Slažem se.” Lari klima glavom. „Da vidimo...” Proverava svoj ajfon. „Sledeće srede vraćam se u Ameriku, onda, može li u utorak?”

Gledam ga u neverici. „Za nedelju dana?”

„Je li to problem?” Upućuje mi pogled koji nesumnjivo govori da to ne sme biti problem, jer će se u protivnom obratiti nekoj drugoj PR agenciji.

„Ne, naravno da nije”, uveravam ga, nabrajajući u glavi sve što je potrebno uraditi, uključujući sate i sate prekomernog rada kako bi sve na vreme bilo gotovo. Najednom osećam pritisak u ramenima.

„Odlično”, uzvikuje on sa osmehom čoveka koji u životu nema nikakvih problema. Ali zato ima sjajne zube, savršen ten i udarnu seriju na američkoj televiziji. I igra golf s Džekom Nikolsonom, bar prema nekim štampanim medijima. „Znači, spremni ste za izazov?”

„Apsolutno.” Dodatno se uspravljam, zabacujući ramena unazad. Ne, ozbiljno, šta nije u redu sa mnom? Ja volim izazove. I želim ovog klijenta. Ovakva prilika se ne propušta. „Kao što rekoh, Meriveder PR je možda mala agencija, ali to nam ide u prilog jer možemo maksimalno da vam se posvetimo”, dodajem sa obnovljenim entuzijazmom.

„Sviđa mi se kako to zvuči”, iskreno će Lari, cereći se.

„Jeste li našli lokaciju za kliniku?” vedrije pitam, ignorišući teskobu u grudima i misli o predstojećim obavezama.

„Skoro”, odgovara on, zavaljujući se u svojoj stolici. „Imam čoveka koji traži pravo mesto već neko vreme i zasad smo suzili izbor na dve lokacije. Obično se oslanjam na svoj instinkt.” Rukom pokazuje na mene. „Ali u ovom slučaju ga nemam.”

„Možda bih mogla da vam dam neke predloge?” sugerišem.

„To bi bilo sjajno”, priznaje on. „Sutra letim u Brisel na međunarodnu konferenciju o najnovijim dostignućima kozmetičke stomatologije, ali vraćam se već prekosutra.”

„Super.” Klimam glavom, vadeći svoj blekberi i proveravajući raspored. „Koje vreme vam odgovara?”

„Pa, prilično sam zauzet s dizajnerima.” Najednom imam užasan osećaj kuda ovo vodi. „Može li negde uveče? Možda za večerom?”

A tako sam se nadala da neće to reći.

„Tako ćemo imati priliku da se bolje upoznamo.”

Smeškam se dok ovo govori, ali malopredašnja scena uporno mi se vraća. Jesam li sve samo umislila?

Jesam li?

„Važno je da budemo na istoj talasnoj dužini. Slažete se?”

Njegov kozmetički osmeh nagoni me da automatski namestim svoj profesionalni smešak, ali glava mi je u haosu. Želim ovaj ugovor više od svega, ali sada...

Lari Goldštajn me netremice gleda i čeka moj odgovor.

„Apsolutno. Utorak uveče, dogovoreno!” čujem sebe.

Osmeh mu se širi. „Izvršno!” Uzima svoju čašu s vodom i kucka je o moju. „Dogovoreno!”

Široko se osmehujem. Uspela sam! Ugovor je moj.

O, bože.

7.

Mašem Lariju Goldštajnu koji se smestio na zadnje sedište taksija i prelazim ulicu do mesta gde sam parkirala kola. Proveravam vreme. Ručak je trajao duže nego što sam planirala. Opet kasnim. Moram da pohitam u firmu i saopštim Beatris lepu vest i...

„Loti!”

Poznati glas me prekida u razmišljanju i brzo se okrećem. Niko me drugi tako ne zove osim... Čkiljim na jarkom suncu, klizeći

pogledom niz užurbanu ulicu; ljudi sede u baštama kafića i pijuckaju kafu uz pecivo, prolaznici promiču natovareni kesama dizajnerskih butika, majka gura dečja kolica oko kojih trčkara vremešni koker španijel...

„Nesi!” Širim lice u osmeh. „Otkud ti ovde?”

„Živim ovde, budalice”, veselo uzvraća ona. „A otkud ti ovde?”

Vanesa, moja najbolja drugarica. Upoznala sam je odmah po dolasku u Londonu, na razgovoru za svoj prvi posao. Sedela je u hodniku, ispred kancelarije, i pušila cigaretu, delujući krajnje sabrano. Nervoznoj štreberki u majčinom kompletu, tek pristigloj iz Jorkšira, Vanesa je bila oličenje londonske damice. Visoka metar i osamdeset, sa platinasto-plavom kosom, u dvadeset petoj godini već je živela u Kensingtonu, gde je delila stan s prijateljima. Bila sam očarana njom. Još sam, pomalo. Srećno je udata za Džulijana, zgodnog i uspešnog advokata, majka je dva preslatka deteta i živi u ogromnoj kući na Noting Hilu sa frižiderom pokrivenim dečjim crtežima i zidovima ukrašenim porodičnim fotografijama. Ona i ja vodimo potpuno različite živote zbog čega ne stižemo da se viđamo onoliko koliko bismo volele. Ali i dalje smo neverovatno bliske.

„Bila sam na poslovnom ručku”, kažem, pokazujući na restoran iza sebe. „Upravo sam krenula u firmu.”

„Ma zaboravi”, uzvraća Vanesa, hvatajući me pod ruku. „Tetka Šarlot ide kod nas na čaj, je l' tako?” kaže dečjim glasićem, gvireći u dupla dečja kolica iz kojih se Rubi, tri godine, i Sem, tek napunio prvu, razdragano kikoću i guču. “Vidiš? Oduševljeni su - za slučaj da ti treba prevodilac”, dodaje ona, mameći mi smeh.

„U redu”, predajem se. Znam da ne vredi svađati se s Vanesom. „Ali samo jednu šolju.”

„Jednu šolju”, nevino ponavlja ona, grabeći jednom rukom ručke kolica i pseći povodac, a mene drugom. Sledećeg trenutka, naša vesela povorka kotrlja se niz ulicu.

„Kako bih ja volela da mi neko zavuče ruku pod suknju.”

Deset minuta provela sam prepričavajući neobični ‘incident’ s Larijem Goldštajnom, i da budem iskrena, ovo nije reakcija koju sam očekivala.

„Vanesa!” užasnuto uzvikujem.

„Izvini, dušo, malo se šalim”, brzo će ona. „Skoro”, mrmlja, nervozno muteći nešto nedefinisano u blenderu sve dok ne poprimi

boju narandžaste kaše. „Doduše, tog Larija Goldštajna sam videla kod Opre i mogu ti reći da je prokleta zgodan.”

„Da, na neki plastičan način”, ne mogu a da ne uzvratim. „Ali to mu ne daje za pravo da mi se nabacuje u restoranu. Jer ono je bio poslovan ručak.”

Vanesa počinje da hrani Sema, ubacujući mu kašičicu narandžaste kaše u otvorena usta. „I?” pita ona, mahinalno ližući kašičicu. A onda kad shvati staje uradila, uzvikuje: „Ups! Izgleda daje i mama gladna.” Brzo grabi novu kašiku narandžaste kaše i nastavlja da hrani dete.

„Šta i? To je neprihvatljivo!” nastavljam strogim glasom. „Školski primer seksualnog uznemiravanja. Jesi li ikad čula za jednakost na radnom mestu?”

Vanesa nabira čelo, praveći se da razmišlja. „Ne baš. Ipak sam ja majka koja živi u svetu uspavanki i prljavih pelena. Odustala sam od posla i posvetila život reprodukciji. Šta još reći?” Za trenutak se gorko osmehuje a onda nastavlja da koordinira između narandžaste kaše, makarona i dvoje gladnih usta.

„Da, ali ti voliš što si majka”, ispipavam.

„Tačno”, priznaje, okrenuvši glavu na časak da me pogleda. „Moja deca su nešto najbolje što mi se dogodilo. Ne mogu da zamislim život bez njih...” Naglo začuta, hvatajući moj pogled, a zatim se kratko nasmeši. „Drago mi je što sam sačekala tridesetu da ih rodim”, brzo dodaje.

Nastaje pomalo neprijatna pauza, zbog čega brzo menjam temu.

„Ionako si mrzela svoj posao”, podsećam je. Vanesa je radila u advokatskoj firmi pored moje. Tamo je i upoznala Džulijana, svog supruga. „Jedva si dočekala da daš otkaz.”

„Tačno.” Klima glavom, smeškajući se Rubi koja počinje histerično da se smeje umazanom licu svog mlađeg brata.

„Priredila si i žurku tim povodom”, nastavljam.

„Na koju ti nisi došla”, prekorno kaže, šibajući me pogledom.

„Zbog posla.”

„Posla?”

Otvaram usta da se pobunim a onda ih zatvaram. U stvari, kad bolje razmislim, ne sećam se da sam imala život mimo posla.

„Kako je to bila dobra žurka, da samo znaš.”

Gledam u Vanesino lice koje naprasno poprima sanjalačku mekoću. „U kuću se ugoralo preko sto ljudi. Bila sam trudna i nisam

mogla da pijem pa mi je Džulijan neumorno pravio bezalkoholne koktele i celu noć vrteo UB40 u slavu moje nezaposlenosti. Kapiraš, UB40: Bez posla.” Grleno se smeje, prisećajući se te noći od pre skoro četiri godine. „U svakom slučaju, ni sama nisi sigurna da li ti se taj Goldštajn nabacivao. Meni se čini da nije. A i sama kažeš da ti se verovatno učinilo.”

„Hmm, da”, priznajem. Kad malo bolje razmislim, skoro sam sigurna da mi se samo učinilo.

„Zato nemoj više brineš”, opominje me.

„Ne, ne brinem”, uveravam je, nameštajući osmeh na lice.

Dobro, okej, brinem malčice, ali neću da joj priznam.

„Stvarno?” iznenađeno će Vanesa. „To ne liči na tebe. Obično brineš za svaku sitnicu.”

„Pa ne baš za svaku”, uzvraćam, pomalo uvređeno.

„Brineš čak i zbog toga što brines” nastavlja ona, cereći se.

„Nije tačno!” branim se.

„A sećaš se onog tvog rođendana kada smo kupili gajbu šampanjca? I pre otvaranja svake flaše brinula si da pampur nekog ne oslepi...?”

„Pa postojao je rizik”, bunim se. „Samo sam bila oprezna.”

„Toliko da si urlala ‘Sagnite se!’ i bežala u zaklon?”

Crvenim. „Okej, možda sam malo preterala u oprezu, ali ti pampuri umeju da budu opasni. Mogu lako da izbiju oko”, pojašnjavam, ali Vanesa me više ne sluša.

„A sećaš se kada smo otišli u hotel na moj ženski vikend, i dok smo se mi zezali na bazenu, ti si ležala u hladu i odbijala da nam se pridružiš, jer si brinula da ćeš se okliznuti i udariti glavom i ostati paralizovana?”

„To se često dešava!” uzvikujem. „Zar ne gledaš iz morskih dubina?”

„Šarlot, nismo skakali među podvodne morske stene. Zaboga, zezali smo se oko bazena na naduvavanje.”

„Svejedno, nesreće se događaju”, upozoravam je.

„Oko bazena na naduvavanje?” zapanjeno će ona.

Utom voda proključava i ketl se automatski isključuje. Vanesa sipa vodu u šolje i vadi kutije sa čajem.

„Imaš li kamilicu?” pitam.

„Samo eri grej”, odgovara ona. „Hajde, rizikuj malo”, začikava me, primetivši izraz na mom licu.

„Sećam se kada nisi ni znala šta je biljni čaj. Tada ga svakako nisi pila. Tačnije, tada nisi pila ništa što ne sadrži alkohol.”

Mrštim se, ignorišući ovu opasku.

„Nego, kako je Majls?” dodaje, značajno me gledajući.

Vanesa ne miriše naročito Majlsa. Naravno, nikada mi to nije priznala, ali nije morala. Njeni pogledi govore sve.

„Super”, veselo kažem. „Sinoć smo večerali u jednom novom sjajnom restoranu.”

„Dobro, kad vas dvoje planirate da se konsolidujete?” izaziva ona, vadeći vlažnu maramicu da obriše dečja umazana lica.

Vanesi sam sve ispričala. Sada se zbog toga kajem. Redovno koristi priliku da se našali na moj račun.

„Čekamo da se tržišni uslovi... ovaj...” Sranje. Ni sama ne znam šta bi to tržišni uslovi trebalo da učine. Kod tog dela verovatno nisam slušala Majlsa s punom pažnjom, „...da se ispune”, završavam.

„A, tako”, uzdiše Vanesa, izvijajući obrve. Meškoljim se na stolici. „A kada će to biti?” pita, dodajući mi šolju sa čajem.

Pokušavam da se setim detalja razgovora s Majlsom. Satima smo pričali o tome. Tačnije, on je pričao. Satima i satima. Ali ja se ničeg ne sećam. Baš čudno.

„To je nemoguće predvideti”, naposletku kažem, zadovoljna što to zvuči dovoljno mudro. „Ali ove nedelje obiće ćemo jednu kuću. U stvari, upravo se pojavila na tržištu i predivna je.” Citiram Beatris, koja je citirala Majlsa, tako da to mora da bude tačno.

Vanesa me zadivljeno gleda. „Gde?”

„Pa...” zastajem. Sećam se da sam pročitala adresu na papiriću, ali iz nekog razloga nisam je zapamtila.

„U centru Londona”, odgovaram, i pre nego što me zaspe potpitanjima, brzo nastavljam: „Ali ne žurimo sa zajedničkim životom. Uostalom, na taj način ćemo se preko nedelje dovoljno naspavati kako bismo se za vikend seksali do mile volje. Savršen plan”, dodajem iako nisam sigurna da li u to želim da ubedim Vanesu ili sebe.

„Spavanje? Seksanje?” Vanesa nabire čelo, deleći svojoj deci po nekoliko očišćenih jagoda. „Šta to bese?”

Znam da se šali, otprilike, budući da takve stvari stalno priča, ali u njenom glasu primećujem i tračak nečega što nisam nikad pre.

„Upravo tako”, saosećam.

U mojoj knjizi o samopomoći ima čelo jedno poglavlje o tome kako seksualni život dvoje ljudi može da pati nakon rođenja deteta. Navodno postaju preosetljivi na temu seksa, zbog čega bi verovatno trebalo da budem oprezna s Vanesom. Za svaki slučaj.

„Ako hoćeš istinu, obično jedno od nas zaspi pre nego što krenemo u akciju”, priznajem. Ne želim da joj bude neprijatno ili bilo šta slično.

„Pre nego što smo dobili decu, Džulijan i ja smo se kresali kao zečevi”, priznaje Vanesa.

„Stvarno?” pitam, neprirodno piskavim glasom. Gledam je, pomalo zaprepašćeno. Vanesa i ja nikad ne pričamo o seksu. Ranije jesmo, kad smo bile mlađe i luđe, ali otkad smo u ozbiljnim vezama više ne. „O, da. Nismo se skidali jedno s drugog”, kaže s teškim uzdahom, zavaljujući se u kuhinjsku stolicu i delujući nepogrešivo čeznutljivo. „Nikad nam nije bilo dosta.”

Osećam mešavinu opreza i radoznalosti. „Koliko često?” nonšalantno pitam.

„Ah, nemam pojma...”

Ako kaže triput nedeljno, onda je to okej. Majls i ja smo to radili triput nedeljno.

Nekad davno.

„...svaki dan. Ponekad dvaput na dan. Najviše smo voleli na brzaka pre posla”, priznaje Vanesa, rumeneći poput nestašne šiparice.

Svaki dan? Ponekad dvaput na dan’?

Sedim u njenoj kuhinji i pijuckam čaj, trudeći se da ostanem hladna, ali vilica mi pada skoro do poda.

Poslednjih godinu dana ubeđujem sebe da se svi parovi posle tridesete, poput mene i Majlsa, shodno svojoj zrelosti i potrebama, zadovoljavaju jednonedeljnim seksom, obično subotom uveče uz mirišljave svece i ulje za masažu.

Ali otkriće da je moja najbolja drugarica - koja je moje godište - svakodnevno upražnjavala seks ‘na brzaka’ pre nego što su došla deca, totalno me poražava. Naročito zato što u poslednje vreme sebe ubeđujem da mi to nije važno i da Majls nije naklonjen telesnim strastima, jer se ulaskom u brak ionako u potpunosti prestaje sa seksom.

„Ja se držim one narodne ‘bolje kvalitet nego kvantitet’“, žurno kažem. „Majls i ja imamo vrlo kvalitetan seksualan život.” Kao što rekoh, svesna sam da zvučim kao da se pravdam.

„Drago mi je da ga bar neko ima”, mrmlja Vanesa, stavljajući na sto hrpu bojanki i flomastera za Rubi i uzimajući Sema u naručje.

„Hoćeš da ti pomognem?”

„Ne, ne, mogu sama.” Smeška se, zabacujući nemirne pramenove kose iza uva. Prvi put primećujem da ima izrastak, što ne liči na Vanesu. Ona pripada ženama koje se farbaju dan pred porođaj, uprkos svim upozorenjima da to nije dobro raditi u trudnoći.

„Koješta”, prodahtala je. „Gven Stefani nisam videla sa izrastkom dok je bila trudna.” Istinski me oduševilo što Vanesa uopšte zna ko je Gven Stefani.

„Hoćeš da skuvam još čaja?” nudim se sada.

„Možda će nam više prijati po čaša vina u vrtu”, zaverenički kaže ona. „Šta kažeš?”

Spremam se da pristanem a onda mi na pamet pada neobičan preokret od jutros. Možda alkohol ipak nije dobra ideja. Osim toga vozim. „Bolje ne.” Odmahujem glavom. „U poslednje vreme pijem previše vina. U stvari, možda odem na tu detoksikaciju koju mi moja klijentkinja Melodi stalno preporučuje.”

„Još jednu?” Vantsa ne me zapanjeno gleda. „Ali već si bila.”

„Bilo je to davno uveravam je.

„Prošlog meseca. Sećam se jer si došla kod nas na večeru i ništa nisi okusila.”

„Au da. To je bila limunada dijeta”, prisećam se.

„A postoji li ‘koka-kola’ dijeta?” sarkastično će ona.

„Nije to prava limunada”, pojašnjavam, ne uspevajući da obuzdam osmeh. „Nego posebna tečnost koja se pravi od javorovog sirupa i sveže ceđenih limunova, a Melodi stalno priča o njoj, spominje je i u svojoj novoj knjizi pa sam, mislila da probam. Kad ono, klasično čišćenje”, dodajem.

Vanesa pravi grimasu. „I? Kakva je razlika?” Osmotrivši praznu vinsku stalažu, prilazi frižideru.

„Ogromna”, pojašnjavam. „Pričala sam s jednom nutricionistkinjom prilikom pisanja Melodine objave za štampu i ona tvrdi da je detoksikacija izbacivane iz ishrane svega što je štetno. Kao što su vino, kafa i šećer.”

Vanesa otvara svoj ogromni frižider od nerđajućeg čelika, praveći novu grimasu.

„A čišćenje znači da se uopšte ne jede, samo se unosi tečnost”, nastavljam. „Ali ne sok od pomorandže, naravno, jer je pun šećera,

nego sok od zelenog povrća, kao što su celer, prokelj ili plavi patlidžan. U stvari ne, to je ljubičasto.”

„Mljac”, sarkastično će Vanesa, vadeći već otvorenu flašu vina iz frižidera. „Ali zasad ostajem pri grožđu. I ono je zeleno.” Međutim, iz flaše uspeva da iscedi samo nekoliko kapi. „Do đavola. Ovo je bila poslednja.”

„Ako hoćeš, mogu da skoknem do prodavnice”, nudim se.

Utom čujemo ulazna vrata i korake u hodniku. Džordž, koker španijel, koji je sve vreme nezainteresovano spavao u svojoj korpi, najednom skače na noge i počinje da maše repom.

„Imam bolju ideju. A što ti i ja ne bismo malo izašle?” predlaže Vanesa.

“Ali štaćemo...”

Htedoh reći ‘sa decom’ kad oboje uglas dreknu ‘Tata!’ ugledavši Džulijana na vratima kuhinje. Visok i naočit sa svojom gustom, smeđom kosom i aktovkom u ruci, Džulijan prilazi visokim, dečjim

stolicama, i na njihovu radost, oboje ih uzima u naručje. „Zdravo, derišta jedna!” guguče on, obasipajući im mala lica i vratiće poljupcima.

Sa simpatijom posmatram ovu scenu. Džulijan je tako dobar s decom, zaključujem, a onda primećujem Vanesino ozareno lice. Da, ovo je slika srećne porodice.

„Poranio si.”

Džulijan prestaje da ljubi decu i gleda u Vanesu. Mene ni ne primećuje. „Ne zadržavam se. Samo sam svratio da presvučeni košulju. Idem na večeru s važnim klijentom. Javili mi u poslednji čas”, odgovara, praveći na licu saosećajnu grimasu.

„U tom slučaju, izaći ću nakratko”, uzvraća Vanesa.

„Gde?” mršti se on.

„Šarlot i ja idemo na piće.”

„Idemo?” iznenađeno pitam.

Ne spuštajući decu, Džulijan se okreće ka meni. Stidljivo mu mašem, najednom se osećajući kao da sam povod za svađu. Prilično neprijatno.

„O, čao, Šarlot”, pozdravlja me, pomalo snebivljivo. „Nisam te video.”

„Čao, Džulijane.” Učtivo se smeškam. „Kako posao?”

Džulijan je cenjeni advokat i, kao i uvek, trenutno radi na slučaju koji uključuje milione funti i imućnu klijentelu. U stvari, samo nekoliko

nedelja ranije, dok sam trčala na pokretnoj traci u teretani, na televiziji sam videla kako ga ispred Old Bejlja novinari intervjuišu za večernje vesti.

„Haotično. Usred smo važnog suđenja a porota...”

Pre nego što stigne da završi, Vanesa ga prekida. „Šarlot, jesi li spremna?” Značajno me gleda, zbog čega ovo pitanje više shvatam kao naređenje.

„Vanesa, molim te, samo što sam ušao” uvređeno će on. „Za pola sata moram da krenem.”

„Ne brini, neću dugo”, dovikuje ona, grabeći svoju tašnu sa stočića.

„Zar ne mogu malo da se izduvam?”

To je to. Obarač je povučen. Vanesa mu se unosi u lice. „Ti da se izduvaš? A šta je sa mnom? Misliš da meni ne treba malo izduvavanja?”

Neopaženo ustajem sa kuhinjske stolice i krećem ka vratima.

„Šta sam ja? Besplatna dadilja?” dovikuje ona.

Džulijanovo lice postaje napregnuta maska koja kao da će svakog časa da pukne a onda se naglo smekšava. „U redu, idi.” Uzdiše i opet se usredsređuje na Sema i Rubi u svom naručju. „Klinci, hoćemo da gledamo Sunder Boba?”

Sledi cika oduševljenja. Vanesa mu dobacuje mrki pogled a zatim izlazi iz kuhinje. U stopu je pratim.

8.

„Sunder Bob prokleti Kockalonel” gundđa Vanesa kad smo izašle napolje. „Možeš li da veruješ?”

Očigledno od mene traži podršku, zbog čega po mozgu tragam za prikladnom reakcijom, što nije lako s obzirom na to da nemam pojma o čemu priča. „Možeš li da veruješ?” ponavlja, lica izobličena od frustracije. Vanesa može da izgleda prilično zastrašujuće kad se razbesni. Posred čela ureze joj se duboka bora i nozdrve joj se neprirodno rašire.

A možda i ne moram da znam o čemu priča. Možda je dovoljno da se složim s njom.

„Oh, ne... definitivno ne”, ostajem lojalna a zatim, za svaki slučaj, dodajem: „Kocka Bob, ma daj!”

Pratim ove reci glasnim coktanjem. Eto, umem i ja da budem najbolja drugarica, zar ne?

„Misliš, Sunder Bob”, ispravlja me uz prekoran pogled.

Uh.

„Pa da... naravno... na njega sam i mislila”, trtljam u pokušaju da ublažim grešku, ali to nije potrebno jer me Vanesa više ne sluša.

„Zna da ne volim kad previše gledaju televiziju. Pola sata dnevno je dosta. Mislim, nisam od onih žena koje ne puštaju decu ni blizu TV ekrana sve dok ne stasaju za fakultet...”

Vanesa nastavlja da ropće, maršira niz ulicu i gestikulira rukama tako da joj se ramena tresu. Trčkaram pored nje. Vanesa je visoka metar osamdeset i ima veliki korak. Jedva je pratim.

„...Ali opet nije fer. Ja nikad nemam vremena za sebe. Okej, znam da sam se odrekla karijere da bih bila domaćica i majka, ali zar ne bi bilo lepo da ih i on ponekad izvede u park? Hoću i ja malo vremena samo za sebe. Znaš li da nikad nije čuvao oboje dece istovremeno? A Sem uskoro puni trinaest meseci...”

„Ima li u blizini neki kafić?” vedro je prekidam.

Vanesa prestaje da brblja i pravi grimasu. „U tome je stvar. On zna da ne idemo na piće.”

„Ne idemo?” Zbunjeno je gledam.

„Ne. Ne mogu da ga ostavim samog sa Rubi i Semom. To bi ga dotuklo. Dobro, ostaviću ga, ali samo na deset minuta”, dodaje sa smeškom. „Iza ugla je supermarket. Kupiću flašu vina za kasnije.”

Kada uđemo u rashlađeni, neonkama osvetljeni supermarket, Vanesa odmah prilazi odeljku s vinom i bez mnogo dvoumljenja uzima pino grido. Imam utisak da ovo nije njena prva poseta ovom supermarketu, jer ne gubi vreme u lutanju i biranju vina. Sve mi liči na profesionalno precizno obavljen posao. I već smo na kasi gde ona vadi svoju kreditnu karticu.

„Jao, i par ovih.” Uzima dva porodična pakovanja čokoladnih kuglica i baca ih na kasu.

Uh-uh-uh. Ovo ne liči na dobro. Vanesa se prošlog meseca podvrgla dijeti koja je dala zavidne rezultate. Poslednji put kad smo se videle pričala je samo o kalorijama. Bacam pogled na flašu vina i

čokoladne kuglice, i zaključujem da sadrže nedeljnu dozu dozvoljenih kalorija.

„I jedan ‘marlboro lajt’.”

„Zar nisi prestala?” pitam, trudeći se da ne zvučim prekorno i antipušački iako znam da zvučim upravo tako.

„Ma jesam”, smrknuto odgovara i potpisuje račun. Pred izlazom, devojka u uniformi zaprepašćeno zuri u Vanesu koja usplahireno pali cigaretu uprkos velikoj tabli sa oznakom ‘zabranjeno pušenje!

Okej. Možda ovo nije pravi trenutak da joj održim lekciju o svim opasnostima nikotinske zavisnosti.

Umesto toga, ćutke je pratim kroz automatska vrata i dalje na pločnik, grozničavo smišljajući šta da kažem.

Nešto neobavezno. Nešto što će joj skrenuti misli, kao na primer „Jao, što je lepa slika.” Zastajem ispred antikvarnice. U izlogu je ogromno ulje na platnu.

Vanesa nervozno izbacuje duvanski dim. „Koja? Ova s matadorom koji ubija bika?” začuđeno će. „Tebi je to lepo?”

Uh, bedak. Nisam ni obraćala pažnju šta je na slici.

Zaista, kad malo bolje pogledam, zapažam toreadorov mač zariven u vratinu životinje i krv koja kulja iz rane. Bljak. Grozno.

„Ali ti si vegetarijanka. Mislila sam da mrziš takve stvari.”

„Tačno.” Obuzdavam drhtaj gađenja. „Ali ovo kao daje rađeno nekom... neobičnom tehnikom četkice...”

„Je l’?” sumnjičavo će Vanesa. „Gde?”

Ja i moja brbljiva usta.

„Pa... evo, pogledaj ovde...” Prilazim bliže i gvirim kroz staklo. Vanesa mi se pridružuje. Nejasno pokazujem. „Vidiš? Hajdemo sad.” Hvatam je pod ruku i odvajam od izloga, ali ona ne mrda s mesta.

„Gde? Ne vidim”, gundža.

Znate onaj osećaj kad započnete nešto a onda zbog toga zažalite?

„Evo ovde.” Neodređeno pokazujem rukom a zatim je povlačim jače. Ali uzalud.

„Stvarno ne vidim o čemu pričaš”, breca se. Najednom postaje pasivno agresivna. Ah, ovo je još jedna od fraza koju sam pokupila iz knjiga o samopomoći.

„Dobro, nema veze, možemo li sad da krenemo?” molećivo pitam, primetivši dva muškarca kako stoje u radnji i razgovaraju. Jedan od njih je sedokosi starac u sakou od tvida. Verovatno vlasnik

antikvarnice, zaključujem jer u rukama drži nešto što pokazuje mladiću. I to ni manje ni više nego barmenu iz restorana.

„O, bože, otkud on tu?” glasno stenjem.

„Ko?” pita Vanesa. Kunem se da ima mačje reflekse.

„Ma... niko”, mucam, spuštajući glavu i brzo se okrećući od prozora.

„Gde? U radnji?”

Vanesa je jedna od onih ljudi koji kada im kažete: „Ne gledaj”, namerno gledaju. I to najnapadnije moguće.

„Aaaa, on?” uzvikuje i bukvalno lepi nos za izlog.

O ne, videće me. Svakog časa će se okrenuti i ugledati ženu s priljubljenim licem uz staklo, poput onih plišanih životinja koje se obično viđaju na automobilskim prozorima. I mene koja stojim pored nje, poput najveće moronke.

U tom trenutku, barmen se okreće. I vidi me kako stojim ispred izloga poput najveće moronke. Do đavola! Kada nam se pogledi sretnu, čini mi se da ću umreti od blama.

„Ej, nije loš”, cvrkuće Vanesa. I to glasno.

„Nesi!” šištim. Brzo skrećem pogled i odmičem se nekoliko koraka od izloga, sklanjajući mu se iz vidokruga. Srce hoće da mi iskoči iz grudi. Bože, šta mi je?

„Molim?” nevino pita Vanesa, nevoljno odvajajući pogled od njega pre nego što mi se pridruži. „Hajde, pevaj. Ko je slatkiš?” zahteva ona.

„Ma, samo barmen kojeg sam upoznala pre neko veče. Neviđeni smarač.”

„Sigurna si? Meni deluje poznato. U stvari, mislim daje to muž jedne od žena u Rubinom vrtiću.”

„Stvarno?” Srce mi se nenadano steže. Što je smešno, zaista. Kao da me je briga što je oženjen.

„Hmm, a možda i nije.” Vanesa sleže ramenima. „Jao, nemam pojma. Više ništa ne znam.”

Najednom deluje snuždeno, zbog čega joj stežem ruku. „Vanesa, jesi li dobro?”

„Ne baš.” Vrta glavom. „Mislim da me Džulijan vara sa svojom sekretaricom.”

Pljus! Kao grom iz vedra neba. Gledam je u neverici, kao da će svakog časa prasnuti u smeh i reći da je to bila samo neslana šala. Ali njeno lice je krajnje ozbiljno. Znači, u tom grmu leži zec.

„Nema šanse”, branim ga. „Džulijan to nikada ne bi uradio.”

„Mesecima je ostajao na poslu prekovremeno a onda sam jednog dana otišla da ga obiđem i videla ih zajedno.”

„Šta su radili?” pitam sa zebnjom.

„Ništa što bi ih inkriminiralo na sudu, ali...” Glas joj se gubi jer uvlači novi dim cigarete. „Provalila sam ih po govoru tela. Eto.”

„Ma samo ti se učinilo”, uveravam je, odlučno odmahujući glavom.

Vanesa me gleda s probuđenom nadom. „Misliš?”

„Apsolutno.”

Kada stignemo pred njenu kuću, Vanesa seda na zidić iza Džulijanovog rendž rovera, gasi dogorelu cigaretu i momentalno pali novu. „Ne znam... Sigurna sam da tu ima nešto...”

„Veruj mi, samo ti se učinilo”, kažem, sedajući pored nje. „Slušaj, ako ti je za neku utehu, meni se juče ujutro na semaforu učinilo da vidim sebe u drugim kolima” priznajem.

„Bože, a ja mislila da nema ničeg goreg od ovog”, mrmlja ona, praveći grimasu.

„Naravno da nisam ozbiljno mislila da sam to ja”, brzo dodajem. „Nisam toliko luda, ali bilo je to jezivo iskustvo. Devojka je izgledala identično kao ja kada sam imala dvadeset jednu.”

„Dvadeset jednu”, čeznutljivo uzdiše Vanesa, zagledana negde u daljinu. „Da sam onda znala ono što sada znam.”

„Kao šta, na primer?” radoznalo pitam.

„Na primer, da pušenje nije kul. Tako nikad ne bih propušila”, odgovara s tužnim smeškom. „Jer je posle deset godina pušačkog staža đavolski teško prestati.” Izbacuje dim kroz nozdrve. „I kresala bih se što više pre nego što rodim decu, jer posle toga više nema seksa. Au da, i nosila bih miniće.”

Zvuči toliko ozbiljno da se okrećem prema njoj. Celog svog života, Vanesu viđam samo u crnim pantalonama.

„Ali ti ne nosiš miniće”, podsećam je.

„Tačno”, uzvraća ona. „A trebalo je. Uvek sam mislila da imam debele noge, ali na starim fotkama izgledam baš mršavo.”

„Pa nosi sada miniće.”

„Šališ se?” učutkuje me, zureći u svoje noge. „Sada sam matora i debela.”

„Ne budi luda, izgledaš super.”

„Moram da izgubim bar još deset kila.” Gasi cigaretu, otvara kesu čokoladnih kuglica i počinje da ih krčka zubima. „Sutra se merim a nisam izgubila nijedan gram.”

Deluje toliko tužno da prosto nemam srca da joj naredim da se okane čokoladnih kuglica.

„Možda bi trebalo da se podvrgnem toj limunada dijete koju si spomenula.” Ubada prst u svoj stomak kao da je strani predmet koji ne bi smeo da bude tu. „Šta može da se jede?”

„Ništa”, odgovaram.

Zblanuto me gleda, automatski uranjajući ruku u kesu sa čokoladnim kuglicama i nastavljajući halapljivo da ih jede.

„Samo se pije limunada.”

„Koliko dugo?”

„Pet dana, čini mi se.”

„Zaboga, Šarlot!”

„Ali ja nisam izdržala svih pet”, priznajem. „Mada ti bi verovatno trebalo da piješ deset.”

„Deset dana?” skici ona. „Deset dana!”

„Prema Melodi, mojoj klijentkinji, možeš da izgubiš pet kila.”

Vanesa prestaje da skici. „U redu”, svečano kaže. „Batali brojanje kalorija. Kad počinjem?”

Sumnjičavo je gledam. Vanesa? Na čišćenju? „Jesi li sigurna...?” oprezno pitam. „Nećeš smeti da piješ alkohol...”

„Znam, znam”, nestrpljivo se breca. „Je li to sve?”

„Pa...” oklevam, birajući reci. „Ima i nekoliko nuspojava.”

„Misliš, osim mršavljenja?” ceri se.

„Da.” Gledam je, pitajući se koliko smem da joj kažem. Iako smo stare prijateljice, nisam sigurna kako to da sročim. „Neprijatnih nuspojava.”

„Kao?” zahteva ona.

Zastajem. Ma, nek ide do đavola. Bolje da odmah sazna.

„Kao prdliv.”

Eto, rekla sam.

„Molim?” Vanesa nabire čelo.

„Ova dijete je nešto kao prirodni klistir, kapiraš, budući da se nalivaš limunadama...” počinjem da objašnjavam, ali ona me prekida.

„Šarlot, šta je to ‘prdliv’?”

„Pa to je kad misliš da ćeš da pustiš...” šapućem.

„Šta?” Vanesa koluta očima.

„Pa znaš. Gasove. Ali umesto toga se...” Obliva me znoj. „Kapiraš?”

„Ne, ne kapiram. Šta hoćeš da kažeš?”

„O, bože. Nategneš se da...” Pravim gadljivu grimasu. Uf, ovo nije lako. „Ali umesto da prdneš...”

„Usereš se!” zgroženo završava ona, konačno shvativši o čemu pričam. Vilica joj pada, i dok šakama pokriva usta, za trenutak mi se čini da će svakog časa povratiti, ali ona praska u histeričan smeh.

„Kakva provala!” uspeva da prodahće. „Prdliv!” Ramena joj poskakuju i celo telo se ljulja napred-nazad dok se groktavo kikoće. Ne mogu a da joj se ne pridružim. „E ovo je stara Loti koju poznajem i volim! Samo ti možeš tako nešto da izvališ! Ovo je nešto najsmješnije što sam ikad čula!”

Moj smeh zamire. „Kako to misliš, stara Loti?”

„Ma znaš i sama da si u poslednje vreme preosetljiva - više ne prevanjuješ gadosti preko usta. Nažalost”, dodaje Vanesa, smejući se opet.

Pomalo mi je neprijatno. I ne sviđa mi se ovo što čujem.

„Vanesa? Jesi li to ti?” Džulijanov glas dovikuje iz kuće.

Ona se momentalno koči. „Moram da idem”, nevoljno kaže, ustajući i trpajući namirnice u svoju veliku tašnu.

„I ja.” Klimam glavom, gledajući na svoj ručni sat. „Pre kuće moram da svratim do firme.”

„Trebalo bi češće da se viđamo.”

„Definitivno.” Volim Vanesu, ali u poslednje vreme ni ona ni ja nemamo dovoljno vremena za druženje. „Odgovara li ti onaj tamo četvrtak?” pitam, proveravajući svoj raspored na blekberiju.

Vanesa koluta očima. „Šališ se?”

„To mi je prvo slobodno veće”, branim se.

„A za tvoj rođendan?” optuživački će ona.

Utom mi sine. „Jao, totalno sam zaboravila.”

„Pada u petak”, podseća me Vanesa, odmahujući glavom. „Nemoj mi reći da si te večeri planirala da radiš?”

„Naravno da ne!” Trudim se da delujem uvređeno, ali to mi ne polazi za rukom budući da sam poslednji rođendan provela na konferenciji u Milton Kejnsu. „Nisam ništa planirala.”

„Stvarno, Šarlot!” uzvikuje ona. „Šta se desilo s devojkom koja je živela za žurke?”

Osećam ubod nostalgije, ali brzo ga odagnavam. „Odrasla je”, setno odgovaram.

„E onda bismo nas četvoro mogli negde na večeru”, objavljuje ona, ignorišući me. „Ti, Majls, Džulijan i ja. Zvaću bebisiterku.

Možemo u taj novi restoran koji si spomenula.” S trijumfalnim smeškom, Vanesa me grli. „Eto, sređeno!”

„Zasmejavaš me, zar ne?” Poznajući Vanesu, znam da ne prihvata odbijanje.

„Ne, nego ti mene zasmejavaš”, uzvraća ona, kao da sam je upravo uvredila. „Ne pamtim kad sam se zadnji put ovako smejala. Umalo da se upiškim.”

Mašem joj i prelazim ulicu u kojoj sam parkirala auto.

„Ima još jedna stvar za koju žalim što je nisam znala u dvadeset prvog”, dovikuje mi s kućnog praga.

„Koja?” pitam, okrenuvši se.

Vanesa se tužno osmehuje. „Kegelove vežbe. Počni da ih radiš. Odmah!”

Stisni i drži. Stisni i drži...

Do đavola, zar mora da bude ovako teško?

9.

Četrdeset pet minuta kasnije, sa sve fasciklama pokupljenim u firmi, probijam se kroz londonski saobraćaj. Na semaforima i zastojima radim Kegelove vežbe. Da budem iskrena, nikad ih pre nisam upražnjavala. Naravno, čula sam za njih, ali vrlo površno, možda prelistavajući jedan od onih starih ženskih časopisa u čekaonici ambulante - znate, onih što reklamiraju kućna pomagala i savetuju kako nameštaj presvući meblom. Tada sam prvi put videla reklamu za kegelmaster 2000. Sećam se zato što mi je zvučala pomalo perverzno a onda se ispostavilo da je to samo vrsta tegova za... dole.

Naravno, uvek sebe tešim da to meni nije potrebno, bar dok ne zađem u godine kada se kupuju mider i vunene čarape. Iskreno, nisam sigurna ni kako bih to izvela. To s tegovima.

Ali posle Vanesinog fijaska, rešena sam da savladam Kegelove vežbe. Osećam prve znake panike pri pomisli na pelene za odrasle. Čvrsto stiskam unutrašnje mišiće i dugo ih držim tako.

Ne popuštajući stisak, prebacujem u prvu brzinu kada se kolona automobila ispred mene konačno pokrene. Saobraćaj je zakrčen zbog preusmerenja i biće još nedelju dana, bar tako piše na velikoj žutoj tabli. Trebaće mi čela večnost da stignem kući. No, to mi daje više vremena za vežbanje. U stvari, već sam ih uradila sto, ponosno sebi kažem.

Iako nisam sigurna da li učvršćujem prave mišiće. Iskreno, osećam grčenje samo onih butnih.

Meškoljim se na sedištu dok kolona mili ka semaforu. Okej, da pokušam ponovo. Ovoga puta brojim do pet. Koncentrišem se, usredsređena samo na one delove. Čvrsto stiskam.

Jedan, dva, tri, četiri...

Prekida me resko zvono mobilnog telefona. Navlačim slušalicu na uvo i javljam se.

„Halo, Loti”, kaže duboki muški glas. Moj tata.

„O... ovaj, čao, tata”, mucam, osećajući neku vrstu stida jer me prekida usred Kegelovih vežbi. Što je smešno. Zaboga, nije me prekinuo u snošaju ili bilo šta slično.

Okej, briši tu sliku iz glave. Ionako mi nije ni od kakve koristi.

„Samo zovem da ti zahvalim za cveće. Juče je stiglo i predivno je.

„Super.” Kakvo olakšanje.

„Mada nisi morala da se mučiš.”

„Ne budi smešan, tata. Nije mi bilo teško”, uzvraćam. Zaista nije. Samo sam pozvala cvečaru i izdiktirala im broj svoje kreditne kartice, prisećam se. Iskreno, osećam blagu krivicu kada to uporedim s godinama i godinama koje je moj otac posvetio meni. „Drago mi je što ti se sviđa.”

Krajičkom oka, primećujem kola narandžaste boje i najednom mi sine. „Hej, tata, sećaš se one moj stare ‘bube’?” pitam, bacajući kratak pogled u stranu. Ali više je ne vidim. Verovatno je odmakla dalje, zaključujem, klizeći pogledom niz kolonu koja se vukla kroz raskrnicu.

„Bože, koje je to godine bilo...”

„1997”, kažem kao iz topa.

„Tačno tako. Imaš proketo dobro pamćenje”, pohvaljuje me otac, zvučeći istinski zadivljeno. „Mene moje ne služi baš najbolje u poslednje vreme.”

„Tata, sećaš li se kome si je prodao?”

„E, toga se sećam...”

Strpljivo čekam, vrteći u glavi spisak potencijalnih kupaca u našoj varošici. Iako tamo već godinama ne živim, ne mogu da se setim nikog ko ima dugu, tamnu, kovrdžavu kosu. Čekaj, a šta je s onom devojkom što radi u ribljem restoranu? Ne, njena kosa je do ramena, i nije prirodno ufrćkana. Osim toga, ako joj je radno mesto iza pulta, što bi se onda vozikala po zapadnom Londonu?

„...ogreballi smo je.”

Tatin glas me vraća u stvarnost.

„Ali videla sam je u Londonu”, brzo kažem.

„Teško da jesi, dušo. Jer nije prošla tehnički pregled pa sam je prodao u staro gvožđe. Dobro se sećam.”

„Mislila sam da te pamćenje ne služi baš najbolje”, šalim se.

„Možda, ali još nisam senilan”, gundđa on. „Sam sam je došlepao tamo. Svojim očima sam video kako je smrskava presa.”

Toliko je tvrdoglav da moram da uzvratim istom merom.

„Nemoguće!”

„Nemoguće je to što ti tvrdiš da si je videla u Londonu.”

Naš razgovor se pretvara u još jednu prepirku. Tata nije u pravu i, kao i obično, neće to da prizna.

„Tata, nisi u pravu.”

„Jesam. Ti nisi u pravu.”

Ah. Trese me poznati žar nestrpljivosti. Uvek ista priča. Satima se natežemo, ali bez porednika.

Osim što ovoga puta dobijam napad inspiracije. Dokazaću mu da sam u pravu. Gazim kvačilo i naglo okrećem volan, praveći polukrug nasred drumu.

Pratiću je.

„Sada se od nje prave limenke”, šaljivo dodaje moj otac.

Prokletstvo! Gde je nestala? Vid mi zaklanja veliki kamion na kraju kolone. A onda je vidim, nešto dalje. Odblesak narandžaste limarije koja skreće u susednu ulicu. Zarobljena iza kamiona, polako napredujem sve dok konačno...

Palim levi žmigavac i skrećem s glavnog drumu u usku uličicu. Taman na vreme da spazim kako joj stop svetio nestaje iza ugla. Psujem ispod glasa, ali hitam za njom. U pitanju je šlepa ulica pa se

podvlačim ispod nadvožnjaka i izbijam na glavni drum.

I konačno je vidim: 'bubu' koja čeka na pešačkom prelazu. Zastajem iza nje. Tablice joj čitam kao otvorenu knjigu.

„E pa tata, nisi u pravu”, pobednički kažem. „MUG403P. To je broj mojih starih tablica!”

Ha-ha! Tata će se pojesti živ!

Međutim, s druge strane vlada muk.

„Tata?” Mrštim se, gledajući u ekran svog telefona; opet nisam u mreži. Kakav užas! Ovo stvarno više nema smisla.

Podsećam sebe da pozovem mobilnu kompaniju i žalim se. Odlazem telefon na instrument tablu i usredsređujem se na 'bubu' koja je upravo prošla kroz raskrnicu. Za trenutak razmišljam da se okrenem i vratim tamo odakle sam i došla. Uostalom, uverila sam se da je to moj stari auto. Nema drugog objašnjenja.

Ali opet, kad sam već ovoliko prevalila, što da ne otkrijem i ko je vozač? Osim toga, ako želim da pobedim u ovoj prepirci s tatom, moraću da mu iznesem i čvrst dokaz a za to će poslužiti moja kamera na mobilnom telefonu.

Nekoliko minuta kasnije, zujimo kroz zelenilom obrasle uličice severnog Londona, odnedavno ekskluzivnog dela grada koji mi je bio u komšiluku kada sam se tek doselila u prestonicu. Tada je soba mogla da se iznajmi za 50 funti nedeljno. Sa još šest ljudi delila sam kuću, jednu od onih u terasastom nizu, u slepoj ulici, zavučenoj iza lokalne crkve.

U stvari, ovo je identična maršruta kojom sam se vraćala kući, shvatam u trenutku kada 'buba' naglo skrene levo na kružnom toku. Bože, ko god da je za volanom, užasan je vozač. Ne daje čak ni žmigavac. Niti usporava pred ležećim policajcima. Tiho psujem kada mi opet odmakne. Nečuveno!

Ako ovako nastavi, vrlo brzo će uništiti osovinu.

Kad malo bolje razmislim, to je upravo ono što sam ja učinila. Utom mi postaje jasno da se nalazimo nadomak moje stare ulice: Kilmejn teras. Bože, ovde godinama nisam zalazila. Doduše, za to imam dobar razlog. Ulica je slepa, toga se sećam, i stoga se fokusiram na 'bubu' koja nemilice praši ispred mene. A onda naglo koči.

Bilo bi zaista neverovatno...

Da. Ipak skreće u Kilmejn teras.

Stomak mi se grči.

Ovo mora da je neka šala.

Dok gledam kako nestaje niz ulicu, osećam se bezmalo zaprepašćeno. Je li moguća ovolika slučajnost? Vozim iza 'bube' i posmatram ulicu oko sebe. Izgleda isto kao pre deset godina. Velike bele terasaste kuće i drvoredi višanja... Pogled mi leti napred, ka broju 39 gde sam nekad živela, dok pratim tempo 'bube koja još ne pokazuje znake usporavanja.

Ne zaustavljaj se ispred broja 39.

Čujem glasić u svojoj glavi i trzam se. Zapravo se u sebi molim da 'buba stane ispred neke druge kuće.

Bilo koje. Samo ne ispred broja 39. To bi bilo previše sablasno. Previše samouvereno.

Škrip.

Pale se crvena stop svetla.

Baš ispred broja 39.

Osećam kako mi se kosa diže na vratu. Mada, ovako bizarne slučajnosti se dešavaju. U novinama sam čitala o ženi koja je triput rodila trojke, i sva tri puta na isti dan. Mislím, kakve su šanse da se tako nešto dogodi? Ali dogodilo se. Ubeđujem sebe da je i ovo nešto slično. Skoro.

Žurno parkiram preko puta, nekoliko automobila dalje, i gasim motor, piljeći na drugu stranu ulice. Do đavola, predaleko sam. Oklevam. Ma, šta imam da izgubim? Grabim svoju torbu, stavljam naočare za sunce i, ne gledajući u 'bubu', koračam niz ulicu.

Ulica se nije nimalo promenila. Isti okrugli travnjak na njenom kraju, isto cveće, ista klupa na sredini. Sedam na nju i vadim knjigu. Kako da najlakše pronađete sebe. Pravim se da čitam iako u meni sve treperi. Ovo me podseća na one inspektore na tajnom zadatku u detektivskim serijama.

Ili na progonitelje nevinih žrtava.

Najednom uviđam apsurdnost situacije u kojoj se nalazim. Zaboga, Šarlot, još će te i uhapsiti! Šta kog đavola radiš? Sediš na klupi i špijuniraš neku nevinu devojkú koja pokušava da parkira kola, ali to joj baš ne polazi najbolje za rukom. Napred-rikverc, napred-rikverc, a pri tom udara u kola ispred i iza sebe.

Zaista, ova devojká je najgori vozač kojeg sam ikad videla.

Kao i ti nekada...

Sećam se kada sam pokušala da parkiram ispred lokalne pivnice, iz rikverca, i nekontrolisano uzletela na pločnik, oborivši sto u bašti sa sve pivskim kriglama na njemu. Moje nevešto parkiranje bila je tema porodičnih šala. Štaviše, izlizala sam sve gume na novom

tatinom Volvou' i prestala da brojim silne ogrebotine i ulubljenja na sve četiri strane. Na sreću, s godinama sam stekla iskustvo i rutinu, ali tada, u dvadeset prvoj, nije bilo goreg vozača od mene. U stvari, dok sam živela u ovoj ulici, jednom sam se zarila u...

Čujem metalni udarac.

... uličnu lampu.

Motor 'bube' konačno se gasi i vrata se otvaraju. Iznutra trešti glasna muzika: 'Mamurno jutro' od Oejzisa. Zapljuskuje me nostalgija. Eh, nekada sam obožavala taj album.

Srce mi uzbuđeno lupa.

A onda se muzika gasi i iz kola izranja preplanula noga, zatim druga, koje otkrivaju najkraći minić od teksasa koji sam ikad videla, praćen duboko dekoliranim bluzicom iz kojeg grudi samo što ne ispadnu.

Bože, kakva fufa, proleće mi kroz glavu. Duga, tamna, kovrdžava kosa sakriva joj lice dok zaključava kola. Potom mi okreće leđa i obilazi oko 'bube'.

„Sranje!” glasno psuje kada ugleda ulubljen branik. „Jebena ulična lampa!”

Opasnica, primećujem, i za trenutak ne mogu da se načudim koliko me zapravo podseća na mene.

Pomalo postićena, vraćam knjigu u torbu i ustajem. Dovoljno sam videla. Devojka vozi moja stara kola i živi u mojoj staroj ulici, pa šta?

A onda se parališem u mestu.

Kao da mi je neko ubacio teg od deset tona u stomak.

Nemoguće.

Ali nemoguće...

Dok zurim u njeno lice, u glavi mi vlada totalna konfuzija. Isprva mi se učinilo da je to zbog igre svetla i senke, u kombinaciji s nedovoljno sna i previše stresa, ali sada...

Hvatam se za obližnju ogradu da ne bih pala i sklapam oči. U glavi mi se vrti, poput minijaturnog peščanog sata na kompjuteru, koji se okreće kada otvorim previše programa jer je zbunjen i preopterećen i svakog časa može da sruši sistem.

Jer, ovo nije slučaj pogrešnog identiteta ili neverovatne sličnosti s nepoznatom devojkom koja izgleda kao ja kada sam imala dvadeset jednu. Ja je poznajem - svih njenih metar i sedamdeset u miniću, sa crnim krejonom i preplanulim tenom u dvadeset prvoj.

Širom otvaram oči.

To sam ja.

Hej, ovo je previše šokova za jedan dan. Ne može biti stvarnost. Ovo se ne događa. Osećam to svakim atomom svog razuma tridesetjednogodišnjakinje. Znam da postoji samo jedna ja. To je apsolutna istina koju čak ni moj otac ne može da pobije. Što znači da mi se privida. Haluciniram. Gubim se.

Kada se zalupe vrata na kući broj 39 i devojka nestane unutra, polako krećem ka svojim kolima, osluškujući klepet svojih štikli o asfalt. Smiri se, Šarlot, naređujem sebi. Sada ćeš lepo da odeš kući, popiješ valijum i legneš u krevet. A kad se probudiš, sve ćeš ovo zaboraviti kao da se nije ni dogodilo.

Sutra bi čak mogla da uzmeš slobodno prepodne i malo se odmoriš...

O, ne!

Još jedna opomena za nepropisno parkiranje! Prilazim svojim kolima i gledam u poznati listić papira, zakačen za brisač. Tipično! Uzimam ga i nervozno čitam. Ali ovo nema smisla. Parkirana sam samo pet minuta.

Model automobila: VW buba Prekršaj: nepropisno parkiranje
Vreme: 18.28 Datum: 21. avgust 1997.

Šta? Srce mi luđački udara dok zurim u godinu koja mi igra pred očima - 1997, 1997, 1997...

Ruke počinju da mi drhte. Ne, to je nemoguće, to je nemoguće... Panično ispuštam papirić. I dok on pada na pločnik, uskačem u svoja kola, palim motor i uz škripu kočnica krećem niz ulicu. Moram da pobegnem odavde. Što pre!

10.

„Ćao, Beatris. Šarlot ovde. Čuj, neću doći danas. Bolesna sam.”

„O, mili bože. Šta ti je?”

„Mislim da imam tumor na mozgu.”

„Šššš!“ Čujem glasno šištanje i okrećem glavu ka prijemnom pultu s kojeg me medicinska sestra gleda kroz lišće fikusa. „Umete li vi da čitate? Zabranjeno je korišćenje mobilnih telefona u ambulanti.“

Sedim na tvrdoj, plastičnoj stolici čekaonice, okružena pohabanim časopisima i gomilom bolesnih ljudi. Prethodne večeri, odmah po dolasku kući, popila sam valijum i verovatno ubrzo zaspala budući da se ničeg ne sećam. Probudila sam se tek u šest ujutro. Nekoliko sekundi, ležala sam u krevetu, pomalo ošamućena i potpuno obučena, a onda - bum - shvatila šta se desilo dan ranije i momentalno se razbudila.

Naravno da sam se zabrinula. Ljudi me stalno savetuju da je jutro pametnije od večeri, zagovarajući teoriju da će bistra glava lakše odgovoriti na sva ona teška i nerazjašnjena pitanja. Međutim, ja ni jutros nisam imala odgovore - samo još više pitanja koja su mi se namnožila u glavi. I stoga sam učinila jedino što mi je preostalo: otkazala kondicionog instruktora.

I sela za kompjuter...

Za 'halucinacije' sam pronašla na Guglu 936.000 rezultata, i svi su bili užasavajući. Neki veb sajtovi tu pojavu smatraju ozbiljnim mentalnim poremećajem; drugi, opet, ukazuju na mogućnost tumora na mozgu, ilustrujući to ogavnim slikama žena kojima nedostaje vrh glave. Ali to nije sve: tumoru na mozgu prethode brojna upozorenja, poput glavobolje, iscrpljenosti i iracionalnog ponašanja.

A tu bi se mogla ubrojiti i transformacija razumne, poslovne žene u sumanutu progoniteljku. Dobro, ne baš, ali nešto slično tome. Iskreno, ne mogu svega da se setim, jer sam frenetično klikkala mišem, skaćući s teksta na tekst, gutajući sve te grozote s blogova i foruma. Sve dok, konačno ubeđena da imam sve simptome, nisam pohitala u dom zdravlja i preklinjala sestru na prijemnom da me doktor primi kao hitan slučaj.

To je bilo pre četrdeset pet minuta, razmišljam, bacajući sve češće pogled na svoj ručni sat.

„Tumor na mozgu?“ uzvikuje Beatris s druge strane veze. „Gospode bože, pa gde si sad? U bolnici?“

„Ne još“, šapućem, pokušavajući kragom da sakrijem svoj blek-beri od oštrog oka medicinske sestre.

„U domu zdravlja sam. Ali verovatno će me poslati na dalja ispitivanja.“ Kod poslednje reci osećam panični ubod u stomaku i s naporom smirujem živce.

„Tako je bilo i mom rođaku Frediju“, smrknuto kaže Beatris.

„Stvarno?” Jače stežem blekberi.

„Aha. Da ne poveruješ - jednog dana se udario u glavu i sledećeg mu se poremetilo čulo mirisa. Ali to nije za šalu. Konstantno je osećao miris čokolade, što zvuči kao sladokusna teorija, ali siroti Fredi je bio van sebe jer mrzi čokoladu. U stvari, on uopšte ne jede slatkiše. Više voli sireve i slane grickalice.”

„Gospođica Meriveder?” Dižem glavu i vidim medicinsku sestru koja zuri u mene s kiselim izrazom na licu. „Doktor će sada da vas primi.”

„U redu. Hvala.”

„Osim ako ne želite da nastavite taj razgovor napolju?” Dok slušam Beatrisino neumorno čavrljanje preko slušalice na uvetu, ustajem sa stolice. „Naravno, Fredi mi nije blizak rod. Jer, znaš mene - ne mogu da odolim slatkišima.”

„Beatris, moram da prekinem”, šištim i gasim blekberi, zahvalno se smeškajući sestri dok je pratim u ordinaciju.

„Uđite.”

Otvaram vrata i ulazim u ordinaciju dr Evansa, mog lekara opšte prakse. Smrtno ozbiljnog izraza lica, sa zalizanom prosedom kosom i naočarima na nosu, doktor sedi za svojim masivnim radnim stolom i nešto piše.

„Sedi, molim te.” Pokazuje mi na stolicu preko puta, dignuvši pogled tek toliko da mi pokloni mali, dobroćudni osmeh. Koji se ledi na njegovom licu kada me prepozna. „Ah, gospođice Meriveder”, iznenađeno kaže, spuštajući hemijsku i skupljajući dlanove. „Drago mi je što vas opet vidim.”

Neuverljivo se smeškam.

„I tako brzo”, dodaje on, uzimajući moj karton iz velike, plave fascikle na stolu. Otvara ga i počinje da lista.

Moj karton je prilično debeo, ogroman tačnije, ali kao što znate, moj moto glasi: bolje sprečiti nego lečiti.

„Kako vaš osip?” pita doktor, misleći na moju prošlonedeljnu posetu.

„Prošao je”, brzo odgovaram. „Bili ste u pravu - samo mi se povratio ekcem.”

„A oštar bol na levoj strani grudnog koša?” nastavlja on da čita iz mog kartona.

Osećam nelagodu. Sve su to simptomi iz prethodne nedelje. Pohađala sam časove joge, i usred jedne vrlo naporne poze, osetila sam oštar bol s leve strane i odmah pomislila da sam slomila rebro.

Kunem se da je bol bio neizdrživ. Štaviše, uplašila sam se da mi je probušeno levo plućno krilo pa sam zamolila dr Evansa da me pošalje na rendgen.

„O... mnogo bolje, zapravo”, odgovaram, igrajući se s nevidljivim končićem na svom rukavu.

Na kraju se ispostavilo da sam bila previše iznurena. Posle tople kupke i malo tigrove masti, sutradan sam bila kao nova. Ali ja to nisam mogla da znam, zar ne?

„Dakle”, sporo nastavlja doktor, „u čemu je sada problem?”

Teško gutam, pitajući se odakle da počnem i kako to da sročim. „Mislim da imam tumor na mozgu.”

Reci izleću iz mene pre nego što uspem da ih zaustavim. Izgovorivši svoju najveću strepnju naglas, i to u lekarskoj ordinaciji, najednom me ispunjava strah. Istinski strah.

Dr Evans, s druge strane, ne reaguje. „Shvatam...” mirno kaže, izvijajući svoje bujne, sede obrve i piskarajući nešto u svoj blok. Naginjem se napred ne bi li pročitala šta je napisao, ali ne uspevam da dešifrujem. „A na osnovu čega to mislite?” ljubazno me pita, kao da ćaskamo o vremenu.

Duboko uzdišem dok premotavam film jedan dan unazad. „Imam halucinacije”, odgovaram, trudeći se da zvučim staloženo.

Dr Evans nastavlja da piše. „Možete li da mi ih opišete?”

Uzimam vazduh. „Videla sam sebe kada sam imala dvadeset jednu godinu.”

Eto, rekla sam.

Samo što umesto zabezeknute grimase, iskolačenih očiju i razjapljenih usta, na licu dr Evansa vidim samo tužan osmejak. „Ah, to svi doživljavamo kada ostarimo”, nehajno kaže.

Zbunjeno ga gledam. „Stvarno?”

„Stvarno.” Klima glavom. „Sebe sam mnogo puta obmanuo, zamišljajući kako opet imam dvadeset jednu, sve dok nisam pogledao u ogledalo.” Kikoće se i zalizuje nemirne pramenove sede kose.

„Ne, niste me razumeli”, ponovo pokušavam. „Ovo je bilo stvarno”, žurim da pojasnim. „Povrh toga, u poslednje vreme imam strašne glavobolje”, dodajem, pokrivajući slepoočnice dlanovima. „Užasne glavobolje.”

Okej, ovo i nije tako loše, ali kod doktora mora malo da se preteruje. Dr Evans naglo diže glavu i zabrinuto me gleda. „Znači, morate da ležite u mračnoj komori?” Vidite.

„Pa, ne baš...”

„Imate li mučninu i povraćanje?”

Oklevam. Malo preterivanja je jedna stvar; bezočno laganje je nešto sasvim drugo.

„U stvari, obično mi je bolje kad popijem par aspirina.

Dr Evans sužava pogled.

„Iako ponekad moram da uzmem tri”, žurno dodajem.

„Gospođice Meriveder, moraću da vam postavim nekoliko pitanja.”

„Okej.” Poslušno klimam glavom, pripremajući se.

„Ima li u vašoj porodici slučajeva mentalnih bolesti?”

„Pa, tata mami stalno govori da ga izluđuje.” Kezim se, uprkos neprijatnoj situaciji. Kez mi momentalno iščezava pri pogledu na kameno lice dr Evansa. „Ali ne. Osim baba-tetke Meri, koja je razgovarala sa svojim papagajem”, stidljivo napominjem.

„Jeste li ikad patili od padavice?”

Zamalo da doživim fras kad sam prošle nedelje videla račun za kreditnu karticu, ali ne verujem da se to računa. „Ne.” Odmahujem glavom. „Nikad.”

„Od gubitka pamćenja?”

„Pa, zaboravila sam tatin rođendan”, priznajem, gledajući u svoje šake na krilu, kojima nervozno grčim papirnu maramicu. „Ali bila sam toliko okupirana poslom da mi je jednostavno promaklo.”

Dr Evans opet nešto piskara u svoj blok. „Koliko sati dnevno provodite na poslu?”

„Šest. Ne, osam. Ne...” Pokušavam da izbrojim na prste. „Mnogo.”

Beleži i to. „Spavate li osam sati noću?”

„Ha! Ko još spava osam sati?” šaljivo kažem. Uprkos dvanaestočasovnom snu, i dalje sam umorna.

„Imate li tri obroka dnevno?”

Razmišljam o doručku i ručku koje često preskočim, a nadoknađujem ih s nekoliko zalogaja za radnim stolom. Jedva i za to nađem vremena. „Pa, ne baš tako striktno...”

Nastaje muk, a onda dr Evans spušta svoju olovku i ustaje, stavlja stetoskop u uši i osluškuje mi rad srca. Pri tom ispušta tiho - „Hm-hmm” - a zatim mi meri krvni pritisak - „Hm-hmm” - pre nego što mi pomoću uske baterijske lampice pregleda oba oka - „Hm-hmm.” Potom se bez reci vraća za svoj sto.

Čekam, strepeći od njegove dijagnoze. „Pa, doktore?”

„Kao što sam i mislio”, odgovara on.

„Šta je?“ pitam, drhtavim glasom.
„Patite od stresa.“
„I to je sve?“ Zapanjeno ga gledam. „Ali na Internetu sam pročitala...“ Prekida me njegov prekoran pogled.
„Stres je vrlo ozbiljan faktor rizika“, obaveštava me. „Savetujem vam da se dobro odmorite. Pokušajte da se opustite, počnite zdravo da se hranite i smanjite unos kofeina i alkohola.“ Zatvara moj karton i ustaje. „I još nešto...“
„Da?“ pitam, pretvorivši se sva u uho.
„Znate li šta je to sajberhondrija?“
Osećam ubod panike. „Ne, je li opasno?“ cvilim. Kuku meni, šta ako bolujem od toga?
„To je kada neko sam sebi daje dijagnozu sa Interneta“, odgovara doktor, izvijajući obrve iznad svojih strogih očiju.
Obrazi mi gore. „A, tako.“
„Klonite se Interneta i verujem da ćete se brzo oporaviti“, zaključuje dr Evans, fiksirajući me pogledom. Zatim otvara vrata i pruža mi ruku. „Prijetan dan, gospođice Meriveder.“
Pošto sam kod lekara odjurila u jučerašnjoj odeći, žurim kući da se istuširam i presvučeni pre odlaska na posao. Srećom, ovoga puta putovanje prolazi bez trzavica. Nema neobičnih prikaza 'bube'. Nema halucinacija.
Nema neobjašnjivih zgoda i nezgoda.
U stvari, dok parkiram kola u uličici gde je smeštena naša firma i preko kaldrme prelazim na drugu stranu, počinjem da razmišljam o tome kako je dr Evans u pravu. Možda sam samo pod velikim stresom. A takva stanja prate svakoake boljke. Znam, zato što sam u knjigama o samopomoći čitala o slučajevima ljudi koji su zbog stresa potpuno sišli s uma. Jednog dana žive savršeno normalan život, a sledećeg - kvrc - nagi tumaraju po starom pristaništu u Brajtonu, razgovarajući s vanzemalcima.
Ali naleteti na sebe u dvadesetprvoj? Van pameti.
Dakle, odsad više nema guglovanja, niti suludih razmišljanja o tome kakva sam bila kad sam imala dvadeset jednu. Otvaram vrata od kancelarije, odlučna da se opustim i iskuliram. Naređenje lekara.
„O, bože, hvala nebesima što si živa!“
Beatris skače sa svoje stolice i trči mi u susret.
„Tako sam brinula... nisam prestala da mislim na tebe... i sirotog rođaka Fredija. Kad samo pomislim da ću morati opet u mučne posete bolnici, znaš, i sve one pretrage, i čudne mirise...“

Hvata se za svoje perle i iskolačenim očima zuri u mene. „Jesi li primetila neke čudne...” zastaje, guta a potom dodaje, „mirise?”

„Ne. Sa mnom je sve u redu” odgovaram, trudeći se da zvučim ležerno. „Bila je to samo... pogrešna dijagnoza.”

„Znači... nemaš...” Beatris me instinktivno hvata za obe ruke a potom brzo pušta, postidjena ovim gestom. „Hvala bogu. Sad lepo sedi a ja ću da ti skuvam kaficu”, vedrije kaže i trči prema kafematu.

„Hvala ti, ali mislim da ću danas da preskočim kafu i popijem samo čašu vode. Nego, imamo li nešto za jelo?”

Beatris me zapanjeno gleda. „Sigurno si okej?”

„Da, dobro sam.” Zahvalno se smeškam. Zatim skidam sako i sedam za svoj radni sto, paleći kompjuter.

„I, šta je doktor tačno rekao?” pita Beatris, poslušajući po ‘kuhinji’, kako nazivamo jedan ugao u kancelariji.

„Ma, znaš...” neodređeno kažem, proveravajući elektronsku poštu. Srce mi se steže. Imam pedeset sedam nepročitanih imejlova. „Da usporim tempo.”

„E pa danas po podne imamo koktel u Ekshejlu, novom spa centru iza ugla. Jutros sam pričala s menadžerom i veoma su zainteresovani da im radimo kampanju.” Beatris se zaverenički smeška. „Osim toga, sigurna sam da će tamo biti ukusne hrane i šampanjca. To je ono što ti treba, čaša kvalitetnog vina”, mudruje. „Ja se od njega uvek bolje osećam.”

„Bojim se da ne smem da pijem alkohol...”

„Koješta. Moja mama kaže da je to najbolji lek za sve.” Dodaje mi flašicu negazirane vode i integralnu pogačicu.

„Hvala.” Vraćam se svojim imejlovima. Pijuckam vodu i počinjem da čitam onaj od urednika časopisa u kojem je izašao članak o jednom našem klijentu.

„Je li sve u redu?”

Dižem glavu i pored svog radnog stola vidim Beatris.

„Da, sve je u redu. Hvala.” Smeškam se.

„Super.” Uzvraća mi smešak i počinje da namešta uramljene fotografije na mom stolu. „A je li...” počinje ona, trudeći se da zvuči nehajno, ali izaziva suprotan efekat, „...to je sve što imaš da mi kažeš?”

„Hmm... da. Mislim daje to sve”, odgovaram, odmahujući glavom i fokusirajući se na imejlove.

Beatris ne odustaje. „A ono juče?”

Kopam po glavi. „Juče?” ponavljam, već pomalo nervozna.

„Ručak s Larijem Goldštajnom!” konačno uzvikuje Beatris, ne uspevajući više da se suzdrži.

„A to? Da... naravno”, mucam, menjajući brzinu u glavi. Posle svega što mi se izdešavalo, susret s Larijem Goldštajnom potpuno sam potisnula. Što je smešno budući da sam ga nedeljama planirala.

„Gorela sam od nestrpljenja, ali nisam se usuđivala da te pozovem, a onda si mi jutros javila da ne dolaziš na posao nego ideš kod doktora.”

„Pa jesam, stvarno sam otišla”, brzo je uveravam. „U stvari”, zadovoljno se cerim, „dobili smo posao.”

Beatris otvara usta, ne verujući sopstvenim ušima. „O bože, pa to je...” Glas joj se za trenutak gubi, pre nego što uzvikne: „Fantastično!” Ushićeno me gleda, skoro drhteći celim telom od uzbuđenja.

Posmatram njenu reakciju i najednom postajem svesna sopstvene utrnulosti. Beatris je u pravu. Vest je zaista fantastična iako bih je radije opisala samo kao dobru, ali priklanjam se Beatrisinom izboru prideva.

Mada...

Kada se prisetim bleštavog osmeha Larija Goldštajna, obuzme me neobična nelagoda. Ali kao što rekoh, ništa se nije dogodilo. To je bila samo moja bujna mašta.

„Da, fantastično”, pridružujem se njenom oduševljenju.

„Apsolutno fantastično.” Beatris veselo ciči a zatim me fiksira svojim strogim pogledom. „Ne mogu da verujem da mi to nisi odmah javila”, pomalo prekorno mi kaže. „Pošto se nismo čule, pomislila sam...”

Izvija obrve i pući usne. „Pa, možeš da zamisliš.”

Kunem se, Beatris ima tu veštinu da me ponekad natera da se osećam kao neodgovorno derište.

„Znam, izvini”, pokajnički kažem. „Posle ručka sam svratila do firme, ali ti si već bila otišla. A onda mi se sinoć slošilo...” Naglo ućutkujem. „U svakom slučaju, dobro znamo da posao nije potpuno siguran dok se ne potpiše ugovor i dok ne objavimo to u štampi. Uostalom, znaš i sama.”

Ovde mislim na incident koji se dogodio prošle godine kada smo mislile da je posao reklamiranja poznatog lanca hotela naš, a onda su se klijenti naprasno predomislili i sklopili ugovor s rivalskom PR agencijom. Saznali smo to baš u trenutku kada je Beatris otvorila flašu skupog šampanjca, koju je ‘slučajno’ pronašla kod kuće. Za

razliku od normalnih ljudi koji po kući pronalaze sitan novac ili zaturene šolje za kafu.

„Da, bilo je to prosipanje dobrog šampanjca”, zamišljeno će ona. „Zato ćemo ga od sada držati na ledu, zar ne?” Veselo se kikoće pre nego što doda: „Dakle, kada ćeš da zakažeš sledeći sastanak? Moram da pogledam u rasporedu kada su ti slobodni termini.”

Raspored je naša biblija. Ne radimo ništa dok ne proverimo raspored. Njegov čuvar je Beatris koja svoj posao shvata vrlo ozbiljno. Sabravši se, seda za svoj sto i počinje da kucka po tastaturi. Na ekranu njenog monitora iskrsava kalendar. Beatris ga dugo proučava. „Koji dan ti odgovara? Sledećeg utorka imaš slobodan termin u jedanaest sati.”

„U stvari, u utorku smo planirali promociju, zato ćemo se ponovo videti sad u četvrtak.”

„U četvrtak ove nedelje? Da, mislim da je izvodljivo, samo da nešto pretumbam.” Opet kuca.

„Čekaj malo. Sad u četvrtak? Pa to je sutra!”

Težak uzdah.

„Ne smemo da izgubimo kontinuitet. Nemamo mnogo vremena.”

„Naravno.” Beatris klima glavom, ozbiljnog lica. „Hmm, neće biti jednostavno, ali uspeću nekako - osloni se na mene.” Vraća se svojoj tastaturi, odlučno zagledana u ekran. „Da vidimo. U deset imaš sastanak sa Trini iz Gardijana, tokom pauze za ručak obilaziš kuću s Majlsom, po podne imaš sastanak s novinarima iz časopisa Sejnzburi, ali ako hoćeš mogu da ga pomerim za...”

„Zapravo, sutra uveče.”

„Uvečer ponavlja Beatris, gledajući me zbunjeno.

„Idemo na večeru”, kažem, trudeći se da zvučim nonšalantno.

„U njegovom hotelu.”

„O?” Beatris klima glavom, obrađujući ovu informaciju. „Prilično intimno. Ali verovatno je takav običaj u Holivudu”, mrmlija.

„Da, verovatno” slažem se, odbacujući sve svoje sumnje.

Beatris počinje da kuca, diktirajući sama sebi. „Utorak. Večera s Larijem Goldštajnom. Okej.”

Hvatajući svog miša, klikće na dugme za čuvanje podataka.

„Sređeno.”

11.

Ostatak dana prolazi u telefonskim pozivima, ćaskanju s novinarima, dogovaranju s klijentima, i već je kraj radnog vremena. Beatris i ja napuštamo firmu i pešice odlazimo par stotina metara dalje, u novootvoreni spa centar Ekshejl.

Žurka je na vrhuncu i u tipičnom spa stilu: sa zvučnika dopire tiha, zvonka muzika harfe, fontana napravljena od hiljadu godina starog indonežanskog kamenja nežno žubori, na desetine bosonogih devojaka leprša u svojim togama, deleći gostima cvetove lotosa i besplatne tretmane lica.

Razgledam masu oko sebe, pijuckajući ledenohladan šampanjac, uživajući u prijatnom peckanju mehurića na jeziku. Nikad ne bih poverovala, ali izgleda da je Beatrisina majka u pravu. Naravno, ne bih to nazvala najboljim lekom za sve, ali melemom svakako bih. Jer, posle pola čaše šampanjca, već sam opuštenija i raspoložena.

„Meze?” pita konobarica s velikim, srebrnim poslužavnikom.

„Mmm, može, hvala”, oduševljeno uzvraćam. „A šta je to?”

„Prepeličja jaja s paradajzom”, ljubazno odgovara ona, pružajući mi salvetu.

Kod prvog zalogaja za trenutak oklevam. „Jesu li jaja organska?”

Dobro. Ne toliko opuštena.

Konobarici pada osmeh s lica. „Pa... nisam sigurna...”

„Uuu, ovo izgleda ukusno”, upada Beatris, uzimajući dva jajeta odjednom. Zatim me zbunjeno gleda.

„Što ne jedeš?” pita, zureći u moje netaknuto jaje.

„U stvari, nisam toliko gladna”, lažem.

„U redu je ako ne želite...” Kad konobarica odmakne, Beatris mi uzima jaje iz ruke. „Mmm, ovo je koktel žurka baš po mojoj meri”, mumla punih usta, a zatim ih zaliva šampanjcem. „Hoćeš da probaš jedan od besplatnih tretmana lica?”

Gledam na sat. „Trebalo bi da se vratim u firmu.”

„Besplatna petominutna masaža lica?” u prolazu nudi žena u togi, gledajući me upitno. „Hajde, Šarlot, prijaće ti”, nagovara me Beatris.

Odmahujem glavom. „Stvarno moram da završim onu izjavu za štampu.”

„Samo pet minuta”, navaljuje ona.

Iskreno, čovek više ne zna ko je ovde šef a ko asistent. Mada, opet - oklevam - relaksirajuća masaža lica upravo je ono što je doktor naredio. Posao ionako mogu da odnesem kući. Zaboga, a kad ga pa ne nosim kući?

„Okej, što da ne? Zvuči primamljivo.” Smeškam se kozmetičarki.

Ona mi uzvraća osmeh. Kosa joj je uredno ispletana u afro kikice, a koža, verovatno genetski, toliko čista i glatka da nepogrešivo izaziva zavist kod osobe kao što sam ja. Svi u mojoj porodici imaju pege, a te korene vuku iz dalekih zabiti Jorkšira, Njukasla i nadasve egzotičnog Skegnesa.

„Divno.” Skupivši ruke, kozmetičarka mi se blago naklanja. „Zovem se Suki i izvolite, sedite u jednu od onih stolica...”

Poslušno pratim Suki do niza od tri velike, kožne ležaljke, smešte-nih iza omanjeg paravana živopisnog zen pejzaža. Mirišljave svece gore svuda unaokolo, dok se na sredini nalazi velika saksija s bambusovim drvetom. Vrlo prijatan kutak, primećujem.

Uranjam u meku kožu i sklapam oči dok mi Suki skida šminku i pokriva lice toplim peškirom. Duboko udišem. Miriše na eukaliptus.

„Sada ćemo da vam otvorimo pore”, pevuši Sukin glas.

Počinje nežno da tapka peškirom po mojim obrazima, zatim po čelu i bradi. Osećam kako tenzija polako ističe iz mog tela, poput peska u sunčanom satu. Doktor je bio u pravu: stvarno sam pod stresom.

„Zatim ćemo da namažemo kremu za čišćenje pora.”

Dok mi Sukini prsti kružnim pokretima vešto masiraju lice, osećam se kao da plutam. Bože, ovo je predivno.

„A potom specijalnu masku s mineralima iz blata koja će da revi-talizuje kožu i uspostavi ravnotežu...”

Mmm, ovo je raj. Istinski raj.

„...zato što vam je koža poprilično isušena od sunca.”

„Šta?” Naglo otvaram oči.

Coknuvši jezikom, Suki nastavlja da masira i cvrkuće. „Na obrazima i na čelu” - kočim se - „što je rezultat jake pigmentacije i flekavosti.”

Jake pigmentacije i flekavosti?

„Ali stalno mažem kremu za zaštitu od sunca”, pravdam se.

„Mmm”, s negodovanjem će ona, ne prestajući da masira.

„I to zaštitni faktor četrdeset pet”, brzo dodajem, pokušavajući da se uspravim, ali Sukine snažne ruke blago me vraćaju nazad.

„Ššš, opustite se”, smiruje me. „Veoma ste napeti.”

„I nikad se ne sunčam...” nastavljam, ali reci mi prigušuje topli, flanelski ubrus kojim mi čisti lice pre nego što nanese debeo sloj blata. U stvari, ovaj tretman lica postaje pomalo iritantan.

„Osamdeset pet procenata oštećenja kože od sunca stiže se pre dvadeset pete godine”, obaveštava me Suki. A onda naglo prekida s mackanjem blata po mojim slepoočnicama i riskira me svojim sitnim okicama. „Jeste li se sunčali u ranoj mladosti?”

Pred očima mi iskrsava fotka letovanja na Havajima i prženja na podnevnom suncu. U stvari, nije to jedna fotka nego čitav album. Od tinejdžerskih godina pa sve do kasnih dvadesetih uskakala sam u bikini čim bi ogrejalo sunce.

„Malo”, lažem pod njenim prodornim pogledom.

„Pa, to sve objašnjava.” Zналаčki klima glavom i izvija obrve. „Sunce je najveći neprijatelj kože. Izaziva prevremeno starenje, bore, mlohavost, gubitak kolagena...”

Preneraženo slušam kako Suki recituje dugi spisak rituala kojima sam maltretirala svoju kožu. Za nju nema problema; koža joj je boje bele čokolade. Nikad nije patila od sindroma izgorele kože koji proganja sve bledolike žene kada se leti razgolite. Ona ne zna šta znači imati ten koji je toliko beo da bez veštačkog potamnivača plaši strance na ulici.

„Postoji li neki lek za to?” pitam sa strepnjom.

„Pa, imamo neke specijalne laserske tretmane koji bi mogli da pomognu.” Suki mi dodaje prospekt.

Čitam cenovnik. „Petsto funti?”

„Preporučila bih vam minimum pet do šest tretmana.”

Pet do šest? To je... brzo računam u glavi. O bože, to je čitavo bogatstvo. Gledam u Suki koja mi se umilno smeška.

„Hoćete da vam zakažem prvi tretman, već danas?”

„Ovaj... radije bih da sačekam.”

„Jeste li sigurni da je to mudro? Istovremeno ćete dobiti i besplatnu masažu stopala...” nastavlja ona svojim hipnotičkim glasićem.

Počinjem da osećam prve znake stresa. Samo sam htela opuštajuću masažu lica.

„...takođe vam preporučujem novu seriju naših proizvoda za negu oštećene kože...”

„Izvinite, ali mislim da je mojih pet minuta isteklo”, prekidam je u momentu kada zastane da uzme vazduh.

„Jao, jeste.” Ljubazno se osmehuje i s dva pamučna tufera čisti mi lice u tri pokreta. „Naravno, ako se predomislite...” Pruža mi svoju vizitku i kesicu. „Izvolite nekoliko besplatnih uzoraka, čisto da probate.”

„Super. Hvala vam”, kažem i sa olakšanjem ustajem. Još pet minuta i moja kreditna kartica bi, zajedno sa mnom, poklekla pod pritiskom.

S blistavim osmehom, Suki skuplja dlanove pod bradom i blago mi se naklanja. „Namaste.”

Posle brzopoteznog šminkanja u toaletu, pronalazim Beatris s trećom čašom šampanjca, udubljenu u razgovor s jednim od novinara. Kao i na svim koktel promocijama, sve vrvi od predstavnika medija i biznismena, a katkad se nađe i pokoja trećerazredna starleta sa nezaobilaznim silikonskim grudima i plavim umecima u kosi, koja u ovom slučaju pozira u belom bade-mantilu.

„O, čao, Šarlot.” Beatris prekida razgovor s novinarom kada joj pridem. „Ovo je Patrik.” Teatralno podižem ruku ka licu, kao da kažem „Ta-daaa!” poput mađioničara. Ali me Beatris samo bledo gleda neobično iskričavim očima.

Znam taj pogled. Ovaj tip joj se sviđa i pijana je.

Ili Beatrisinim rečnikom, ‘malo je cvrcnula’.

Patrik i ja razmenjujemo pozdrave. On na sebi ima košulju i sako, ispod kojeg nazirem beli prsluk.

„Patrik radi za Golfing vikli”, obaveštava me Beatris, poklanjajući mu blistav osmeh. „Zar to nije uzbudljivo?”

Patrik se kikoće u očiglednom pokušaju da deluje jednako skromno.

„Znači, strastveni ste golfer?” pitam, reda radi.

„Igram sedmicu”, znalački kaže.

„Vau! Fantastično”, guguče Beatris, naginjući se u očiglednom pokušaju da mu bude bliže, ali umesto toga, posrće u stranu.

Suptilnost nije Beatrisina jača strana. Srećom, hvata se za njegov lakat, trepćući tobože nevino.

„A moja žena igra peticu, tako da smo česti posetioци golf terena. Onaj u Algarveu nam je omiljeni.”

„Žena?” ponavlja Beatris, usta otvorenih kao u ribe.

„Da. Ona je poluprofesionalac”, ponosno dodaje on.

Mučna tišina.

„Izvinite me, moje dame”, Patrik se učtivo smeška. „Oдох da se javim kolegi”, kaže i nestaje u gužvi.

Gledam u Beatris. Izgleda slomljeno.

„No, dobro”, naposletku mrmlja, nateravši se na osmeh. „Ah, šta da se radi.”

Vidno je uzrujana, ali to nikad ne bi priznala. Kamena faca, znate već. U stvari, kada bi Beatris doživela avionsku nesreću i s visine od deset hiljada metara pala u okean prepun ajkula, verovatno bi i tada rekla: „Ah, šta da se radi.”

Iskapivši šampanjac, grabi još jednu čašu sa obližnjeg poslužavnika. „Pričaj, kako je bilo na tretmanu lica?” pita me, brzo menjajući temu i trudeći se da zvuči bezbrižno.

Vrlo potresno, najradije bih rekla, ali umesto toga lažem: „Vrlo edu-kativno”, i pružam joj kesicu koju mi je Suki dala. „Vidi! Dobila sam neke besplatne uzorke”, kažem, trudeći se daje oraspoložim.

„Za mene?” Spušta ruku na grudi, gledajući me kao da sam joj upravo poklonila dijamant. „Jao, Šarlot, nije trebalo!”

„Beatris, besplatni su”, naglašavam. „Uzorci obično jesu.”

„Znam, ali opet...” Spušta svoju čašu sa šampanjcem i uranja ruku u kesicu, vadeći iz nje jednu po jednu kremu. „Mleko za telo... kamen za pete... hidratantna krema. Divno! Baš mi treba nova krema. Potrošila sam onu što mi je baka poklonila.” Počinje da čita etiketu naglas: „Hidrira kožu i eliminiše bore zahvaljujući našoj specijalnoj formuli, čineći vaše lice mlađe i do deset godina” Tiho frkće.

„Kakva glupost.”

„Da, znam”, odsutno mrmljam. Još sam pod utiskom tretmana lica.

„Nijedna hidratantna krema ne može da te podmladi deset godina. To je čista utopija.”

„Hmm, da.” Iz torbe vadim pudrijeru i ogledam se. Koža mi ne izgleda tako loše.

„Čak i ako je napravljena od ekstrakta morskih bisera...”

Žurno puderišem obraze i čelo.

„...jedina stvar koja može da me natera da izgledam kao kad sam imala dvadeset jednu jeste vremeplov.”

Kao da me je udarila po glavi. „Šta si rekla?” pitam, naglo zatvarajući pudrijeru.

„Rekoh: Čak i ako je napravljena od ekstrakta morskih bisera...”

„Ne to. Posle toga.”

Beatris se mršti. „Bože, ne sećam se.”

„Rekla si nešto kao ‘kad bi opet imala dvadeset jednu’“, natucam dok mi se utroba grči.

„Ah, da. Pričala sam o vremeplovu.” Znalački klima glavom, vraćajući kreme u kesu, i uzima novi gutljaj šampanjca. „Mada, kada bi stvarno putovala kroz vreme, sigurno ne bi izgledala kao kada si imala dvadeset jednu, nego bi srela sebe u dvadeset prvoj.”

Najednom osećam vrtoglavicu.

„Ali Stiven Hoking tvrdi da putovanje kroz vreme nije moguće”, nastavlja Beatris, smejući se. „U protivnom, svi bi bili turisti iz budućnosti.”

„Pa naravno da nije moguće”, gundam, oporavivši se od šoka. Ovo mora da je od šampanjca, kažem sebi, hladeći se prospektima. Ovde postaje pretopio.

„Ipak, opšta teorija relativiteta temelji se na pretpostavci da je putovanje kroz vreme moguće u određenim neobičnim okolnostima”, dodaje Beatris posle kraćeg razmišljanja.

S nevericom zurim u nju. „Šta? Znači, veruješ u putovanje kroz vreme?” Oduvek sam znala da je Beatris malo ćaknuta, ali ovoliko? „Daj, šališ se?”

„Ne, ne šalim se”, kruto uzvraća ona i pući usne. „Prema zakonima fizike, postoji nekoliko načina da se to teoretski dokaže. Na primer, tu je kvantna fizika koja veruje da svaki istorijski događaj stvara novi univerzum za mogući ishod, rezultirajući brojnim alternativnim istorijskim rešenjima.” Beatris zastaje da srkne šampanjac. „To se temelji na višesvetnim interpretacijama kvantne mehanike koju je najbolje formulisao fizičar Hju Everet 1957. godine, izmenivši originalnu formulu koju su u Kopenhagenu 1927. godine zasnovali Nils Bor i Verner Hajzenberg.”

Alo?

„Možeš li da ponoviš, molim te, ali ovoga puta na engleskom?” pitam, krajnje zbunjena.

„Zamisli to ovako.” Spušta svoju čašu i maše najbližoj konobarici. „Izvinite.” Uz ljubazan osmeh, sa njenog poslužavnika

grabi šaku pituljica a zatim se okreće ka meni, šireći svoju salvetu na obližnji sto. „Umesto univerzuma”, pojašnjava, spuštajući jednu pituljicu na sredinu salvete, „ovo je multiverzum.”

Zatim raspoređuje nekoliko pituljica oko centralne. „Ovi multiverzumi zajedno predstavljaju sve fizičke realnosti. Različiti univerzumi unutar multiverzuma zovu se paralelni univerzumi.” Podiže jednu pituljicu i maše mi njome ispred lica. „Zamisli da je ovo paralelni univerzum”, nastavlja, mrtva ozbiljna.

„Hmm... okej.” Klimam glavom, dubiozno.

„On postoji istovremeno sa svim drugim paralelnim univerzumima.” Pokazuje na ostale pituljice. „Između njih možeš da putuješ, vidiš?”

Zapanjeno zurim u pituljice, pokušavajući da obradim ovu informaciju. Za nekoga ko, umesto fizici, prednost daje kreativnom pisanju, ovo je prilično zbunjujuće. U stvari, veoma zbunjujuće.

„Ali, naravno, postoje i druge teorije koje uključuju putovanje brže od svetlosti, pomeranje velikih količina fizičke materije, što otpušta ogromnu energiju i može da izazove rupe u vremenu. A tu su i kosmičke niti ili prečice, poznatije kao crvotočine”, ležerno izlaže Beatris, ubacujući u usta jedan paralelni univerzum. Pardon, pituljicu.

„Crvotočine?” ponavljam, trzajući ustima.

Izvinite, ali ne mogu ovo ozbiljno da shvatim. Šta je sledeće? Zvezdane staze?

„Nešto kao portali”, odgovara Beatris, sležući ramenima. „Ili neka vrsta tunela koji omogućavaju da putuješ iz jednog vremena” - ovo ilustruje pomeranjem prsta po salveti - „u drugo.”

Najednom dobijam novi grč u stomaku i zupčanik u glavi počinje da se okreće. Ne, ovo je previše ludo, govorim sebi, odbacujući tu misao i pre nego što se formira. U stvari, ovo je suludo. Sumanuto.

„Ali čak ni ja to sasvim ne razumem”, umiruje me Beatris, pogrešno tumačeći moje ćutanje i saosećajno me tapšući po ruci. „A kada bih pokušala detaljno da ti objasnim, bojim se da bi ti glava prsla, ili bi se skupila, u zavisnosti od toga u kojem smo trenutno univerzumu i koji zakon talasnih funkcija bi kolabirao”, smrknuto dodaje. „Kad smo već kod toga, obožavam film Povratak u budućnost, a ti?” Beatris iskapljuje čašu i ozareno me gleda. „Još jedan šampanjac?”

12.

Ostavljam Beatris da pije šampanjac i s dobrim izgovorom se iskradam s koktel žurke. Kući se vozim nemirna, kao po vrelom letnjem danu, pred oluju, kada vam se čini da teška omorina pritiska i preti električnim nabojem i turobnim iščekivanjem, a u vama je neobična mešavina uzbuđenja pri spoznaji da će se nešto dogoditi. Čekate. Strepite. Čudite se.

Što je smešno, jer se ništa ne događa, opominjem sebe. Baš ništa. Saobraćaj je uobičajeno gust u ovo toplo veće. Automobili sa spuštenim prozorima iz kojih vire laktovi, bore se za svaki pedalj asfalta, dok na okolnim pločnicima prolaznici poput mrava u kolonama marširaju ka podzemnoj železnici. Sladunjavi glas radio-voditelja uveseljava me vicevima i pošalicama, skrećući mi pažnju s dosadnog putovanja.

Ali samo nekih tridesetak sekundi.

Onda se opet mislim vraćam na koktel žurku i malopredašnji razgovor s Beatris. Njene reci odjekuju mi u glavi: „...moguće je u određenim neobičnim okolnostima... paralelni univerzumi... kretanje velikih količina fizičke materije... tuneli koji omogućavaju putovanje iz jednog vremena u drugo.”

Vraćam se na jučerašnji dan - na vožnju pored velikog krana, preusmerenje, skretanje u uličicu i ispod nadvožnjaka, koji je, pretpostavljam, neka vrsta tunela...

Dosta. Obuzdavam svoju maštu. Kao što rekoh, ovo je suludo. Okej, Beatris je na Kembridžu možda stekla diplomu iz matematike i fizike od kojih samo glava može da zaboli, ali putovanje kroz vreme? Zaista, šta je sledeće? Leteći tanjiri i mali zeleni?

A kako tumačiš datum na opomeni za parkiranje? pita glasić u mojoj glavi. Stresom, odlučno kažem sebi. Onako smlaćena i rasejana, pogrešno sam pročitala datum. Da nisam bacila papirić, mogla bih to sada sebi da dokažem i završim s tim za sva vremena. A činjenica da ona izgleda isto kao ti kada si imala dvadeset jednu?

Sličnost. Dešava se. U stvari, jednom sam Majlsa uštinula za guzu dok je u bioskopu čekao red za kokice. Samo što to nije bila njegova guza. Pripadala je nekom drugom, i verujte mi, taj neko nije bio nimalo oduševljen.

A kola?

Slučajnost.

Ulubljena na istim mestima?

Nisu. Tata je pogrešio.

A tvoja stara adresa?

Za ime boga, šta je ovo? Unakrsno ispitivanje? Umukni, hoćeš li? E, tako. Neću više da slušam ove gluposti, prekorevam sebe i pojačavam radio. Avril Lavini trešti s mojih zvučnika. Što je malo neprijatno, jer vozači iz okolnih kola pilje u mene. Ma, neka se nose! Slušaču ovu pesmu i gledaču ispred sebe i neću više razmišljati o tome kako se moja dvojnica zabila u stub od ulične lampe, isto kao ja nekad...

O, ne! Evo ga opet.

Stišavam svoj um, ali on je kao hiperaktivno derište koje nipošto neće da se skrasi. I pre nego što se osvestim, već premotavam sva ona pitanja. Jer znam da za njih postoji logično, racionalno objašnjenje.

Znam.

Ali opet...

Sumnja ševa poput munje na horizontu, osvetljavajući strepnju skrivenu duboko u meni. Šta ako sam nekim čudnim, jezivim, neobjašnjivim slučajem zaista videla sebe na semaforu? I ako se moj svet tom prilikom sudario sa onim kada sam imala dvadeset jednu i vozila se s posla u svojoj staroj 'bubi'? Šta ako sam nekako uspela samu sebe da pratim nazad u 1997. godinu?

Zaboga, Šarlot, ona jedna čaša šampanjca definitivno ti je udarila u glavu, opominjem sebe, pravdajući svoju bujnu maštu prekomernim dejstvom alkohola. Ovo nije Povratak u prokletu budućnost. Ovo je stvaran život. Ne zovem se Majkl Džej Foks; ne vozim 'delorena'. Ja sam Šarlot; vlasnica PR agencije i vozim 'bubu'. I realno, sa ovakvim saobraćajem u Londonu, ne idem brže od trideset na sat.

Pažnju mi skreće uličica zdesna. Prepoznajem je. To je ona u koju sam juče skrenula kada sam pratila staru 'bubu'...

Brzo skrećem pogled. Okej, dosta avantura. Gde ti je bila pamet? Ah da, u vremeplovu. Ali neću više da mislim o tome,

naređujem sebi. Razmišljam o nečemu drugom. Kao na primer, kako ću da prihvatim savet dr Evansa i napunim kadu čim stignem kući. Možda ću da pustim i onaj CD što mi je mama poslala. Upaliću aromatične svece.

Hoćeš da skreneš? pita glasić u mojoj glavi.

Ne, naravno da ne, brecam se. Idem pravac kući.

Samo nakratko.

Oklevam. Moja odlučnost jenjava. Stoje glupo. Kao što rekoh, sve je ovo jedna velika glupost.

Nemoguće je voziti se ulicom i ugledati deset godina mlađu sebe. I nije potrebno da to sebi dokazujem tako što ću se ponovo odvesti istim putem, zar ne? Adrenalin mi najednom skače. Neobjašnjivo.

Ipak, zamislite načas da je to nekim čudom moguće, što naravno nije. Iskreno, ne bih da naletim na sebe kada sam imala dvadeset jednu, hvala lepo. Davno sam tu devojkicu ostavila za sobom. Zašto bih želela da je opet sretnem?

Najednom čujem Suki, glasno i jasno kao da neko pušta njen glas s trake. Ponavlja mi: „Osamdeset pet procenata oštećenja kože od sunca stiže se pre dvadeset pete godine.” Sećam se sunčanja u toplesu, u vrtu roditeljske kuće, i prženja na havajskom suncu, sa sve okretanjem na peškiru, poput praseta na ražnju.

Okej, priznajem.

A potom gazim kočnicu i naglo skrećem u poznatu uličicu.

Pet minuta kasnije, stižem do Kilmejn terasa i već žalim zbog ove odluke. Jedno je kad zamišljate kako nešto radite, a sasvim drugo kada to zaista radite.

A šta ti to zapravo radiš, Šarlot? Opet će onaj piskutavi glasić.

Nemam odgovor. Iskreno, previše me je blam. Mislim da ću ovu tajnu odneti sa sobom u grob. „Šta si sinoć radila, Šarlot?” „Ma, odvezla se do kuće u kojoj sam živela pre deset godina i posmatrala svoju dvadesetjednogodišnju dvojnicu pošto mi je moja sekretarica objasnila da je putovanje kroz vreme moguće, pa sam htela da proverim.”

Da, kako da ne. Sa stresom ili bez njega, odvešće me u luđačkoj košulji. Zaboravite baba-tetku Meri i njenog brbljivog papagaja, proglašićete me najokorelijom usedelicom porodice Meriveder koja je potpuno odlepila. Već čujem svoju majku kako govori: „Nije ni čudo, kad je živela u Londonu.”

Vozim do broja trideset devet, tražeći pogledom narandžastu 'bubu'. Skeniram ceo parking, ali nema je.

Pa, naravno. Šta si očekivala, moronko?

Osećam stid i olakšanje u isto vreme. I još nešto... ubod razočaranja. Ma koliko da je nezamisliva sva ta fantazija, skriveni delić mog bića fasciniran je pričom o paranormalnom, onaj koji je odgledao sve epizode Dosijea Iks (bila sam do ušiju zaljubljena u Dejvida Duhovnog) i zato mi se dopada ideja da je to moguće. Uostalom, ko još nije voleo Ženu putnika kroz vreme?

Utom me opominje puna bešika. Do đavola, verovatno je od šampanjca na prazan stomak. Moram da nađem toalet. I to brzo.

Pravim krug oko zelene površine na kraju slepe ulice, tražeći mesto za parking - ne zato što mislim da ću ipak spaziti 'bubu', nego zato što pripadam osobama koje se uvek vraćaju da provere jesu li isključene sve ringle - a onda zadovoljno klizim Kilmejn terasom. Ovde negde mora da postoji toalet...

A onda mi sine - Velington. Pivnica odmah iza ugla, u kojoj su Vanesu i mene smatrali redovnim gošćama. Tu je negde. Zastajem na raskrsnici i gledam oko sebe. Mislim da je levo. Ne, desno. Oklevam za trenutak, ali moja bešika više ne može da čeka. Bestraga. Kuda sad?

Znam! Ukucaću ime pivnice u GPS, odlučujem, ponosna na svoju snalažljivost. Ova stvarčica je genijalna. Daće mi tačan pravac. Samo treba da ubacim naziv...

Baš čudno.

Gledam u ekran na kontrolnoj tabli ispred sebe. Totalno je prazan. Nasumično kucam nekoliko slova sa nadom da će proraditi, potom ga drmusam, što je moj uobičajen naučni pristup popravci elektronskih aparata i koji, za veliko čudo, najčešće uspeva.

Ali ne i ovoga puta. Ekran ostaje apsolutno prazan.

Stomak me bolno probada. Sad stvarno moram da piškim. Neizdrživo je. Ali pivnica je sigurno negde blizu. Treba samo da se setim gde. Odlučujem da okušam svoju sreću i skrećem levo, prateći drum koji zaobilazi oko crkve. E, ovo mi već deluje poznato. Trebalo bi da je s desne strane... Skrećem za ugao.

Ne, nije tu. A iza drugog ugla?

U trenutku kada skrenem desno, osećam bujicu sreće i olakšanja kada ugledam poznatu tablu s nazivom. Jupii. Evo ga. Velington arms. Brzo parkiram, istrčavam iz kola i utrčavam u pivnicu. Bože, nimalo se nije promenila, zaključujem s dozom nostalgije. Isti

brodski pod, isti masivan šank i drveni stolovi sa oguljenim stolicama, isti čađavi kamin, iste table s naškrabanim specijalitetom dana. Sve je isto kao davne 1997. godine.

Neverovatno. Kao da sam se vremeplovom vratila deset godina unazad. A onda shvatam istinitost poslednje misli i zabavljeno se smeškam. Nije igra reci, naravno. Iako je rano letnje večer, u pivnici vlada poprilična gužva. Probijam se kroz masu i trčim niz stepenice ka toaletima. Na istom su mestu, otkrivam i zahvalno ulazim u praznu kabinu. Dobro je što radim sve one Kegelove vežbe. Konačno mogu da opustim mišiće. Ah, kakvo olakšanje.

Povlačim vodu i izlazim da operem ruke. Lavabo je na istom mestu. Dok sušim ruke, odsutno proveravam svoj izgled. Kad sam imala dvadeset jednu, u ovom ogledalu sam se verovatno ogledala hiljadu puta - dok sam popravljala frizuru, osvežavala šminku - i sada sam opet tu, deceniju kasnije. Za trenutak zastajem, ophrvana mislima. Kako je to čudno. Toliko toga se u međuvremenu dogodilo. Moj život je drugačiji, osećam se drugačije, izgledam drugačije, teško je i zamisliti kakva sam bila onda.

Vrata od toaleta se otvaraju i propuštaju unutra nepoznatu devojkicu. Odvajam pogled od svog lika i izlazim napolje. Žurno se penjem uz stepenice, rešena da odmah krenem kući. A onda hvatam barmenov pogled.

Izvija obrvu i pita me: „Je l' sve okej?”

Zastajem u raskoraku, poput lopova uhvaćenog na delu. O bože, da li se on to obraća meni?

„Moolim?” nevino uzvraćam.

„Toalet”, pojašnjava on, odmeravajući me pogledom. A taj pogled kao da govori: ‘Znam tvoju sortu. Ušetala si ovde samo zbog toaleta i bez namere da išta popiješ. Šta misliš, šta je ovo? Javni toalet?’

„O, jeste. Hvala vam.” Usiljeno se smeškam.

„Mogu li još nešto da vam ponudim?”

„Samo sok od borovnice, molim vas”, čujem sebe.

Zaista, Šarlot, ne moraš da naručuješ piće ako ti se ne pije. Samo se okreni i idi. Koga je briga šta će da misli običan barmen?

Ali kasno je. Već otvara flašu i naliva mi sok.

„Evo, izvolite.” Dodaje mi čašu. „To bi bila jedna funta, moliću.”

Prijatno sam iznenađena što su cene i dalje pristojne, razmišljam, vadeći svoj novčanik. Nema ništa gore od onih

precenjenih kafića u kojima običan sok košta 3.50 funte. Ali ova pivnica je oduvek bila pristupačna.

„Hvala.” Dok dodajem novac i uzimam čašu, pogledom tražim slobodno mesto. Unutra je krkljanac.

Konačno opažam prazan sto i krećem ka njemu. Super! Vadim stolicu, i pre nego što sednem...

Nabirem nos. Je li ovo duvanski dim?

Zapahnjuje me talas sivog dima. Osvrćem se. Pa da, za stolom do mene sedi par koji purnja kao parna mašina. U zatvorenom prostoru! Zar nisu čuli za zabranu pušenja u pivnicama?

„Ovaj... izvinite...” Oboje se okreću. „Neće vam smetati...?” ljubazno počinjem, pokazujući na njihove cigarete. Mislim, mrzim što sam jedna od onih koji se žale na duvanski dim, ali stvarno smeta mojim sinusima. Ali zašto se osećam ovako loše kad je u pivnicama zabranjeno pušenje?

„Naravno. Samo izvolite.” Muškarac mi sa smeškom nudi svoju paklicu ‘marlbora. „Treba li vam vatre?”

O, ne. Pogrešno me je razumeo. „Ne... ne... hvala vam”, mucam, odmahujući glavom. „Nisam tako mislila... mislila sam...” Gledam ga kako nepoljuljano uzima dim i gubim misao. „Moji sinusi...” Pokazujem na svoje čelo, šmrknuvši radi boljeg efekta.

„Au da, letnji nazeb. Baš bedak.” Saosećajno klima glavom i uvlači novi dim.

Poražena sam. Ne mogu da verujem. Drskost nekih ljudi je beskrajna! Ali on i dalje mirno sedi i puši.

Ovo je prokleta uvreda. A lepo sam ga zamolila i ništa. Tako dakle. Grabim svoj sok od borovnice i nabusito ustajem.

„Trebalo bi da sednete napolju i malo se osunčate”, predlaže mi, is-kapivši svoju kriglu.

„Da znate da hoću” hladno uzvraćam, prebacujući svoju torbu preko ramena i okrećući se na peti.

Bašta pivnice već vrvi od gostiju koji su zaposeli sve stolove i stolice od kovanog gvozda. Ovakva mi je i ostala u sećanju: bučna i vesela. I dalje je jednako neodoljiva, zaključujem. Korpe prepune mirisnog cveća jarkih boja vise sa zidova, a tu je i predivno smokvino drvo, odmah na uglu. Bože, sećam se kada je zasađeno. Tada je ličilo na mršuljavu grančicu s nekoliko listova. A pogledajte ga sad!

Ah.

Mada, pomalo sam razočarana. I nije nešto naročito izraslo za deset godina. Verovala sam da će se razgranati u bujnu krošnju pod kojom ću sedeti kad upeče sunce. Zagledam njegove tanke grančice. Da ne znam bolje, pomislila bih da je nedavno zasađeno.

Ali opet, to samo pokazuje koliko se razumem u botaniku, prekorevam sebe, zauzimajući prazan sto i okrećući leđa suncu. Ne bih da dodatno oštećujem kožu...

Gledam oko sebe. Gosti su manje-više isti kao i svugde - gomila kul tipova u farmerkama sa spuštenim strukom i devojaka u lepršavim haljinicama koje otkrivaju svoj preplanuli ten i nezaobilazne tetovaže keltskih znakova na mišicama, tako popularnih tokom devedesetih. Drago mi je što se nikad nisam istetovirala - jer tetovaže ostaju za večnost. A nekad sam mislila da su tako kul. Smešno, zaista.

Spuštam piće na sto i počinjem da kopam po svojoj torbi u potrazi za mobilnim telefonom. Treba da pozovem Majlsa. Ostavio mi je poruku na govornoj pošti, još jutros dok sam bila kod doktora, rekavši: „Ništa važno, samo da se javim”, što obično i ostavlja, kad god me ne nađe. U početku mi je to zvučalo slatko - i dalje je, valjda. Iako bi bilo lepo da ponekad bude nešto važno. Naravno, ništa urgentno važno. Samo zanimljivo važno.

Biram njegov broj i prislanjam mobilni uz uvo, čekajući da čujem poznati glas.

Ali ne čujem ništa. Muk.

Smrknuto gledam u ekran i shvatam da nisam u dometu. Opet. Vrlo iritirajuće. Juče sam zvala korisnički servis, ali obavestili su me da nisu imali nikakvih problema s mrežom na području grada. Ne razumem. Vadim blekberi i zurim u ekran. Ista stvar. Nema signala. Šta je ono Beatris juče pričala?

Nešto o tome kako je mreža preopterećena jer mnogo ljudi koristi svoje mobilne telefone. Gledam oko sebe. Možda i nije u pravu.

Osim...

Samo trenutak Ovo je čudno. Zagledam svakog gosta ponaosob. Ljudi obično ćaskaju sa slušalicom zakačenom na uvo iako sede u društvu, tako da se ni ne primećuje da zapravo telefoniraju. Ali ne. Oko mene niko trenutno ne koristi svoj mobilni telefon.

Možda ovde nije dozvoljeno telefoniranje, pada mi na pamet. Ali to je glupost. Uostalom, postojao bi neki znak. Aha! Eno ih dvoje

sa slušalicama. Par stolova dalje, primećujem još jednog tipa s mobilnim telefonom na uvu. U trenutku kad završi razgovor, skačem sa stolice i prilazim mu.

„Izvinite.” Diže pogled. „Jeste li vi korisnik ti-mobajla?”

Tupo me gleda. „Molim?”

„Primetila sam da ste telefonirali”, objašnjavam, „a ja nisam u dometu.”

„A... ne, moj je vodafon i radi bez problema.” Sleže ramenima i spušta svoj mobilni telefon na sto ispred sebe. Zurim u prastari model njegovog aparata. Bože, sigurno ga ima od vjkada. Ipak, očigledno je u dometu. Za razliku od mojih, najsavremenijih primeraka.

„Baš čudno”, mrmlijam, beznadežno zureći u svoj blekberi. Ništa Mrtav.

„Staje to?” radoznalo pita on.

Prekidam svoj uobičajeni naučni pristup rešavanju problema koji se sastoji od pritiskanja svakog dugmeta i lupkanja prstom po ekranu. „Molim?”

„Je li to mobilni?”

„O, mislite na moj blekberi?”

„Blekberi?” ponavlja on kao da je to strana reč. „Prvi put to vidim.”

„Stvarno?” Iznenađeno ga gledam, ubeđena da svi znaju šta je blekberi, pa čak i moja majka. Iako ga ona zove ‘to sokočalo’. „Pa, nisu toliko sjajni, verujte mi”, ogorčeno kažem. „Iako su korisni za imejlove.”

„Imejlove?” opet ponavlja on. „Na mobilnom telefonu?” Smeje se i odmahuje glavom. „Kako da ne. Otkad? Za to morate da se konektujete sa kompjutera.”

Najednom me obuzima čudan osećaj.

Okej, dečko me samo zafrkava, zar ne?

Jeza mi silazi niz kičmu, uprkos toploj letnjoj večeri.

„Ups, izvinite.”

Ženski glas prodire mi u svest u trenutku kada me neko gurne otpozadi, prosipajući mi sok od borovnice po košulji. Sranje! Gledam kako mi se crvena tečnost cedi niz bedro.

Instinktivno vadim papirnatu maramicu i počinjem da čistim košulju. Do đavola. Od belog lana je.

Nikad neću skinuti fleku.

„Mogu li da vam kupim drugi sok?”

„Ne, hvala.”

Samo što u deliću sekunde registrujem da nešto nije kako valja; nešto u njenom glasu mi zvuči poznato. Kočim se. Šta se dešava? Srce hoće da mi iskoči iz grudi dok se munjevito okrećem, zadržavajući krik u grlu jer konačno shvatam ko stoji iza mene. I pre nego što to otkrijem, znam.

Kao što znam i kome pripada njen glas.

Pogledi nam se sreću. I u tom trenutku iščezava svaka razumna misao u mojoj glavi.

Jer to sam ja.

13.

Isprva se ništa ne događa. Vreme staje. Kao daje neko pritisnuo pauzu na DVD plejeru koji prikazuje moj život i upitao: „Okej, šta mislite o ovome?”

Ali ja nemam odgovor.

U knjigama stalno čitam o ljudima koji ostaju bez teksta, i često pomislim kako je to zanimljiv koncept, ali više književni nego realistički. Uostalom, niko nikad ne ostaje sasvim bez teksta, zar ne? Uvek može nešto da kaže. Bar ja mogu. Čak i kada je u srednjoj školi Kolin Pikls raskinuo sa mnom, rečima „Više mi se ne sviđaš”, imala sam toliko pameti da mu odmah odgovorim: „Ni ti meni, bubuljičavko.”

Naravno, to se ne bi moglo nazvati mojim najduhovitijim kontraudarcem, ali bar sam nešto izustila.

Za razliku od sada.

Sada sam totalno bez teksta. Zatečena. Šokirana. I sve što znam to je da moja ranija iritacija potpuno iščezava dok mi um prelazi iz neverice u verovanje. Ovo nije halucinacija. Ovo je stvarnost. I u svoj toj zapanjenosti mogu samo da stojim i nemo zurim u sebe. U svoju dvadesetjednogodišnju dvojnicu.

Od krvi i mesa. Tu, preda mnom.

Uh, jebote.

Osećam bujicu panike dok mi se u glavi sve više vrti.

Uh... jebote... uh... jebote...

„Jeste li dobro?”

Jak jorkširski akcenat sprečava me da padnem kao sveca. Trzam se i primećujem kako moja mlada verzija zabrinuto pilji u mene. Bože, zaboravila sam koliko mi je akcenat nekada bio jak.

„Da... ovaj...” uspevam da promucam. „Dobro sam.”

Što je prilično loša laž, jer ne postoji reč koja bi opisala moje trenutno stanje. Panika? Možda. Strah?

Definitivno. Rub nervnog sloma? Da, ima i toga.

Frenetično pokušavam da se saberem, ali to mi ne polazi za rukom. Zbunjeno spuštam pogled na svoju košulju. Moju omiljenu nikolfari košulju, sada uflekanu sokom od borovnice. Bože, na šta liči! Kupila sam je pre samo dve nedelje i već je uništena. Možda, kada bih je odnela na hemijsko čišćenje...

Ma koga ja zavaravam? Nije me briga za prokletu košulju. Samo se trudim iz sve snage da ne mislim na razgovor s devojkom u uskoj majičici i sa srebrnom senkom na kopcima koja izgleda isto kao ja pre jednu deceniju.

Kada nam se pogledi sretnu, za trenutak mi se čini da ću se onesvestiti. Hej, pa ovo daje potpuno novu formu razgovoru sa samim sobom.

„Samo sam malo potresena”, kažem, trudeći se da zvučim ležerno, ali svet kao da se zapetljao oko svoje ose, na čijem kraju se vrtim ne bi li sačuvala goli život, praveći se istovremeno da je sve u savršenom redu. „Ma, nema veze.” Sležem ramenima i lako se smejem.

Ali ne dobijam povratnu reakciju. Moja mlađa dvojnica samo zuri u mene, nabirući svoje glatko, mlado čelo. Kao da svojski pokušava nečeg da se seti. Kao da je nešto muči. Kao da...

A onda shvata.

Naravno! Kako se toga ranije nije setila?

Prepoznaje me.

Opominjem sebe da ostanem pribrana. Nema sumnje da će se uspaničiti, baš kao i ja, ako ne i više.

Trebalo bi da budem mirnija, jer sam zrelija. Da se ponašam kao starija sestra. I kažem joj da ne brine. Da će sve biti okej, da se smiri i ne panici. Da ćemo ovo zajedno prebroditi.

Ona otvara usta da nešto kaže, i uprkos svojoj poljuljanosti, uspevam da podignem ruku i zaštitnički je zagrlim, govoreći: „De, de, dušo.”

„So.”

Neće valjda da brižne u plač, ili da se onesvesti, ili da dobije napad panike, ili...

Čekajte malo, vraćam film unazad. Je li upravo rekla...?

„So?” začuđeno ponavljam.

„Da, so. I belo vino.” Klima glavom, pokazujući na moju košulju. „Najbolje izvlače fleke, ali biće najbolje da je što pre potopite u vrelu vodu.” Izvinjavajući se smeška.

Šta? Ne prepoznaje me? Ne zna ko sam ja? Tupo zurim u nju. Ne mogu da verujem. Ali ja sam ona.

Hoću reći, ona je ja. Mislim, ista smo osoba. Jao, kakva zbrka! „Nas dve smo se već srele”, podsećam je.

Možda je u fazi poricanja. Kao što sam i ja bila.

„Jesmo li?” Krivi glavu u stranu i za trenutak me zamišljeno gleda. „Jok. Ne bih rekla.” Ceri se.

Teško gutam i duboko uzdišem. „To sam ja, Šarlot”, šapućem, nagi-njući se bliže.

Vilica joj iznenađeno pada dok ruke skuplja na grudima.

Znala sam. Konačno.

Smirujem se, spremna da joj sve lepo objasnim. Verovatno želi odgovore: zašto, kako, kada, gde. Biće čupavo, jer ih ni sama ne znam. Ali nema veze, sigurna sam da ću nešto već smisliti. Kao kada je Rubi pitala Vanesu zašto tata ima onu ‘stvar’ među nogama a ona je nema, a ova joj odgovorila da je to rep, kao onaj kod Džordža, njihovog koker španijela. Što je prilično dovitljivo, moram da priznam. Iako ne znam šta će tata da učini kada ga klinka bude zamolila da mahne njime.

„Jao, kakva slučajnost”, uzvikuje ona, šireći lice u osmeh. „I ja sam Šarlot. Ali prijatelji me zovu Loti.”

Ni tračak prepoznavanja. Ništa. Kao da sam potpuni stranac.

Zblanuto piljim u nju. Ali kako je moguće? Osim, naravno, ako sve ovo nije neki šašavi san i sad treba da se uštinem, probudim i pod tušem otkrijem Bobija Juinga. Ili nešto slično.

Štipam se. Jok! I dalje sam tu. Ili bolje, obe moje verzije su tu.

„Izvinite, ne pamtim lica, naročito kad malo popijem.” Pokazuje na svoju praznu čašu i grleno se smeje, otkrivajući usta puna amalgam plombi.

Bože, zaboravila sam na njih. Pre pet godina sve sam ih zamenila, nakon što sam pročitala članak o štetnosti žive i istripovala

se. Takođe sam malo izbelela zube. U stvari, moj osmeh je sada sasvim drugačiji. Kao i mnogo stvari u vezi sa mnom...

A onda doživljam prosvetljenje. Pa, nije ni čudo što me ne prepoznaje - sada, kada izgledam totalno drugačije, nas dve zapravo uopšte ne ličimo. Nije ni čudo što me ne prepoznaje. Mene, osobu kakva će biti u budućnosti, za deset godina; osobu koju prijatelji više ne zovu Loti jer preferira svoje pravo ime, Šarlot, zato što zvuči zrelije i ozbiljnije; osobu bez amalgam plombi, bez duge kose sa ispucalim krajevima, bez gustih obrva i bez provincijalskog akcenta. Ne, mi uopšte nismo ista osoba: ja više nisam ona, a ona više nije ja. Potpuno smo različite.

Mislim, za ime boga, pogledajte taj dekolte! Za trenutak buljim u njene grudi. Moja mlađa verzija na sebi ima majičicu, toliko tesnu i oskudnu da joj grudi iz nje bukvalno kipe. Mahinalno zakopčavam najviše dugme na svojoj košulji. Bože, zaboravila sam koliko sam u mladosti bila bucmasta, ali nije ni čudo jer tada uopšte nisam radila vežbe, niti sam se zdravo hranila. Sada je to druga priča. Redovno vežbam i strogo vodim računa o tome šta jedem kako bih izgledala i osećala se bolje.

„Hej... slatka bluzica”, komentarišem kada mi uhvati pogled.

„Hvala. Sama sam je sašila.” Ponosno se keži.

Da, sećam se. Od marame, verujući daje to fantastična ideja. Deset godina kasnije, uviđam koliko izgleda jeftino i kič. Ozbiljno, gde mi je bila pamet? Bukvalno sam gola.

„Da ti u njoj nije... malo hladno?” pitam, odolevajući nagonu da zgrabim sako sa naslona obližnje stolice i ogrnem joj gola ramena.

„Hladno?” Smeje se. „Ali ovde je pakleno.” Počinje da se hladi podmetačem za čašu, zveckajući brojnim narukvicama...

Kočim se. Ne samo što narukvice zveckaju nego joj se i... Naime, materijal bluze je toliko tanak da joj se ocrtavaju... O, bože. Jesu li ono bradavice? Utom postajem svesna dve stvari: 1) da onda nisam nosila grudnjak, i 2) da sam se sada nekom magijom pretvorila u svoju majku.

Ovo je previše. Bežim odavde. Uzimam svoju torbu i okrećem se. „Sigurni ste da nećete još jedno piće?” dovikuje Loti, prateći me unutra.

„Ne... hvala. Moram da idem”, žurno kažem, odmahujući glavom i pokazujući na vrata.

„O, okej.” Sleže ramenima i prilazi šanku. Čujem kako naručuje jabukovaču.

Osećam neočekivani talas nostalgije. Jabukovača mi je nekada bila omiljeno piće, pre nego što mi je ukus postao profinjeniji i orijentisao se uglavnom na vina. Zastajem i okrećem se da je pogledam. Dok čeka da bude uslužena, Loti vrti kosu i ćaska sa osobom do sebe. Zatim se smeje nekoj šali, odsutno se igrajući sa svojim uvom, grickajući nokat i menjajući izraz lica.

Fascinirano je posmatram. Osećaj je neopisiv. Poput onog kada odem u posetu roditeljima i oni ubace neku staru video-kasetu i sve troje sedimo na kauču i smejemo se odeći i frizurama koje smo nekada nosili. Samo što se ja sada ne smejem. Paralisan sam. Ovo je nadrealno. Jesam li zaista nekad nosila tako kratke suknje? I tapirala kosu? Samo trenutak... Loti prihvata ponuđenu cigaretu. Jesam lipušila?

U dubini mozga čujem glasić koji mi viče da se gubim odatle, koliko me noge nose. Hajde! Tutanj!

Nije teško - samo se okreni, uđi u kola i odvezi se istim putem kojim si i došla. Ne zaustavljaj se dok ne stigneš u bezbednost svog doma, i tamo u pidžami i uz čašu konjaka ne odgledaš jednu sezonu serije Seks i grad.

Jer, to mi je jedina garancija potpunog isceljenja u krizi bilo koje vrste. Mislim, ovo je sumanuto, Šarlot. SUMANUTO!

Ali ujedno je i uzbudljivo, šapuće drugi glasić u mojoj glavi i najednom osećam nagon za avanturom. Možda bih mogla da ostanem i popijem još jedno piće. Uostalom, ovakve stvari se ne događaju svaki dan, zar ne?

„U stvari, Loti...”

Okreće se i smeška mi se preko ramena. „Mislila sam da si već otišla.”

„Ne, nisam. Imam neki prazan hod pa sam pomislila...”

„Borovnica, bese?”

„Da, hvala.” Uzvracam joj smešak i vadim funtu, ali ona odmahuje rukom.

„Ne budi luda - ja častim”, buni se.

Znam daje švorc, zato što sam u to vreme stalno bila švorc, i dok je gledam kako plaća, osećam neobičnu simpatiju prema samoj sebi. Što je iznad sumanutog. Ali hej! U ovom času, iznad sumanutog je početak paranormalnog.

„Pazi da i ovaj ne prospeš”, šali se Loti, dodajući mi čašu.

„Hvala ti.” Uzimam sok. „Kad smo već kod toga”, dodajem bez razmišljanja, „fleke se najbolje izvlače hladnom vodom.”

„Ne vrelom?“ iznenađeno će ona.
„Ne. Tako ostaju.“
„Eto ti ga sad!“ Kikoće se i pravi grimasu. „Šta sve neću naučiti?“
Ljubazno se smeškam.
U stvari, kad smo već kod toga...

14.

Šta sad?
Pet minuta kasnije, Loti i ja zaposedamo prazan sto u bašti.
Neko vreme ćutke sedimo i pijuckamo svoja pića. Grozničavo kopam po glavi u potrazi za nekom temom. Užasno sam nervozna. Bože, kao da sam na prvom sastanku s frajerom.
„Znači“, počinjem, „vreme je... baš lepo, ovih dana.“
I samo što to kažem, već me je blam. Zaboga, Šarlot! Naletiš na sopstvenu verziju sebe u dvadeset prvoj i od svih stvari na ovom svetu započinješ priču o prokletom vremenu?
„Da, jeste“, slaže se Loti, sklapajući oči i podižući lice prema suncu. Utom mi kroz glavu proleće Sukina lekcija o koži oštećenoj suncem.
„E, nemoj...“ izleće mi, ali na vreme se zauzdavam.
Loti naglo spušta glavu i začuđeno me gleda. „Šta?“
Oklevam. Uh, bedak. Ipak nisam spremna za sve ovo, zar ne? Mislim, šta sad da kažem? Pazi, mala, upropastićeš mi kožu? Imam izraženu pigmentaciju i diskoloritet a za to si ti kriva?
„Ovaj... učinilo mi se da vidim osu“, neubedljivo mrmljam.
„Jao, ne! Gde?“ Unezvereno maše rukama, šarajući pogledom tamo-amo u potrazi za letećim insektom.
„Ma, mislim da je odletela“, brzo dodajem.
„Je l’? Pih!“ Zavaljuje se u stolicu i povlači suknju skoro do gaćica, izlažući cele noge suncu. „Bože, pravo je čudo što je još

ovako toplo, zar ne?" zaključuje Loti, baškareći se poput mačke na toplim zracima zalazećeg sunca.

„Da, pravo čudo.” Klimam glavom, pokušavajući da odbacim Sukin glas koji mi krešti u ušima.

„Ovaj... sigurno nećeš da sednemo u hlad?”

„U hlad?” Moja dvadesetjednogodišnja dvojnica gleda me s takvim zaprepašćenjem da mi se za trenutak čini da su joj beonjače grimiznocrvene. „Ali zašto kad pokušavam da uhvatim malo boje?” A već je dobro preplanula, verujte mi. Ten joj je čokoladan. Ali bukvalno.

„Znaš, ja se mažem kremom za samopotamnivanje...” priznajem, ali ona me prekida.

„Samopotamnivanje? Fuj.” Pravi kiselu grimasu. „Neka, hvala. Hoću prirodnu preplanulost.”

Smeškam se. Usiljeno.

Nastaje neprijatan muk dok je posmatram kako se ponovo name-šta na suncu i sklapa oči. Bože, ovo je smešno. Ne mogu tek tako da sedim i ne radim ništa.

„Ako hoćeš, imam kremu za zaštitu od sunca”, nudim, trudeći se da zvučim nonšalantno.

„Neću.” Odmahuje glavom. „Nikad se ne mažem.”

Sada je na mene red da iskolačim oči, dok mi kroz glavu prolazi slika mog ormarića u kupatilu, prepunog svakojakih proizvoda za negu kože. Na sve te magične kreme koje navodno podmlađuju i regenerišu kožu potrošila sam sumu novca kojom bi mogao da se otplati dug neke prezadužene zemlje.

Nije ni čudo, zaključujem, gledajući kako se mlađa verzija mene peče na suncu. U stvari, imam sreće što ne izgledam kao dimljena pečenica.

„Pa, nikad nije kasno da se počne”, uzvraćam, vadeći iz svoje torbe kremu za zaštitu od sunca i boreći se sa željom da je u debelom sloju namackam na Lotino lice. „Sigurna si da nećeš malo?” pitam, sipajući malo na dlan i nanoseći je na svoje lice.

„Zaštitni faktor 45?” užasnuto će ona. „Nije ni čudo što si tako prozirna.”

„Nisam prozirna.” Mrštim se i gledam u ostatke kreme za samopotamnivanje na svojim rukama.

„Uostalom, sunčanje nije nimalo zdravo, samo da znaš. Preplanuli ten je samo melanin”, citiram jedan od brojnih članaka na tu temu, „koji koža luči kako bi se zaštitila od sunca. Tačnije, taman

ten je zapravo znak da ti je koža već oštećena”, završavam, zadovoljna što zvučim tako učeno. Prosto neverovatno koliko možemo da naučimo iz ženskih časopisa. Tako žena, kada prewali tridesetu, postaje pravi ekspert u oblasti dermatologije.

„Pa šta?” Bezbrizno se smeje Loti.

Samo što je ona još daleko od tridesete, zar ne? Ova verzija mene ima tek dvadeset jednu, shvatam dok je gledam. Ne zna ništa o životu. I nema pojma koliko će novca očajnički potrošiti na te stvari u godinama koje dolaze, i koliko će sati provesti nanoseći maske i meleme ne bi li postigla ono što ja sada imam, i ono što prihvatam zdravo za gotovo.

Osećam ubod frustracije. Jesam li zaista bila ovako neuka?

„Tako sada pričaš”, nastavljam, trudeći se da ne mislim na sve te UV zrake koji mi upravo sada napadaju tu savršenu, rozikastu, pegavu kožu, sejući nakazno seme pigmentacije i diskoloriteta, „ali zažalićeš kad dođeš u tridesete.”

„Tridesete? Ha! Tada neću brinuti ni o čemu.” Odmahuje rukom i uzima gutljaj svoje jabukovače.

„Biću previše stara.”

Trzam se. „Tridesete nisu starost”, skoro uvređeno kažem i grabim svoju čašu. Ne volim nešto naročito sok od borovnice, ali znam da je pun vitamina C i antioksidanata. Uzimam veliki gutljaj. U svakom slučaju, bolji je od jabukovače, prepune praznih kalorija.

„Jesu”, kontrira mi Loti, praveći grimasu kao da joj se cela ta ideja gadi. „Duboka starost.”

Molim? Znači ja sam u dubokoj starosti?

Osećam prve znake besa. Svojski sam se trudila da budem strpljiva, ali ovo je previše. Ne, zaista. Mala je nedopustivo drska! Mlada sam od Kajli Minog! I još uvek kupujem odeću u Top šopu! Doduše, preko Interneta, ali opet. Osim toga, imam čak dva para uskih farmerki! Kako se samo usuđuje da me nazove staricom?

Zato što to jesi, dovikuje glasić u mojoj glavi. Jesi, Šarlot!

Najednom se prisećam kako sam razmišljala u dvadeset prvoj. Družila sam se sa svojim vršnjacima, i kada bi neko spomenuo novi milenijum, uvek bi neko drugi napomenuo da ćemo tada biti stari.

Kada sam shvatila da punim dvadeset pet, bila sam užasnuta. Smatrala sam sebe tako starom. Tridesete su mi bile prosto nezamislive. Nisam poznavala nikog ko ima preko trideset - osim svoje roditelje - štaviše, nisam ni primećivala nikog ko ima više od trideset. Ti ljudi za mene su bili nevidljivi.

Kao što sam ja sada nevidljiva za nju, zaključujem, posmatrajući svoju dvadesetjednogodišnju verziju koja sedi na pola metra od mene, ne znajući čak ni ko sam ja.

Loti hvata moj pogled i postićeno stavlja ruku preko usta. „Jao, izvini. Nisam mislila na tebe...” glas joj se gubi dok grči lice. „Ja i moja lajavost.”

„U redu je” uveravam je. „Samo sam mislila...” Odsutno češem ekcem na svom laktu. „Osim toga, sunce će ti razbuktati ekcem”, brižno dodajem, pomerajući se dublje u senku.

Loti se mršti. „Ali ja nemam ekcem.”

Zbunjeno je gledam. „Nemaš?”

„Ne. Otkud ti to da ga imam?”

„O, onako.” Brzo sležem ramenima. „Znam da ga mnogi imaju.” Grozničavo pokušavam da se setim kada mi se pojavio prvi ekcem. Čini mi se da ga oduvek imam, ali kad bolje razmislim - ne mogu da se setim koliko sam imala godina. U stvari, prvi put kada sam ga otkrila, bila sam pod velikim stresom na poslu.

„Koliko je sati?” pita Loti i vraća me u stvarnost. „Nemam sat”, pojašnjava, pokazujući mi svoju ruku.

„Nemaš sat?” zaprepašćeno uzvraćam. Tako nešto mi je nezamislivo.

„Ne, ne nosim ga.”

Blago šokirana ovom informacijom, gledam na svoj sat. „Šest i dvadeset.”

„Tipično za nju. Uvek kasni.”

„Ko?” pitam iako već znam. Vanesa. Nema ko drugi.

„Moja drugarica Nesi. Trebalo je da se nađemo ovde i zajedno popijemo piće, ali ona redovno kasni.”

Pa, bar se nešto nije promenilo, razmišljam, gušeći tužni smešak.

„Daću joj još deset minuta a onda palim kući. Živim tu iza ugla, pa mogu pešaka. Što je dobro, jer su mi kola opet na popravci.” Pravi grimasu. „Imala sam mali udes.”

Naravno. Sudar sa uličnom lampom prilikom parkiranja. Zato njena, to jest, moja stara ‘buba’ nije parkirana ispred kuće.

„A u kom servisu ih popravljaš?”

„U nekom kod Harou rouda.”

„U Beri motorsu?”

„Jeste.” Klima glavom. „Kako znaš?”

Tako što su me odrali, tužno se sećam, ali neobavezno joj odgovaram: „Ma, jednom sam tamo popravljala kola.”

Ne bih sad u detalje, ali nikad neću zaboraviti kako sam platila basnoslovnu cifru samo zato što sam bila mlada i naivna, i ne sumnjajući u to da su mi previše naplatili, pozajmila novac od Vanese kako bih pokrila mesečnu ratu za kiriju.

„I kada će biti gotova?”

„Rekli su za otprilike nedelju dana.”

„Da sam na tvom mestu...” Ironija je što sam nekada zaista bila, ali brzo se ispravljam. „U stvari, kad odeš po kola, najbolje je da povedeš nekog muškog prijatelja sa sobom, čisto da proveri je li sve dobro odrađeno”, predlažem. „Da ne prođeš kao ja, koja ne znam ništa o automehanici.”

Loti se zahvalno smeška. „Hvala na savetu.”

„Nema na čemu”, odgovaram, gušeci zev.

Ovaj razgovor me uspavljuje. Najjednom sam umorna. Za mnom je naporan dan. Najčudniji, najbizarniji, najneverovatniji dan u mom životu, ali kao da me sve to zajedno sustiže i želim samo da se što pre okonča. Da se sve vrati u normalu.

Iskapljujem sok i uzimam svoju torbu. Ako odmah krenem, moći ću ranije da legnem. A onda, kada se ujutro probudim, sve ovo će se pretvoriti u jednu od onih anegdota koje ljudi pričaju na sedeljama: „Nikad nećeš poverovati šta mi se desilo...” Kao Vanesina omiljena priča o tome kako je sa osam godina na stepeništu videla duha.

Mada moram da priznam da je susret sa sobom malo bolji od prozirne aveti koja zvekeće lancima. Ali, kao što rekoh, niko mi nikad ne bi poverovao. Ni sama ne verujem sopstvenim očima, shvatam, gledajući oko sebe po poslednji put.

„Hej, Loti, sad stvarno moram da krenem...” naglo prekidam jer mi pogled pada na poster na zidu: „NESHVAĆENI GENIJI sviraju u Velingtonu, ove subote, RASPRODATO.” Čekaj malo, ime benda zvuči mi poznato... Ima i fotka. Naprežem oči.

„Čula si za njih? Super su!”

Lotin glas me tera da odlepim pogled od postera.

Iskreno, nemam pojma ko su, ali klimam glavom, pokušavajući da iskopam neki podatak is svoje memorije. Toliko sam umorna da mi je sve mutno, ali imam osećaj da će mi se svakog trenutka sve iskristalisati.

„Imam kartu viška, ako hoćeš da ih čuješ. Trebalo je da idem sa Nesi, ali ona te večeri izlazi s Džulijanom.” Koluta očima. „Sa svojim novim dečkom. Ludi su jedno za drugim.”

Najednom shvatam koliko sam nekad bila druželjubiva. A bila sam se tek doselila u London i veliki grad još me nije bio progutao. A sada, deset godina kasnije, zazirem od razgovora sa strancima. London tera ljude da budu oprezniji.

„Hvala ti, ali mislim da u subotu već imam nešto zakazano”, odgovaram, odmahujući glavom. Videti sebe već je dovoljno šokantno. Ali dvaput? Bojim se da moj razum ne bi podneo reprizu.

„Šteta”, razočarano će Loti. „Jedva čekam svirku. Pevač je presladak.”

„Pevač?”

„Bili Romani”, uzbuđeno skici ona.

Dok izgovara njegovo ime, lice joj blista poput Oksford strita pred božične praznike. Krv mi se ledi u žilama. Godinama nisam čula ovo ime. Uspešno sam ga izbacila iz svog sistema, ali sada mi se sve ponovo vraća. Bili Romani je neko u koga sam mesecima bila smrtno zaljubljena, a onda, kada smo konačno proveli noć zajedno, iskreno sam poverovala da je to početak naše velike ljubavi. Moja ushićenost je trajala samo dva dana. Tačnije, dok nisam otkrila da sam za njega bila samo veza za jednu noć i da je već našao novu devojkicu...

Bolna sećanja naviru. No dobro, detalji nisu sada važni. Suvišno je reći da sam u to vreme patila, međutim, kada sam ga konačno prebolela, više mu nisam posvetila ni jednu jedinu misao. Dobro, možda ponekad, u retkim prilikama, kada bih se zapitala šta bi bilo s nama da su bile neke druge okolnosti.

Ali nisu, i drago mi je zbog toga. Ipak, nije to nešto zbog čega vredi razbijati glavu. Dogodilo se mnogo davno. I sada je prošlost.

„Tako je talentovan, slažeš se?” žudno pita Loti.

„Pa... jeste, manje-više...”

Talentovan i bezosećajan, dodajem u sebi.

Samo trenutak, pokušavam da se prisetim, jesmo li spavali posle njegovog koncerta? Osećam iskreno žaljenje zbog toga. Bože, kada bih to mogla da izbrišem, ili kada bi me neko u tome sprečio...

A onda dobijam sjajnu ideju koja budi nadu.

Ali ne, ne smem.

Ili smem?

Kao da mi se lampica pali u glavi. Do ovog trenutka, želela sam da se sve vrati u normalu, da se sve okonča, ali sada... Dvolumim se, svesna nervoznog treptaja u stomaku, a potom odlučujem da krenem u akciju. Znam to pre nego što mi klikne u glavi.

„U stvari, te večeri mogla bih nešto i da izbunaram...” čujem sebe kako kažem.

Možda ne znam zašto mi se sve ovo događa, niti kako mi se sve ovo događa, ali u jedno sam sigurna: ako odem na taj koncert, moći ću sebe da poštedim slomljenog srca.

Samouvereno se smeškam. „Koliko tražiš za kartu?”

15.

Te noći odlazim u krevet i sanjam neverovatan san. Kao, ja i Kristofer Lojd, ludi naučnik iz filma Povratak u budućnost, vozimo se auto-putem u 'delorenu'. Samo što ne putujemo brzinom svetlosti nego pet milja na sat, i to zbog preusmerenja. Odjednom, kola se pretvaraju u moju staru 'bubu', ali on, budući Amerikanac, ne ume da upravlja vozilom bez automatskog menjača i stoga menjamo mesta. Međutim, kada sednem za volan, to više nisu ista kola. Sada smo u Velingtonu i pored mene ne sedi ludi naučnik nego Suki, koja mi drži lekciju o koži oštećenoj suncem i okreće ogledalo prema meni.

Kada pogledam u svoj odraz, vidim da mi je lice superglatko i besprekorno, i najednom shvatam da ne gledam u ogledalo nego u drugo lice. Svoje lice u dvadeset prvoj.

U sledećoj sceni, sunčam se. Bez kreme sa zaštitnim faktorom. I ten mi ubrzano tamni. Pokušavam da se nateram da pobegnem sa sunca pre nego što se pretvorim u staru kožnu torbu, ali ne mogu. Umesto toga pušim cigarete, pijem jabukovaču i pevam zajedno s Bilijem Romanijem.

Samo malo, Šarlot, sigurna si da je ovo san?

Sklanjam štitnik za oči i čkiljim u digitalni sat: 2 ujutro. Uh. Ne volim ova buđenja usred noći. Jedan trenutak ležim, gledajući kako se vreme na satu menja iz 02.00 u 02.01, i vrtim u glavi scene iz pivnice, opet i opet i opet...

Dosta. Za manje od pet sati treba da ustanem. Potreban mi je san, u protivnom ceo dan neću biti ni za šta. Već me hvata muka. Nema ničeg goreg od spoznaje da morate da zaspate, i upravo taj pritisak smeta vam da ponovo zaspate. Užas.

Okrećem se na bok i navlačim štitnik na oči. Treba samo da se opustim. Da odlepršam. Osluškujem tihu 'Okeansku uspavanku' koju sam podesila pred spavanje; talasi me zapljuskuju, zapljuskuju, zapljuskuju...

Jao, ovaj jastuk je previše tvrd, konstatujem. Okrećem se na drugu stranu i spuštam obraz na hladnu pamučnu posteljinu. To je već bolje, naglas kažem, čvrsto rešena da zaspim.

A pomalo je i kvrgav. Pridižem se na lakat i počinjem da boksujem jastuk kako bih rastresla perje protiv alergije u njemu pre nego što opet spustim glavu. E tako. Spavanjac. Migoljim se pod pokrivačem. Zvuk talasa i dalje je ritmičan a ovlaživač vazduha nečujno radi svoj posao. Svakog časa pašću u dremež.

Ali prvo moram udobnije da se namestim. Opet se okrećem na jednu, pa na drugu stranu, i nervozno se bacakam po krevetu. Bože, jesam li to ja, ili je ovde pretopio? Skidam sa sebe tanak jorgan i neko vreme ležim nepokrivena. Mmm, to je već bolje. Mnogo bolje... Iako su mi noge pomalo hladne. Vuče li odnekud promaja? Ma znate šta, meni je ipak hladno. Navlačim pokrivač do pojasa i zauzimam omiljeni položaj fetusa. Okej. Savršeno.

Mirno ležim, fokusirana na čišćenje svog uma od svih opterećujućih misli. Kao što su, na primer, moje guste obrve, duga kosa i ona ogavna srebrna senka za oči na koju sam potpuno zaboravila. Ili cigarete, alkohol, sunčanje i izvrgavanje svemu što je štetno po mene. Ili zaljubljenost u luzera kao što je Bili prokleti Romani.

O bože, ovo je besmisleno. Loše spavam i kada je sve u redu a kamoli sada, sa ovim haosom u glavi. Ne vredi. Odlučujem da malo čitam. Palim lampu pored uzglavlja i sedam u krevetu, grabeći svoju novu knjigu o samopomoći. Stres je samo reč od pet slova. Okrećem na drugo poglavlje: Opustite svoj um. „Zamislite da koračate kroz predivnu šumu. Dan je sunčan. Ptičice pevaju dok graciozno lepršaju iznad vaše glave. Dižete lice ka nebu. Gledate ih i zamišljate kako je to biti ptica.”

Ptica? Koja ptica? Znam, biću orao. Ne, ne mogu da budem orao - to nije ptica pevačica. A vrabac? Ne, previše je običan. A crvendać? Okej, biću crvendać.

„Zamislite kako bi bilo da možete da letite, da se vinete u nebo, sve više i više.”

Koliko visoko? Ne volim visine. Dobijam vrtoglavicu. U stvari, nisam naročiti pobornik letenja, naročito ne nakon onog užasnog leta od pre nekoliko godina na povratku iz Španije. Turbulencija je bila nesnošljiva, sećam se s nelagodom. Svi su vrištali, čak i stjuardese! Kunem vam se, mislila sam da ću poginuti...

Ma batali čitanje.

Sklapam knjigu i odlažem je u stranu. Ne vredi, ne mogu da se opustim jer sam previše uzrujana. Samo pet dana ranije živela sam savršeno normalnim životom, glava mi je bila puna savršeno normalnih stvari kao što su posao, večere s Majlsom, onih dodatnih pet funti koje pokušavam da promenim još od Božića, ali sada je sve to zbrkano i više nisam sigurna šta mi je činiti.

Osim da se zbog toga nerviram.

Ustajem iz kreveta i navlačim kućnu haljinu. Sva naelektrisana, odlazim u kuhinju, palim ketl i vadim mleko od soje iz frižidera. Kad ga zatvorim, primećujem da imam jedan od onih američkih, glomaznih frižidera čija vrata su prepuna papirića - kao što je raspored za teretanu, fotke Rubi i Sema, nekoliko recepata isečenih iz časopisa koje jednog lepog dana nameravam da upotrebim - i magneta na kojima piše 'Putovanje nije destinacija' i 'Žene su kao kesice čaja: ne znaju koliko su jake dok ne uđu u vrelu vodu - Elinor Ruzvelt.' Taj mi je kupila Vanesa.

Samo što ja ne gledam ni u jednu od tih stvarčica. Pažnju mi skreće jedna stara fotografija, poluskrivena razglednicom od mame i tate iz Turske. U pitanju je jedna od onih grupnih fotki s neke žurke od pre deset godina. Skidam je s frižidera i поближе gledam. Malo je izbledela pa su detalji mutni, ali i dalje mogu da se razaznaju lica.

Setno se smeškam. Vidim sebe, skroz na kraju, s kopcima nafrakanim onom ozloglašenom srebrnom senkom. Pored mene je Vanesa, sva u crnom kao i uvek, i jednom rukom grli Džulijana koji iznad njene glave drži rogove. Cerim se. Njih dvoje su se tada stalno začikavali, sećam se, okrećući sliku da pročitam datum ispisan na poleđini. „Moj 22. rođendan.” Kakva slučajnost! U petak punim trideset dve, što znači da je ova fotografija uslikana tačno pre deset

godina. Opet piljim u lica načičkana na slici, pokušavajući da se prisetim još kojeg detalja, ali bezuspešno. Bilo je toliko davno da je palo u zaborav.

Utom vri voda u ketlu. Prelivam kesicu čaja, odsutno gledajući kako voda poprima tamniju boju. Šta sam još zaboravila? Pitam se. Šta je još izmaklo mom pamćenju? Koliko sam još drugih sitnih užasa smišljeno izbrisala iz memorije?

Impulsivno spuštam čaj i iz kuhinjske fioke vadim baterijsku lampu. U ormaru ispod stubišta, koji koristim kao ostavu, čuvam kutiju sa svakojakim sitnicama. Saginjem se da otvorim vratašca i gvirim unutra. Prašnjavo je i prepuno paukovih mreža. Joj! Plašim se paukova. Duboko udišem, pokušavajući da se setim onoga što sam pročitala u knjizi Živeti sa strahovima. Čak i ako su ti strahovi crni i imaju osam dlakavih nogu.

Odbacujem negativne misli i dublje uvlačim glavu (i već zamišljam kako mi paukovi sleću na glavu i gmižu po ramenima). Počinjem da preruram po kutijama. Sigurna sam da je tu negde, među svim tim starudijama... Ukrasi za božično drvce, bakin servis za čaj, stara odeća koju čuvam za slučaj da se opet vrati u modu. Podižem par 'leviski' od izbledeleg džinsa sa zakrpom od bandane na kolenu. Hm, dobra ideja...

Aha, evo ga! Iza prašnjavih, kartonskih kutija vidim staromodnu, okruglu kutiju za šešir. Izvlačim je, odnosim u dnevnu sobu i spuštam na tepih. Zatim sedam pored nje i podižem prašnjavi poklopac. Puna je fotografija. Sada, u eri digitalizacije, više niko ne izrađuje fotke na papiru, zar ne? Sve se čuvaju u kompjuteru - imam jednu s Majlsom, na njegovom poslednjem rođendanu, postavila sam je kao skrinsejver - ali u ono vreme stalno sam nosila filmove na razvijanje i ushićeno popunjavala fotoalbume. Imam ih na desetine.

Počinjem redom da ih listam, jedan po jedan, sve dok ne nađem ono što tražim: fotoalbum iz perioda kada sam imala dvadeset jednu. Radoznalo ga otvaram i zagledam fotografije. Tek sam se bila doselila u London i pun je ovekovečenih druženja na žurkama, u pivnicama i na piknicima. Evo jedne od brojnih božičnih zabava u Kilmejn terasu, kada sam se ljubakala sa Sajmenom, svojim kolegom. Mrštim se. Blijak! Ne sumnjam u to da sam se sutradan gorko kajala.

Ah, evo i jedne na kojoj Vanesa i ja đuskamo na karnevalu Noting Hil - odmah posle slikanja upala sam u žbunje i uganula nogu,

jer sam bila previše pijana. Posle toga, mesecima nisam mogla da nosim štikle. Užasno me je bolelo.

Okrećem stranu. Opet ja u nekom smešnom, šarenom ponču koji sam kupila na pijaci Kamden. Pravim grimasu. Bože, zar sam zaista verovala da mi dobro stoji? Gledano iz ove perspektive, konstatujem da sam u njemu ličila na nečiju fotelju. Ah, to mladalačke teranje mode. Nikad više!

Zastajem i gledam fotoalbume, razbacane svuda okolo. I posejano seme počinje da raste... Čekajte malo. Ako uspem da sprečim sebe da spavam s Bilijem, nabeđenom rok zvezdom, i poštedim sebe patnje i bola, zašto tu da se zaustavim? Šta je sa svim onim greškama koje ću tek napraviti, svim onim lekcijama koje ću tek naučiti, svim onim glupim, nepromišljenim stvarima koje ću učiniti zato što sam naivna i lakoverna? Osim toga, ne zaboravimo sve one modne promašaje. Grčim se, spazivši još jednu fotografiju tog tipa. Na sebi imam pantalone od skaja u kojima mi noge izgledaju kao zgužvane kese za smeće. Ali dosta o tome.

Najednom mi sve postaje jasnije, kao kada se na filmu podigne zavesa a ekran raširi, i ja konačno uvidim suštinu. I to ne samo u vezi s mazanjem kreme za zaštitu od sunca ili upozorenjem na sumnjiv auto-servis ili neupuštanjem u vezu s Bilijem Romanijem; nego u vezi sa svim ostalim što bi moglo, trebalo i smelo. I sa onom jednom prilikom u milion prilika koja se pruža dvadesetjednogodišnjakinji.

Kao što Vanesa reče, da sam onda znala ovo što sada znam.

Epa ovo je moja prilika.

Osećam novo uzbuđenje i potencijalnu nadu. A onda mi sine. Zamislite samo! Biću kao Joda. Učiteljica života koja sebi daje savete, primenjujući drevne mudrosti i praktične savete, nagrađujući se sopstvenim iskustvom. Napokon vidim sebe. Biću stroga, ali pravedna i mudra, pa čak i fleksibilna, poput Dambldora u Hariju Poteru ili gospodina Mijagija u Karate Kidu.

Naravno, ne smem previše da se zanesem, opominjem sebe. Uostalom, Loti nema pojma ko sam ja, stoga je važno da se ne predstavim kao sveznajuća smaračica. Mislim, neću da joj popujem, ili izdajem instrukcije, ili bilo šta slično. Ne, samo ću suptilno da joj ukažem na pravac kretanja i dam joj par prijateljskih saveta. Bez dizanja frke.

16.

I tako sastavljam spisak.

Sledećeg jutra, pred sastanak s novinarom Gardijana, svraćam u apoteku. S korpom vijugam između rafova, ali nigde ne vidim pincetu za obrve.

Ako mislim da odradim ovo kako valja, onda neću ništa da zaboravim. Zato sam na papir naškrabala ono što mi je prvo palo na pamet. Ništa drastično, samo nekoliko sitnica. Ali prvo i osnovno:

1. *Nemoj da spavaš s Bilijem Romanijem.*

Bez obzira na to koliko je zgodan. I šarmantan... I bez obzira na to šta sve ume da izvede svojim palacavim jezikom - Okej, Šarlot, dosta prisećanja. Bili Romani je takođe lažov, prevarant i srcolomac.

2. *Uloži u nekretnine.*

Moj tata je imao moto 'Kupuj, ne iznajmljuj'. Naravno, nikad ga nisam slušala. Možda ću sada poslušati sebe.

3. *Još bolje, investiraj u bilo koji od sledećih magnata - Starbucks/Google/YouTube.*

Iako to možda zvuči nerealno. Naročito kada se uzme u obzir da sam u to vreme jedva sastavljala kraj s krajem. Povrh toga, onda nisam ni znala da to postoji. Ipak, važno je...

4. *Uvek biraj*

Ovde ne mislim samo na znaš već šta.

Naravno, i to je važan faktor, sanjivo se prisećam, i sledećeg trenu misli mi lutaju u svim pravcima. Ukorevam sebe i brzo spuštam pogled na spisak instrukcija. Gde sam ono stala? Ah, da.

5. *Počni da uplaćuješ u penzioni fond.*

Dobro, samo hoću te dosadne finansijske stavke da nabrojim već na početku kako bih se usredsredila na važnije stvari.

Utom primećujem pincetu, i to onu superprofesionalnu od nerđajućeg čelika, s "preciznim ivicama" za salonsku obradu. Kao, na primer...

6. Čupaj obrve.

Slušajte, nemam ništa protiv debelih obrva, ali jedno su seksi guste obrve koje ima Bruk Šilds u Plavoj laguni, a sasvim drugo one spojene kod Noela Galagera. A kad smo već kod čupanja...

7. Depiliraj bikini zonu.

Pouzdamo znam da svoje prepone nisam depilirala sve do tridesete. Sećam se jer je to bilo vrlo bolno iskustvo i još nosim emotivne ožiljke. Dakle, trenutno dole podsećam na nemačku turistkinju. Nicht gut.

Uzimam nekoliko pakovanja traka za depilaciju i ubacujem ih u korpu.

8. *Postoji nešto što se zove 'previše šminke', stoga batali srebrnu senku. A kad smo kod toga...*

9. Batali i gel za kosu.

Skorela, natapirana kosa nije u modi. Nikad nije ni bila. Niti će biti.

10. *Baš kao ni posvetljivanje kose, limunovim sokom.*

a) nije delotvorno, i b) privlači ose.

11. *Počni da radiš karlične vežbe. Odmah!*

Sećam se Vanesinog saveta... Kegelove vežbe su kao cipele - nikad ih dosta.

Nadahnuti, zastajem da uradim nekoliko vežbi i primećujem da sam pored rafa s kremama za zaštitu od sunca. Kao što već rekoh...

12. *Nemoj da štediš kremu za zaštitu od sunca.*

Ubacujem u korpu dva porodična pakovanja sa zaštitnim faktorom

45. I još dva. Od viška glava ne boli.

13. *Baci ODMAH pantalone od skaja i zaboravi ih.*

Da, tužno ali istinito. Sinoć sam pronašla nepobitan dokaz: svoju fotografiju u uskim, sjajnim pantalonama od skaja, s visokim strukom. Reč 'zgrožena' ne može da opiše moje stanje duše.

14. *Otkazi putovanje na Siciliju 1998.*

Cele nedelje padala je kiša i bili smo prinuđeni da lečimo depresiju picom i đelatom.

15. *Kad bolje, razmislim, ipak nemoj da ga otkážeš.*

Stižem do kraja rafa i skrećem za sledeći. Ima još nekoliko stvari koje nisam našla, razmišljam i utom zapažam retkog stvora: prodavačicu.

„Izvinite?”

Za trenutak kao da se pravila da me nije čula, okrenuvši glavu na suprotnu stranu - poput Vanesinog koker španijela kada ga uhvatite da sedi na kauču - a onda kao da se predomisli. „Da?” pita, gledajući u mene. „Kako mogu da vam pomognem?”

„Tražim nikotinske flastere.”

Što me dovodi do...

16. *Ostavi pušenje.*

„A, to.” Žustro klima glavom. „Trebam pomoć u odvikavanju od pušenja?”

„O, ne. Ja ne pušim”, brzo kažem.

Pre nego što primetim njen zbunjen pogled, shvatam da to i nije bio najbolji odgovor.

„Hoću reći, nekad sam pušila. Mislim, ne više”, zapetljavam se.

Sumnjičavo zuri u mene. „Sad mi ništa nije jasno...”

Dobro došla u moj svet, kažem u sebi, prebacujući korpu u drugu ruku. Poprilično je teška, tek sad uviđam.

„Ne bih vam preporučila nikotinske flastere ukoliko nemate neprijatne simptome odvikavanja od nikotina”, nastavlja ona, prilično strogim glasom.

O bože, verovatno misli da sam od onih koji se drogiraju sirupom protiv kašlja i slično.

„Apsolutno se slažem”, uzvraćam svojim najrazumnijim glasom.
„Naravno da ne. Samo što ih imam. Odnosno, imaću.”

Sranje. Kopam sama sebi rupu.

Prodavačica me seče pogledom a zatim hladno kaže: „Flastere držimo u odeljku za lekove, odmah levo.”

„Hvala.”

Hitam u tom pravcu, tražeći pogledom tablu na kojoj piše ‘Recepti’. Pažnju mi skreće poznati profil.

Bože, pa to je Džulijan. Ma nemoguće. Šta će on u ovom delu grada? Njegova firma je miljama odavde. Zagledam ga malo bolje. Da, definitivno je Džulijan. Na licu nameštam osmeh dok mu prilazim.

„Ćao, Džulijane. Otkud ti ovde?” veselo pitam, tapšući ga po ramenu.

Osvrće se kao oparen. „Šarlot!” uzvikuje, vidno iznenađen.

„O, izvini”, saosećajno kažem. „Uplašila sam te?”

Džulijan brzo dolazi sebi. „Da znaš da jesi.” Nervozno se smeje.

„Dobro, otkud ti?”

„Molim?” Tupo me gleda.

„U ovom delu grada. Zar tvoja firma nije na Čenseri lejnu?”

Bože, pa on stvarno ne zna da glumi. Sav se smotao. Ali bezrazložno. Zaboga, zar Džulijana nešto može da izbaciti iz takta?

„Ah, da. Jeste, jeste.” Žustro klima glavom. „Nego, imam poslovni sastanak... tu blizu.”

„A je l’?” Smeškam se, ali on ostaje mrtav ozbiljan. Pogled mi odsutno pada na sadržaj Džulijanove korpe. A tamo, između pene i žileta za brijanje, vidim njih.

Kondome. Ekstra velike. Rebraste radi većeg užitka.

„Izvini, Šarlot. U stisci sam s vremenom.”

Dižem glavu i vidim Džulijana kako proverava vreme na svom ručnom satu.

„Da, i ja”, uzvraćam, naglo crveneći. „Onda, vidimo se sutra.”

Džulijan me zbunjeno gleda, kao da nema pojma o čemu pričam.

„Na večeri”, dodajem, podsećajući ga. „Rođendan mi je. Vanesa ti nije spomenula?”

„Jao, jeste. Naravno da se vidimo.” Provlači prste kroz kosu i izvinjavajući se smeje. „Izvini, glava mi je prepuna.”

„Pa, zdravo.”

„Da, zdravo, Šarlot.”

Posmatram ga dok korača između rafova. Njegova vitka figura u tamnom odelu skreće nekoliko ženskih glava iz odeljka za šminku. Bože, Vanesa je prava guska kad sa ovakvim muškarcem ne upražnjava redovan seks. Izribaću je čim je vidim!

Zadovoljno se vraćam svom spisku. Gde sam ono stala?

„Jutro.”

Posle sastanka, vraćam se u firmu i otvaram staklena vrata očekujući da me tamo dočeka Beatris, raspoložena i sa ispruženom šoljom kafe, kao i obično. Međutim, zatičem je kako spava za svojim radnim stolom. Balaveći. Kad zatvorim vrata za sobom, ona se trza i uspravlja poput lutke koja iskače iz kutije.

„Oh... um... jutro”, muca, frenetično trepćući. Na levom obrazu ima trag od tipki sa tastature, koji podseća na neobičnu tetovažu ružičaste boje. „Malo sam... ovaj... sređivala bazu podataka.”

Čudno, jer je sređivanje baze podataka' nešto što Beatris radi samo kad pati od mamurluka. Još čudnije je što to pokušava da izvede zatvorenih očiju i lica spuštenog na tastaturu.

Gušeći zev, Beatris uzima gutljaj svog multivitamina koji i dalje šišti u čaši na njenom stolu. Tik pored nje nalazi se primerak Voga, koji obično čita na putu do posla. Ili bar tako voli da priča ljudima. Nekad sam i sama tako mislila dok ga na jednoj pauzi za ručak nisam pozajmila i u njemu našla skriven primerak Nju sajentista.

„Jesi li dobro?” pitam je, gledajući je zabrinuto. Njeni uvek rumeni obrazi sada su sivkastobledi, a beonjače krvave.

„Da, dobro sam”, brzo odgovara, masirajući svoje slepoočnice.

„Ako hoćeš, imam aspirin”, nudim joj, vadeći bočicu iz torbe i zveckajući njome.

Beatris se grči na taj zvuk. „Ne, stvarno nema potrebe”, šapuće, nesigurno ustajući sa stolice i prilazeći kafematu. „Samo me bolucka glava. Mora da je od onih pituljica.”

„Ili pre od šampanjca”, dodajem, izazivajući je.

Okreće se i smrknuto me gleda. „O, bože, ipak sam se našljokala. Nadam se da nisam učinila neku glupost.”

Za trenutak se prisećam njenog monologa na temu putovanja kroz vreme, žudeći da s njom podelim svoju tajnu. Možda bi Beatris mogla da mi pomogne da dokučim kako ili zašto mi se to dešava. U svakom slučaju, bilo bi pravo olakšanje ispričati to nekom ko neće pomisliti da sam ćaknuta. Iako je Beatris već i sama pomalo ćaknuta. Teoretski.

„Htela sam nešto...” počinjem.

„Ne! Stani.” Diže ruke ispred sebe, kao da se brani od onoga što sam naumila da joj kažem, i čvrsto sklapa oči kao da će je svakog časa pregaziti neka velika, neprijatna, životna istina. „Reč je o Patriku, zar ne?”

„O Patriku?” Automatski zaustavljam tok misli. „Ko je Patrik?”

„Novinar s kojim sam te upoznala”, podseća me. „Znaš, onaj superzgodni lik koji je na kraju priznao da je oženjen.”

Najednom shvatam da se Beatris nije našljokala malo nego mnogo. Pivsko slepilo, ili u njenom slučaju vinsko slepilo, jedino je objašnjenje za pretvaranje debeljuškastog, masnog, zadriglog Patrika u superzgodnog'lika.

„Ne. Zašto? Da li bi trebalo?”

Beatris naglo rumeni do korena kose i otvara svoje krupne, plave oči, gledajući me s neizmernom tugom. „Bojim se da sam posle tvog odlaska malo...” teško guta, „...flertovala.”

„Jasno.” Iako mi nije baš najjasnije. Beatris u ulozi kokete i nije prizor koji mogu tako lako da zamislim.

„A onda se pojavila njegova žena.”

Jao!.

„Niotkuda. Puf. Samo se stvorila pored mene, u pringl džemperu.”

„Au da, poluprofesionalna golferka, sad se sećam.”

Beatris pokunjeno spušta glavu. „Bilo je to ružno od mene. Znala sam daje oženjen. Ali nisam imala nečasne namere. Samo sam...” Zastaje i teško uzdiše. „O, Šarlot, hoću li ikada sresti nekog?” Izgleda toliko utučeno da iskreno saosećam s njom. „Naravno da hoćeš”, tešim je i stežem joj rame. „Jer si slatka, dobra i pametna...”

„Ali to je sve”, prekida me. „Kada su u pitanju devojke, muškarci ne žele добрice i pametnice. Traže lepotu a ne mozak.”

„Nije tačno”, bunim se. „Evo na primer...” Odugovlačim. U stvari, kad bolje razmislim, niko mi ne pada na pamet.

„Vidiš? Ne možeš ni da se setiš”, optužuje me.

„Naravno da mogu”, branim se, naprežući mozak. Hajde, Šarlot, seti se. Mora da postoji neko...

„Znam! Miranda iz serije Seks i grad”, trijumfalno kažem.

Beatris mi upućuje pogled koji bi mogao da ubije. „Šta s njom?”

„Pa, ona je pametna pa se opet smuvala sa Stivom”, završavam.

Beatris deluje depresivnije nego ranije. „Tačno”, mrmlja s tužnim osmehom i okreće se prema kafematu.

Oštrim se za prepirku, a onda odustajem. Bea je ionako u pravu. Dobro, Stiv je zgodan, ali ne kao Ejdan ili gospodin Zverka, zar ne? A ima i neki iritirajuće piskav glas.

„Muškarci traže žene koje novac troše na firmiranu odeću i šminku a ne na teleskop od tri hiljade funti”, mrmlja Beatris, sipajući sveže skuvanu kafu u dve šolje.

„Veruj mi, muškarcima nije bitno na šta trošiš novac, dok god to nije njihov novac...” počinjem a onda naglo ućutkujem. „Šta? Dala si tri hiljade funti za teleskop?” zapanjeno pitam.

„Naravno. Našla sam ekstra povoljan na Ibeju. Jao, Šarlot, fantastičan je!” Oči joj najednom sijaju.

„Najnoviji Midov model LX200R sa sočivima marke riči-kretjen.”

„Pa... je l' to dobro?” neuko pitam.

Beatris spušta ruku na svoje perle i gleda me kao da sam je upravo pitala vredni li probati kolač s glazurom od putera iz poslastičarnice na uglu. „Teleskopi u skoro svim opservatorijama na svetu jesu marke riči-kretjen, uključujući i Nasin kosmički teleskop!” obaveštava me, lica zajapurenog od uzbuđenja. Ali njena ushićenost nestaje brzinom svetlosti. „Eto, uvek ista priča”, optuživački kaže.

„Koja priča?”

„Taj izraz lica.”

„Koji izraz lica?” zbunjeno ponavljam.

„Prazan i nezainteresovan.”

Bestraga, zar je tako očigledno? „Ali takav mi je izraz lica”, branim se. „Jednostavno je takav.”

„Nije tačno”, nadureno će Beatris. „Nego ja tako utičem na sve oko sebe. Počnem da pričam i ljudi se jednostavno isključe. Mama me je nagovorila da radim u odnosima s javnošću ‘jer nijedan muškarac neće ženu naučnicu’. I bila je u pravu. Mame su uvek u pravu.” Oči joj se pune suzama, koje pokušava da odagna treptanjem. Naposletku vadi maramicu i briše oči.

„Mame nisu uvek u pravu”, uveravam je, a zatim se brzo ispravljam. „Odnosno, tvoja mama... možda nije uvek u pravu.”

„Misliš?” Sumnjičavo me gleda, gužvujući maramicu u rukama.

„Apsolutno.” Odlučno klimam glavom, uverljivo se smeškajući. „Samo još nisi srela pravu osobu.”

„Kao ti Majlsa”, uzvraća Beatris, značajno me gledajući.

„Pa da. Kao ja Majlsa.“ Pomalo mi je neprijatno što u poslednja dva dana nijednom nisam pomislila na Majlsa. Pored svega što se izdogađalo, glava mi je puna drugih stvari. Ali sada, na spomen njegovog imena, podsećam sebe da ću ga videti u vreme ručka kada odemo u obilazak nove kuće.

Najednom osećam nervozu. Verovatno od uzbuđenja, brzo tešim sebe. Uostalom, ko ne bi bio uzbuđen pred obilazak svog budućeg doma sa svojim dečkom?

„Kako si znala da je on prava osoba za tebe?“

Vraćam se u stvarnost i gledam u Beatris koja netremice pilji u mene.

„Ah, nemam pojma. Po mnogim stvarima...“ neodređeno kažem.

„Kao na primer?“ uporna je.

Naprasno imam osećaj da stojim pod reflektorima i moj je red da izgovorim tekst. Samo što imam užasnu tremu i ne mogu da se setim nijedne reči. „Po svemu“, kratko odgovaram.

„Bože, kako je to romantično.“ Beatris uzdiše i dodaje mi solju s kafom. „Tako si srećna, znaš.“

„Da, znam.“ U pravu je. Znam da sam srećna. Govorim to sebi svaki dan. Samo što...

„Opa! Neko je bio u šopingu?“ ushićeno me prekida. „Daješ sebi oduška, a?“

Beatris bulji u pune kese u mojoj ruci. Na vrhu jedne nalaze se ni-kotinski flasteri i nekoliko pakovanja kondoma koje sam tamo premestila, zbog ravnoteže.

„Da... ovaj... moglo bi se tako reći“, mrmljam i žurno ubacujem kese u fioku svog radnog stola.

„Kako je to zabavno!“ Široko se osmehuje, grleći svoju solju s kafom, i vraća se za svoj radni sto, ostavljajući me da se pitam u šta sam se to uvalila. Jedno je sigurno: narednih nekoliko dana svašta će se izdešavati, ali ja nisam sasvim sigurna da će išta od toga biti zabavno.

17.

„Ćao, draga.” Tačno u jedan parkiram ispred velike kuće od crvene cigle u viktorijanskom stilu, smeštene u jednoj od onih lisnatih, uličica zapadnog Londona. Pred kapijom zatičem Majlsa sa ogromnim osmehom na licu. „Zar nije savršena?” oduševljeno pita, obmotavajući mi ruku oko struka kako bih stala pored njega i pogledala u kuću pod rednim brojem 43 u Aveniji Endlberi. „Šta kažeš?”

Po njegovom upitnom pogledu zaključujem da mu još nisam odgovorila. „Bože”, uspevam da promucam.

Majls se smeška. „Bože?” pita, zabavljeno trzajući usnama. „To je sve?”

„Pa, ne... mislim...” Za trenutak odmeravam velike prozore, stazu od crno-belih pločica koja vodi do ulaznih vrata i sjajni mesingani zvekir. Ovo je prava pravcata kuća. I to ona vrsta u kojoj se pušta korenje, podižu deca i živi do duboke starosti.

„Možemo li ovo sebi da priuštimo?” izleće mi.

„Nešto ćemo već smisliti”, odgovara Majls, kao i uvek, ljubeći mi nos. „Ali hajde da ne brinemo sada o tome - još nismo pogledali unutra.”

„Ne... Da. Mislim, u pravu si.” Klimam glavom.

Nikad nisam videla Majlsa ovako ushićenog. Obično je pribran i umeren u svemu, ali danas vrcra od uzbuđenja. Osećam se neobično ispušteno. Zašto ja ne vrcam? Uostalom, verovatno ću se zaljubiti u kuću, konstatujem, sudeći po njenoj otmenoj spoljašnjosti: tamno-plavim vratima i dvema velikim keramičkim saksijama juke sa obe strane. Naravno, odavno planiramo da živimo zajedno. Ovo je samo još jedan korak ka ostvarenju tog cilja. Ima smisla.

„Gospodin Ričards?”

Oboje se okrećemo ka vitkom, sedokosom muškarcu. Iako je danas preko trideset stepeni, on na sebi ima sako, doduše otkopčan, ispod kojeg se naziru velike znojne potpazušne fleke na plavoj košulji.

„Benedikt Majers iz agencije Formans nekretnine.” Živahno se rukuje s Majlsom. „A vi mora da ste gospođa Ričards?” Pruža mi ruku.

„A, ne”, brzo ga ispravljam, rumeneći. „Mislim...”

„Ne još” pojašnjava Majls, i jedan trenutak svi se ljubazno kikoćemo.

„Onda, izvolite za mnom.” Agent za nekretnine autoritativno zveckea velikim svežnjem ključeva i kreće ka ulaznim vratima, vešto isključujući alarmni sistem, paleći svetla i započinjući svoj recital: „Ovo je glavni hodnik, levo je salon, koji dalje vodi u trpezariju i nudi fantastične mogućnosti za dnevni boravak i zabavu...”

Sporo koračam za njima, trudeći se da upijem svaki detalj. Potraga za kućom oduvek mi je bila pomalo bizarna. Kao da ulazim u nečiji život. Sva ta prošlost, sva ta sećanja i ulaganja pripadaju nekom drugom...

Pogled mi pada na fotografije poređane po zidnim policama i pokušavam na njima da zamislim Majlsa i sebe.

„...i pravi kamin.”

Okrećem se i gledam u agenta za nekretnine koji stoji ispred velikog, čađavog dimnjaka od cigle.

„Pravi?” pitam sa smeškom. Majls mi je jednom rekao da nije dobro pokazivati interesovanje tokom obilaska nekretnine, jer to kasnije može da utiče na formiranje cene, ali ovo je jače od mene. Oduvek sam volela prave kamine.

„A ima li kuća gasne instalacije?” upada Majls, blago se mršteći,

„Šta će ti gasne instalacije kad imaš kamin?” začuđeno pitam.

„Draga, prava vatra izgleda divno, ali zahteva mnogo posla.”

„Ali svi vole pravu vatru!” jogunim se. „Tako je romantična.”

„Možda u hotelu”, odlučno će Majls. „Ali ne kad moraš svakog jutra da izbacuješ pepeo. U internatu sam morao da čistim upravnikov kamin i, veruj mi, nije nimalo zabavno.”

„U stvari, mislim da postoje instalacije za gas”, javlja se agent za nekretnine, čučajući pored zida i pokazujući na cev, „pa ako vam to više odgovara, lako možete da se prebacite.”

„Hmm, da.”

Gledam kako Majls čuči pored njega i za trenutak im se glave dodiruju.

„Moderni kamini na gas deluju vrlo realistično. Skoro kao pravi.”

„Ali mi hoćemo pravu stvar”, bunim se.

Agent za nekretnine i Majls zajedno zure u mene.

„Draga, nisam imao pojma da toliko voliš kamin”, smireno će Majls.

„Pa... da”, mrmljam, blago rumeneći.

Bože, sada se osećam kao budala. Uopšte mi nije bila namera da dižem toliku frku.

„Ni moja žena i ja ne možemo ni oko čega da se složimo”, cvrkuće agent. „Stalno se oko nečeg prepiremo.”

„Ma, siguran sam da ćemo ovo brzo resiti”, uverava ga Majls. Zatim se uspravlja i hvata me za rame.

„Mi se nikad ne svađamo, zar ne, draga?”

„Ne.” Usiljeno se smeškam.

„Eto. Sve je dogovoreno”, smeje se Majls, gledajući u agenta za nekretnine. „Da pogledamo kuhinju?”

Narednih deset minuta provodimo obilazeći ostale prostorije u prizemlju, zatim izlazimo u vrt. U svom stanu imam samo minijaturnu terasu, ali oduvek sanjam o prostranom vrtu. Ovaj će biti savršen, razmišljam, tumarajući po uredno ošišanom travnjaku i zagledajući cvetne bokore koje ne bih umela da imenujem. Ipak, sigurna sam da ću nabaviti priručnik o baštovanstvu. Podsećam sebe da ga prvom prilikom potražim na Amazonu.

„Vidi, ima i roštilj”, uzvikujem, ugledavši jedan pored džinovske paprati. Pokušavam da zamislim Majlsa kako peče pljeskavice dok se ja šetkam po vrtu sa flašom piva u ruci. Iskreno, nisam sigurna da ćemo imati vremena za roštiljanje budući da smo oboje prezauzeti. Gledam u Majlsa, ali njega ne zanimaju ni roštilj ni vrt, nego krov kuće.

„Kao što znate, ovo je kuća s dve spavaće sobe, ali postoji mogućnost adaptacije treće, pa čak i četvrte spavaće sobe ukoliko ste zainteresovani za uređenje potkrovlja”, pojašnjava agent za nekretnine. „Želite li da pogledate?”

„Uređenje potkrovlja?” Majls je oduševljen ovom idejom.

„Da, mnoge kuće u ovoj ulici tako su preuređene. Ako biste želeli da uđete unutra...”

„Majlse, zar nećeš da pogledaš vrt?”

Ne čuje me - već je ušao u kuću. Osećam razočaranje. Htela sam da mu pokažem malu fontanu i roštilj i predivne biljke, ali njega to očigledno ne zanima. Možda kasnije, kažem sebi, ulazeći za njima u kuću.

Na spratu su dve prostrane spavaće sobe i kupatilo. Majls mi se ubrzo pridružuje.

„Pa, kako ti se sviđa?” pita šapatom, kada se dovoljno udalji od agenta za nekretnine.

„Predivno!” iskreno kažem dok izlazimo iz druge spavaće sobe.

„Stvarno?” Majlsovo lice širi se u osmeh.

„Da, kuća je božanstvena.” Uzbuđeno klimam glavom. „Kamin i vrt su fantastični.” Zastajem da odmerim veličinu sobe i najednom dobijam nadahnuće. „Ovo će biti savršena radna soba.” I u glavi već pravim kombinacije za dekor i raspored nameštaja. „Radni sto ćemo staviti pored prozora i ostaje dovoljno prostora za štampač i sve ostalo.”

„A ja sam imao drugačiju ideju.”

„Misliš da sto stavimo uza zid?” Mrštim se, zamišljajući takav raz-meštaj. „Pa, može i tako.”

„Ne, budalice.” Hvatajući me oko struka, privlači me sebi i za trenutak me netremice gleda. „Savršena je za dečju sobu.”

„Misliš... za bebu?” mucam.

„Pa, za šta drugo služi dečja soba?” Majls se smeje, milujući mi kosu.

„Uh...” Stavljam kosu iza uva, smišljajući nešto pametno i prikladno. Najednom me hvata panika. Do juče smo razgovarali o zajedničkom životu, a evo već sam se porodila? Šta se desilo sa onim u sredini? Kad smo ga preskočili? Šta je s prosidbom, mojim pristankom, venčanjem...

Nije da ne želim da se udam i rodim bebu - jednog dana - samo što dosad nismo ni spominjali bebe, osim na krštenju Majlsovog sestrića Horacija (što je pomalo rogobatno ime, priznaćete, budući da je samo beba). U povratku kući šalili smo se na temu imena našeg deteta, čisto hipotetički. Razgovor je tekao otprilike ovako:

Ja: „Od ženskih mi se sviđa Talula za devojčicu.”

Majls: Daj, zvuči kao striptizeta. A od muških, kako ti se sviđa Tarkin za dečaka?”

Ja: „Bljak. Zvuči idiotski.”

Natezali smo se dok nam nije dosadilo a onda prešli na neku drugu temu i zaboravili na dečja imena. Bar ja jesam.

„Dakle, na tržištu ste?” pita agent za nekretnine s nepogrešivom cvrkutavošću u glasu i naglo se razdvajamo.

„Da. Planiramo da uložimo novac od svojih stanova, ali ne verujem da će to biti problem - u pitanju su vrlo traženi, jednosobni stanovi”, u poverenju kaže Majls.

Zaprepašćeno ga gledam. „Planiramo?”

Bože, ovo se odvija previše brzo. Ne sećam se da sam pristala na prodaju svog stana.

„Pa naravno, draga”, odgovara Majls. „Razgovarali smo o tome, sećaš se? Da prodamo svoje individualne nekretnine i kupimo jednu zajedničku...”

„Mudra odluka”, komentariše agent.

„Hm., da, valjda”, zbunjeno kažem.

Da prodamo svoje individualne nekretnine? To mora da mi je promaklo onda kada mi je popustila pažnja.

„Idealna finansijska kombinacija.”

„Znam, samo...” mrmljam, prisećajući se razgovora o kaminu i Majlsovom neshvatanju magije prave vatre. Ne znam kako to da pretočim u reci a kamoli da objasnim Majlsu. Ili agentu za nekretnine, koji me netremice gleda u potrazi za znacima oklevanja.

„Priznaću vam da imam još nekoliko zainteresovanih stranaka za ovu kuću” upozorava nas. „Zapravo, već sam dobio dve ozbiljne ponude pa pretpostavljam da su i vaše namere krajnje ozbiljne.”

Stomak mi se uvrće. Bože, najednom je sve tako stvarno. Kupovina zajedničke kuće jeste nešto o čemu smo Majls i ja pričali uz flašu vina i maslinke, i lepo je zvučalo u teoriji, ali dosad o tome nisam ozbiljno razmišljala. Niti sam znala šta sve to sa sobom povlači.

„Malo sam nervozna”, priznajem.

„Znam, draga”, umiruje me Majls. „Ali zar ti se ne dopada ova kuća? Oduvek si želela vrt, a ima i nekoliko soba...”

Tačno. Oduvek sam to želela. Možda bezrazložno brinem. Gledam u Majlsa. Tako je zgodan i promućuran, i pronašao je ovu fantastičnu kuću, i želi da je kupi za nas.

A ja se dvoumim.

Ukorevam sebe. Šarlot, totalno si luda! Šta još hoćeš? Šta bi bilo koja devojka mogla više da poželi?

„U pravu si”, odlučno kažem, grleći ga oko vrata, ljubeći ga u obraz. „Dajmo našu ponudu!”

18.

Nazad u firmi, sedam za svoj radni sto i jedem salatu, zagledana u uglađenu brošuru agencije za nekretnine. Dotična kuća u njoj izgleda predivno. Ima sve što sam oduvek želela: sjajne drvene podove, velike prozore i vrt na južnoj strani. Ovo je moja kuća iz snova. Ipak, iz nekog razloga, do kraja dana me ne napušta neprijatan osećaj u stomaku. Dok pišem objavu za štampu, pa čak i na sastanku s novinarem Sejnzburija, mislim se stalno vraćam na scenu u spavaćoj sobi koju Majls planira da pretvori u dečju, na iskru u njegovim očima dok je obilazio vrt i pričao o uređenju potkrovlja. Kada digitalni sat na mom monitoru konačno otkuca 18.30, gasim kompjuter i odlazim na večera s Larijem Goldštajnom, zakazanu za 19 sati.

„Vidimo se sutra”, kažem Beatris, skrivenoj iza kule od fascikli i registara na njenom radnom stolu. Odluka da presloži plakar sa arhivom u četiri po podne nije bila baš najmudrija.

„Ideš?” pita, provirujući iznad parapeta formata A4. „Već?”

„Imam večeru s Larijem Goldštajnom u Kleridžu, sećaš se?”

Beatris koluta očima. „Naravno.” Značajno me gleda i sa osmehom dovikuje: „Srećno! I ne zaboravi da naručiš puding od čokolade.”

Brzo stižem pred Kleridž, izlazim iz svojih kola, dodajem ključeve mladiću u uniformi i hitam uz stepenice. Portir mi sa dobroćudnim osmehom otvara vrata. Obožavam Kleridž, najotmeniji hotel u Londonu. Oduvek sam maštala da odsednem u njemu. Jednom sam čak posle kasnovečernjeg izlaska u Vest Endu predložila Majlsu da prespavamo u Kleridžu, ali samo me je bledo pogledao. Zaboga, zašto da troši čitavo bogatstvo na hotelsku sobu kad živimo samo nekoliko milja dalje? Što i nije bila poenta, ali nema veze...

Pošto sam malo poranila, prilazim recepciji u dnu prostranog mermernog foajea. Dvojica elegantnih recepcionista dočekuje me sa uslužnim osmehom.

„Zdravo, došla sam kod Larija Goldštajna. Trebalo bi ovde da se vidimo.”

Na pomen njegovog imena, recepcionisti razmenjuju kratke ali značajne poglede. „Ah, da, gospodin ‘Osmeh slavnih’“, uzvraća jedan, široko se smešeći. Preširoko. Imam utisak da Lari baš i nije najpopularniji gost u hotelu. „Obavestiću ga da ste stigli. A vi ste?“

„Šarlot Meriveder, iz Meriveder PR“, dodajem po navici.

„Samo trenutak.“

Dok čekam, razgledam elegantni foaje i trudim se da smirim nerve. Nekoliko skupo obučenih gostiju muva se unaokolo, a u jednom uglu stoji plavušan s tamnim naočarima i mrmlija nešto u svoj mobilni. Pomalo liči na Danijela Krejga. U stvari, to i jeste Danijel Krejg! Osećam titraj uzbuđenja. Jao, kad samo ispričam Majlsu. Agent 007, glavom i bradom. Predivan je. Iako Majls ne voli Danijela Krejga, jer smatra da se baš i nije proslavio u ulozi Džejmisa Bonda... Okreće se prema meni. Pih, ipak nije on.

„Gospođice Meriveder?“

„Da?“ Naglo se okrećem prema recepcioneru.

„Gospodin Goldštajn će malo kasniti, ali poziva vas da pre večere popijete s njim piće u njegovoj sobi.“

Srce mi udara. „U njegovoj sobi?“

„Da, na trećem spratu. Soba broj trideset pet. Lift je s vaše desne strane.“

Do đavola! E, sad nema bežanja. Stežem dršku svoje torbe i nervozno prilazim liftu. Dlanovi mi se znoje dok čekam lift. Unutra ulazim duboko uznemirena. Daj, Šarlot, saberi se, kažem sebi. Čovek je samo učtiv i gostoljubiv.

Na trećem spratu, vrata od lifta se otvaraju uz zvonki pisak. Izlazim i nesigurno koračam hodnikom do njegove sobe. Pred vratima nervozno poravnavam suknju i zaglađujem kosu iza ušiju. Tiho kucam.

Čujem korake.

Kroz glavu mi proleće slika Larija Goldštajna u svilenom kućnom ogrtaču. Bljak! Prestani.

Vrata se otvaraju i na licu nameštam profesionalni osmeh.

„Dobro veče, gospodine Goldštajn...“

Samo što preda mnom ne stoji Lari nego mršava žena izblajhane kose u ružičastoj trenerci, sa sićušnim psom u ruci. Isprva deluje kao dvadesetpetogodišnjakinja, ali ubrzo shvatam daje starija. Iako nisam sigurna kako. Ovo je jedna od onih situacija kada ne postoje vidljivi znaci starenja - bore, podočnjaci ili opuštена koža na vratu - ali sasvim je evidentno da žena ima preko šezdeset.

„Ti mora da si Šarlin”, oteže ona sa osmehom jednako bleštavim kao što je onaj Larija Goldštajna.

„Šarlot”, ispravljam je, trudeći se da ne zurim u nju.

„Ajde, uđi, uđi”, naređuje ona, pozivajući me svojim dugim, šiljastim, ružičastim noktima.

Pratim je unutra dok mi se u glavi roje pitanja. Šta se dešava? Gde je Lari Goldštajn? Pogledom šaram po ogromnoj sobi, prepunoj antiknog nameštaja, cvetnih aranžmana i kesa najskupljih modnih kreatora: Guči, Prada, Dior...

„Izvinite, nismo se upoznale...”

„Ah, obožavam te vaše engleske manire - tako su formalni.” Grleno se smeje, a zatim, prebacujući svoju živahnu, krznenu lopticu u jednu ruku, pruža mi drugu, dijamantima nakinđurenu. „Sindi, Larijeva žena.”

Žena Larija Goldštajna? Pa to objašnjava osmeh. Dva za cenu jednog, konstatujem, gledajući je sa zaprepašćenjem i neizmernim olakšanjem.

„Već dvadeset pet godina”, ponosno dodaje ona.

„Čestitani.”

„Ipak si malo iznenađena, a?” pita, nameštajući svoju oksidiranu kosu. „Kao i većina ljudi kada im to kažem.”

„Priznajem da jesam, jer on ne nosi burmu.” Uzvraćam joj osmeh.

„Ne, nego zato što ja ne, izgledam tako matoro”, breca se ona. „A Lari ne nosi burmu zato što je kozmetički zubar. Ruke su njegovo oruđe za rad.”

Srećom, pre nego što se razgovor zakomplikuje, otvaraju se vrata od kupatila. Lari izlazi u oblaku pare, poput superheroja koji se pojavljuje u ledenom kovitlacu. Sveže okupan, obrijan i obučen, glasno razgovara preko telefona. „Da, Rodžere, primio sam faks. Dizajn izgleda sjajno...” Spazivši me, veselo mi maše. „Jeste, moj PR je upravo ovde. Proslediću joj te ideje pa neka sama prosudi. Okej, kasnije.”

Zatvara telefon i svu pažnju usredsređuje na mene. „Izvini zbog ovog.” Široko se smeška, ne delujući nimalo pokajnički. „Dakle, vas dve ste se već upoznale.”

Prilazi svojoj ženi i grli je. Oboje se cere kao da će neko svakog časa da ih uslika: Sindi, Lari i pas.

Podsećaju me na one zvanične fotografije američkog predsednika s prvom damom.

„Sindi je doletela juče. Htela je malo da obiđe grad i obavi šoping.”

„Obožavam Bond strit”, ushićeno će ona. „I Harods!”

Pretpostavljam da je njena ushićenost dobra stvar, ali to je teško dokučiti budući da joj lice napumpano botoksom ostaje bezizražajno.

„To je najbolji tržni centar u kojem sam ikad bila! Mnogo bolji od Mejsisa.”

„To zapravo nije tržni...” počinjem, ali ona mi ne dozvoljava da završim.

„A tek one egipatske pokretne stepenice!” Koluta očima. „Ko bi pomislio da su u piramidama postojale pokretne stepenice! Rekla sam Lariju: ‘Ovo je neverovatno!’ Pre toliko godina.”

Zapanjeno je gledam. Ne misli valjda... ili misli?

„Martini?”

Okrećem se prema Lariju koji pokazuje na koktel šejker.

„Uuu, moje omiljeno piće!” ciči Sindi, vedreći lice. Što je pravi podvig pod svom onom šminkom.

„Šarlin?”

„Ipak ne bih.”

„A, shvatam. Dvanaest koraka?” Sindi se zaverenički lupka prstom po nosu. Zbunjeno je gledam.

„AA”, šapuće ona, kao da bi neko mogao da nas čuje. „Svi naši prijatelji su kroz to prošli. U stvari, nedavno sam predložila Lariju da se i mi učlanimo. Imaju neke fantastične povlastice.”

„O, ne.” Odmahujem glavom. „Nego, ne pijem kad vozim.”

„To svi kažu.” Sindi se smeška dok joj Lari dodaje martini.

„Ne, zaista nisam...”

Ali Sindi mi opet upada u reč. „Ne brini. Čuvaćemo tvoju tajnu.” Spustivši svoju manikiranu kandžu na svoje usne napucane kolagenom, tiho dodaje: „Lari i ja smo oličenje diskrecije.”

„Šarlin neće vino - ona je AA”, zaštitnički kaže Sindi, poklapajući rukom svoju čašu u trenutku kada konobar priđe s flašom kabernet ševinjona. Nekoliko gostiju sa okolnih stolova zuri u nas dok mi obrazi gore.

„Zapravo, nisam...”

„U redu je, dušo. Ne moraš da objašnjavaš”, milostivo će Sindi, tapšući me po ruci.

Ne vredi opirati se. Zovem se Šarlin i lečena sam alkoholičarka.

Ovde valja napomenuti da smo u restoran sišli tek posle druge ture martinija. Sindi je insistirala na tome da povede Fu Fua, svoju minijaturnu čivavu, ali nakon kraće prepirke s majordomom - „Ne, madam, psima nije dozvoljen ulaz.” „Ali Fu Fu nije pas nego moje čedo!” - šef sale nam je pokazao naš sto, pod uslovom da ‘čedo’ ne napušta Sindinu fendi torbu.

„Kao što rekoh, zaista želim da čujem tvoje viđenje novog prostora koji planiramo da preuredimo u kliniku Zvezdani osmeh”, kaže Lari Goldštajn, praveći prostor na stolu kako bi spustio svoju fasciklu.

„Nema problema.” Klimam glavom, srećna što smo konačno prešli na posao.

„Primio sam faks od dizajnera u Los Anđelesu i Londonu, koji se tiče unutrašnje dekoracije klinike. U pitanju je potpuno nov vizuelni koncept, vrlo organski ali moderan. Ujedno minimalistički, prostran, seksi ali opremljen najsavremenijom tehnikom. Kombinacija Barbarele i Bolnice.”

„U redu”, kažem, pokušavajući da se usredsredim na materiju.

„Nadamo se da će sve biti gotovo do kraja jeseni, kako bismo otvaranje zakazali za decembar.”

„Odlično!” uzvikujem. „Imaćemo dovoljno vremena da probudimo interesovanje ovdašnje javnosti. I to do najvišeg nivoa”, brzo dodajem, primetivši trzaj na njegovom licu. „Lansiraćemo brend Zvezdani osmeh, sastavićemo listu čekanja, uključićemo neke slavne ličnosti, izgradićemo reputaciju...”

„To!” Lari zadovoljno klima glavom.

„I imaćete dovoljno vremena da se odlučite za pravu lokaciju...”

„Već imamo dva prostora oko kojih trenutno pregovaramo, oba u Harli stritu.” Iz fascikle vadi papir i okreće ga prema meni.

„Aha.” Pogledom skeniram projektantske planove dve ambulante, zajedno sa fotografijama i arhitektonskim crtežima. „Vidim, prostrani su i imaju sve što je potrebno. Super.”

„Da, da...” Lari zamišljeno pije svoje vino.

„Osim toga, Harli strit je prestižan kraj, svetski poznat po najboljim medicinskim uslugama.”

Lari Goldštajn se zadovoljno smeška. „To kaže i moj savetnik. Zbog toga nisam pitao za cenu, samo da dobijem lokaciju.”

Oklevam. „Ali, ako mi dozvolite, malo je...” Naglo ućutkujem.

„Nastavi”, hrabri me Lari Goldštajn.

“Zastarela.”

„Zastarela?“ Do tog časa, Sindi je milovala Fu Fua i pijuckala svoje vino, ali na ovu reč vidno se ukočila. Poput vampira zapahnutog mirisom belog luka.

Lari Goldštajn sužava pogled i fiksira me. „Ali meni su rekli da je to najbolja lokacija u Londonu“, kaže, ne skrivajući negodovanje.

„Zavisi od toga šta je vaša predstava najbolje lokacije“, pojašnjavam. Klijentela ne želi da zna da li ste samo dobri, nego i da li ste natprosečni.”

Na ovu poslednju reč, Lari se blago namršti.

„Niste vi samo svetski poznat kozmetički stomatolog“, nastavljam, hraneći mu ego komplimentima. „Brend Zvezdani osmeh nije samo medicinski zahvat, to je izbor životnog stila.”

Lari odobravajuće klima glavom i uglovi usana krive mu se nagore.

„A ljudi ne žele da troše novac na zubare. Britanci ne vole zubare; imaju fobiju od njih.”

Lari Goldštajn pravi kiselu grimasu. „Primetio sam.”

„Odlazak kod zubara nije među prioritetima Britanaca, ali ako im ponudite nešto privlačno, nešto popularno...”

„Kao na primer?”

„Evo, zamislite da Zvezdani osmeh postane najnoviji modni hit, kao nove cipele ili nova kola. E, tek tada ste pobednik.”

„Pobednik“, ponavlja Sindi s drugog kraja stola. „Svi želimo da budemo pobednici u životu, zar ne, dragi? To je kao kad odemo u Vegas...”

„Šta zapravo hoćete da kažete?“ pita Lari, ignorišući Sindi, fiksirajući me svojim čeličnosivim pogledom.

„Mislim da bi trebalo da potražite neku moderniju lokaciju“, predlažem, svesna da svojim neslaganjem s njegovim mišljenjem mogu lako da ga uvredim, ali do đavola, za to me valjda i plaća. „Potrebna vam je mlada, fensi adresa. Tamo gde će slavne ličnosti želeći da ih fotografišu paparaci, umesto što sekrišom iskradaju iz ordinacija u Harli stritu.”

„Hmm, da. U pravu si.” Lari zamišljeno klima glavom, a zatim, kao oparen, vadi svoj ajfon i kuca po tastaturi. „Odmah zovem ljude zadužene za lokal.”

Genijalno, razmišljam. Najradije bih sebe potapšala po leđima. Ovaj sastanak nije mogao bolje da prođe.

„Planirate li još nešto da posetite dok ste u Londonu?“ pitam Sindi. Pomalo mi je žao što je zapostavljena. Ali uprkos tome, ona

deluje savršeno srećno, primećujem, jer baš u tom trenutku pokazuje konobaru da joj dopuni čašu. Svi koji misle da Amerikanci ne piju, nikada nisu upoznali Sindi.

„Pa, spominjali smo Pariz...” veselo kaže.

“Evrostarom se tamo stiže za samo dva i po sata.”

„A onda sam rekla Lariju: ‘Što da se cimamo kada smo Ajfelovu kulu već videli u Vegasu?’”

Tupo zurim u nju. „U Vegasu?”

„Da, na Stripu!” Sindi me gleda kao da sam priglupa. „Tamo imamo gomilu gradova: Pariz, Njujork, Veneciju... Vozili smo se u gondoli. Bilo je ekstra.” Uzima srk šampanjca i dodaje. „Moraš to da vidiš.”

„Eh... da, možda i hoću”, ljubazno uzvraćam.

„Okej, hoćemo li da naručimo?” predlaže Lari Goldštajn.

„Može”, žurno kažem i otvaram svoj jelovnik.

19.

Kući stižem posle deset. Kese ostavljam u hodniku i izuvam cipele u hodu. Noge me ubijaju. Bosa šljapkam po dnevnoj sobi, spuštam se na kauč i palim TV. Gledaću samo nekoliko minuta pre nego što se bacim na papirologiju koju sam donela s posla, kažem sebi, gnezdeći se na mekim jastucima i zevajući.

Bože, smoždena sam. Sinoć jedva da sam oka sklopila. A i noć pre toga. Do sitnih sati gledala sam slike. Kad smo već kod toga... bacam pogled na albume i fotografije, razbacane po tepihu. Ujutro nisam stigla da ih vratim, žurila sam na posao kao i obično. Bolje da to uradim sada, da ih sutra ne zatekne čistačica.

Zadovoljna sam odlukom unajmljivanja čistačice. Još jedna blagodat zrelog doba i pristojnih prihoda koji to omogućavaju. Jedina ironija je u tome što obično počistim kuću pre njenog dolaska kako žena ne bi mislila da sam totalno nemarna.

Nevoljno ustajem sa kauča i počinjem da skupljam fotografije, kad iznenada začujem zvuk pištanja blekberija. Gledam u ekran. Beatris.

„I? Jesi li naručila puding?” pita ona.

„Molim?”

„Za desert?”

„A... ne... popili smo samo zeleni čaj.”

„Samo čaj?” uzvikuje ona. „Šteta! Puding je mljac.”

Gledam na sat. „Beatris, zoveš li samo da pričamo o desertu? Jer, prilično je kasno i...”

„Ups, izvini”, bez daha će ona. Beatris je uvek bez daha, čak i kada mirno sedi. „Htela sam da čujem kako je prošao sastanak s Larijem Goldštajnom, i je li potrebno da ti za ujutro spremim još neke podatke, cifre, šta god.”

Moje nestrpljenje se pretvara u zahvalnost. Beatris je više od sekretarice.

„Sve je prošlo dobro”, počinjem, uglavivši blekberi između brade i ramena kako bi mi obe ruke bile slobodne. „Oduševljen je mojim idejama za lokaciju nove klinike, pa smo se dogovorili da u ponedeljak utanačimo sve detalje pred objavu za medije.”

„O, bravo!” kliče ona. „Znači, da proverim u rasporedu kada si slobodna? Evo, da vidimo...”

Kao što rekoh, Beatris svoju obavezu uređenja rasporeda shvata vrlo ozbiljno.

„Srce si.”

Dok čekam da Beatris obavi svoj deo posla, vraćam se fotkama. Bože, koliko ih je, a još nisam pregledala sve albume, razmišljam, vadeći još dva iz kutije. Samo trenutak. Šta je ovo? Jedan od njih je manji i ima kožni povež. Otvaram ga i shvatam da ne sadrži fotografije nego stranice ispisane mojim rukopisom. Hej, pa to je moj stari dnevnik! A ima ih još. Iz kutije vadim sva tri i najednom čitam datum: 1997. Srce mi brže lupa. Tada sam imala dvadeset jednu.

„Evo ovako: u devet se sastaješ s ljudima iz firme Klod Najn, u vezi s njihovim najnovijim proizvodom, u deset imaš kafu s Kejti Proktor, novinarkom, u jedanaest sastanak...”

Beatris nabraja moje obaveze, ali ja je ne čujem jer čitam ono što sam napisala na dan svoje selidbe u London, 23. februara 1997. godine. Čitam opis firme u kojoj radim, šefa i prvog susreta s Nesi:

Visoka je, plavuša i puši cigarete na zidu ispred kancelarije. Deluje, skroz kul, ali pomalo zastrašujuće. Rekla mi je da je njeno ime Vanesa, 'koje je izmislio' Džonatan Svifit pisac "Guliverovih putovanja". Nadam se da ćemo se sprijateljiti.

Smeškam se, radoznalo listajući stranice. Živo me zanima šta sam zapisala na današnji dan pre tačno deset godina. Zurim u svoj rukopis:

Tako je uzbuđljivo! Ceo dan jedva da mogu da se skoncentrišem!

A? Pitam se zbog čega sam bila tako ushićena.

Cele nedelje sam čekala da vidim bend i bilo je SUPER! Neshvaćeni geniji su bili fantastični.

Samo malo.

Mrštim se i vraćam na početak teksta. Išla sam na koncert Neshvaćenih genija. Ali nešto se ne uklapa - svirka je tek u subotu. Proveravam datum. Jesam li pogrešno pročitala? Ne, sigurna sam da je danas 23. avgust.

„Ne može biti”, zbunjeno mrmļjam.

„Šta to?”

Beatris s druge strane zvuči uzrujano. „Ali mora tako. Ovaj u tri sata već sam potvrdila”, panično dodaje ona.

„A ne to. Ništa, samo prelistavam stari dnevnik i datumi se ne poklapaju. Mora da je neka zabuna.”

„Pa normalno da se ne poklapaju”, uzvraća Beatris sa olakšanjem. „Kalendari se iz godine u godinu menjaju.”

Pa naravno! Baš sam glupa. Tako nešto mi nije palo na pamet.

„Gregorijanski solarni kalendar je aritmetički kalendar”, nastavlja Beatris da objašnjava. „On dane tretira kao osnovnu jedinica vremena, grupišući ih u godine od 365 i 366 dana. Solarni kalendar se u potpunosti ponavlja svakih 146.097 dana, što iznosi 400 godina, odnosno 20.871 sedmica.”

„Stvarno?” odsutno pitam, zagledana u dnevnik na svom krilu. To sve objašnjava. Danas je četvrtak, ali kada sam imala dvadeset

jednu, bila je subota. Što znači... Najednom doživljam prosvetljenje: Bili Romani večeras nastupa. O ne!

Od tih 400 godina, 303 - 'prostih godina - ima 365 dana, a 697 - prestupnih godina - ima 366 dana. To znači da prosečna dužina godine iznosi tačno 365.2425 dana, ili 365 dana, 5 sati, 49 minuta i 12 sekundi." Beatris neumorno brblja, ali ja je više ne slušam. Umesto toga, pogled mi frenetično leti na dno stranice, jer tu, velikim slovima, podvučeno dva puta i sa četiri, ne pet uzvičnika, piše:

SPAVAJ SAM S BILIJEM ROMANIJEM!!!!

Duboko uzdišem. „Bedak!”

Vodili smo ljubav čelu noć, konačno se sećam.

„Šarlot?” zabrinuto će Beatris. „Je li sve u redu?”

Ne, nije. Ništa nije u redu. U stvari, na putu sam da napravim kardinalnu grešku!

„Naravno da je sve u redu...” U glavi mi vlada kaos dok grozničavo gledam u sat. Možda još nije kasno. Možda i dalje mogu to da sprečim. Spuštam dnevnik na pod i skačem na noge. „Izvini, moram da prekinem.”

„Da prekineš?”

„Da... ovaj...” mucam. Muzika trešti sa televizora i okrećem glavu ka njemu. „Sada je na programu Projekat: Beg čitam sa ekrana. „Moja, omiljena emisija”, lažem.

„A je l'? Pa dobro, uživaj onda. Vidimo se sutra.”

„Važi.” Prekidam vezu i pogledom tražim ključeve od kola. Eno ih! Grabim ih sa stočića i u trku gasim televizor.

Zaboravi Projekat: Beg.

Ovo je Projekat: Preusmerenje!

Iako sam bila veliki fan Neshvaćenih genija, ne mogu da se setim nijedne njihove pesme. Ali nijedne. Što je čudno, budući da se još sećam reci pesme 'Odluči se' grupe Baks fiz, a imala sam samo pet godina kada je pobedila na Evroviziji.

No, sigurna sam da će mi se sve vratiti kada ih večeras budem čula, kažem sebi, dok skrećem u preusmerenje. Najednom me hvata jeza. Ne sećam se kada sam poslednji put bila na rok koncertu.

U stvari, sećam se. Bilo je to na svirci amaterskog benda Dozvola za uzbuđenje, koji je izvodio pesme iz filmova o Džejsmu Bondu.

Nevoljno se prisećam te noći od pre nekoliko meseci. Majls je nabavio karte. Veliki je obožavalac Džeјmsa Bonda. Pročitao je sve knjige Iјana Fleminga, više puta, i napamet zna sve dijaloge iz filmova. Što bi me verovatno izludelo da nije Danijela Krejga u onim kupaćim gaćicama. Kakav maćan! Mogla bih da ga gledam do kraja života. Iako Majls smatra da je Šon Koneri prvi i najbolji agent 007.

A meni se baš sviđa kako Širli Besi peva 'Goldfinger' zbog čega mi se ista pesma u izvođenju vremešnog trija iz Mančestera na klavijaturama sa sve igrom reflektora umalo nije zgađila. Na kraju koncerta odsvirali su 'Niko to ne radi bolje' iako mogu sa sigurnošću da tvrdim da bih čak i ja to bolje izvela. U stvari, papagaj baba-tetke Meri bi to bolje izveo. Naravno, Majlsu to nikad nisam rekla. Nisam htela da ga povredim, slagavši ga da je koncert bio super.

Nažalost, to mi se malo olupalo o glavu, jer mi je ubrzo kupio CD istoimenog benda. Tako se sada stalno pravim da ga slušam, kad god se vozimo moјim autom.

Sada skrećem u uličicu, vozeći istom rutom kao i juće. Srećom, kasno je, i saobraćaja skoro da nema, pa brzo stižem pred Velington. Gasim motor i čujem nimalo melodićan žamor koji dopire iznutra. Neobićno uzbuđenje najednom zamenjuje potmula strepnja, dok me sećanje vraća u mraćan, zadimljeni klub sa čijih zvućnika trešti muzika. Mođda ovo i nije tako dobra ideja. Zaboravila sam kako zvuće pesme Neshvaćenih genija.

Odlučnost mi se topi, ali teram sebe na akciju. Nema nazad. Uostalom, tu sam zbog sebe. Zbog Loti, dvadesetjednogodišnjakinje koja sam nekad bila. I koja je sada u pivnici, spremna da Biliju Romaniju pokloni svoje srce.

Osim ako je ja u tome ne sprećim.

Ponovo odlučna, izlazim iz kola. Na ploćniku čujem prigušeno udaranje bubnjeva, praćeno ćudnim cviljenjem koje ne zvući nimalo ljudski. Okej, mođda nije tako milozvućno, ali svakako ne mođe biti gore od onih plagijatora koji pevaju o Džeјmsu Bondu, ubeđujem sebe dok zatvaram vrata od kola.

Osim toga, nekada sam bila fan ovog benda. Moј muzićki ukus se nije mnogo promenio. Zaista, koliko loši mogu biti?

Loši.

Mnogo loši.

Oćajni.

Ulazim u Velington gde me zapahnjuju dim i buka. Kao da je bubanj baćen niz stepenice, zajedno s bubnjarem.

„Konačno!”

Loti mi pritrčava. Očigledno me već dugo i nestrpljivom čeka. U ruci steže čašu s jabukovačom i na sebi ima uske pantalone od skaja u kojima joj noge izgledaju kao da su vakumski upakovane u crne, sjajne kese za đubre. Muko moja! Totalno sam zaboravila na njih. Podsećam sebe da ih obavezno stavim na spisak ‘izbaciti iz ormara’. Ali osim toga, Lotina figura je prilično fascinantna, iznenađeno zaključujem.

„Izvini što kasnim. Bila sam...”

„Umalo da propustiš ceo koncert”, prekida me, nestrpljivo mi gurajući kartu u ruku. „Hajde, požuri, sada će akustična verzija.”

Dok se bend utišava, Loti me hvata za ruku i vuče u omanju prostoriju u zadnjem delu pivnice. Prepuna je ljudi koji mogu samo da stoje. Loti se vešto probija kroz masu ka improvizovanoj bini na kojoj sada postavljaju stolicu i mikrofon.

„Baš se ložiš na ovaj bend, a?” pitam je, ali Lotine sjajne oči prikovane su za binu.

„Pa, ložim se na pevača, Bilija Romanija”, priznaje ona i uzima srk jabukovače.

Utom se čuje žamor iza bine. „Jao, sada će da počne”, uzbuđeno cvili ona.

Grudi mi se stežu, ali smirujem se. Osećam mešavinu iščekivanja i uzbuđenja što ću ga opet videti. Posle deset godina, jedva da se sećam kako izgleda. Iskreno, sve mi je pomalo mutno. Osim toga, svojski sam se trudila da ga zaboravim.

U svom tom komešanju, nekako dospevam iza Loti.. Srećom, ona nosi ravne cipele a ja štiklice, zbog čega je neznatno nadvisujem. Stomak mi treperi od treme. Svakog trenutka opet ću ga videti i nemam Pojma kakav će to utisak ostaviti na mene.

A onda Bili Romani izlazi na stejdž, visok i lep, s gitarom u rukama. Seda na stolicu i za trenutak zastaje da cugne malo piva.

Ne osećam ništa. Apsolutno ništa.

Zapanjeno zurim u pogurenog mladića u crnom.

To je on? To je muškarac za kojim sam toliko ludela? Očekivala sam da ću osetiti neku emociju - želju, tugu, bes, bilo šta - ali umesto toga ostajem potpuno prazna. Nekada je bio tako kul a sada...

„Nosi kožne pantalone”, šištim, pomalo zabavljena celim prizorom. Poslednje što sam očekivala to je da će me njegova pojava zasmejati, ali Bili Romani mi liči na idiota kojeg mogu samo iskreno da žalim! „I to uske!” frkćem. Ha! Ovo će je definitivno ohladiti.

„Znam.” Loti klima glavom, iskolačenih očiju. „Tako je seksi.”

Zbunjeno je gledam. Ovo definitivno nije reakcija koju sam očekivala. Zašto se ne kikoće? Zar nije smešan? Je li moguće da...? Oklevam, pokušavajući da izvagam sve opcije. Je li moguće da sam bila zaljubljena u muškarca koji nosi uske kožne pantalone? I koje umesto rajsferšlusa imaju pantljiku na unakrsno vezivanje, zgranuto primećujem. Brzo gurkam Loti. „Provali mu prepone!”

„Hej, ne zanosi se. Moj je”, ljubomorno će ona.

„Ne, mislila sam...” ali on me prekida.

„Ovo je pesma o toboganu zvanom život”, najavljuje Bili Romani svojim promuklim glasom. Pogled mu je spušten pod neprijatno jarkim reflektorom.

Daj, molim te. Ako je on stidljiv, onda je i Paris Hilton, mislim u sebi, gledajući kako sklopljenih očiju počinje ne prirodno da cvili, sve glasnije i glasnije. I to traje i traje. Sve dok konačno, posle dve repeticije, ne umukne. Sa olakšanjem pratim Loti u pivnicu, gde ću konačno odmoriti bubne opne.

„Ovamo.” Zauzimamo dve slobodne stolice.

E, ovo je već bolje. Mada, nije toliko bolelo. Samo još da Loti završi svoje piće i da krenemo, pa da ostavimo sve iza nas.

„Zdravo, dame. Je li ovo mesto slobodno?”

Malo sutra! Prerano se radujem.

Istovremeno dižemo glave ka Biliju koji stoji pored nas sa šeret-skim osmehom na licu. Isti taj osmeh nekada me je obarao s nogu, ali sada kao da sam žena od čelika.

„Da!”

„Ne!”

Uglas uzvikujemo Loti i ja. A onda se zgledamo. Ona pravi grimasu kao da kaže: „Šta to radiš?” Potom me šiba pogledom i srce mi se čepa. Bili nema apsolutno nikakav efekat na mene, ali pre deset godina bila sam do ušiju zaljubljena u njega.

„Ne... niko tu ne sedi”, brzo se ispravljam.

Loti se usne šire u osmeh i neizmerna sreća preplavljuje celo lice. Bože, stvarno sam bila luda za njim.

U njenim očima vidim slepu, iskonsku želju.

I za trenutak mi se sve vraća. Vrtoglava ushićenost koju sam osetila u noći provedenoj s njim. Bilo je neverovatno. Iskreno sam verovala da je Bili onaj ‘pravi’. A onda sam se sunovratila na dno, otkrivši da on to ipak nije. Ah, bila sam mlada i glupa, podsećam

sebe, odmeravajući ga i pitajući se šta sam uopšte videla na njemu. E, da sam onda znala ovo što sada znam...

„Kul.” Bili okreće stolicu i seda na kaubojski način, oslonivši se laktovima na naslon.

Spuštam pogled na njegovu košulju, raskopčanu do pupka, i lančić s krstom uronjen u malje na njegovim grudima. Gledam u Loti, nadajući se da će sarkastično zakolutati očima ili bar podeliti sa mnom zaverenički kikot, ali ne, njen pogled je opčinjen, poput onog u mladića koji čita erotski časopis.

„Usput, ja sam Bili.” Kad ispruži ruku, u polumraku primećujem svetlucanje metala na njegovom prstu.

Nije valjda...? Naprežem oči. I baš kad pomislim da su kožne pantalone i krst dovoljno pogubna kombinacija, shvatam da ima nešto još gore. Prsten s lobanjom.

„Ja sam Loti.”

„A ja Šarlot”, kažem, grabeći mu ruku pre Loti. Drmusam je, stežući mu prste jače nego što je potrebno.

„Opasan stisak”, kaže Bili, kada mu konačno pustim ruku. „Umalo da mi slomiš prste.”

Kao što si ti moje srce, u iskušenju sam da odgovorim, ali glumim nevinost. „Stvarno?”

Šireći prste, gledam u Loti koja sedi pored njega i svlači ga pogledom.

„I, kako vam se sviđa svirka?” pita on.

„Super je. Bio si stvarno super”, cvrkuće ona, jarko rumeneći.

Bljak. Jesam li mogla biti jasnija?

Bili Romani se samozadovoljno smeška, a zatim, zabacivši nemirne pramenove sa znojavog čela, naginje se napred kako bi mu lice bilo osvetljeno. Isti je kao što ga pamtim: visoke jagodice, tamne, sanjive oči i pune usne sa savršenim Kupidonovim lukom. Moram da priznam, uprkos muškom nakitu i kožnim pantalonama, Bili je najseksepilniji muškarac kojeg sam ikad videla.

Što ga, po svemu sudeći, čini i najvećim skotom.

„Drago mi je što to čujem, jer trenutno radimo na novom albumu. Biće ludilo. Sasvim novi zvuk. Kombinacija duhovnog, fizičkog i metafizičkog.”

„‘Duhovnog, fizičkog i metafizičkog’?” frkćem. Možda će tom glupošću da zadivi Loti, ali ne i mene.

Bili me ignoriše. Naprasno se pretvaram u ružnu drugaricu koju treba zanemariti, i svu pažnju usredsređuje na Loti.

„Je l' ti neko već rekao da imaš nestvarno duge trepavice?” tiho kaže, gutajući je pogledom.

To se zove maškara, tupsone, mislim u sebi, ali moja mlada dvojnica samo se koketno kikoće.

„I tako dobro mirišeš.’

Zgranuto piljim u njega. Ovo nikada nije rekao. Nije.

„Hvala.”

Prekorno gledam u Loti. Ne mogu da verujem da pada na tako jeftine fore.

Ali pada, zaključujem dok posmatram kako vrti kosu oko kažiprsta, kao na reklami za šampon. Tras!

Pada mu direktno pod noge.

Počinjem da paničim. Užas! Situacija je gora nego što sam pretpostavljala. Mislim, pogledajte je! Ponaša se kao zaljubljena šiparica. Smejulji se i naginge ka njemu. Kunem vam se, sledećeg trenutka onjušiće mu grudi. Tako je. Da ga onjuši. A nisu još ni na prvom sastanku! Zaista, Šarlot Meriveder, nisam imala pojma da si bila tako laka.

„Nego, imaš li dečka?”

Sranje! Moram nešto da preduzmem. I to brzo. Ali šta? Dok grozničavo kopam po mozgu, krajičkom oka vidim kako Bilijeva ruka nonašalantno pokriva Lotino koleno, i pre nego što stignem da se zauzdam...

„Hej!”

Utom ‘slučajno’ zapinjem o sto i obaram Lotinu polupraznu čašu u njegovo krik, Bili skače na noge, kao oparen.

„Jao, baš sam trapava”, tobože izvinjavajući kažem.

Ozbiljno, Trebalo je da budem glumica. Osvojila bih Oskara.

„Nema frke”, uzvraća on, suvo se smeškajući.

„Evo ti maramica.” Loti vadi pakovanje papirnatih maramica i počinje žudno da mu briše prepone. Bili kiselo gleda kako mu se jabukovača cedi niz nogavice.

„Ej, može li ovo da počistiš?” dovikuje barmenu koji u tom trenutku skuplji čaše sa susednog stola.

„Šta?”

Kada se okrene, prepoznajem istog barmena koji beše prve večeri.

„Neka, ja ću. Ja sam je prosula...” brzo kažem, ali Bili Romani me prekida.

„Ne. To je njegov posao”, veselo kaže. „Je l' tako, ortak?”

Primećujem kako se barmenova vilica steže. „Tako je.” Ljubazno se ceri i, stegnuvši krpu u ruci, briše baricu na podu. „Slučajno, a?” kaže mi ispod glasa, namigujući. „Da... apsolutno.” Klimam glavom, osećajući kako mi se obrazi boje.

„Želite li drugo piće?”

Okrećemo prema Biliju koji tiho razgovara s Loti. Ali ostajem neprimećena. Koliko shvatam, ovo preusmerenje zahteva obraz deblji od onog Grejena Nortona.

„Može”, glasno odgovaram. „Ja ću votku-tonik.” Iako ne pijem jer vozim, ali ako sam nešto s godinama naučila, to je da muškarci najviše mrze kada ‘drugarici’ svoje potencijalne devojke moraju da plate piće.

„I to dupli”, kratko dodajem.

Bili mi se kruto smeška, kruće nego što će ujutro biti njegove kožne pantalone. „A ti?” Gleda u Loti i poklanja joj osmeh na koji bi i sam Lari Goldštajn bio ponosan.

Loti naglo rumeni. „Pa... može još jedna jabukovača, hvala.”

„Stiže odmah.” Bili se opet ceri i ustaje.

Kada se dovoljno udalji, Loti mi uzbuđeno šapuće: „I? Šta misliš?”

Mislim da će te uvući u svoj krevet, obećavajući kule i gradove, a onda te ostaviti, želim da vrisnem, ali kao što piše u knjizi Kako biti dobar prijatelj - na osetljivo pitanje prijatelja najvažnije je odgovoriti diplomatski. Osim toga, neću da zazvučim kao totalna lujka. I tako celoj stvari pristupam taktički: „Hmm-hmm.”

„Molim?” Loti se za trenutak mršti.

„Ništa, ništa.” Sležem ramenima.

Što je, naravno, siguran način skretanja njene pune pažnje.

„Ne, nastavi”, preklinje ona.

„Ovaj, nisam htela odmah da ti kažem...”

„Kaži mi”, navaljuje ona, kao što sam se nadala da hoće.

„Samo ga bije glas, eto.”

Loti me uzrujano gleda, u neverici. „Ljudi su samo ljubomorni, to je sve”, odgovara posle kraće pauze.

Oklevam, svesna da sam na dobrom putu da je osvestim. Ipak, ne želim da pomisli kako ga želim za sebe.

„Veruj mi, znam tipove kao što je on, a takvi uopšte nisu dobri.”

Loti je pokolebana. „Ali deluje tako kul.”

„On misli da je kul”, ispravljam je. „Razlika je ogromna. Trebalo bi da izlaziš s nekim ko voli tebe a ne sebe. Ko te razume i istinski kapira.” Najednom mi pred očima titra Majlsov lik i naš razgovor o kaminu.

Bože, što smo se uopšte svađali oko glupog kamina? Ionako je nevažan. „Neko kome možeš da veruješ, ko te neće izneveriti”, brzo dodajem. Jer, uprkos svim Majlsovim nedostacima, znam da mogu uvek da se oslonim na njega, a to je veoma važno.

Loti klima glavom, ali vidim da njoj prioritet nisu odanost i poverenje nego fizička privlačnost i kul imidž. Zaboga, kad sam bila njenih godina, to je sve što se očekivalo od potencijalnih frajera. A kada smo već kod njih...

„Ko još ne želi da bude s Lijamom Galagerom?” nastavljam, setivši se Roba koji je spavao sa svojim pločama Oazisa. Prisećam se svih promašenih tipova s kojima sam se kasnije zabavljala. „Ili s nekim ko nagine alkoholizmu?” nastavljam, misleći na Arčija, advokata po zanimanju. S njim sam raskinula, ali bio je toliko pijan da se ničeg nije sećao. „Loti, daću ti jedan savet: ako se frajer toliko obeznani da se sruši ispred pivnice, ostavi mu broj lokalnog instituta za lečenje od alkoholizma i beži koliko te noge nose.”

Loti se smeje, očigledno svesna činjenice da je sve to tek čeka u životu. Ako me poslušna, uz malo sreće i učenja na mojim greškama, možda za nju i ima nade.

„Ah da, treba ti neko ambiciozan”, dodajem, setivši se Zaka, koji je živeo u šatoru na nečijem travnjaku. Zak je bio opsednut filozofijom života i agonijom strasti, i stalno se pozivao na integritet i duhovnost. Slagala sam se sa svim njegovim idejama, potajno se nadajući da bih i sama mogla da dosegнем spiritualne dubine. Nažalost, bila sam previše površna i na kraju platila ceh. „Neko ko ima sigurnu budućnost”, završavam.

„Bili ima svoj bend”, veselo me podseća.

„Upravo tako. Nikad se ne zabavljaj s muzičarima i skejterima.”

Za trenutak me zbunjeno gleda a onda praska u smeh. „Ne budi smešna.”

„Povrediće te, Loti”, upozoravam je, lica krajnje ozbiljnog. Bolna secanja koja sam zakopala duboko u sebi počinju da kuljaju na površinu. Imam utisak da gubim trku s vremenom. „Molim te, kloni ga se.”

„Hej!”

Naš razgovor prekida Bili koji se vraća praznih ruku. „Šta misliš da odemo kod ortaka na gajbu i usput kupimo neku žestinu. Napravimo malu žurezu. Ima nas nekoliko.” Gleda u Loti kao da ja ne postojim.

„Hoćeš s nama?”

Srce mi se steže. To je to.

„I?” Bili čeka s rukama na bokovima. „Šta kažeš?”

Ne! Reci ne!

„Pa...” Loti me nesigurno gleda. Osećam kako se lomi. S jedne strane sam ja, njena glava, koja joj kaže NE, a s druge je njeno međunožje koje jedva čeka da vrisne DA.

„Meni nije dobro”, mrmljam, hvatajući se za slamku.

Za ime boga, ne mogu toliko da rizikujem i ostavim međunožju svoje dvadesetjednogodišnje dvojnice da o tome odluči, zar ne?

„U stvari, muka mi je. Moram u toalet.”

Loti me gleda, pomalo panično. „Hoćeš da idem s tobom?”

„Ako ti nije teško.” Slabašno klimam glavom.

Dobro, malo se kajem zbog ove laži, ali, kao što rekoh, sve je to za moje lično dobro.

„Izvini.” Zagrlivši me, Loti gleda u Bilija. „Hvala u svakom slučaju.”

„Nema frke. Možda neki drugi put.” Bili sleže ramenima a zatim se okreće i izlazi iz pivnice.

Dok ga posmatram krajičkom oka, svojski se trudim da ugušim pobednički osmeh.

20.

Super. Konačno mogu da eliminišem prvu stvar sa svog spiska. Narednog jutra, sedim za svojim radnim stolom i zurim u komad papira s nažvrljanim savetima i predlozima, uzimam veliki crni marker i precrtavam:

1. ~~Nemoj da spavaš sa Bilijem Romanijem.~~

Zadovoljna sam sobom. Sinoćni izlazak je bio vrlo uspešan. Kada je Bili Romani otišao, naprasno sam se oporavila; u stvari, deset minuta kasnije, bilo mi je toliko dobro da sam odvezla Loti kući. Samu. Što delimično objašnjava moje dobro raspoloženje. Drugi razlog za to je moj...

„Srećan rođendan!”

Dižem glavu i vidim Beatris naslonjenu na otvorena vrata od kancelarije. Pomalo podseća na asistentkinju mađioničara koji se sprema da izbaci set noževa, samo što Bea u rukama drži veliku kartonsku kutiju iz lokalne poslastičarnice.

„Samo nas je dve pa nisam kupila tortu”, cvrkuće ona, obraza rumenih od uzbuđenja. „Umesto toga, uzela sam nam po kolačić sa specijalnom glazurom. Čekaj samo da probaš. Ima prste da poližeš!” Što u prevodu znači: „Upomoć! Navukla sam se na glazuru. Zovem se Beatris Spenser i ja sam glazuroholik.”

„Nije trebalo!”

„Koješta”, uzvraća ona, spuštajući kutiju na svoj radni sto. „Sinoć si propustila puding, stoga zaslužuješ slatkiš.” Otvara poklopac i sklopljenih očiju udiše aromu kolača.

„Četiri komada?”

„Za svaki slučaj”, ozbiljno će ona, skidajući zaštitni papir.

Čini se da Beatris toliko dobro diluje kolače da bi joj to moglo preći u naviku.

„Mmm”, orgazmično stenje, uranjajući zube u glazuru.

Gledam u kolače demonski crvene boje, prepune mleka, brašna i rafiniranih šećera, verovatno kontaminirane orašastim plodovima među kojima je i kikiriki. Sa svim svojim alergijama, teško da ću ih okusiti. Povrh toga, hranim se zdravo.

S druge strane, ne bih da uvredim Beatris a jedan zalogaj mi sigurno neće naškoditi, uveravam sebe i grizem kolač. Uostalom, rođendan mi je.

Ispostavlja se da je kolač prava kalorijska bomba: presladak, sočan, kremast i aromatičan. Konačno mi je jasno zašto se Beatris stalno drogira njime. Iako to sebi nikad ne bih dozvolila, ubeđujem sebe, setivši se svih ranojutarnjih vežbi, i pokajnički vraćam ostatak svog kolača u kutiju.

„Dakle, kako ćeš večeras da proslaviš rođendan?” Izronivši zube iz kolača, Beatris me upitno gleda.

Vrh nosa joj je umrljan glazurom.

„Večeraću s Majlsom i par prijatelja”, odgovaram, srčuci svoju kafu. „Sećaš se Vanese i Džulijana?”

„Mislim da ne.” Beatris se lupka prstom po nosu, pokušavajući da se seti, a onda, otkrivši da je umrljan glazurom, gladno ga oblizuje.

„Evo, vidi...” Kucam po tastaturi i klikćem na fotografije, brzo tražeći onu na kojoj su njih dvoje.

„Au, da. Sad se sećam.” Beatris klima glavom. „On je advokat.”

„Tako je.”

„Zgodan frajer”, dodaje ona.

„Misliš?” pitam, gledajući nazad u fotografiju. Znam daje Džulijan zgodan, ali za mene, on je samo suprug moje najbolje drugarice. Jednostavno mu ne mogu pripisati osobinu frajera. Naročito kada znam sve o njegovim intimnim navikama, kao što je šišanje dlačica u nosu i ostavljanje istih u lavabou.

„Bio bi... da nije oženjen”, ispravlja se Beatris, očigledno ponukana svojim nedavnim flertom s Patrikom, takođe oženjenim. „Mislim, sada ne može da mi bude seksi ili bilo šta slično.” Naglo rumeni i uzima drugi kolač. „Gde ćete na večeru?” “

„U onaj restoran u kojem sam u ponedeljak bila s Majlsom.”

„Fantastično! Šta ćeš da obučeš?”

Beatrisino interesovanje za moju garderobu ne prestaje da me zapanjuje, jer ona uopšte nema razvijenu naviku prilagođavanja modnim trendovima, niti ulaganja u svoj izgled. Štaviše, nedavno me je upitala ‘kako se zove ona devojka koju stalno viđa na reklamama’. U pitanju je bila Kejt Mos.

„Obući ću onu moju kloj haljinu sa čipkastim rukavima. Majlsov poklon za Božić.” Iako to nije sasvim tačno - Majls mi je poklonio vaučer za robnu kuću, ali nisam našla vremena da ga tamo potrošim pa sam ga unovčila i sebi preko Interneta nabavila tu predivnu haljinu. Majls nikad neće saznati gde sam je kupila.

Niti koliko sam je platila.

Verujte mi, od tada žudim da Majlsu saopštim kako sve zapravo košta samo deo od tržišne cene, ne bih li ga sačuvala od srčanog napada, a i sebe od lekcije o finansijama.

„Dobro si me podsetila, moram da je podignem sa hemijskog čišćenja u povratku kući...” Utom zvoni telefon. Gledam na svoj ručni sat. Tačno je 9.

„To mora da su ljudi Kloda Najna”, napominje Beatris, završavajući svoj drugi kolač.

Dok posežem za telefonskom slušalicom, hvatam njen pogled na preostali kolač, pun čežnje koja će svakog časa da se pretvori u pljuvačku. „Hajde, uzmi ga”, kažem joj, dižući slušalicu.

„O, ne. Ne bih mogla”, buni se ona. A zatim, bez trunke dvoumljenja: „Dobro, hajde, kad si navalila.” I uranja zube u crvenu glazuru, ispuštajući blagi štucaj zadovoljstva.

Kad sam bila mlađa, moj rođendan je bio veliki događaj. Davne 1997. godine, kada sam se doselila u London, ceo dan bi mi prošao u slavu dana mog rođenja: odgovarala sam na telefonske pozive prijatelja i rođaka, otvarala poklone dobijene od kolega i uživala u raskošnom ručku u restoranu s prijateljima pre nego što bih uveče smazala ćelu tortu i pripremila se za večernju proslavu. Bože, nekada sam obožavala svoj rođendan!

Sada je sve to samo još jedna obaveza više.

Posle susreta s Klodom Najnom, hitam u čajdžinicu na Libertiju gde se nalazim s Kejti Proktor. U pitanju je formalan sastanak povodom utvrđivanja promotivnih karakteristika naših klijenata u časopisu za koji ona piše, a zapravo prilika da se ispričamo uz kaficu. Grabim pet minuta da odgovorim na imejlove preko blekberija - nadobijam ih svaki put kad izađem iz firme - pre nego što odjurim na sledeći sastanak.

I sledeći. I sledeći. Sve dok, nekoliko sati kasnije, ne sednem za okrugli konferencijski sto zajedno s gomilom muškaraca u odelima i započnem diskusiju o kampanji za novu paletu proizvoda za negu kose Džonija Birda, krišom bacajući pogled na zidni sat. Neću valjda opet zakasniti?

Hemijska čistionica će se zatvoriti.

Pola sata kasnije, uz škripu guma parkiram ispred nje, istrčavam iz kola i shvatam daje hemijska čistionica u potpunom mraku.

Bestraga!

U neverici čitam znak ‘zatvoreno’ na vratima.

Šta sad da radim? Haljina mi je unutra. Zajedno sa svim ostalim, podsećam se, misleći na pozamašnu hrpu koju sam tu ostavila još pre nekoliko dana. U tome je problem sa skupom odećom poznatih kreatora - ne srne da se pere u veš mašini zajedno sa ostalom, običnom odećom, nego mora da se nosi u hemijsku čistionicu.

Zato što je vrhunskog kroja i od kvalitetnog materijala, podsećam sebe.

Ali šta mi sada sve to vredi kada ne mogu da je nosim. Nervoznim korakom ulazim u kola. Ovo je strašno! Ne samo što nemam šta da obučem, nego nemam vremena ni da se presvučem, shvatam, gledajući u sat na instrument tabli. Sto je rezervisan za 8 a sada je deset minuta do 8.

Žurno vadim neseser sa šminkom i nanosim sjaj za usne, rumenilo i maškaru. Palim motor i uključujem se u saobraćaj.

„Crno ili belo?”

Kada uđem u restoran, Vanesa skače sa stolice i srdačno me grli. „Ne možemo da odlučimo koje vino da naručimo, a ti si slavljenaica pa sama izaberi!”

„Hmm...” Odlepljujem se od nje i sedam na stolicu pored Majlsa, koji prestaje da žvaće hleb da bi me ovlaš poljubio u obraz.

„Srećan rođendan, draga.” Ljubazno se osmehuje a potom mršti. „Zar nije trebalo da obučeš onu haljinu što sam ti kupio?”

„Trebalo je, ali nisam. Duga je to priča.” Kolutam očima i spuštam pogled na četvrtu praznu stolicu. „A gde je Džulijan?”

„Radi do kasno”, odgovara Vanesa i značajno me gleda. „Kaže da počnemo bez njega a on će doći čim završi.” Njen smešak prevario bi svakog drugog, ali ne i mene. Previše dobro je poznajem. „Dakle, šta si odlučila?” menja ona temu, dodajući mi vinsku kartu.

„O, bože.” Čitam spisak od desetak vina i ne znam koje da izaberem. Ne razumem se u vina. S vremenom sam s jabukovače prešla na slatko vino i ubrzo naučila da sve što je jeftinije od pet funti garantuje gadan mamurluk „Šta mislite o ovom australijskom sovinjon blanu...?”

„Nikako.” Majls cokće jezikom, smatrajući sebe dobrim poznavaoцем vina. „Ako uzmeš sovinjon blan, znaj da je s Novog Zelanda.”

„A je l'? Okej.” Sležem ramenima.

„Lično mislim da će nam najviše prijati neko dobro crno vino.”

„Kao što je merlo?” predlaže Vanesa, odlomivši parče hleba.

„Merlo?” ponavlja Majls, praveći grimasu.

„Daj, molim te. Šta je ovo? Kviskoteka?” breca se Vanesa, okrećući očima.

„Nema ničeg lošeg u razvijanju dobrog ukusa”, uzvraća Majls, pomalo uvređeno.

„Samo se šali”, tešim ga, milujući mu ruku i streljajući pogledom Vanesu koja pokunjeno grize svoju zemičku.

Znam da se ne kaje. Vanesa i Majls se nikad nisu slagali. Oni su kao ljudski ekvivalent ulja i vode.

„Još niste počeli?”

Dižem pogled i pored stola vidim Džulijana. U ruci drži svoju aktovku i na sebi ima elegantno teget odelo. Na svaki mogući način odaje utisak uspešnog advokata.

„Srećan rođendan, Šarlot.” Saginje se da me poljubi u obraz.

„Još nismo odlučili šta ćemo”, uzvraća Majls, pomalo srdito.

„Ma šta bilo, samo nek vata.” Džulijan se ceri, ovlaš ljubeći Vanesu u čelo uz neobavezno „Ćao, srce” pre nego što sedne za sto. „Izvini, posao me ubi.”

„Uvek ista priča”, mrmlja Vanesa, ali Džulijan se pravi da je nije čuo.

„Znam šta ćemo! Pitaćemo konobara.” Pronalazim kompromisno rešenje i sklapam vinsku kartu, dižući ruku da mu skrenem pažnju.

U tom trenutku, on se okreće od susednog stola i gleda u našem pravcu. „Da?”

O ne! Srce mi brže lupa kad shvatim da je to isti onaj barmen koji nas je služio u ponedeljak. Onaj koji je moje alergije smatrao urnebesno smešnim.

„Hteli bismo da naručimo vino, molim vas”, smeška se Džulijan.

„Koje biste želeli?”

„Ja sam za pino...” počinje Majls, ali Vanesa ga prekida.

„Ali nikako da se odlučimo”, završava ona, dobacujući mu pogled.

„Pa, ako ste za crno, onda vam predlažem riohu, a ako više volite belo, onda saser.”

Srozavam se u svojoj stolici, krijući lice iza vinske karte. Iskreno se nadam da me se neće setiti.

„Oba zvuče primamljivo”, mudruje Džulijan. „Hajde da probamo od svakog pomalo, može?”

„Naravno.” Barmen klima glavom i pokazuje na praznu korpicu sa zemičkama, koje je većim delom izgrickala Vanesa. „Još hleba?”

„O, ne za mene”, pravda se ona. „Šarlot?”

„Šarlot ne jede hleb”, pisti Majls pre nego što stignem da odgovorim. „Alergična je na brašno.”

„Au da, sad se sećam. Gospođica s paletom alergija na hranu.”

Hvatam barmenov pogled i u njegovim očima primećujem iskru zabavljenosti.

„Majlse, čoveče, šta ima kod tebe?” pita Džulijan kada se barmen udalji.

„Šarlot i ja smo juče dali svoju ponudu za kuću.”

„Jeste?” Vanesa me iznenađeno gleda. „Nisi mi to rekla, Šarlot!”

„Nisam? Jao, izvini... Planirala sam.” Najednom osećam iritaciju na sam spomen te teme. „Sigurno sam smetnula s uma.”

„Hej, pa to je sjajna vest”, Džulijan klima glavom, izvijajući obrve kao da je istinski zadivljen.

„Da, jeste”, smeška se Majls.

„Kladim se da je gospođa M. prezadovoljna”, zajedljivo će Vanesa, misleći na moju mamu. Poznaje me dovoljno dugo da zna kakva mi je majka.

„Nisam joj rekla.”

„Nisi?” Majls me zapanjeno gleda.

„Pa, još nismo sigurni da je stvar sigurna, zar ne?” vadim se.

„Kada ćete pouzdano znati da je kuća vaša?” pita Džulijan.

„Uskoro, nadam se”, odgovara Majls. „Dao sam jednu od najboljih ponuda. Sad samo čekamo da nam potvrde.”

„Hoćemo li da naručimo?” predlažem, trudeći se da nonšalantno promenim temu. Sve što ima veze s tom kućom prosto me izluđuje.

„Tek kada ti dam poklon”, uzvraća Vanesa, vadeći iz svoje tašnice koverat i pružajući mi ga preko stola. „I neću da čujem nijedan izgovor kako si prezauzeta.”

Zbunjeno je gledam i otvaram usta da nešto kažem, ali učutkuje me njena podignuta ruka. Poslušno otvaram koverat iz kojeg ispadaju dve karte Evrostara do Pariza.

„Jao, nije trebalo!”

„Znam.” Izazivački se kezi. „Ali sada moraš da otputuješ za vikend i malo se opustiš, inače ćeš osećati krivicu što sam na tebe potrošila toliki novac.”

Uzvraćam joj osmeh. Zaista me poznaje u dušu. Upravo tako bih se osećala.

„Tačnije, Džulijanov novac”, ispravlja se Vanesa. Znam da mrzi to što je nezaposlena, inače bi verovatno potrošila mnogo više. „Uostalom, sada mogu da se provodim kroz tebe.” Gleda u Džulijana. „Ne pamtim kada sam poslednji put otputovala negde za vikend.”

„Uskoro, uskoro”, uverava je on, delujući kao da mu je malo neprijatno. „Čim ugrabim malo slobodnog vremena. U stvari, sad si me podsetila - radiću i u nedelju.”

Vanesino lice izobličuje se od tuge. „Ali planirali smo da vodimo decu u akvarijum.”

„Znam. Izvini, dušo. Vodićemo ih sledećeg vikenda.”

„Okej, sad je na mene red”, svečano kaže Majls, očigledno nesvestan tenzije za stolom. Vanesa i Džulijan ćute i svi pogledi uprti su u Majlsovu ruku u kojoj drži malu, crnu, plišanu kutijicu.

Onu za nakit.

Srce počinje da mi bubnji u ušima. O, bože, je li ovo ono što mislim da jeste? Planira li da izvede ono što mislim da planira? Pogled mi je prikovan za Majlsovu ruku jer se plašim da mu vidim lik. Šta da mu odgovorim pred svim ovim ljudima? Pristaću, naravno. Reći ću DA, zar ne?

„Šarlot?”

Njegov glas i ispružena ruka vraćaju me u stvarnost. Lice mu je ozbiljno mada pomalo nesigurno.

Teško gutam. Ovo je trenutak.

Ovo je trenutak.

Duboko uzdišem i drhtavim prstima uzimam kutijicu. Puls mi se ubrzava. Najednom mi se vrti u glavi i vreme kao da se usporava a žamor oko mene nestaje, kao da gledam usporeni snimak neke filmske scene, bez zvuka. Zadržavam dah i polako otvaram kutijicu.

Biserne minduše?

Tupo zurim u njih, bele i sjajne na crnom plišu, i skoro da mi se iz grla otima krik olakšanja. Najednom mi je smešno. Za ime boga, šta sam očekivala? Svakako ne prosidbu. Šarlot, malo si se zanela.

„Sviđaju ti se?”

Piljim u minduše.

“Aha... preslatke su”, mrmljam i valjano ih osmatram.

„Znao sam da hoće”, odgovara Majls i lice mu šija od zadovoljstva. „Tako idu uz tebe.”

„Misliš?” Ali glasić u mojoj glavi se buni. Ne osećam se kao neko ko bi nosio biserne minduše. Zar to nije nešto što nose starije gospođe? Ili sama kraljica?

„Apsolutno! Probaj ih”, ohrabruje me.

Vadim ih iz kutijice i stavljam na uši. Zatim zabacujem kosu unazad i slušam pohvale svih za stolom.

„Hvala ti, Majlse, predivne su.” Osmehujem se i ljubim ga u obraz, ignorišući nezadovoljstvo koje mi pritiska grudi.

Pa šta ako mi ne stoje? Važna je pažnja, zar ne?

Ostatak večeri protiče uz poznate teme o poslu i porodici, nad tanjirima punim ukusne hrane i uz nekoliko flaša vina.

„I tako sam morao da kupim novi mobilni telefon”, uzdiše Džulijan, završavajući priču o tome kako je Rubi odlučila da ubaci njegov mobilni aparat u akvarijum da bi i zlatna ribica mogla da zove svoje drugarice u moru.

„Mislim da je to njen način da te malo skine s tog prokletog telefona”, suvo kaže Vanesa, mameći Majlsov smeh. „I to vrlo efikasan”, dodaje ona a zatim ustaje i odlazi u toalet pre nego što posluže desert.

„Idem s tobom”, kažem, ustajući.

„Zašto žene moraju zajedno u toalet?” pita Džulijan kada nas dve krenemo.

„Da bismo mogle da vas ogovaramo, mili”, šali se Vanesa.

Bar mislim da se šali, jer kada uđemo u ženski toalet i opet joj zahvalim na poklonu, Vanesa zapovednički kaže: „Samo se potrudi da dobiješ što više peciva i seksa u Parizu. Neko mora.”

„Ma, daj”, bunim se. „Znam šta ti i Džulijan smerate.” Bocnuvši je u rebra, znalački se smeškam iako mi kroz glavu proleće sadržaj Džulijanove korpe u apoteci.

„Smeramo?” podrugljivo će ona. „Nemam snage ni za šta. Iznurena sam. Jedina stvar za koju imamo energije jeste svađa oko toga ko će da ustane kad Sem zaplače po treći put usred noći.”

„Ali mislila sam...” Naglo ućutkujem, setivši se jučerašnjeg dana. Sad, kad bolje razmislim, Džulijan je delovao prilično rastrzano, pa čak i nervozno. Kao da mu je bilo krivo što smo se sreli. Mislama se vraćam na Vanesin komentar da sumnja da je vara sa svojom sekretaricom.

„Šta si mislila?” zahteva Vanesa, upitno me gledajući.

„Ma... ništa. Delujete tako blisko, to je sve.” Brzo odbacujem njegov lik iz glave. U zabludi sam, baš kao i Vanesa.

„Ne bih rekla.” Tužno se osmehuje. „Jedva da sam ga videla ove nedelje. Stalno je na poslu. Postali smo pravi stranci. Uopšte se više ne poznajemo”, završava ona, poraženo sležući ramenima.

Bože, mrzim kada je Vanesa ovako sumorna.

„Znam šta tebi treba”, veselo kažem, menjajući temu.

„Novi muž?” sarkastično će ona.

„Ne, ludice, nego novi sjaj za usne”, cvrkućem, uronivši ruku u torbu. Vanesine oči sijaju. Otkad je rodila Sema, skoro uopšte se ne šminka, jer tvrdi da joj to oduzima previše vremena. Isti slučaj je i s kosom. Umesto feniranja, isključivo je vezuje u rep. „Opa! Odakle ti ovo?” pita ona, skidajući poklopac.

„Jedna od prednosti rada u odnosima s javnošću.”

„Usput, htedoh da te pitam...” zastaje da namaže donju usnu. „Jesi li ovog barmena videla onomad u antikvarnici?”

Na spomen barmena, sve ćelije u mom telu su u pripravnosti. Zatečena sam. Kako neko ko me toliko nervira može tako da utiče na mene? „Nažalost.” Pravim grimasu, trudeći se da ne mislim o tome. „Mmm.” Pritisnuvši usne jednu o drugu, Vanesa se nestašno smeška. „Pitam se šta će nam ponuditi za desert.”

Pet minuta kasnije, s novim sjajem na usnama, Vanesa i ja se vraćamo za sto.

„Ah! U pravi čas”, kaže Džulijan.

„Za šta?” pitam, gledajući oko sebe.

„Šampanjac!” uzvikuje Majls, i u tom trenutku, barmen iskrsava sa flašom i četiri visoke čaše, koje spušta na sto.

„Hej, je l' ovo trenutak kada treba da pevamo 'Srećan rođendan', i to dovoljno glasno da postidimo Šarlot pred svima?” šegači se Vanesa.

„Ne, nije”, odgovara Majls, streljajući je pogledom.

„Moraš sve da pokvariš.”

Pored mene, barmen ćutke otvara flašu i počinje da sipa šampanjac. Primećujem malu tetovažu na njegovoj nadlanici. Za trenutak zurim u nju, pokušavajući da dokučim šta je.

„Žaba.”

Dižem pogled i shvatam da mi se barmen upravo obratio. „Ah, da.” Klimam glavom, osećajući talas vrućine.

„Majka mi je Francuskinja”, pojašnjava on, šireći usne u smešak.

Da li me on to opet ismeva? Ili bi ovo trebalo da bude šala?

„Zar to nije malo uvredljivo za francuski narod?” pitam, pomalo šturo.

„Niste upoznali moju majku”, ravno uzvraća on.

Razmenjujemo stidljive poglede i najednom sam sva na iglama. „Tačno, nisam...” uspevam da promrmljam, pokušavajući da povratim smisao za humor, ali um mi je totalno blokiran. „Očigledno”, tiho dodajem.

„A sada zdravica...”
Majlsov glas me otrežnjuje i gledam ga kako diže svoju čašu šampanjca.
„...za Šarlot.”
Džulijan i Vanesa takođe dižu čaše. „Za Šarlot”, uglas kažu.
„I za našu novu kuću.”
„Kuću?” okrećem se da ga pogledam.
„Najbolje sam sačuvao za kraj. Malopre me je zvao agent za nekretnine, ali hteo sam da te iznenadim”, uzbuđeno dodaje.
„Prihvatili su našu ponudu. Kuća je naša!”
„Naša?” ponavljam, pomalo zatečena. U stvari, toliko zatečena da uspevam samo da ponavljam tuđe reci.
„Izvolite”, šapuće mi glas na uvo i okrećem se da pogledam u bar-mena koji mi dodaje čašu sa šampanjcem. „Niste valjda alergični i na mehuriće?” Zabavljeno me gleda.
„Ovaj... ne... nisam... hvala”, mucam, zureći u njegove bledosive oči pre nego što skrenem pogled.
„Hoću reći, vau, super!” uzvikujem, gledajući opet u Majlsa, koji se kezi od uva do uva.
Podiže svoju čašu i kuca je o moju. „Za nas!”
Zbunjeno se smeškam. „Za nas.”

21.

Rano krećemo kući.
„Prokleta bebisiterka”, gundža Vanesa kad izađemo na ulicu.
„Ako ne stignemo kući do deset, njeno vreme vredi trostruko”, dodaje Džulijan, s tužnom grimasom.
„Trostruko? E, onda sam ja promašio profesiju”, šali se Majls, zajapuren od šampanjca.
„Ma nema veze.” Grlim Vanesu. „Ionako moram ranije u krevet.”

Što je tačno. Moram. Naročito posle sinoćnjeg izlaska. Bez obzira na to što mi je rođendan. Ionako je to samo jedan rođendan više. Naravno, nisam razočarana, niti bilo šta slično. Samo ne volim rastanke.

Mašem im kada uđu u crni taksi i s Majlsom prilazim svojim kolima.

„Jesi li u stanju da voziš?” pita on kada uđemo unutra. Majls nema svoja kola, jer tvrdi da je to suvišan trošak u Londonu, čiji je gradski transport jedan od najuređenijih na svetu. I stalno mi govori: „Zamisli koliko bi uštedela da si te pare uložila u akcije.”

Verovatno je u pravu.

Ali opet, isto tako bih mogla da kupim neku novu, trendi tašnu.

„Zato što sedamdeset dvojka ide direktno dovde.”

Majls zna napamet red vožnje gradskog prevoza. Na naš prvi sastanak odbio je da dođe taksijem - iako je pljuštala kiša i ja sam nosila nove sandale. I to one od antilopa, boje kože, s kaišićima. Dobro, bile su boje kože. Posle deset minuta pešačenja od mog stana do autobuske stanice, i tokom vožnje u prepunom autobusu, poprimile su zagasitosivu nijansu i potpuno se raspale.

„Naravno da jesam.” Klimam glavom i okrećem ključ. „Popila sam samo jednu čašu vina. A i imam pet minuta vožnje.”

„A šampanjac?” podseća me Majls, vezujući pojas i podešavajući svoje sedište.

„Au da”, sećam se, ali brzo ubacujem u brzinu i izbijam na glavni drum.

„Iako ti je veći deo ispario”, dodaje on, i dalje pritiskajući dugmiće sa strane. Njegovo sedište počinje da klizi napred-nazad.

„Kao što vidiš, mogu i da pijem i da vozim”, kažem, vešto se probijajući kroz saobraćaj.

„Svejedno, mogli smo i busom”, tvrdoglavo nastavlja Majls, pokušavajući da vrati sedište u prvobitan položaj. „Ide direktno dovde.”

„Da, znam.” Ovaj razgovor počinje da me zamara. „Već si rekao.”

Najednom se njegov naslon uz glasno pucketanje spušta unazad.

„Majlse, hoćeš li da prestaneš?”

„Šta?” nevino će on. „Samo pokušavam da se udobnije namestim.”

„Znam, ali pobogu...” naglo ućutkujem i duboko uzdišem. Ne znam zašto me sve najednom nervira. „Izvini, nisam htela da budem gruba”, brzo dodajem.

„U redu je.” Smeška se i dodiruje mi ruku s nepogrešivom simpatijom. Užasno mi je krivo. Bože, šta se dešava sa mnom? Majls je tako divan. Zašto se ponašam kao matoro zakeralo?

„Ne brini, više nećemo morati ovo da radimo”, vedrije mi kaže.

„Šta to?” odsutno pitam, skrećući desno.

„Da trčimo svakog vikenda od stana do stana”, pojašnjava on. „Uskoro ćemo živeti u našoj novoj kući.”

„Da, naravno.” Pročišćavam grlo jer mi se glas iznenada gubi. „Baš tako.”

„Više neće biti cimanja - ti u svom stanu preko vikenda, a ja u svom. Zamisli samo! Moći ćemo svako veče da provodimo zajedno.”

Majls se uzbuđeno smeška i ja mu uzvraćam osmeh, razmišljajući o tome kako će izgledati da svako veče provodim s njim. I budim se svakog jutra pored njega. I perem zube u kupatilu pored njega. I tako iz dana u dan.

Zauvek.

Smirujem sebe. Zaboga, Šarlot, preterano brineš. Biće sve u savršenom redu. Voliš Majlsa, i on voli tebe. Vaši vikendi neće biti mnogo drugačiji od dosadašnjih, zar ne? Samo u njegovom stanu više nećeš morati da držiš rezervnu odeću, neseser i donji veš. Osim toga, seti se koliko te je nerviralo kada si nekoliko puta zaboravila da poneseš štitnik za zube i budila se sutradan kod Majlsa s glavoboljom zbog celonoćnog škrgutanja zubima? Ovako ćeš sve imati na jednom mestu.

Sa ovim pozitivnim mislima, parkiram ispred svog stana. Uostalom, siroti Majls više neće morati da igra skvoš u mom šortsu, razmišljam, gušeći kikot pri sećanju na njegove prilično krupne butine ugrurane u moj uski šorts za trčanje, onomad kada je zaboravio svoj.

„Znam, biće super”, slažem se, gaseći motor.

Mada, kad malo bolje razmislim, biće prava šteta...

U hodniku svog stana, s poda podižem pristiglu poštu. Kao i obično, ujutru sam izašla pre poštara. U gomili računa za kreditne kartice i obaveštenja o hipoteci, nalazim čestitku od mame i tate. Tačno na vreme, kao i uvek. Mama je neverovatna. Uvek zna kada da pošalje čestitku a da ova nikad ne stigne dan ranije ili kasnije, bez obzira na nesavršenstvo poštanskih usluga.

Otvaram koverat, slušajući kako Majls u dnevnoj sobi pali televizor i zavaljuje se u fotelju.

„Jesi li snimila ovonedeljnu epizodu Lokacija, lokacija, lokacija?” pita on, ne odvajajući pogled s TV ekrana.

„Ovaj... nisam...” neodređeno kažem, vadeći iz koverta Marks & Spenser vaučer i poruku na kojoj piše: „Kupi sebi pravu hranu.” Smeškam se. Svake godine isto. Gledam na sat - verovatno su zvali, ali bila sam na sastanku - i pitam se je li kasno da ih pozovem. Razočarano shvatam da jeste. Moji roditelji sve rade na vreme: rano ustaju, ručaju u podne, čaj piju u pet i trideset, zatim gledaju svoje omiljene serije i u devet odlaze u krevet. Moraću da ih pozovem sutra.

„Nisi?” Majls se mršti.

Rasejano ga gledam. „Jao, izvini. Potpuno sam zaboravila.”

„Ma, nema veze.” Sleže ramenima i pritiska dugme na daljinskom upravljaču. „Sigurno negde ima neki film.” Utom nabasava na akcioni klasik sa Klantom Istvudom.

„U stvari, ja bih mogla odmah u krevet”, kažem, spuštajući čestitku na kamin.

„Eto i mene za koji minut”, mrmlija on, već udubljen u radnju filma.

Ostavljajući Majlsa zabusenog u TV, odlazim u kupatilo. Skidam se i otpočinem noćnu rutinu čišćenja lica i mazanja kremica. Imam ih oko desetak aktuelnih a tu je i gel za podočnjake koji pažljivo utapkavam vrhovima prstiju. Hranljivu noćnu kremu utrljavam kružnim pokretima, u pravcu kazaljki na satu (ili bese suprotno od kazaljki na satu?), zatim vrat mažem losionom.

Otvaram medicinski ormarić i gledam pretrpane police. Iskreno, osećam umor od samog pogleda na njih. Imam bezbroj proizvoda koji obećavaju čvrstu, glatku, sjajnu kožu bez bora, i mada nijedan od njih nije opravdao svoju paprenu cenu, i dalje ih neumorno kupujem. Jače je od mene. U stvari, baš sam nedavno kupila neki novi serum koji je proglašen za ‘kozmetičko čudo’. Navodno sadrži čestice zlata od kojih nestaju pore.

Kad smo već kod njih, nikad nisam shvatala zašto uopšte želim da mi pore nestanu, ali s obzirom na cenu po kojoj sam to čudo platila, rezultat ne bi smeo da izostane.

Namackavši po licu još nekoliko različitih preparata (od viška glava ne boli - a i koštali su nekoliko stotina funti), zube perem

električnom četkicom i pastom za izbeljivanje, zatim flosiram koncem i konačno ispiram.

Gotovo.

Uz zvuk TV-a, koji i dalje dopire iz dnevne sobe, odmeravam svoj lik u ogledalu. U trideset drugoj godini, bez šminke, sa zalizanom kosom i u prevelikoj flannelskoj pidžami izgledam seksi onoliko koliko to može da bude žena u prevelikoj pidžami, bez šminke i sa zalizanom kosom.

Najednom mi kroz glavu proleće Vanesina ispovest kako je, pre rođenja dece, vodila ljubav s Džulijanom više puta na dan i na svakom delu nameštaja. Majls i ja nismo proveli noć zajedno već nedelju dana, a ljubav nismo vodili nekoliko nedelja. Tačno je da smo oboje pod stresom zbog posla i znam da strast obično nestaje kada se dvoje obavežu jednom drugom na dug period, ali zar upravo to nije podsticaj da se na tom polju još više potrude?

Bosa ulazim u spavaću sobu, brzo skidam pidžamu i navlačim satenski negliže. Nadam se da će ovo malo popraviti stvar, kažem sebi, prskajući malo parfema u dekolte kao što to savetuju ženski časopisi.

Palim lampu pored uzglavlja, penjem se na krevet, zatim opet silazim i gasim glavno svetlo. Atmosfera je od presudnog značaja. Šušurim jastuk i gnezdim se na njemu. A onda čekam. I dalje čujem televizor, ali nadam se da će Majls svakog časa na spavanje.

Čekam još malo.

Možda bi trebalo da upalim aromatičnu sveću.

Palim sveću. Udišem prijatan miomiris jasmína i vanile, i puštam da mi jedna satenska bretela padne s ramena. Zatim i druga. Ipak ne. Ovako izgledam jeftino, zaključujem i vraćam ih nazad.

Osluškujem, iščekujući neki zvuk kretanja, ali iz dnevne sobe dopire samo TV. Snuždeno gledam na sat. Prošlo je već dvadeset minuta. Oklevam a zatim najslađim glasom uzvikujem: „Majlse? Dolaziš li?”

Ništa.

Čekam još koji trenutak a zatim vičem. „Majlse?”

Opet ništa. Samo zvuči pucnjave i policijskih sirena sa televizora.

„Majlse!” urlam. „Čuješ li me?”

Očigledno me ne čuje, jer mi ne odgovara. Frustrirano ustajem iz kreveta i marširam u dnevnu sobu.

Majlsa zatičem ispruženog na kauču, oklembesene glave i otvorenih usta iz kojih emituje tiho hrkanje.

Za trenutak ga gledam, dvoumeći se da li da ga probudim i zahtevam da bar na moj rođendan vodi ljubav sa mnom, a onda odustajem od te ideje. Majls je beskoristan kada malo popije. Kao da mi sluti misli, u snu se okreće, mljacka ustima i balavi po jastučetu. Iskreno, ono malo strasti koju sam uspela da razbuktam, ovaj prizor u potpunosti gasi.

Isključujem TV, pokrivam Majlsa ćebetom i vraćam se u krevet.

Ležim i gledam u digitalni sat. Tek je 22:30 a ja sam već u krevetu. Na moj rođendan. O, bože, da mi je neko pre deset godina rekao da ću na svoj rođendan biti u krevetu pre ponoći, nikad mu ne bih verovala. A tada se za rođendan ludovalo do zore. Ali, kao što rekoh, moram da nadoknadim san.

Palim tihu, opuštajuću muziku i ovlaživač vazduha. Gasim svecu, stavljam štitnik za zube i navlačim masku za oči. Oko mene vlada spokoj, ali u mojoj glavi roje se pitanja.

Šta li sada radi Loti? Pita glasić.

Verovatno se ludo provodi, odgovaram, trudeći se da ignorišem ovakve misli.

Gde se provodi? Opet pita glasić.

Nemirno se okrećem na bok. U mom starom stanu, pretpostavljam, prisećajući se žurke koju sam priredila za svoj dvadeset drugi rođendan. Ali u glavi mi je mutno. U stvari, sećam se samo onog što mi je Loti spomenula prethodno večer. Tačnije, pozvala me je na svoju rođendansku žurku. Što me je prijatno iznenadilo, ali ipak ne mogu da idem.

Sada možeš, podseća me glasić, ubacujući mi u glavu novu ideju. Koji odmah odbacujem, naravno. Zaboga. Neću valjda da ustajem iz toplog, udobnog kreveta samo zbog rođendanske žurke na drugom kraju grada. Bože svašta. Večerala sam sa svojim dečkom, najboljom drugaricom i njenim mužem, i tako proslavila svoj rođendan. Ne pada mi na pamet da idem na bilo kakvu žurku.

Iako bi moglo da bude zabavno, a?

Svakako zabavnije od ležanja u praznom krevetu bezsvesnosti da ćeš skoro zaspati, dok ti dečko hrče u dnevnoj sobi, pisti glasić.

Oklevam.

A šta ću s Majlsom?

Što s njim? Spava ko odojče. Vратиćeš se pre nego što se probudi.

Rastrzana sam.
Ne, ne mogu. Suludo je... Nedopustivo... Van pameti...
Daj, umukni, Šarlot. Više nema nazad, dobro znaš.
Sklanjam pokrivač, skačem s kreveta i počinjem da se spremam.

22.

Petnaestak minuta kasnije, sedim u kolima i hitam ka svojoj staroj adresi. Prilično je neverovatno kojom sam brzinom uspela da se obučem i spremim budući da mi je pola ormana na hemijskom čišćenju, prisećam se, nameštajući kragnu u žurbi navučenog sakoa.

Jedno je sigurno: Majls se nije probudio. Dvoumila sam se da li da mu ostavim poruku ili možda poređam jastuke pod pokrivačem kako bi izgledalo kao da i dalje spavam, ali a) ovo je stvarni život a ne film, i b) za razliku od mene, Majls vrlo čvrsto spava, čak i kad ne pije alkohol. Jednom je prespavao alarm za požar kada sam umalo zapalila stan slučajno prevrnuvši aromatičnu svecu, no, to je već neka druga priča.

London je prilično živ petkom uveče i zato moje putovanje traje nešto duže. Provlačim se između crnih taksija koji zastaju nasred druma, iznenada i bez najave, kupeći svoje pripite mušterije, a zatim opet milim kroz saobraćaj otežan preusmerenjem. Uprkos poznavanju rute, u Kilmejn teras stižem tek oko ponoći.

Skoro sva parking mesta su popunjena, ali vešto se uglavljujem u slobodan prostor uz uličnu lampu, ne okrznuvši je pri tom (vidite, moje umeće parkiranja se s vremenom usavršilo). U retrovizoru proveravam na brzinu namazanu šminku i izlazim iz kola. A onda shvatam da nemam rođendanski poklon.

Sranje. Ne mogu na rođendansku žurku praznih ruku. Čak i ako je moja. Dobro, u neku ruku.

Proveravam sadržaj kasete, za slučaj da sam tamo ostavila bar još jedno pakovanje onog fensi sjaja za usne.

A onda mi sine. Znam! Što joj ne bih poklonila sitnice koje sam juče pazarila u apoteci? Ionako sam ih namenila svojoj mlađoj dvojnici, ne razmišljajući o tome koliko će joj taj gest delovati čudno. Ovo je idealna prilika za to.

Vadim kesu iz prtljažnika, poravnavam suknu i prilazim kući. Ulazna vrata ukrašena su raznobojnim balonima koji veselo trepere na toplom, letnjem povetarcu. Iznutra dopire 'Gorko-slatka simfonija od Verva.

Otvaram kapiju i penjem se uz stepenice a onda zastajem. Nesigurno gledam u vrata. Ruka mi se koči pre nego što prstima obujmim poznati zveket u obliku delfina. Kao da sam juče držala ključ u ruci, jer ovo je bio moj dom, mesto gde sam živela, volela, sanjala...

„Ju-huuuu!”

Vrata se naglo otvaraju i propuštaju napolje žamor i dvoje zagrljenih. Glave su im zabačene od smeha dok u rukama drže po limenku piva i cigaretu. Deluju kao da jedno drugo pokušavaju da nose jer su oboje pripiti. Skačem u stranu da me ne bi oborili.

„Opa!” mrmlija jedno i oboje praskaju u pijani smeh a onda počinju da se ljube tu preda mnom. Uzmičem. Zaboravila sam kako su izgledale kućne žurke kada sam imala dvadeset i nešto. Možda ovo i nije bila tako dobra ideja, pitam se.

Što je najgore, ne mogu da prođem od njih, jer stoje na do vratku a meni su ruke pune kesa. Silazim do ograde i čekam da otpetljaju ruke i jezike.

„Jao, izvini. Evo idemo”, mrmlija ona, cereći se.

„Zar je žurka gotova?” pitam, primetivši da još nekoliko ljudi izlazi napolje, i pravim im mesta da prođu.

„Nadam se da nije”, odgovara mladić i okreće se prema svojoj devojci, grleći je i ližući joj lice.

Divota.

„Šarlot!”

Osvrćem se i na vratima vidim nasmejanu Loti.

„Mislila sam da nećeš doći!”

„Znam, ali... večera se rano završila”, pojašnjavam. „Nego, srećan ti rođendan.” Smeškam se i dodajem joj kese. „Nisam stigla da ih uvijem’, brzo dodajem, najednom postićena što joj u ruke predajem dve plastične kese umesto elegantno umotanog poklona.

Ali Loti ne mari, ili bar to ne pokazuje. Štaviše, oči joj se oduševljeno šire kad osmotri sadržaj kesa.

„Fantastično! Je l' ovo sve za mene?”

„Pa, i nije bogzna šta.”

„Jeste?”

Nemam pojma šta se dešava. Zar nekoliko sitnica iz apoteke toliko može da je usreći? Bože, ja se ovoliko nisam radovala ni kada sam dobila svoja nova kola, sećam se, gledajući u njeno nasmejano lice s čudnom mešavinom zadovoljstva i zavisti.

„Aha.” Klimam glavom.

„Vau! Ne mogu da verujem. Sigurno si potrošila čitavo bogatstvo”, uzdiše ona, vadeći este loder puder odgovarajuće nijanse, umesto onog jeftinog koji je pre neki dan imala na licu. „Divna si.”

„Ma nije to ništa”, skromno kažem. Zaboravljam koliko me je nekada radovao svaki komadić šminke, a sada mi ni ormarić u kupatilu prepun kozmetike nije dovoljan. Ipak, čini se da uspešno eliminišem stvari sa svog spiska, što mi ipak pričinjava neko zadovoljstvo.

„Pozvala bih te unutra, ali svi se spremaju za polazak.”

„Stvarno?” Osećam ubod razočaranja. Do đavola, ipak sam propustila žurku. „Doduše, kasno je. I trebalo bi da sam već u krevetu.”

„U krevetu?” Loti začuđeno zuri u mene a zatim se grleno smeje. „Ha-ha. Reci da se šališ.”

„Pa, naravno.” Usiljeno se smejem. „Onda... ovaj... kad se već ne spava, šta se dešava?”

„Klabing!” uzvikuje ona.

„Klabing?” Osmeh mi ostaje zaleđen na licu. Potpuno sam zaboravila koliko sam volela da posećujem klubove, ali sada mi se to vraća kao klatno i udara me direktno u glavu. Zaglušujuća muzika, rotirajući reflektori i hladni kokteli. „Ali nedelja je”, pokušavam da se izvučem.

„Da, ali sutra je državni praznik Klub Kanal radi ćelu noć”, ushićeno će ona. „Znači, ideš?”

„Idem li?” cvilim, skoro neprepoznatljivim glasom.

Ja? U Klabin? Ali ja ne idem po klubovima. Više ne. Ja vežbam pilates i jogu, a kada me leđa zaboje, podvrgavam se akupunkturi.

„Naravno, ludice! Pozvana si.”

Kopam po sećanju kao da je fioka sa čarapama, ali sve su rasparane. Zapravo, memorija mi je potpuno zakazala. Verovatno

zato što sam te noći, pre tačno deset godina, bila prilično pijana. U stvari, bila sam pijana za svaki svoj rođendan, sve do tridesetog.

Za trenutak razmišljam da izmislim neki izgovor i pobegnem kući, ali pre nego što mi išta padne na pamet, Loti me hvata za ruku i počinje da zavija: „Hajdeeee, vreme je za zezanjeeee!”

Gotovo je.

Upomoć!

Klub Kanal nalazi se samo dve ulice dalje pa do njega idemo pešice - tačnije, ja pešačim; Loti se na previsokim štiklama pomalo tetura i konstantno kikoće. Prvi put je vidim na visokim potpeticama. Na sebi ima ljupku haljinu na sitne plave cvetiće, kupljenu na buvljaku. Sećam se prodavca s kojim sam se unedogled cenkala dok konačno nije spustio cenu za nekoliko funti. Ali samo tako sam mogla da je priuštim.

Danas mogu da priuštim odeću iz ekskluzivnih butika, ali ne mogu da priuštim vreme za kupovinu, i zato to obavljam onlajn, obično dvaput godišnje - leti i zimi. Ali pre deset godina, živela sam toliko bedno da mi je orman bio prepun odeće sa buvljaka ili iz prodavnica polovne garderobe. Vikende sam provodila zujeći po Kamdenu i Portobelu, u potrazi za jeftinim krpicama.

Baš kao što je i ova haljinica, kupljena upola cene, jer joj je jedna bretela bila iscepana, sećam se. I nikad je nisam zašila, shvatam, primetivši zihernadlu kojom je zakačena. Kakav blam. Zaboga, zar sam tada u ovakvom stanju izlazila u grad? Spuštam pogled na svoj sako i nesvesnim pokretom s njega skidam nekoliko trunčica. Tada očigledno nisam marila, zaključujem, vraćajući pogled na svoju dvojnicu koja bezbrižno pucka cigaretu. Malo mi je neprijatno.

Ispred nas vidim kolonu ljudi, toliko dugu da zalazi za ugao. Prvo što pomislim je: Bože, kolika gužva. Šta li ovi čekaju? A drugo je: Jao, ovo je red za klub.

Loti kao da ne primećuje red, već izvodi svoj performans zavođenja izbacivača, ogromnog, visokog i nabildovanog crnca, opakog lika.

Jeza mi silazi niz kičmu. O bože, šta ja to radim? Staja to radim? Trzam se, osećajući sramno iščekivanje javnog poniženja koje ću doživeti kada me taj rmpalija bude vratio na kraj reda iza svih ovih ljudi.

Odnosno sve ove dece, ispravljam se, prelazeći pogledom preko bejzbol kapa, tetovaža na bicepsima i pirsinga na pupkovima. Procenjujem da imaju oko dvadeset, možda i manje, zaključujem, odmerivši devojčicu u miniču koja na licu još ima pubertetske bubuljice. Vraćam pogled na izbacivača koji se baš u tom trenutku nadvija nad Loti, sporim, pretećim pokretom koji se viđa samo u starim crno-belim filmovima, gde bespomoćna žrtva uvek pobegne glavom bez obzira.

„Ej, čao”, cvrkuće Loti, izbacujući dim od cigarete i cereći se od uva do uva.

O ne! Sada svi bulje u nju. Mrštim se i čekam da se dogodi neminovno. A možda i neće, zaključujem s probuđenim zaštitničkim instinktom. Trebalo bi da upotrebim svoje iskustvo - i zaustavim je pre nego što se totalno izblamira. Ne mogu da stojim skrštenih ruku. Krećem ka njoj, osluškujući potmulu tutnjavu basova koji dopiru iz kluba.

„Čao, mala. Kako si?” uzvraća izbacivač.

Zastajem. Čekajte malo. Je li on to upravo rekao...?

„Drago mi je što te opet vidim. Si dobro?” nastavlja on.

Zapanjeno zurim u izbacivača čije se držanje menja iz korena. Nema više preteče grimase. Na licu mu titra topao osmeh - za Loti. Molim? Ona se druži sa izbacivačima?

Ja se družim sa izbacivačima?

„Super sam! Danas mi je rođendan.” Uzvraća mu osmeh i penje se na vrhove prstiju kako bi ga poljubila u oba obraza. „I htela sam da ga proslavim u klubu.”

O, moj bože. Flertujem sa izbacivačem da bih ušla u klub. Nečuveno!

„E, pa, srećan ti rođendan!” uzvikuje on, izbacujući rafal smeha. Zatim se saginje da je poljubi pa podiže uže kako bi je propustio unutra. „Lepo se provedi.”

„Hoću, hvala.” Veselo mu maše dok prolazi pored njega i nestaje iza plišane zavese u zadimljenom klubu.

No, dobro. Možda joj ovog puta nije bila potrebna moja pomoć, razmišljam, dok jedno po jedno krećemo za njom. Ali bar nisam čekala u redu, tešim se, pokušavajući da stvar gledam s vedrije strane iako me osećaj užasa ne napušta. Muzika je sve glasnija, bas grmi i otkida, a reflektori frenetično bleskaju.

Kad dođe moj red da uđem, rmpalija staje ispred mene.

„Ako hoćeš da uđeš, stani na kraj reda”, smrknuto kaže, kačeći uže i zatvarajući mi tako prolaz.

Isprva ga zbunjeno gledam. Šta? Ne pušta me unutra? A onda mi sine. Pa naravno. Očigledno ne shvata da sam s Loti.

„Izvinite.” Samouvereno se smeškam, ali ne uspevam da mu skrenem pažnju. „Ja sam sa ekipom s Lotine rođendanske žurke”, pojašnjavam, pokazujući na one koji upravo ulaze ispred mene.

Izbacivač me odmerava od glave do pete. „Žao mi je, srce.” Odmahuje glavom. „Ne večeras.”

Moj osmeh nestaje dok na njegovom bezizražajnom licu tražim znake nesigurnosti. „Loti”, ponavljam, čisto da nešto kažem. „Znaš, izlomljena kosa, preplanuo ten, ziherica na haljini.”

„Žao mi je”, ponavlja on, ovoga puta odlučnije. „Ne večeras.”

Zurim u njega i shvatam šta me je upravo snašlo. „Znači, ne dozvoljavate mi da uđem?”

„Večeras smo puni”, hladno odgovara, pokazujući mi rukom da se sklonim u stranu kako bi druge ljude propustio u klub.

Mrtav hladan. Kao da ne postojim.

Ljutito ga gledam. „Izvinite, ali upravo ste pustili ove ljude unutra”, opominjem ga.

Pogled mu klizi ka meni i odmerava me od glave do pete. „Zato što imamo pravilo oblačenja”, stenje, pokazujući na moju odeću.

„Kako to mislite?” brecam se. „Na sebi imam odelo.”

„Baš tako”, uzvraća on, saosećajno odmahujući glavom.

Osećam kako mi obrazu gore. Priznajem da se moja tamna uska suknja i odgovarajući sako ne uklapaju u hipi stil koji dominira oko mene, a i kada bih išla u klubove, verovatno bih obukla nešto fanki, uključujući i neke otkačene minduše, ali ovo je elegantno. Klasično. Za ime boga, ovo je Prada.

Iza sebe čujem nezadovoljno gundanje dečurlije koja čeka u redu. Molećivo gledam u izbacivača. Ne mogu da verujem. Ovo je tako ponižavajuće. Na ivici sam da se okrenem i odem kući. Uostalom, i nemam naročitu želju da uđem u njegov ogavni, zadimljeni, smrdljivi klub. U stvari, radije bih sada bila bilo gde drugde samo ne tu. Možda čak i u Avganistanu. Ili u Blekpulu, i to u februaru.

Ali ne mogu sada da odem. Ne mogu da ostavim Loti na cedilu. Osim toga, čak i da hoću, ponos mi to ne dozvoljava.

Opet gledam u izbacivača i duboko uzdišem. Dakle, on misli da nisam dovoljno kul, je li? Misli to zato što nemam dvadeset i nešto i zato što ne flertujem s njim da bih ušla u glupi klub. E pa videćemo.

Iz tašne vadim novčanik i brojim tri po dvadeset. Okej, možda nisam dovoljno mlada i šik da bih zadovoljila kriterijum izbacivača, ali postoji i jedna sjajna prednost zrelih godina: i ne moram da budem.

Plišano uže magično nestaje.

„Lepo se provedite”, izbacivač klima glavom i sklanja se u stranu.

„Potrudiću se.” Trijumfalno se smeškam i prolazim pored njega. Jer, sada mogu da priuštim da platim svoj ulazak bilo gde.

23.

Ako me pitate da opišem klub Kanal, reći ću vam da to pokušate sami kod kuće:

1. Podesite termostat centralnog grejanja na oko 40 stepeni i počnite obilato da se znojite.

2. Pustite muziku, odaberite hip-hop CD (po mogućnosti remiks koji sve vreme ide u istom ritmu) i pojačajte ga toliko da ne čujete sopstveni glas, da vam bubne opne budu na granici eksplozije.

3. A onda još pojačajte.

4. Stavite nauljeni tiganj na ringlu i uključite je na najjače kako bi se prostor napunio smrdljivim dimom.

5. Zapušite WC šolju rolnom toalet papira kako bi voda kipela preko nje svaki put kada je povučete.

6. Ugurajte u svoju dnevnu sobu što više ljudi.

7. Zatvorite sve prozore i naredite svima da zapale po cigaretu.

8. Naplaćujte flašicu vode pet funti.

9. Ugasite sva svetla kako ne biste videli ni prst pred okom.

„Hej, pazi gde gaziš!” urla mi neko na uvo.

„Ups, izvini”, odgovaram, žurno sklanjajući štiklu s nečijeg stopala.

Pokušavam da se priviknem na mrak i dim dok se probijam kroz klub u potrazi za Loti. Ne vidim je.

Ali opet, to nije ništa čudno budući da ništa ne vidim. Niti išta čujem od zaglušujuće muzike. Dva čula kao da su mi potpuno onesposobljena.

Obuzdavajući nagon da prstima zapušim uši, skidam sako i počinjem da se provlačim između stišnjanih, znojavih tela koja se ritmično bacakaju oko mene. Vazduh je toliko zasićen isparenjima da osećam prve graške znoja na vratu dok polako odmičem kroz masu. Vruće je kao u paklu.

Zato što to jeste pakao, pisti glasić u mojoj glavi, u trenutku kada ispred mene iskrsne polunagi mladić i počne da uvija telom, s rukama iznad glave. Bar je muško. Mada teško je razaznati.

Pred očima mi titra slika mog kreveta. Mog udobnog kreveta s mirisnom posteljinom, vazdušastim pokrivačem i mekim jastucima. Tako bih sad volela da utonem u njega uz smirujuće zvuke morskih talasa i aromu lavande i...

Pfuj!

Zapahnuta nekim nedefinisanim smradom, vraćam se u stvarnost. E sad mi je stvarno dosta. Sećam se one pesme 'Ovo je moja žurka i plakaću ako mi se hoće'. Odgovara trenutku jer ću vrlo lako zaplakati ako uskoro ne pronađem Loti. Gde je, do đavola?

Očajna, nastavljam da prodiram sve dublje u klub. S leve strane vidim mali šank i odmah pored njega nekoliko fotelja s parovima koji se ljubakaju. Ali među njima nema Loti. Brzo skrećem pogled i čkiljim kroz dim od cigarete ka omanjem podijumu, osvetljenom rotirajućim reflektorima duginih boja.

Nakratko zurim u šareni pod, pokriven opušcima i flekama od žvaka. Ovo je jedno od onih mesta koje po svetlu vapi za dezinfekcionim sredstvom.

Je li moguće da sam nekada volela da dreždim po ovakvim rupama, pitam se, čupajući iz sećanja zamagljene slike noći i noći provedenih ovde. Kako sam mogla? Šta me je toliko privlačilo?

Stigavši do ivice podijuma, zastajem da osmotrim migoljava tela pred sobom. Grupa devojaka u sredini đipa oko hrpe torbica; par kožnih pantalona duška pored velikog zvučnika, i tik pored njih vidim Loti.

Frapirana sam.

Ja? Igram?

Ja nikad ne igram.

Bar više ne, konstatujem, fascinirano posmatrajući kako skakućem oko di-džeja, trzajući bokovima u ritmu muzike. Danas to

činim samo kad sam dobro pijana. Previše sam svesna neprijatnosti da bih joj se izlagala. Ali pogledajte me kako mešam naočigled celog sveta. Štaviše, nisam ni toliko pijana, zaključujem, posmatrajući Loti kako nagine flašicu s vodom, ne gubeći ritam.

Kada smo već kod vode... Žeđ me vuče nazad do šanka koji je nešto mirniji budući da je okrenut od podijuma. Primećujem praznu stolicu i zahvalno se spuštam na nju.

„Da, izvolite?”

Dižem pogled i vidim dva siva oka koja me upitno gledaju s druge strane šanka. U deliću sekunde, moj mozak ih prepoznaje i daje komandu licu da se nasmeši a onda shvatam da nemam pojma odakle ih znam, i potpuno se blokiram, beznadežno zureći u barmena.

„Ovaj... jednu flašu vode, molim vas.”

„Stiže odmah”, odgovara barmen.

Kada se okrene prema frižideru, radoznalost mi ne da mira.

„Izvinite?”

Barmen zastaje i gleda me.

„Znamo li se odnekud?”

Za trenutak razmišlja a onda odmahuje glavom. „Ne bih rekao.”

U zemlju da propadnem. „Baš čudno. A zaklela bih se da sam vas već videla.”

„Možda i jeste. Radim za šankom pivnice Velington arms.”

„Ah, mora da je tamo.” Mislina se vraćam na prethodnu noć.

„Izvinite zbog onog sinoć.”

Barmen izvija obrve.

„Prosutog pića; čistili ste.”

„Ma nema frke.” Klima glavom, setivši se. „Vi ste bili sa onim tipom iz benda. Bilijem Romanijem.”

„Ne podsećajte me.” Pravim grimasu i on se smeje.

„Znači niste neki fan?”

„Moglo bi se tako reći.” Uzvraćam mu tužnim osmehom. „A vi?”

Uvlači vazduh kroz zube. „Nije to moja vrsta muzike”, diplomatski odgovara, ali grčenje mišića njegove vilice govori mi da će biti najbolje da promenim temu.

„Dakle... radite i ovde?” pitam, i momentalno žalim zbog toga budući da je to očigledno, jer već stoji iza šanka.

Ali čak i da moje pitanje smatra glupim, on to ničim ne pokazuje.

„Pa, neko mora.”

„Ne sviđa vam se ovde?” Najednom saosećam s njim. Ipak nisam jedina koja pati.

„Ne bih ovo nazvao svojim poslom iz snova”, priznaje on, „ali treba mi lova i iskustvo. A i bakšiš je dobar”, dodaje, veselo namigujući.

Osećam da rumenim kao šiparica, i kada se okrene da me usluzi, odmeravam ga nešto smelije. Iako sam ga već videla u Velingtonu, nisam na njega obratila naročitu pažnju. Kosa mu je vezana u rep, na sebi ima majicu kratkih rukava, ali uprkos tome, veoma je zgodan, primećujem, trudeći se da ne piljim u njegove preplanule, mišićave ruke iako piljim upravo u njegove preplanule, mišićave ruke.

Ali iz čisto estetskih pobuda, naravno. Mislim, nije da ga gotivim ili bilo šta slično. Uostalom, imam dečka. I to predivnog dečka. S kojim kupujem kuću i uskoro počinjem da živim u zajednici.

Osim toga, ovaj je dosta mlađi od mene. Bukvalno je klinac.

Dok se saginje da izvadi flašu iz frižidera, majica mu se zadiže. Za trenutak opčinjeno zurim u njegove zategnute mišiće u dnu leđa a onda brzo skrećem pogled. Bože, tip je prava bombona! Osećam kako mi velike graške znoja cure niz vrat, i dalje u grudnjak. Sa šanka grabim podmetač i počinjem frenetično da se hladim.

„Izvolite.” Sa smeškom mi dodaje flašu, ispravljajući ruku tako da mu se mišići pod glatkom, preplanulom kožom izdužuju.

„O... hvala.” U trenutku kada prihvatim flašu, prsti nam se neobično upetljavaju. Flaša isklizava.

„Zamalo”, kaže on kroz smeh, hvatajući flašu i pružajući mi je.

„Obično nisam ovako trapava.”

Hvatam njegov pogled i nešto čudno mi se događa s međunožjem. Šta...? Preplavljuje me užas. O ne, ne mogu da verujem.

Pretvorila sam se u predatorku.

Znate, u onu vrstu starijih žena koje često odlaze u klubove u lov na mlađe muškarce. Crvenih obraza plaćam vodu i okrećem se od njega. Zaista, šta se dešava sa mnom. Žudim za barmenom koji je bar deset godina mlađi od mene. Najmanje! Mislim, mogla bih majka da mu budem. Dobro, ne baš majka, ali svakako starija sestra. I to mnogo starija sestra.

No, najbolje da ne pravim frku oko toga, opominjem sebe. Nema ničeg lošeg u konstataciji da je neki muškarac privlačan, zar ne? Pa čak i ako je deset godina mlađi. I muškarci stalno odmeravaju

mlađe devojke. Uostalom, ovo je prirodno gledanje. Nema neki naročit značaj. Sigurna sam da Majls po ceo dan gleda druge devojke.

Dobro, ne po ceo dan. Možda samo ponekad. Na primer, u Helen iz knjigovodstva. Koja je niska, prsata i stalno nosi neke uske, dekoltirane majičice. Čak ni ja, kao žena, ne mogu da se suzdržim a da ne primetim njeno pozamašne poprsje.

Pijem vodu, zagledana u podijum za igru gde Loti i dalje neumorno đuska. Ali, ne lezi vraže.

„Sjajna je, zar ne?”

Okrećem se iskosa i zatičem barmena tik iza sebe, nalakćenog na šank. Nakratko se osvrćem oko sebe, proveravajući da li se obraća meni.

„Molim?”

Pokazuje glavom na podijum i kaže: „Ona devojka u haljini...”

Osećam ubod ljubomore. Koja devojka? Pitam se, prateći njegov pogled.

„Na plave cvetiće...”

Zaprepašćeno ga gledam.

„Često dolazi u klub...”

Je l' on to priča o meni? Mislim, o Loti?

„Sjajna je...”

Vraćam pogled na podijum, i kroz masu izuvijanih tela zurim u Loti koja izvodi pileći ples. Nemoguće.

„Stvarno misliš da je sjajna?” ispipavam. Možda ga nisam dobro čula. Uostalom, ovde je zaista preglasno.

„Skroz!” uzdiše on.

O, da. Dobro sam ga čula i ovaj uzdah je bio više nego iskren.

I dok moja mlađa verzija bezbrižno đipa u ritmu hip-hopa, moja starija verzija pokušava da obradi upravo primljenu informaciju. Ne sećam se da me je iko ikada smatrao sjajnom'. Dobijala sam komplimente, dakako, da sam slatka, seksi, privlačna, ali nikad sjajna. To je atribut koji se može pripisati zvezdi kao što je Anđelina Džoli. Ali ne i Šarlot Meriveder i definitivno ne Šarlot Meriveder u dvadeset prvoj. Pardon, danas sam napunila dvadeset dve.

„Zove se Loti”, kažem mu iako i dalje zatečena.

„A, je l'?” Klima glavom. „Poznaješ je?”

„Moglo bi se reći da smo u rodu.” Smeškam se.

Barmen me zapanjeno gleda. „Nema šanse!” grokće. „Uopšte ne ličite.”

Osećam kako mi osmeh pada s lica. Okej, znam da je deset godina učinilo svoje, ali nema potrebe za graktanjem. Uostalom, sada sam doteranija i sto puta elegantnija nego tad.

A da ne spominjem obrve.

„Imamo isti nos”, šturo naglašavam.

Barmen zuri u mene duže nego stoje potrebno. „Hmm, možda malo.” Nije uveren u to.

Duboko sam uvređena i donekle ljubomorna. Ma sve ovo je urnebesno smešno. Zaboga, kako mogu da budem ljubomorna na samu sebe?

„Nego... reci mi, molim te, po čemu je toliko sjajna?” radoznalo pitam.

„Ah, nemam pojma.” Zamišljeno odmahuje glavom. „Jednostavno jeste.”

„Pa, možeš li da budeš malo konkretniji?” navaljujem.

„Stvarno ne mogu to da objasnim.” Sleže ramenima. „Izgleda savršeno. Ne bih ništa promenio na njoj.”

„Ne bi?” Začuđeno ga gledam.

„Jok”, uzvraća on. „Naprosto je...” zastaje, kao da traži pravu reč, a onda je konačno i nalazi, „...savršena.”

„Savršena?”

„Kada sam je prvi put video: bum!”

„Bum?” Počinjem da zvučim kao papagaj moje baba-tetke Meri, ali jače je od mene.

„Da, bum. To je to. Zaljubio sam se.”

Zaprepašćeno zurim u njega. Kako to nikad nisam otkrila? Kako je moguće da je neko uzdisao za mnom a da ja toga nisam bila ni svesna?

„Jao, sigurno zvučim kao moron”, dodaje on, pogrešno protumačivši moje ćutanje. „Verovatno misliš da sam neka dileja.”

„Ne, nipošto”, uveravam ga, odmahujući glavom. Naprotiv. Da nije Majlsa, verovatno bih pala na njegove čari. Uprkos razlici od deset godina.

„A što ne popričaš s njom?” predlažem mu.

Barmen pravi grimasu. „Pričali smo nekoliko puta, ali sumnjam da me se seća.”

Ne, ne sećam se, kažem u sebi.

„Verovatno ne zna ni da postojim”, nastavlja. „Ma, ja sam običan barmen a vidi nju - mogla bi da ima koga god poželi.”

Pomalo se kajem. Bože, zašto ga svih tih godina nisam primećivala? Tako je sladak i fin.

Zato što te nisu zanimali slatki frajeri, Šarlot. A kamoli fini. Ložila si se na muzičare, skejtere i sve one pogrešne tipove, sećaš se? Dečko je u pravu. Nisi primećivala barmena s repom koji je nosio majice kratkih rukava. Nije bio dovoljno kul.

„Svejedno, mislim da bi bila srećna s tobom”, kažem sa smeškom. Barmen mi uzvraća smešak i izvija obrve. „Stvarno tako misliš?”

„Apsolutno.” Klimam glavom. „Nisi tako loš za jednog barmena”, šaljivo dodajem.

Smeje se. „Ni ti nisi tako loša”, odgovara. „U stvari, da si desetak godina mlađa, možda bih te i startovao.”

„Hej!” grdim ga, tobože uvređeno.

„Zezam se, zezam se”, kikatavo uzvraća. A zatim, pruža ruku. „Uzgred, ja sam Oli.”

„Šarlot.”

Rukujemo se i primećujem nešto na unutrašnjoj strani njegovog zgloba. U klubu je tamno pa u trenutku ne razaznajem, ali kada mu rotirajući reflektor osvetli ruku, shvatam i šta je to: tetovaža žabe. Bože, kakva slučajnost. Istu tetovažu ima i barmen u restoranu. Dok mi misao spoznaje proleće kroz glavu, nemam više vremena da sprečim i sledeću.

U grudima mi se steže. Ne može biti. Jednostavno ne može. Ili može?

Moj mozak se poput ekrana deli na dve slike. Na jednom je Oli barmen u majici, s repom i hipi narukvicama; na drugom je barmen iz restorana, kratke kose, slomljenog nosa i sa ožiljkom preko gornje usne. Nemoguće. Izgleda potpuno drugačije.

Ali i ti si pre deset godina, šapuće glasić u mojoj glavi.

Dve slike se preklapaju i dva lika se stapaju u jedan. O moj bože, zato mi je izgledao poznato. Zato sam bila ubeđena da sam ga već negde videla. Slatki, fini Oli koji se nekada ložio na rnene, zapravo je barmen kojeg moje alergije na hranu ludo zabavljaju. Koji je na mojoj rođendanskoj večeri sipao šampanjac i upitao me jesam li alergična i na mehuriće. I čija pojava me izluđuje.

To je on. Njih dvojica su jedna te ista osoba. Katastrofa!

24.

„Ah, tu si!”

Nečija ruka me hvata za rame. Osvrćem se i vidim Loti, užarenog pogleda i zadihanu od plesanja.

„Pitala sam se gde si.”

„O... ćao”, uspevam da promucam. Osećam se kao da me je neko upravo opalio mokrom čarapom po glavi.

„Bila je za šankom, a gde bi drugo?” javlja se Oli u pokušaju da zapodene razgovor, ali Loti je prezauzeta skupljanjem svoje kose u rep.

„Ovaj... Loti, jesi li se upoznala sa...” Ali moju ulogu dobre vile prekida njen oduševljeni čik.

„Hajde da igramo!”

„Ne, ne... bolje ne”, vrdam, automatski uzmičući.

„Hajdeee”, navaljuje ona, grabeći me za ruku.

Iskreno, ne sedi mi se sa Olijem sada kada sam otkrila ko je. Sve mi je nekako čudno. Mislim, šta da pričam s njim? O misteriji zašto nesvesno odbijamo one koji su nam nezanimljivi?

Upravo tako.

“Dobro”, pristajem, „ali samo jednu pesmu.” Naravno, Loti me više ne sluša - zaokupljena je svlačenjem mene s barske stolice. I pre nego sto shvatim šta se dešava, vuče me na podijum za ples.

Blam nad blamovima.

Osećaj je sličan onom kada u snu koračam kroz centar grada. Samo sto ovo nije san. Ovo je košmar.

Psujem sebi u bradu, grozničavo tražim način da se izvučem iz ove situacije. Ali nema ga. Ukočeno stojim pod reflektorima. Ili su to raznobojni blicevi? Okružena masom izuvijanih tela. I nemam kud.

Uh, ovo je ogavno. Imam utisak da su sve oči u klubu okrenute ka meni. Duboko uzdišem i pokušavam da pomerim stopala, ali cipele kao da su mi od olova. Moje ruke, s druge strane, podsećaju na dva ornamenti s kojima ne znam šta da radim. Nesigurno mlataram njima, vrteći laktovima kao da igram pileći ples. Samo što nisam sigurna u to

šta zapravo radim. Osim da izgledam kao totalni idiot. I to me izluđuje.

Eto vidite cia nemam talenta za ples. Neki ljudi su blagosloveni urođenim osećajem za ritam, ali ja nisam jedna od njih. Sećate se one pesme Glorije Estefan 'Ritam će te stići'? E pa mene nikad nije. I dalje čekam. Ja sam jedina osoba na celom 'Vembliju' koja je pogrešno tapšala na koncertu grupe Kvin.

Pokušajte, skoro da je nemoguće. Ali uspela sam u tome.

Nevoljno vezujem sako oko pojasa i pokušavam da imitiram Lotine pokrete karikom. Samo što sam deset godina starija od nje i tako nešto mi ne polazi za rukom. Jao. Nešto me probode u donjem delu leđa. Ma, ovo je mučenje. Srećom, na svoj rođendan nisam morala ovoliko da stradam. Okej, večera se završila malo ranije i malo me nervira što je Majls zahrkao na kauču, ali izlazak u restoran mnogo je bolji način proslave nego zatočeništvo u smrdljivom, znojavom paklu od kluba i teranje na ples. Malo mi je lakše. Hvala bogu što više nemam dvadeset jednu. Hvala bogu što su dani klabinga gotovi. Hvala bogu...

Kočim se, skupljam ramena i dižem glavu, poput mungosa. Sve do sada, muzika je otkidala u jednoličnom ritmu, ali sada čujem poznate akorde.

Čekajte, je li ovo...?

Poput injekcije oduševljenja.

O, bože, jeste! Ironično, od Alanis Moriset. Obožavam ovu pesmu. Godinama je nisam čula.

S novom energijom njišem kukovima, zatim rukama, pa Čak i ramenima. Hej, pa ovo je super.

Počinjem da đuskam u ritmu gitare. Telo me više ne sluša. Igra samo. Ovo je nemoguće. Jao, ne sećam se svih reci. U neumornom skakutanju, gumica mi spada s repa. Ali ne marim, već pevam od srca. Isprva tiho a zatim sve glasnije.

Stiže refren i ja sklapam oči, bacajući ruke uvis i pevajući iz sveg grla. U tom trenutku, ne razmišljam ni o čemu. Jedino što me zanima jeste pesma. Gubim se u njoj, ostavljajući sve svoje brige i sumnje po strani.

Fantastično! Osećam se skoro euforično.

A onda mi se neko češe o zadnjicu.

Otvaram oči, munjevito se okrećem i dolazim oči u oči s muškarcem u majičici koja je bar četiri broja manja, s jarećom bradicom i izbačenom donjom vilicom. Pohotno mi se ceri.

O, ne.

O, ne. O, ne. O, ne.

Ne prestajući da igram, pokušavam da se udaljim, ali gospodin majičica/fiokica u stopu me prati.

Imitirajući moje pokrete, prati me po podijumu poput senke. A onda mi puca film. Dovikujem Loti na uvo: „Idem u klonju”, i ostavljam ga da se svojim zanosnim uvijanjem karlice nabacuje drugim devojkama.

Bljak.

Sa uzdahom olakšanja, stižem do ženskog toaleta i ulazim unutra. Kao i obično, red je dug a meni je bešika puna posle cele flaše vode, i stoga sam prinuđena da čekam. Naslanjam se na zid. Stopala mi pulsiraju u salonkama. I ranije su me žuljale, ali sada me, posle toliko đuskanja, prosto ubijaju. Mrštim se, skidajući jednu s naporom, kao da vadim pampur iz flaše.

Dok trljam bolne prste na nogama, mislim se vraćam na podijum za igru. Srećom pa sam utekla. Još jedan sekund gore i onaj napaljenko bi me sabio uz di-džej kabinu. Drhtim pri pomisli na tako nešto i u grlu gušim kikot. Pa, prilično je komičan, zaključujem, sećajući se njegovog smešnog cimanja bokovima koje naziva plesom.

Kad smo već kod toga, shvatam da zapravo nisam želela da napustim podijum. Đuskanje i nije tako loša stvar. Štaviše, počela sam da uživam u njemu.

Ma koga ja to zavaravam? Izblamirala sam se svojski.

Dok motam u glavi film svog amaterskog performansa, hvatam sebe kako se smeškam. Verovatno sam izlučila sve one endorfme ili kako se već zovu. Mislim, nisam verovala da je tako nešto moguće, ali činjenica je da sam se istinski zabavila. I to potpuno trezna! Što je pravi šok.

A kakav je tek šok Oli! Još se oporavljam od otkrića da su slatki barmen i onaj nesnošljivi tip iz restorana ista ličnost. Njih dvojicu jednostavno ne mogu da povezem. Pa čak ni samu ideju o tome.

Mislim, savršeno je bezbedno da se zaljubim u nekog ko je deset godina mlađi od mene. Zvuči pomalo kao fantazija, poput maštarije o princu Henriju (evo, priznajem, ali nemojte nikom da kažete), ali šta se dešava kada tip nije deceniju mlađi? Kada ima isto godina kao ja. I kada je stvaran. Je li i to bezbedno?

Osećam ubod panike.

Naravno, to je sasvim suludo, jer mi se taj lik čak ni ne sviđa, a daleko od toga da sam zaljubljena u njega.

„Izvini, imaš upaljač?”

Vraćam se u stvarnost i prestajem da masiram stopalo.

Čekaj malo, ovaj glas zvuči kao...

Vanesin.

Dižem pogled i pored sebe vidim devojkicu izblajhane kose s jarkocrvenim karminom. U ruci drži nezapaljenu cigaretu i široko se osmehuje. Bože, kako je dobro videti je. Preplavljuje me simpatija i nadljudskom snagom odolevam porivu da je zagrlim.

„Neverovatno.”

Utom shvatam da pilji u mene, obrva skupljenih u jednu crtu, kao da me vidi prvi put u životu.

„Molim?” Trudim se da mi glas zvuči što normalnije iako mi srce tuče u grudima. Prepozna me.

„Ništa, ništa”, uzvraća ona, odmahujući glavom. „Samo me podsećaš na nekog.”

„Stvarno?” Čekam pojašnjenje, obuzdavajući strah i uzbuđenje.

„Ma jok, učinilo mi se. U stvari, uopšte ne ličite.”

Za trenutak sam razočarana. Znam da sam se mnogo promenila i hvala nebesima na tome, ali ipak nisam toliko različita od njene najbolje drugarice, što sam joj nekad bila.

Ili jesam?

„Ma, iskuliraj”, nastavlja ona. „Samo sam malo otkinuta. Sve su to čari ljubavi.” Glasno cokće, očigledno nesvesna daje duboko zaglibila. „Znaš, neko mi je jednom rekao da je zaljubljenost oblik ludila. I bio je u pravu!” Ispuštajući kratak smeh, počinje da kopa po svojoj ružičastoj, pletenoj torbici u obliku jagode.

Ćutke je posmatram. Bože, kako je neobično videti Vanesu s tako sićušnom torbom. Sada uz Rubi i Sema nikud ne ide bez ogromnih torbeka, prepunih dečje opreme.

„Do đavola, ne mogu da nađem upaljač. A znam da sam ga imala.”

„Čekaj, mislim da imam šibice.” Uvlačim ruku u džep svog sakoa i napipavam nešto što sam pokupila sa šanka. Sada kada je svuda zabranjeno pušenje, retko se mogu naći besplatne šibice a trebaju mi za moje aromatične svece. Pružam joj kutijicu.

„Hvala.” Smeška se i pali cigaretu. Zatim uzima veliki dim i zadržava ga u plućima. „Oh, konačno”, mrmlja, izbacujući dim kroz nozdrve. „Moj dečko će misliti da sam zbrisala s drugim.” Nagnuvši

se napred, poverljivim glasom dodaje: „Doduše, još mi nije dečko. Izašli smo tek triput, ali već sam zatreskana u njega.” Uzbuđeno se kezi. „Zove se Džulijan i studira pravo.”

Zapanjeno slušam kako mi se poverava, meni, potpunom strancu, na način na koji to devojke rade kada su toliko uzbuđene da žele sa svima da podele svoju sreću. Da, taj osećaj je zaista predivan. Naravno, ja sve to već znam. Čula sam tu priču.

Ali opet...

Dok neumorno brblja, najednom mi pada na pamet koliko je ova Vanesa drugačija od one koju sam videla samo nekoliko sati ranije, na mojoj rođendanskoj večeri. Vanesa koja stoji pored mene u ženskom toaletu zapravo priča o Džulijanu.

Sanjivo se osmehuje i kroz kikut zaključuje: „A možda sam samo luda.”

Oči su joj iskolačene i sjajne, i vrcaju od sreće i te slatke nove energije jzvine ljubav. Međutim, ranije te večeri, iste te oči delovale su tako ugašeno i nesrećno, skoro očajno.

Gledam kako joj se zenice šire dok maže usne crvenim ružem koji je tada važio za poznatu marku; savršenim pokretom iz zgloba, Prvo nanosi dva manja luka na gornjoj, zatim jedan veliki na donjoj usni. Današnja Vanesa dugo nije namazala crveni ruž, konstatujem. U stvari, večeras je bila potpuno bez šminke, sve dok joj nisam poklonila onaj sjaj za usne. Kosa joj je opet bila neoprana i skupljena u rep. Pretpostavljam da nije imala vremena ni da se istušira budući da je bebisiterka kasnila.

Ali ima tu još nešto. Nešto više od neoprane kose i nenašminkanog lica; kao kada gledate fotografiju koja je nekada bila u boji, a onda postala crno-bela.

„Evo ovaj ti je slobodan.” Vanesa mi pokazuje na praznu kabinu koju nisam primetila.

„Ah, da... hvala ti.”

Ulazim unutra, ostavljajući je da osveži maskaru. Najednom sam tužna. Toliko toga se promenilo za deset godina i prvi put shvatam da nije sve bilo nabolje.

25.

Da ubrzam malo priču.

Dok tražim prazno mesto u mračnom uglu, po ko zna koji put gledam na svoj ručni sat. Imam utisak da sam u klubu već satima. Danima. Možda čak i nedeljama. Postaje mi je dosadno, i umorna sam, i boli me glava, i noge, i hoću kući.

Ali ne mogu. Moram da ostanem i budno motrim na Loti, koja ubrzo s vode prelazi na besplatne rođendanske koktele. Zaboravljam koji sam kapacitet nekada bila. U jednom trenutku vidim je kako igra na stolu.

I to u štiklama. Ne znam kako joj to uopšte polazi za rukom. Tj. nogom.

Masiram slepoočnice, automatski šarajući pogledom po klubu - poput svetionika - proveravajući da li je Loti pala sa stola, ili se već uvalila u neku veću nevolju. A onda muzika naglo prestaje i svetla se pale.

Srce mi zastaje jer ne znam šta se dešava. O, bože, da li to znači...? Zadržavam dah, gledajući kako plesači nevoljno napuštaju podijum za ples i vuku se prema izlazu. Jupii. Fajront! Malo nedostaje da od sreće padnem na kolena i poljubim pod. Reč 'olakšanje' nije dovoljna da opiše ushićenost koju osećam.

Aleluja. Gotovo je.

Kraj.

„Baš bez veze”, duri se Loti, iskrsnuvši iz mase, ne skrivajući nezadovoljstvo na znojavom licu. „Već je fajront?”

„Znam. Baš šteta”, mrmlijam, žurno skupljajući svoju torbu i sako. „Onda, idemo kući.” Hitam ka izlazu, ne osećajući više nikakav bol u nogama.

Napolju, masa se još ne razilazi, jer razmenjuju utiske i rastaju se.

„Čekajte, ljudi. Hajde da se slikamo svi zajedno” urla Loti. Iz torbice vadi fotoaparata i počinje da sabija ljude na jedno mesto.

„Moraš i ti s nama, Loti”, dovikuje neko.

Strpljivo stojim sa strane i iznenada mi Loti pritrčava. „Šarlot, hoćeš da nas slikaš?”

„Naravno.” Spremno uzimam fotoaparatus kako bi se ćela ta lakrdija što pre okonćala, međutim, kada pogledam kroz objektiv, vidim neodoljivo poznat prizor: likove, odeću, osmehe.

O, bože. Ovo je fotografija koju držim na vratima od frižidera. Uslikana je na moj rođendan.

I to sam učinila lićno ja?

U glavi mi vlada konfuzija. Ali kako? Ne može biti. Osim...

„Hajde, požuri”, dovikuje neko.

Fokusiram se. „Okej, ptićica!”

Svi se keze i pritiskam dugme. Za trenutak gledam u Loti, moju mlađu dvojnicu, njene krupne oći i širok osmeh. Škljoc! Hvatam taj trenutak sreće za večnost.

Nudim Loti da je otpratim do kuće. Kola su mi parkirana ispred njene kuće. Uostalom, previše je popila i treba joj pratnja. Ne verujem da bi sama ikad stigla do kuće.

Zagrljene, koraćamo do njene kuće. Noć je neobićno topla. Ili je već počelo da sviće? Sve je mirno i pomalo ćarobno, kao da ceo svet spava. Osim nas.

Kad stignemo do njenih vrata, gledam je kako se bori s kljućevima koji joj triput ispadaju iz ruke.

Podižem ih i bespogovorno otkljućavam bravu, uvodeći je unutra. „Skuvaću ti kafu da se malo otrezniš”, predlažem, uvodeći je u mraćnu kuhinju. Ne paleći svetio, pokućavam da je posadim na jednu od stolica.

Nimalo lak posao, verujte mi, jer su sve stolice zatrpame kojekakvim sitnicama: papirnatim maramicama, pepeljarama, novinama i, za ime boga, je li ovo par gaćica? Gnušam se prizora oćigledno na brzinu skinutih tangi. U polutami ne razaznajem jesu li ćiste ili ne. Iskreno, više mi nije ni važno, konstatujem, grabeći slobodnom rukom drvenu varjaću kojom ih podižem i bacam na drugu gomilu nećega. Dakle, oko nas je nekoliko hrpica - kao da sam u krtićnjaku, samo što su umesto gomilica zemlje to raznorazne stvarćice. Sklanjam jednu i spućtam Loti na stolicu.

Palim svetio, taćnije golu sijalicu, koja usamljeno visi sa tavanice i osvetljava kuhinju.

Parališem se.

Gospode bože, dogodila se pljaćka! Neko je orobio kuću.

Kroz glavu mi proleću svakojake horor scene i raspiruju moju paniku. Moram da pozovem policiju. I to odmah. Šta ako su ukrali sve vrednosti? I šta ako je - ne daj bože - provalnik i dalje u kući? Ježim se od straha. Do đavola, gde je telefon?

A onda shvatam da moja mlada verzija ne skače i ne vrišti „Opljačkani smo!” Naprotiv, Loti mirno sedi na stolici kao da je sve u savršenom redu.

Zato što i jeste sve u savršenom redu, kažem sebi.

Konačno shvatam: nije bilo pljačke i niko nije orobio kuću - osim ljudi koji žive u njoj. Osvrćem se oko sebe. Jesam li stvarno živela ovako? Jesmo li moji cimeri i ja zaista bili svinje? A ne. Svinje su čistije. One ne bacaju prljave gaćice unaokolo... Pogledom letim po prostoriji - preko radnih površina zatrpanih prljavim šoljama, polupojedenom hranom, iscedenim kesicama od čaja i činijama sa skorelim pahuljicama koje će zahtevati čekić i dleto za skidanje sa porcelana, i naposletku, pogled mi pada na gomilu prljave odeće. Visoka je skoro do plafona. A đubre da i ne pominjem. S gađenjem zurim u plastičnu kantu iz koje se prelivaju prazne limenke i konzerve gotove hrane.

A tek vonj...

Pokrivši rukom nos i usta, okrećem se i uzimam kettl koji je, uzgred budi rečeno, toliko pun naslaga kalcijuma da ukućani do kraja života više ne moraju da piju tablete kalcijuma. Punim ga vodom (što nije lak zadatak, jer moram nekako da ga uglavim između prljavih sudova kako bi česma ušla u njega) i uključujem ga u struju.

Razmišljam o svom finom, besprekorno čistom stanu. Po ko zna koji put, drago mi je što više nisam Loti.

Gledam je kako umorno spušta glavu na sto i sklapa oči.

„Kafa samo što nije”, ohrabrujem je, obuzdavajući mučninu dok tragam za šoljom u kojoj ne raste mahovina.

„Mmm”, pospano stenje ona.

U međuprostoru od nekoliko minuta, Loti je nekako uspela da se od euforične tulum-devojke transformiše u mirnu i zaspri u odeći izbalavljenoj sopstvenom pljuvačkom.

„Možda bi trebalo nešto da pojedеш”, predlažem.

„Mmm.”

Oprezno otvaram nekoliko zidnih ormarića. Police u mojoj kuhinji prepune su pakovanja integralne testenine, teglica organskog paradajza, hladno ceđenog maslinovog ulja...

Ovde vidim samo jednu konzervu špageta u paradajz sosu.

I to je sve?

Proveravam ostale ormariće i plakare. Mora da postoji još nešto osim špageta u paradajz sosu. Aha!

Evo ga. Flašica kečapa, koji se skoreo oko poklopca. Verovatno je prazna budući da nedeljama stoji naopačke.

Ipak, Loti mora nešto da jede. Bolje i špagete u paradajz sosu nego ništa. Vadim konzervu i skidam poklopac. Mljac, vrlo hranljivo, sarkastično kažem u sebi, gledajući s gađenjem u crveni čorbuljak u kojem pliva testenina. Podilazi me jeza pri samoj pomisli na broj emulgatora koji sadrži.

Utom se ketl automatski isključuje. Sa dna teglice neskafe grebem poslednje granule u solju i prelivam ih vrelom vodom. Prilazim frižideru u potrazi za mlekom. Iskreno, plašim se šta ću zateći unutra.

I to s razlogom.

Pripremivši se, otvaram ga i konstatujem da u njemu ima više leda nego na Antarktiku. Svi koji brinu zbog topljenja polarnih glečera, neka se uteše ovim frižiderom. 'Odmrzavanje' je očigledno reč koju kao mlađa nisam poznavala.

Baš kao ni reci 'voće' i 'povrće'. Umesto toga, hranila sam se gotovom hranom iz konzervi. U frižideru pronalazim dva trougla topljenog sira, pola teglice ljutog sosa i nedefinisani sasušeni predmet koji bi mogao da bude svašta, zaključujem, radoznalo ga razgledajući.

Jesam li zaista živela ovako nezdravo? Na konzervama gotove hrane, kečapu, topljenom siru i ljutom sosu? Pravo je čudo da nisam obolela od skorbuta, rahitisa ili nečeg sličnog.

Mislima se vraćam na svoj spisak i dodajem:

17. *Hrani se zdravo.*

„Znaš, stvarno bi trebalo da popraviš ishranu”, savetujem Loti, uočivši pohabani tetrapak mleka u dnu frižidera. „Moraš da jedeš preporučenih pet obroka voća i povrća na dan kako bi smanjila holesterol i izbegla rizik oboljevanja od raka debelog creva.” Gledam u Loti, ali ona me ne sluša. Skljokana na kuhinjskom stolu, tiho hrče.

Odustajem od dijetetskih saveta - zasad - i vraćam se kuvanju kafe. Mirišem mleko. Fuj! Potpuno se ukiselilo. U stvari, rok trajanja mu je toliko istekao da se bukvalno usirilo.

Pažljivo ga vraćam u frižider. (Avaj, bacila bih ga u kantu za đubre, ali prepuna je.) Moraće da pije crnu kafu. Bolje išta nego ništa. „Izvoli.”

Pred nju spuštam kafu i špagete, ali Loti ne reaguje. Duboko spava. Kada je prodrmusam, čkilji na svetlu i za trenutak zbunjeno gleda oko sebe, kao da ne shvata gde se nalazi. Naposljetku uzima solju s kafom. „Mmm, hvala ti.” Uspravivši se, uzima veliki gutljaj kafe i odmah zatim zalogaj špageta.

„Njam-njam.” Ceri se. „Hoćeš malo?” nudi mi.

„Ne, hvala”, brzo kažem. „Nisam gladna.”

„Kako hoćeš.” Smeška se, zahvatajući još jednu viljušku špageta. „Više za mene.”

Kako god, moja misija spašavanja je uspela, jer Loti ubrzo oživljava, dovoljno da se popne uz stepenice do svoje sobe. Pratim je, delimično iz radoznalosti, delimično iz brige da se ne oklizne i ne skotrlja niz stepenice. Oprezno širim ruke kada se na poslednjoj stepenici nesigurno zaljulja. Za dlaku.

„Konačno! Dome, slatki dome.” Sa konzervom špageta u jednoj i šoljom kafe u drugoj ruci, Loti laktom otvara vrata od svoje sobe. Unutra gori svetlo koje je zaboravila da ugasi. Štednja energije očigledno mi nije bila omiljeni hobi tih dana. Baš kao ni slaganje odeće razbacane po podu.

Pratim je unutra, zureći u haotičan prizor oko sebe. Jedini način da ga opišem jeste ovaj: zamislite da sve fioke ispraznite nasred sobe, zatim otvorite ormare, sa vešalica poskidate sve što visi i pobacate na pod. Tome dodajte nekoliko pari cipela. Kaput. Par vlažnih peškira. I bingo! Dobijate sliku moje stare sobe.

„Raskomoti se”, kaže Loti, skidajući cipele i sedajući na svoj krevet, skrštajući noge pod sobom.

Pogledom tražim gde da sednem. Soba je toliko mala da ne mogu ni da se okrenem oko sebe. Stočić i stolica na sklapanje nalaze se pored prozora. Rasklapam stolicu i sedam. Sto je zatrpan knjigama, ali glomazan kompjuter na njemu zauzima najviše mesta. Pored njega je ogromna hrpa odštampanih stranica.

„Pišem roman”, pojašnjava Loti, primetivši moj pogled.

„Ah da! Potpuno sam zaboravila”, mrmljam setivši se da mi je to već rekla. Srećom, Loti me ne čuje; zauzeta je motanjem špageta oko viljuške.

„Nisam ga još završila, ali hoću”, nastavlja ona. „Trenutno radim u enigmatskom časopisu, ali zaista želim da budem spisateljica. O tome sanjam još odmalena. Ne mogu sebe ni da zamislim u nekoj drugoj profesiji.” Osmehuje se i ubacuje viljušku punu špageta u usta. „A ti? Čime se ti baviš?”

„O, ja... ovaj... vodim svoju PR agenciju”, kažem, fokusirajući se na razgovor.

„Vau! Stvarno?” Loti ne krije divljenje. „To je fantastično. Imati svoju firmu. Mora da si megauspešna!”

„Ne bih baš rekla mega”, skromno kažem, a zapravo rastem od ponosa. Gledam u Loti koja sedi na svom krevetu pokrivenom indijskim ćilimom, u svom malom, skućenom sobičku, i jede špagete iz konzerve.

„Kladim se da bi i ti volela da živiš u otmenom stanu, zar ne? I da voziš dobra kola.”

Sećam se koliko je sinoć, kada sam joj posle koncerta ponudila prevoz do kuće, uzdisala nad kožnim sedištima pre nego što je sela na suvozačevo.

„Tako si srećna”, setno kaže ona. „Naravno da bih volela da jednog dana imam svoju gajbu i dobra kola.”

Klimam glavom, puna razumevanja.

„A voliš li svoj posao?” najednom pita.

„Ah, ne znam da li ga baš volim”, priznajem, setivši se svih prošlo-nedeljnih trzavica. „Donosi mi mnogo stresa...”

„Jer, veoma je važno da voliš ono što radiš, zar ne?” upada Loti, ne puštajući me da završim misao.

„Moj tata stalno govori da ti ceo život prođe u poslu, pa ako je tako, onda bolje da radiš ono što voliš, što te ispunjava.”

Osećam ubod nesigurnosti. Bože, tata je stalno to govorio. Iskreno, odnosi s javnošću nikad me nisu ispunjavali, ali kako čoveka uopšte može da ispuni bilo kakav posao? Pitam se.

„Tačno.” Klimam glavom. „Ali to je malo idealistično. Ponekad moraš da napraviš kompromis i fokusiraš se na karijeru koja će ti omogućiti da plaćaš račune i da radiš posao koji ti uliva finansijsku sigurnost”, mudrujem. „Okej, ne rade svi uvek ono što ih istinski ispunjava, ali to i dalje može da bude izazovno.” Primećujem kako imam pažnju svoje mlađe verzije i to me usrećuje. Vidite? Još jedna prednost zrelih godina: iskustvo, promućurnost i svest o tome šta je važno.

„Izazovno?” ponavlja Loti, kao da ta reč u sebi nosi neku zlu kob. „Ne zvuči nimalo zabavno.”

„Ali život nije zabava”, odgovaram, osećajući prve znake iritacije.

„Nego šta je?”

Njeno pitanje me zatiče nespremnu. Otvaram usta, ali ostajem nema. Nemam odgovor na to pitanje.

Zato što je Loti u pravu, najednom shvatam. Zaista, sto je život?

Utom me spašava tresak ulaznih vrata.

„O, do đavola. To mora da je jedan od momaka”, gundđa ona. „Čekaj sekund, idem u kupatilo pre nego što ga zauzme.”

Skače s kreveta i istrčava iz sobe, što me je podsetilo da sam nekada delila kupatilo sa još šestoro ljudi.

A to podrazumeva čekanje na red za jutarnje tuširanje i neprijatno otkriće da više nema tople vode; utrčavanje u toalet usred noći i zaticanje nekog nepoznatog unutra; oslušivanje otključavanja brave kako bih konačno uronila u toplu, mirisnu kupku nakon čega jedan od momaka počne da se žali na svenoćnu terevenku...

„Izvini, šta si rekla?” pita Loti, vrativši se u sobu.

Iznenađeno je gledam. Očekivala sam da će se zadržati dovoljno dugo da opere zube, očeshlja kosu, skine šminku i namaže kremu. Mislim, sve ono što se radi u kupatilu. „Neko je već unutra?” pitam, praveći saosećajnu grimasu.

„Nije”, odgovara ona, zauzimajući stari položaj na svom krevetu. „Sve sam završila.”

Sve je završila?

Zbunjeno zurim u nju. Kako je moguće sve završiti za nekoliko sekundi? Meni treba najmanje četrdeset pet minuta.

A onda primećujem da šminku nije ni skinula.

Verovatno će to učiniti kasnije, tešim se. Mislim, svaka žena zna da joj se koža preko noći regeneriše i stoga mora da je temeljno očisti i natracka hranljivim kremicama.

Opet počinjem da brinem.

Pa zar nije tako?

„Ovaj, zar nećeš da skineš šminku?” nonšalantno pitam.

„Ma jok. Mrzi me.” Zeva, trljajući oči dlanovima i razmazujući pri tom maskaru po obrazima.

Obuzdavam drhtaj, trudeći se da ne mislim na svoju sirotu, izmučenu kožu, i proširujem u glavi spisak:

18. *Uvek skidaj šminku pre spavanja.*

Kada smo već kod spiska...

„Znaš, bolje je da kupiš stan nego da ga iznajmljuješ”, predlažem. „Tako ćeš kupatilo uvek imati za sebe.”

„Kako da ne.” Loti se smeje kao da sam ispričala vic. „Od kojih para?”

„Od ušteđevine”, nastavljam, sagnuvši se da podignem vlažan peškir. Nervira me otkad sam ušla u sobu. Slažem ga i prebacujem na naslon stolice.

„Nemam nikakvu ušteđevinu”, obaveštava me. „Osim dela honorara koji sam dobila unapred. U stvari...” zastaje, računajući, „...od trista funti ostalo mi je još šezdeset, je li to dovoljno?”

„Naravno da nije dovoljno”, brecam se i najednom shvatam da zvučim kao Majls kada mi drži lekciju o investicijama. Konačno razumem njenu logiku. Bar donekle. „Loti, uvek možeš da počneš da štediš”, nastavljam, podižući i drugi peškir. „Ne moraš mnogo da odvajáš, samo nekoliko funti mesečno, i skupiće se.” Odlazem složeni peškir i bacam se na raspremanje ostalih stvari. Kad sam već počela...

„Da sam na tvom mestu”, predlažem, „počela bih da uplaćujem penzioni fond, a možda i da ulažem u neke unosne stvari.” Haljine kačim na vešalice i pretresam u glavi sve stavke na spisku. „Daću ti jedan mali savet: ako možeš, kupi akcije kompanije po imenu Gugl.” Dopuštam sebi malu fantaziju kako bih potrošila lako zarađene milione. Veći deo bih razdelila porodici i prijateljima. A onda se sećam Vanese i njenog saveta. „Umalo da zaboravim, obavezno počni da radiš Keglove vežbe.”

Loti predugo ćuti, primećujem i okrećem se da je pogledam.

„Ne brini, nisu teške.”

Ali moja mlađa dvojnica spava.

Ne mogu da verujem.

Bez štitnika za zube. Bez maske za oči. Bez aromatične svece. Bez ovlaživača vazduha. Bez opuštajuće muzike. I to sa upaljenim svetlom. Neverovatno. Očigledno tada nisam patila od insomnije, zaključujem s trunskom zavisti.

Pažljivo izvlačim indijanski čilim i prebacujem ga preko nje, slušajući je kako dremljivo mrmlija i okreće se na bok. Neko vreme je

gledam kako spava a onda odlazim. Bacam poslednji pogled na sobu i zaustavljam ga na nedovršenom romanu na stolu.

Nikada ga nisam završila, tužno konstatujem. Zato što sam prestala da sanjam.

Ne znam koliko dugo stojim tu i prisećam se devojke kakva sam nekad bila. Kad konačno izađem, gasim svetlo i zatvaram vrata, ostavljajući je samu.

26.

Beng, beng, beng, beng.

Šta se događa? Mrkli je mrak i zatočena sam u drvenom kovčegu. Ne vidim ništa. I ne mogu da mrdnem. Sve što čujem to je uporno...

Beng, beng, beng.

O, ne! Živu me ukopavaju. A ovo je zvuk ukucavanja eksera u moj kovčeg.

Beng, beng, beng, beng.

Pustite me napolje, pustite me napolje, PUSTITE ME NAPOLJEEEE!

„Dušo, probudi se, probudi se.”

Otvaram oči, skidam masku i zatičem Majlsa kako me drmusa za rame.

„Šta se...? Šta...? Naglo sedam i zbunjeno ga gledam, pokušavajući da se saberem. U krevetu sam. Majls leži pored mene i nadvija svoje brižno lice nad moje.

„Šššš, ne brini. Ružno si sanjala. Vikala si nešto kao Pustite me napolje.”

Umiruje me osmehom. „Ne brini, biće sve u redu. Bezbedna si sa mnom.” Miluje mi kosu, zalepljenu za znojavo čelo.

Beng, beng, beng, beng.

Trzam se. Opet taj zvuk! „Šta to lupa?” vrištim, uspravljajući se u krevetu. Ipak ga nisam sanjala.

Stvaran je.

„A, to? Nije to ništa, dušo.” Grohotom se smeje na moj užasnuti izraz lica. „Samo agent za nekretnine.

Postavlja znak.”

„Znak? Kakav znak?” Skačem s kreveta i trčim do prozora. Sklanjam zavesu i podižem roletnu, gledajući na ulicu. Baš u trenutku kada čovek sa čekićem završi ukucavanje znaka. „**Prodaje se**”, mrmljam, čitajući velika slova. Puls mi se ubrzava.

„Nego šta si mislila da će pisati?” veselo pita Majls.

„Nemam pojma...” U glavi mi vlada kaos. „Samo je... malo brzo?”

„Brzo?” ponavlja Majls, pridigavši se na laktove i naslonivši glavu na dasku iznad uzglavlja. „Kada su u pitanju nekretnine, nikad nije brzo”, mudruje on. „Sada kada su prihvatili našu ponudu, važno je da svi kupci vide da smo u biznisu, a to znači prodaju naših stanova, organizovanje procene, sortiranje zajedničke hipoteke...”

Dok Majls jednolično nabraja, osećam prve znake glavobolje. Žustro trljam uši. „Oдох da skuvam kara”, kažem, prekidajući ga u trenutku kada započne priču o zajedničkom računu u banci. Najednom dobijam simptome klasične klaustrofobije. Ne mogu da dišem. Skoro kao da se obistinjuje košmar ukopa naživo.

„Dobra ideja”, klima Majls glavom. „I ja sam malo mamuran od sinoć.” Pod njegovim pogledom osećam ubod panike. „Verovatno sam se strovalio na kauč i odmah zaspao. Probudio sam se negde u svitanje. Tada sam se uvukao kod tebe u krevet. Ali ti se toga ne sećaš”, dodaje, značajno me gledajući.

Ubod panike se pojačava. Bestraga.

Nakon što sam svoju mlađu dvojnicu smestila u krevet i dovezla se do kuće, već je bilo svanulo.

Verujući da Majls čvrsto spava na kauču, ušunjala sam se u spavaću sobu koja je bila u potpunom mraku zbog spuštenih roletni, i odmah se uvukla u krevet. Ali šta ako se Majls probudio u vreme dok sam još bila u klubu? Šta ako je došao u krevet i otkrio da me nema? Šta sad da mu kažem? Grozničavo smišljam neki izgovor. Kako sad da mu objasnim...

„Spavala si kao odojče”, nastavlja on i zapanjeno ga gledam. „Sigurno si bila iscrpljena. Obično te budi svaki šum.”

Gušim uzdah olakšanja. Ipak ne zna!

„A možda i zbog svog ovog uzbuđenja u vezi s novom kućom, a?” ceri se Majls.

„Ah, apsolutno.” Neubedljivo se smeškam. „Skoro me je dotuklo.” Usiljeno se protežem i zevam.

Neispavana sam.

„Hoćeš da ti pomognem oko kafe?” Majls ustaje s kreveta, pogrešno tumačeći moj umor.

„Ne, ne”, uveravam ga. „Lezi, ja ću.”

„Mislim da mi se već sviđa ovaj život udvoje”, zadovoljno mrmlja, vraćajući se pod pokrivač.

Izlazim iz spavaće sobe, ulećem u kuhinju, grabim kesicu kafe u zrnu, sipam je u mlin i uzimam bokal za kafu. Prigrlivši ga na grudi, zamišljeno posmatram kako se zrna kafe munjevito vrte u krug, poput nebuloznih misli u mojoj glavi.

Vraćam film unazad: moja rođendanska večera, Majls i šampanjac, Vanesa i Džulijan, Loti i klub, barmen Oli... Pri sećanju na Olija, stomak mi naglo treperi i nešto me zapljuskuje iznutra. Uzbudjenje, strah, glupost? Ne mogu da dokučim. Scena našeg razgovora tera mi trnce niz kičmu i izaziva prijatno peckanje u medunožju, a onda mi pred očima titra lik barmena iz restorana. Zar je to ista nadobudna, arogantna osoba? Bože, kako je ovo komplikovano.

„A, tu si.”

Okrećem se i na vratima kuhinje vidim Majlsa u mom bade-mantilu. Premali mu je, zbog čega u njemu izgleda skoro komično.

„Pitao sam se staje s tom kafom.”

Postajem svesna ravnomernog zujanja mlina i brzo ga isključujem.

„Mislio sam da posle doručka opet pogledamo kuću”, nastavlja on, vadeći iz visećeg elementa kutiju pahuljica koju drži u mom stanu. Navodno još od detinjstva ima tu naviku da jede pahuljice za doručak. Nikada nisam videla nekog ko ih tako ushićeno preliva šećerom, zatim tu smesu kašičicom odvaja od ivice činije kako bi brižljivo sipao mleko sa strane (kao ‘rov oko zamka’, pojasnio je jednom), tvrdeći da direktno prelivene pahuljice odmah postanu gnjecave, a zatim s preciznošću neurohirurga počinje da ih zahvata kašičicom i jede sa slašću.

„Onda, bolje da požurimo. Nabavio sam ključ.”

„O... okej.” Klimam glavom, osećajući poznati titraj živaca.

Spuštam bokal za kafu i odsutno trljam uši. Svrbe me. U stvari, pomalo me bole, shvatam, nagnuvši se napred i ogledajući se u

čeličnoj stranici od tostera. O, bože. Sigurno je od bisernih naušnica. Alergična sam na njih.

I tada shvatam da su biserne naušnice znak. Znak da ne ide. Kupovina kuće. Zajednički život. Ja i Majls. Osećam ledeni grč straha i spoznaje. Kao da je neko u meni upravo otključao vrata koja nisam smela da otvorim od straha, jer sam znala staje s druge strane.

Ne volim Majka.

Dok mi ova misao iskrsava u glavi, shvatam da je zapravo tu mnogo duže nego što uspevam da se setim. Jednostavno sam je izbegavala, ignorisala, nametala svoj posao ispred našeg odnosa, pokušavala sebe da ubedim da smo jedno za drugo, da je Majls pravi čovek za mene. Konačno priznajem da sam sve vreme svesno sebe obmanjivala.

Sada samo još to da priznam Majlsu.

Poput doboša, srce počinje da mi lupa u grudima kada se okrenem prema njemu. Majls sedi za kuhinjskim stolom i predano jede svoje pahuljice, ne prestajući da priča o kući.

„Sada nas čeka milion odluka. Na primer, ostavljamo li zavese i roletne? U protivnom, moraćemo da naručimo nove, na čiju isporuku se čeka od četiri do šest nedelja.”

Moram da mu kažem. Uzimam vazduh i skupljam hrabrost. „Majlse, verujem da ćeš razumeti, ali ne mogu...”

„Jao, ne! Dozvoli da pogodim”, prekida me, praveći grimasu. „Moraš na jogu.”

Teško gutam. „Ne, ne moram na jogu.”

„Možeš li nekako to da pomeriš? Valjda ti je ovo važnije”, nastavlja on, ponovo usredsređen na svoje pahuljice.

„Majlse, ne slušaš me”, brecam se i momentalno osećam kajanje. Iznenadeno me gleda.

Oklevam. Sad ili nikad. Samo treba da izustim. „Reč je o nama.” Eto. Izustila sam.

Za trenutak zuri u mene, tražeći neki odgovor u mojim recima. A onda klima glavom. „Ah, znam o čemu je reč.”

Tračak optimizma. Možda i on oseća isto. Možda nije problem samo u meni.

„O onom sinoć, zar ne?” pita, ne skrivajući nelagodu. „Problem je što sam zaspao na kauču.”

Tupo ga gledam.

„Što nije bilo seksa na tvoj rođendan.”

O, ne! Sve je pogrešno shvatio. Toliko pogrešno da ostajem bez teksta.

„Ali zato možemo sada, ako želiš”, nudi se, spuštajući kašiku i ustajući. „Pre deset ne moramo da obilazimo kuću - znači, imamo dovoljno vremena.”

Gledam ga kako stoji, tu preda mnom, u mom bade-mantilu, sa polupojedenim pahuljicama koje već postaju gnjecave, ali ne osećam ni trunku uzbuđenja. U stvari, njegova ponuda toliko je formalna da me čak i odbija od svakog vida intimnosti s njim.

„Majlse, nije problem što si zaspao na kauču i što nije bilo seksa”, iritirano kažem. „Problem je u nama. Problem je u toj kući, problem je u svemu...” Nemoćno širim ruke.

Majls me gleda, totalno zbunjen. Nadala sam se da će mi opet upasti u reč, da će pogoditi na šta mislim i dovršiti misao, ali posle dva pogrešna odgovora više se ne usuđuje.

„Neću da kupim tu kuću”, hrabro dodajem.

Majls zaprepašćeno pilji u mene. „Zašto? Šta fali kući?” drčno me pita.

„Ne fali joj ništa”, brzo odgovaram. „Kuća je savršena.”

„Pa, šta je onda?” Njegovo zaprepašćenje nestaje i biva zamenjeno razbuktalim gnevom. „Slušaj, Šarlot, znam da si nervozna, ali nema potrebe da izvaljuješ takve gluposti. Šta se dešava s tobom?”

„Ništa, samo...” Pogled mi je prikovan za pod. „Majlse, ne mogu... ne mogu da živim s tobom.”

Eto, konačno sam i to rekla.

Mučna tišina. Polako dižem pogled. Majls deluje dotučeno. Lice mu je grublje neko ikada pre. „Ne možeš ili nećeš?”

Teško gutam. „Majlse, ne radim ovo namerno. Ti si divna osoba. Ali nije problem u tebi, nego u meni. Već neko vreme more me dileme i nije mi padalo na pamet...” Bože, zaista se zapetljavam do guše. Duboko uzdišem i nastavljam: „Ali sada mi je sve mnogo jasnije i ne bi bilo fer da nastavimo ovako.”

„Upoznala si nekog drugog, zar ne?” optuživački će on.

Svaki živac u mom telu skače dok ga preneraženo gledam. „Naravno da nisam!”

„Jesi, jesi”, nastavlja on. „Znam da jesi. U poslednje vreme čudno se ponašaš. Drugačija si. A sve je počelo otkad sam se vratio iz Lidsa. Hajde, kaži ko je?”

„Niko.”

Pobogu, zašto mi postavlja sva ta pitanja? I zašto ne mogu da se otremem ovog osećaja krivice?

Najednom mi pred očima igra Olijev lik.

„Kaži mi ko je i prebiću ga.” Majls podiže stisnutu pesnicu, samo što, umesto da deluje preteče, deluje smešno. Naročito u mom bade-mantilu.

„Majlse!” uzvikujem, svesna da je razgovor skrenuo u neželjenom pravcu. Do đavola, nisam ovo planirala. „Niko drugi nije u pitanju. U pitanju sam ja.”

Ramena mu se sležu dok spušta pesnicu i uvlači je u džep bade-mantila. Očigledno pokušava da se smiri. „Slušaj, Šarlot, siguran sam da ovo možemo da resimo. Kao i uvek do sada”, pokušava da bude praktičan.

U pravu je. Sve razlike u mišljenjima nikada nismo rešavali svađom nego razgovorom. Ali tako nešto uvek uključuje i kompromis. Ovoga puta, nije reč o kaminu, nego o nečem mnogo većem.

„Ne, Majlse, ne možemo.” Odmahujem glavom. „Ovoga puta ne.”

„Šarlot, praviš kardinalnu grešku!” izdire se.

Opet ubod krivice. Bože, osećam se kao zlikovac.

„Propustićemo priliku da kupimo tu kuću”, nastavlja on. „A to je sjajna investicija. Kako možeš to da mi uradiš?”

Polako shvatam. Samo malo, da li on to priča o kući?

„Osim toga, već sam organizovao procenu objekta. To je sedamsto funti bačenih uzalud, osim ako ne otkažem. Ali sumnjam da ću moći za tako kratko vreme.”

Očigledno je uzrujan i samo pokušava da skrene pažnju s glavnog problema. To je njegov način.

Uostalom, muškarci nisu kao žene, zar ne? Ćutke gledam kako grabi svoj mobilni s kuhinjskog pulta i počinje da bocka po tastaturi. Hmm, ta kuća mu baš mnogo znači, zaključujem.

„Pozvaću da vidim mogu li nešto da...”

„Majlse, slušaj, ja ću platiti procenu objekta”, predlažem. „I platiću sve troškove koje smo dosad imali. Nebitno je.”

„Naravno da je bitno, Šarlot”, duri se on.

„Ne, nije bitno.” Odmahujem glavom. „To je samo kuća. A ovde je reč o našim životima.”

„Samo kuća?” Majls se frustrirano smeje. „Ne bih baš tako rekao, Šarlot. Ovo je vrhunska lokacija. Ovo se ne propušta.”

„Baš me briga za lokaciju!” urlam, ne uspevajući više da se obuzdam. „Baš me briga za kuću i za hipoteku i za veliku investiciju. Baš me briga da li pijemo pino noir ili kaberne sovinjon. Baš me briga da li ću više ikad videti ijednu epizodu serije Lokacija, lokacija, lokacija. Baš me briga za penzioni fond. Baš me briga da li ću više ikada čuti još jednu pesmu iz filma o Džeјmsu Bondu do kraja života...” naglo ućutim, zadihano iščekujući njegovu reakciju. Oboje smo zatečeni moјim ispadom.

„Izvini, nisam htela da vićem.” Nemoćno širim ruke. „Samo pokušavam da ubedim sebe da još ima nade. Ali nema. Majlse, ovako više ne ide. Moram da budem iskrena prema sebi. A samim tim i prema tebi. Jednostavno moram.”

„Ali rekla si da ti se sviđa Dozvola za uzbuđenje. Kupio sam ti CD.” Gleda me poput povređenog deteta.

„Znam. Izvini”, ponavlјam, samo ovoga puta mekše.

„I ti”, kruto uzvraća on, a zatim stavlјa telefon na uvo i izlazi iz kuhinje. „Halo? Da, zovem u vezi s procenom objekta...”

27.

Okej, da rezimiramo. Za nekih sat vremena, od dećka, kupovine kuće i onoga što moja majka zove ‘konaćno se skrasila’, došla sam u situaciju da nemam ni dećka ni kuću ni osećaj da sam se skrasila.

Bravo, Šarlot! Sjajan potez. Jedan od tvojih najbolјih.

Pomalo zatećena, spuštam se na kauć i pokušavam da prihvatim ovaj iznenadan obrt. Nisam planirala da se sve dogodi tako iznenada. I svakako ne odjednom. Kada sam se jutros probudila, prva stvar na mom spisku nije bio ‘Obavezan raskid s Majlsom’. Samo sam se konaćno suoćila sa sumnjama koje se već predugo krćkaju u meni, a onda prebrzo raspetljala sve ćvorove. Kao šav koji se naglo rašio. Tu, usred moje kuhinje. I sad zaista nemam ideju

šta mi je činiti.

Majls odlazi, uz napomenu da će se vratiti po svoje stvari. Predlažem da ih dovezem kolima, jer će mu tako biti lakše nego gradskim prevozom, ali on me hladno odbija, rekavši da mu ne treba moja pomoć budući da autobus broj 47 prolazi pored njegove zgrade. Zatim mi melodramatično vraća ključ od mog stana i izlazi, zalupivši vratima za sobom.

Ljut je i povređen, ali ne krivim ga. Osećam užas, odgovornost, krivicu, ali i ogromno olakšanje.

Gledam u stočić na kojem leži brošura moje kuće iz snova u svoj svojoj slavi i bleštavilu. Podižem je i shvatam da je grč u stomaku, za koji sam sebe ubeđivala da je samo trema pred useljenje u zajednički dom, naprasno nestao. Zajedno sa životom iz snova koji sam oduvek želela, podsećam sebe, razgledajući fotografije kuće iznutra i spolja.

Bar sam mislila da je želim, jer, čim sam zakoračila u nju, shvatila sam da je to bio samo san. Spuštam se na kauč, jer mi se od teških misli vrti u glavi. Iskreno, počinjem da se osećam pomalo dezorijentisano.

Kao da sam zadnjih deset godina trčala maraton, ali linija koja označava cilj naprasno je iščezla.

Jer, ako to ne želim, šta onda želim?

Uh, ovo je previše za nedeljno jutro, zar ne?

Češući upaljene uši, opet zevam. Još nisam popila jutarnju kafu, shvatam, sklapajući oči. U stvari, najednom sam iscrpljena. Zaspala sam kada je već bilo svanulo, što znači da sam spavala samo nekoliko sati. Umorno spuštam glavu na jastuče.

Mrštim se.

Kakav je ovo smrad? Zgađeno nabirem nos. Bljak, smrdi na ustajali znoj i cigarete.

Zato što to i jeste smrad ustajalog znoja i cigareta.

A onda shvatam da to smrdi moja sopstvena kosa, koja je uvek čista, sjajna i obično miriše na jojobu ili već neki prikladan miomiris. Međutim, sada vonja na staru pepeljaru i nečije potpazušje. Još jednom je oprezno njušim. Fuj, odvratno. Skačem sa kauča.

Možda to trenutno ne želim, ali definitivno moram da se istuširam. Nakon temeljnog šamponiranja kose, krajeve mažem intenzivnim regeneratom i ostajem dugo pod blagotvornim mlazom tople vode. Razmišljam o Loti koja je zaspala sa šminkom na licu. Bože, zamislite kako će joj koža izgledati kad dođe u moje godine.

Telom mi prolazi drhtaj dok iz tube istiskavam specijalne mikrodermoabrazivne kristale i uvežbano utrljavam u obraze. Nema ničeg goreg od spavanja sa šminkom. Loti će upropastiti svoje lice.

Osećam se grozno pri pomisli na njeno pripito penjanje na krevet sa sve konzervom špageta u jednoj i šoljom kafe u drugoj ruci. Sirotica. Možda mi ovo nije baš najbolje jutro u životu, ali ona je nesumnjivo u mnogo goreg stanju.

Umotana u peškire, kuvam sebi svezu kafu i besciljno tumaram kroz svoj stan. Proveravam elektronsku poštu, čupam obrve, iz frižidera bacam trulo organsko povrće, raspoređujem jastučiće.

I tako mi prolazi pola dana. Vikende obično provodim s Majlsom i ovaj vikend je trebalo da bude isti.

U stvari, namerno sam odložila sve druge poslovne obaveze i sastanke kako bih se posvetila Majlsu i novoj kući. Pravi termin za to jeste osvežavanje veze, bar prema knjizi o uspešnom ljubavnom životu, koju trenutno čitam. Ali izgleda da ovoga puta nije upalilo.

Završivši sređivanje svoje dnevne sobe, odsutno gledam oko sebe. Šta bih mogla da radim? Znam, pozvaću Vanesu, kažem sebi i uzimam telefon. Ipak ne. Verovatno je zauzeta oko dece i nema šanse da naš razgovor protekne bez nezaobilaznih upadica: „Ne, Rubi, ne. Mama telefonira.” Uostalom, Vanesa ima dovoljno svojih problema da bi slušala još i moje. Prisećam se našeg sinoćnjeg razgovora u ženskom toaletu restorana i počinjem da brinem. A onda mi sine: mogla bih da odem na trčanje i odradim nekoliko vežbi. Mada opet, mišići mi i dalje bride od đuskanja u klubu. Nisam imala pojma da ples pričinjava toliki napor.

U tom slučaju, onda bih mogla...

Praznina. Zaista, šta se obično radi posle raskida? Gledam u policu za knjige, prepunu vodiča i priručnika za samopomoć. Prelećem preko naslova: Upravljanje stresom do pozitivnog razmišljanja, ali to se ne može primeniti i u ljubavi. Dobar slušalac, dobar ljubavnik, ali hej, ukoliko ste dobar slušalac i dobar ljubavnik, onda verovatno ne biste ni raskidali, zar ne?

Otvaram laptop, u pretraživač ukucavam 'raskid' i dobijam čitav spisak knjiga na tu temu: Kako preživeti samoću, Kada dvoje postanu jedno, Niste sami, Gej rastanci (ovaj preskačem), Kako nastaviti posle raskida...

Klikćem na poslednji i čitam kratak siže: *Veoma je važno da prežalite kraj veze, jer to će vam omogućiti da krenete dalje. Budite dobri prema sebi. Za to je potrebno neko vreme. Ne možete da*

ubrzate proces isceljenja. jer je neophodno da prođete kroz sledeće faze: 1) šok i neverica, 2) depresija i tuga, 3) bes i nepomirljivost, 4) prihvatanje. Tek u poslednjoj fazi spremni ste da nastavite sa svojim životom, tek tada ćete biti pozitivni i spremni za novu vezu.

Hmm, pretpostavljam da sam trenutno u fazi šoka i neverice. Klikćem na porudžbenicu ove knjige. Trebalo bi da je pročitam ukoliko želim da zapamtim sve faze kroz koje moram da prođem. Iskreno, nimalo se ne radujem sledećoj. Pitam se postoji li neko dodatno objašnjenje.

Rasprodane. Za isporuku ovog proizvoda potrebno je od 4-6 nedelja. Molim? Iznervirano gledam u ekran. Ne mogu da čekam četiri do šest nedelja da bih otpočela tugovanje nad svojom okončalom vezom. Ove faze očigledno traju mesecima a meni je potreban oporavak odmah i sad. Zatvaram laptop i ustajem. Moraću da se odvezem do knjižare i kupim knjigu.

Brzo se oblačim i sušim kosu peškirom. Danas mi ne treba feniranje: ne planiram ni sa kim da se vidim. Samo ću da procunjam po prodavnicama a onda ću da pročitam knjigu do kraja. Prilazim noćnom stočiću da uzmem svoj ručni sat.

Nema ga.

Grozničavo gledam u noćni stočić: digitalni sat, maska za oči, aromatična sveca... ali ručnom satu ni traga. Ali kako? Skidam ga svake noći pred odlazak na spavanje. Taj ritual ponavljam skoro do granica pobožnosti. Uvek je tu.

Ali ne i danas.

Do đavola, gde sam ga posejala?

Znam! Možda sam zaboravila da ga skinem pa mi je skliznuo s ruke dok sam spavala. Sa ovim tračkom nade podižem pokrivač i jastuke, ali ne nalazim ništa. Počinjem da paničim. Taj sat je poklon od mame i tate za osamnaesti rođendan. Izgraviran je sa unutrašnje strane i ima sentimentalnu vrednost.

Uostalom, to je moj sat! Bez njega ne bih preživela ni jedan jedini dan. Kako ću sada znati koliko je sati? Nemam uvek zidni časovnik u blizini, što znači da ću morati na svakih pet minuta da vadim blekberi iz torbe. A šta ako moram da ga isključim za vreme sastanka? Ili se zagubi u prepunoj torbi pa moram da uranjam ruku i napipavam ga? Ili, ne daj bože, zaboravim da ga napunim?

Panično trčim kroz stan u očajničkoj potrazi za ručnim satom. Nijedan primerak El dekora, zatim lopta za vežbanje ili pakovanje

organske kafe ne ostaju nepomereni, ali sata i dalje nema. Sigurno sam ga negde izgubila, ali gde?

U redu je, Šarlot, smiri se, odlučno kažem sebi, kada iscrpim sebe i sve ideje mogućih skrivenih mesta.

Vrati film unazad. Korak po korak. Sinoć sam bila u svojoj staroj kući, zatim posle toga u klubu, a pre toga u restoranu...

Odnekud moram da počnem. Grabim ključeve i trčim ka vratima. Odvešću se do restorana i pitaću nekog.

Barmena, na primer.

Stomak mi se podiže pa spušta.

Nije da izgaram od želje da ga vidim. Ipak, zastajem pored ogledala. Dobro, u redu, možda malo, ali čisto iz radoznalosti. Provlačim prste kroz kosu i mažem sjaj na usne. Ne marim hoću li ga zateći tamo ili ne.

Nije tamo.

Ulazim u restoran i pogled mi leti pravo ka šanku. Osećam ubod razočaranja.

„Izvolite?” Rutavi, crvenoglavi barmen prestaje da riba šank i diže pogled.

„Htela bih da porazgovaram s nekim. Sinoć sam ovde izgubila ručni sat i zanima me da li ga je neko našao.”

„Nisam sinoć radio - čekajte.” Umorno se osmehuje i spušta krpu. „Pozvaću nekog.”

Kad nestane u kuhinji, osvrćem se i gledam po restoranu. Bukvalno je prazan, osim jednog para koji sedi za diskretnim stolom u krajnjem uglu.

„Hej, Oliver!” uzvikuje rutavi barmen.

Srce mi poskakuje. Oli - Oliver. To mora da je ista osoba. O, bože, on je tu.

Nastaje pauza, a zatim čujem poznati glas: „Da?”

Najednom sam neobjašnjivo nervozna. Kao da mi je dah zapeo negde u plućima i ne mogu da ga izbacim. Što je smešno. Zaboga, on je samo barmen.

Ali ne običan barmen, pisti glasić u mojoj glavi. On je Oli od sinoć.

Kada se pojavi na vratima kuhinje, vidim kako mu crvenoglavi nešto priča, pokazujući na mene. Oliver okreće glavu. Za trenutak pomišljam kako sam sve pogrešno skapirala. On uopšte nije Oli: nimalo ne liči na njega. Stariji je, drugačiji i stameniji, zaključujem, odmeravajući njegovu sivu majicu. Osećam talas olakšanja. Drago mi

je što sam pogrešila. Drago mi je što ovaj barmen nije Oli. To umnogome uprošćava stvar.

Ali...

Dok korača ka meni, stomak mi opet čudno reaguje.

Kosa mu je nešto kraća, i možda ima ožiljak iznad usne, i sada nosi male, okrugle naočare, ali iza njih su iste, bledosive oči. Nisam pogrešila. Jao!

„O, vi ste”, mrmlija on, bez smeška.

Oklevam. Ovo baš i nije bajan početak.

„Da, zdravo.” Teško gutam. Grlo mi je najednom suvo. „Ja sam... ovaj, sinoć bila ovde.”

„Znam. Posluživao sam vas”, bezlično uzvraća on.

Čini mi se da u tridesetim nisam na njega ostavila tako dobar utisak kao u dvadesetim.

„Pa... da, ovaj... izgubila sam ručni sat pa me zanima...”

„Ne, ništa nije nađeno”, prekida me.

Osećam prve znake iritacije. Je li uopšte pogledao? „Jeste li sigurni?” pokušavam opet. „Mislim, mogao je da bude ispod stola ili...”

„Ne.” Odmahuje glavom. „Žao mi je.”

Grizem se za jezik. „U redu, onda”, hladno uzvraćam, uspravljajući ramena i uzvraćajući mu pogled.

„Vrlo ste ljubazni i predusretljivi, ali ipak ću vam ostaviti svoju vizitku, za slučaj da ga nađete.” Vadim jednu iz svoje torbe i spuštam je na šank. „Izvinite na smetnji.”

Bože, kakav gad. Eto, kako se ljudi menjaju. I to ne nabolje, gnevno zaključujem, češući uvo.

„Šta vam je sa ušima?” najednom pita on, u trenutku kada se okrenem da pođem.

„Ništa”, odbojno kažem.

„Ali skroz su upaljene.”

„Izgleda da sam alergična na naušnice” priznajem, trudeći se da zvučim ravnodušno.

Oliver ne pokušava da se osmehne, ali primećujem titraj u uglovima njegovih usana.

Do đavola, zašto sam mu išta rekla?

„One što vam ih je dečko poklonio?” pita.

I inicira dve misli: 1) njega se to ne tiče i 2) posmatrao me je.

„On mi nije dečko”, brecam se. Bože, ništa mu ne promiče.

„Nije?” Izvija obrve.

„Više ne, hoću reći.” Bespotrebno se zapetljavam. Osećam kako sama sebe teram u ćorsokak iz kojeg nema izlaza. „Upravo smo raskinuli.” Spuštam pogled na zemlju, želeći da se otvori i proguta me.

Obično razmislim pre nego što nešto kažem, ali iz nekog razloga, kao da sam poprimila odlike svoje mlađe dvojnice kojoj je mozak potpuno odsečen od usta.

„Žao mi je.” Spuštajući bradu, Oliver me zabrinuto gleda pod skupljenim obrvama. „Jesi li dobro?”

Dižem pogled i presrećem njegov. Ne znam zašto, ali najednom imam želju da se ispovedim ovom potpunom strancu.

Samo što on to nije, zar ne?

„Ne znam ni sama.” Sležem ramenima.

Usne mu se krive u smešak. „Znaš šta, dobar sam slušalac. Radeći za šankom, naslušao sam se svakojakih priča i udelio isto toliko saveta, i dobrih i loših. Tako da sam idealno rame za plakanje.”

Ne mogu a da se ne nasmejem. „Ma, priča je smorna i preduga.” Osećam kako smekšavam.

„Ne brini, imamo sve vreme ovog sveta. Upravo sam završio smenu i planirao da odem u park i nadišem se svežeg vazduha.” Upitno me gleda. „Pa, ako si zainteresovana...?”

Oklevam, a onda odmahujem glavom. „Hvala ti, ali trebalo bi da krenem”, neubedljivo kažem.

“Naravno. Kapiram - imaš bolju ponudu.”

“Ne, nije to”, bunim se, a onda shvatam da se samo šali sa mnom.

U tom trenutku spolja čujem glasan lavež. A onda se otvaraju vrata 1 unutra propuštaju velikog crnog psa. Mlatarajući repom, i s jezikom koji mu iz čeljusti visi poput crvene mašne, trči ka meni i počinje da mi liže ruku.

„Da vas upoznam. Ovo je Veli”, kaže Oliver.

„Ćao, Veli. Ja sam Šarlot.” Smejem se, tapšući Velija po glavi.

„Izgleda da ste se već sprijateljili.” Čučnuvši, Oliver mu kaci povodac. „Ostavi damu na miru, momče. Rekla je da ne želi s nama u šetnju.”

Gledajući ih zajedno, pomišljam kako me čeka prazan stan, skupljanje Majlsovih stvari i čitanje knjige za samopomoć. Uostalom, ne mogu tek tako u šetnju s nekim koga sam tek upoznala.

Ali nije tačno da sam ga tek upoznala. Najednom mi se čini da se oduvek znamo.

„Možda će mi ipak prijati malo svežeg vazduha”, mrmlijam.

Oliver mi sa smeškom predaje povodac.

28.

Napuštamo restoran i odlazimo u park, koji je samo nekoliko ulica dalje. Danas, međutim, te ulice se beskrajno otežu ispred mene, poput onih drumova koje obično vidate na omotima albuma američkih bendova. Ulice koje treba popuniti neobaveznom konverzacijom. Krišom gledam u Olivera koji ćutke korača uskim trotoarom pored mene, ruku uvučenih u izbledele farmerke.

Grozničavo pokušavam da smislim neku temu za razgovor. Oliver očigledno ne prepozna je da sam ja ista ona Loti od pre deset godina. U protivnom, već bi mi nešto rekao. Možda bih mogla da počnem sa: „*Zamisli, sinoć sam bila u Kanalu i upoznala tebe, samo što si bio deset godina mlađi i gotivio si me tada, kada sam bila deset godina mlađa. Međutim, kada sam nas upoznala, potpuno sam te ignorisala.*”

Zvuči više nego nebulozno! Zaboga, Šarlot. Fokusiraj se na lako ćaskanje da te ne bi u luđačkoj košulji vodili odavde.

„Jao, Veli, pa ti si pravi lepotan”, tepam, odlučivši se za najbezbedniju opciju razgovora sa psom. Veli vredno njuška pločnik kao da mu se nisam ni obratila. Iskreno, ne umem sa psima. Mislim, cenim ih, ali nisam baš luda za njima. Ne razlikujem rasnog psa od obične džukele, niti znam kako da zauzmem autoritativan stav prema njima.

Mada priznajem da me pomalo zabavlja način na koji Veli poslušno trčkara pored mene. Ko zna, možda se i sprijateljimo.

„Jesi, jesi, lepotane”, nastavljam da gučem, kao daje Veli opovrgao moju malopredašnju izjavu.

Oliver mi hvata pogled i brzo spuštam ruku da pomilujem Velija po glavi, potvrđujući svoje reci. Utom Veli zastaje pored drveta i počinje poletnije da njuška. „Lepo miriše, a?” cvrkućem.

Rep mu pomahnitalo maše.

„Ovako se ja ponašam u parfimeriji”, kažem, gledajući u Olivera. Eto, već smišljam pseće viceve.

„Je l’?” iznenađeno će Oliver.

„Da, u stvari...” naglo učutkujem, primetivši da Veli menja položaj. Samo trenutak, šta on to radi?

Prestao je da njuška i raskrečio je zadnje noge, spustivši zadnji deo tela skoro do zemlje. „O, sranje!” cičim.

„Upravo tako”, klima glavom, vidno zabavljen mojom reakcijom. „Ne brini, počistiću za njim.” Iz džepa vadi plastičnu kesicu.

„Neka, ja ću”, nudim se. Ne želim da me smatra glupačom koja se plaši da uprija ruke. Figuratивно govoreći.

„Ne moraš...”

„Ne, stvarno”, navaljujem. „Neću umreti od malo pseće kake.”

Oliver me sumnjičavo gleda. „Dobro, ako baš hoćeš.” Sleže ramenima, pružajući mi plastičnu kesicu.

„Samo što Veli u poslednje vreme ima problema sa stomakom. Stolica mu je malo...”

Spuštam pogled baš u trenutku kada Veli izbacim...

Blagi bože, ne smem ni da završim rečenicu. Želudac mi se prevrće. U stvari, više nisam sigurna da li ovo mogu da izvedeni. Moraš, naređujem sebi. Sada nema nazad.

Zadržavajući dah, saginjem se i počinjem da skupljam ogromnu, toplu gomilicu.

„Dozvoli da ti otkrijem mali trik. Ovako, uvučeš ruku u kesu...” počinje Oliver da mi objašnjava.

Nažalost, kasno.

„Fuuuuuj.” Sledećeg trenutka pravi grimasu, uvlačeći vazduh kroz zube i dobacujući mi saosećajan pogled.

Ali ne predajem se tako lako. Skupivši približnu količinu hrabrosti koja mi je bila potrebna za vađenje pauka iz kade, gde veliki dlakavi paukovi obično vole da obitavaju, vezujem krajeve plastične kesice i bacam je u obližnju kantu za đubre.

Gotovo.

„Prvi put, a?” pita on, pročitavši preneraženost na mom licu. Nemo klimam glavom. Srce mi lupa a kolena klecaju. Oliver se grohotom smeje. „Navići ćeš se, veruj mi.”

Nakon uspešno razbijenog leda, razgovor neobavezno teče dok koračamo kroz Holand park, ostavljajući gradsku vrevu za sobom. Oko nas su teniski tereni, besprekorno podšišani travnjaci i cvetni

žbunovi duž vijugave staze. Tipičan letnji dan u Londonu: dečji smeh, muzika sa tranzistora, udarci lopte i navijačko klicanje.

Nakon što na česmi temeljno operem ruke, nastavljamo kroz japanski vrt i dalje preko mosta iznad jezera u kojem plivaju narandžaste ribice. Veli očarano zuri u ribnjak, skoro dodirujući njuškom vodu.

„Bože, ovde je prelepo”, mrmljam, gledajući oko sebe.

„Aha”, uzvraća Oliver. „Ovo mi je jedan od omiljenih parkova. Cesto ,ga obilazimo. Ovde se osećam kao da nisam u Londonu, nego u dalekom Kjotu.”

„Jesi li nekad bio tamo?” pitam.

„Jesam, pre nekoliko godina. Proveo sam mesec dana putujući po Japanu.”

„Vau!” Klimam glavom, što od oduševljenja, što od zavisti.

„A ti?”

„U poslednjih nekoliko godina, najdalje što sam putovala bio je Jorkšir. Nema se vremena.” Sležem ramenima.

„Niko ne umire žaleći što nije više vremena proveo na poslu”, mudruje Oliver. „Ili tako nekako.”

„Drugarica mi je za rođendan poklonila povratnu kartu do Pariza”, hvalim se. „Ali ne verujem da ću sada otići”, dodajem posle kraćeg razmišljanja.

Oliver upitno izvija obrve.

„Ma trebalo je da idem s dečkom”, pojašnjavam.

„Jeste li se žestoko posvađali ili šta?”

„Ne, mi se nikad ne svađamo”, tužno uzvraćam, citirajući Majlsa.

„Pa šta se desilo?”

U daljini, fazan širi svoj veličanstveni rep. Za trenutak ga zadivljeno gledam. „Ne znam ni sama”, odgovaram, uvlačeći ruke duboko u džepove farmerki. „Jednostavno nije išlo. Nismo jedno za drugo. Naoko je sve delovalo savršeno, ali nije bilo.” Gledam ga, zaklanjajući oči od sunca. „Nema mnogo smisla, a?”

„Emocije nikad nemaju smisla”, tiho kaže Oliver.

Okrećemo se i nastavljamo istim putem nazad. Utom na stazu istrčava veverica, skakućući oko cvetnog busena.

„Nije mi delovao kao tvoj tip”, dodaje on.

„Znam. Vanesa je to stalno pričala. Čekaj malo, kako to misliš ‘nije delovao kao moj tip’?” Zastajem i gledam ga u oči.

„Pa, tako što je sušta suprotnost Biliju Romaniju.”

Treba mi nekoliko sekundi da registrujem ono što je upravo rekao, a onda...

„Prepoznao si me!”

„Ljudi se ne promene mnogo za deset godina”, pojašnjava on i nastavlja da korača.

„Znam, ali mislila sam...” naglo ućutkujem. U stvari, nemam pojma šta sam mislila.

„Prepoznao sam te čim si ušla u restoran, još prvo veče”, priznaje Oliver dok koračamo prostranim travnjakom prepunim izletnika. „Iskreno, nisam se nadao da ćeš se i ti mene setiti”, stidljivo dodaje, gledajući me postrance.

I nisam, šapuće glasić u mojoj glavi. Pitam se kako je to moguće.

„U to vreme nisi me ni primećivala.”

„Ah, ne bih baš tako rekla.” Nervozno se smejem a onda hvatam izraz njegovog lica. Bože, on je zbog toga i dalje uvređen. Na pamet mi pada neobična misao. „Jesi li zato prve večeri u restoranu bio onako grub prema meni? Vraćaš mi za ignorisanje od pre deset godina?” izleće mi.

„Ne znam o čemu pričaš”, brani se Oliver, ali primećujem da mu obrazi poprimaju tamniju nijansu.

Pogodila sam u živac. „Ja bio grub prema tebi?” Ne misli valjda da sam ja bila gruba prema njemu.

„Ismevao si moje alergije”, podsećam ga.

„Zar možeš da me kriviš? Daj, priznaj da su malo smešne”, ceri se.

„Ne, nisu”, nadureno kažem. Za samo nekoliko sekundi, naš razgovor je prerastao u prepirku.

„Samo da nešto raspravimo: ti ne smeš da jedeš mlečne proizvode, rafinisani šećer, brašno i orašaste plodove, a ribu smeš samo jednom nedeljno.” Nabraja na prste, upitno me gledajući.

Sada je na mene red da porumenim. Kad se stvari tako postave, zaista zvuče smešno.

„To znači da sladoled s karamelom i lešnicima ne dolazi u obzir?” dodaje, smrtno ozbiljan.

A?

Pokazuje rukom na sladoledžijski kamionet, mameći mi vodu na usta. Obožavam sladoled.

„Apsolutno”, cedim kroz zube, trudeći se da zvučim ozbiljno.

„Znači, ako sebi kupim, tebi ne smem?”

Približavamo se kombiju.

Dok Oliver prilazi prodavcu, škrgućem zubima. Čoveče, ovo nije lako. „Definitivno ne.” Odmahujem glavom i slušam ga kako naručuje.

„Jedan veliki kornet sa svim dodacima, moliću.” Veselo se smejuji.

Šibam ga pogledom. Sigurna sam da to čini namerno.

„Mmm, fantastično”, mrmlija nakon što oliže pozamašan sloj sladoleda. „Hoćeš liz?” pita, grickajući keks na vrhu i prilično dobro imitirajući devojku s reklame.

Đubre jedno.

„Ne smem”, kruto kažem iako mi pljuvačka ide na usta. „Nutricionista mi je rekao da nisam tolerantna, sećaš se?”

„Hmm, ne bih se složio s tim nutricionistom.” Krivi glavu u stranu i gleda me. „Mislim da si prilično tolerantna. A ti, Veli?”

Veli počinje da maše repom mameći mi kikot koji ne uspevam da obuzdam.

„U stvari, toliko si tolerantna da bi verovatno pristala da mi pridržiš sladoled dok ja odem u toalet.”

„Misliš?”

„Aha.” Klima glavom. „I mislim da je tvoj nivo tolerancije toliko visok da ćeš olizati sladoled kada počne da se topi samo da ti ne bi kapnuo na ruku.”

„Hoću?”

„Definitivno.” Smešeći se, uvaljuje mi kornet u ruku i odlazi u pravcu montažnog toaleta.

Ostajem da stojim nasred staze, osećajući kako mi se bes topi brže od sladoleda, koji me već golica po prstima. Oliver se brzo vraća.

„Znaš šta?” vedro kažem, obmotavajući jezik oko korneta i kušajući vanilu. „Skroz si u pravu. Ko šiša nutricionistu.”

Kad izađemo iz parka, skrećemo u uličicu koja vodi do Noting Hila i Portobela, svetski poznatog buvljaka, prepunog tezgi koje prodaju sve i svašta, od igle do lokomotive. Probijamo se kroz masu turista i izbijamo na glavni drum, načičkan radnjicama, restoranima, skupim buticima, kafeterijama...

Pogled mi šara po izlozima dok Oliver neočekivano ne zastane ispred jedne antikvarnice.

„Evo, stigli smo. Hajde, nećemo dugo”, kaže, hvatajući glomaznu, mesinganu kvaku. Veli već manijakalno maše repom.

Utom shvatam da je to radnja pored koje sam prošla nekoliko dana ranije s Vanesom i kroz čiji sam izlog ugledala Olivera. „Okej.” Klimam glavom i pratim ga unutra.

Radnja miriše na duvan, prašinu, memlu i sredstvo za poliranje nameštaja. Prepuna je raznoraznih antikviteta, uguranih u svaki slobodan kutak.

„Hej! Ima li koga?” uzvikuje Oliver dok Veli vredno njuška unaokolo.

„Izgleda da nema nikog. Mogao bih bez problema da maznem onaj francuski akvarel”, tiho kaže, pokazujući na sliku. „Šta veliš?”

Isprva ga užasnuto gledam a onda shvatam da se šali. „Ha, ha, nije smešno”, opominjem ga.

„Mrtav sam ozbiljan”, nastavlja Oliver, osvrćući se oko sebe. „Zavučem ga pod majicu i zapalim napolje.” Oprezno ga uzima, sa namerom da svoj plan sprovede u delo.

Mili bože, on se ne šali! Zapanjeno ga gledam. Gospode. Oliver je fini barmen koji se pretvorio u lopova!

A ja sam mu saučesnica.

„Šta to radiš?” šištim, pokušavajući da mu istrgnem sliku. „Spusti...”

„Ahm”, neko glasno pročišćava grlo. Dižem glavu i vidim starijeg muškarca s lulom u zubima, koji se tu stvorio skoro niotkuda.

„...to”, završavam, prekorno gledajući u Olivera.

Prokletstvo. Dotučena i postišena, crvenim do korena kose. Kako \$e ovo desilo? Samo sam tražila svoj ručni sat a sada sam uhvaćena u krađi. Ali bukvalno.

„Šta to imamo ovde, sinak?”

„Prilično lep zalazak sunca od Kloda Derbeka.”

Sklapam oči. Ovo je previše. Čekam neminovno.

„Slikan kada?”

„Oko 1870... Mislim.”

Samo trenutak. Otvaram oči.

„Nije loše. Uopšte nije loše.”

Gledam u starca. Široko se osmehuje i miluje Velija koji se propinje na zadnje noge i oduševljeno mu liže ruku.

„Ipak si nešto naučio”, dodaje starac, s ponosom u glasu.

„Pa, imao sam dobrog učitelja”, uzvraća Oliver sa smeškom.

Sledećeg trenutka zbunjeno posmatram njihov zagrljaj.

„Zdravo, deda. Kako si?”

„Deda?” ponavljam. U šoku sam.

I ljuta sam. Sad bih ga ubila. Najozbiljnije.

Oliver me nevino gleda. „Izvini, nisam mogao da odolim. Trebalo je da vidiš svoju facu.”

Streljam ga besnim pogledom. Najradije bih ga nečim pogodila, ali budući da sam okružena antikvitetima, najbolje da se uzdržim.

„A ko je mlada dama?”

„Zdravo. Ja sam Šarlot”, kažem, setivši se sebe. „Drago mi je.” Pružam ruku koju starac svojom velikom, koščatom šakom overava u hip-hop stilu.

„Deda je veliki fan Džej Zija”, pojašnjava Oliver, primetivši moj izraz lica. „Navukla ga praunučad, deca moje sestre.”

„Draga moja, da mi je samo znati šta vidiš u mom unuku?” pita starac, gledajući me.

Obrazi mi ponovo bukne. „Pa...”

„Šarlot mi nije devojka”, uskače Oliver, blago rumeneći. „Nas dvoje nismo... znaš”, šaljivo dodaje, pokazujući palcem na sebe i mene.

„A, tako.” Starac klima glavom i uzima novi dim iz svoje lule, odmeravajući me kao da sam eksponat u muzeju. „A mogli biste, znaš?” dodaje, slatko se smejući. „Vreme ti je da se skrasiš. Ne misliš valjda večno da budeš momak.”

Oliver izgleda kao da bi najradije propao u zemlju. Saosećajno se smeškam, ignorišući glasić u mojoj glavi koji likujući ponavlja: *Nema devojku, nema devojku.*

„Šarlot i ja smo se tek upoznali”, pojašnjava Oliver. „Tačnije, znamo se odavno, ali smo se...” traži pravu frazu i živo me zanima šta će da smisli. „... tek nedavno ponovo sreli”, završava s vidnim olakšanjem.

„Ma nemoj mi reći?” Starac izvija bujne obrve, koje mu na čelu trepere poput dva bela leptira.

„Čudesno.” Ceri se. „Jeste li za čaj?”

Ne čekajući odgovor, okreće se i odlazi da skuva čaj. Oliver mu se pridružuje, ostavljajući Velija i mene da razgledamo. Antikvarnica je pretrpana svim i svačim - tu su: stari srebrni, izgravirani pištolj, preparirani fazan, sto od mahagonija sa dve velike izrezbarene kandže umesto nogara...

„Ovde ima neverovatnih stvari”, ushićeno kažem, kada se Oliver i njegov deda vrate, noseći poslužavnik sa čajnikom u obliku čovečuljka sa šeširom i tri šoljice sa rasparenim tacnama.

„Moj čajnik iz Alise u zemlji čuda”, pojašnjava starac, primetivši moj radoznali pogled. „Original iz tridesetih godina prošlog veka, ručno bojen. U savršenom je stanju. Jedan od samo pedeset koji su ikada napravljeni.” Lice mu šija dok sipa čaj kroz nos Ludog šeširdžije. „Redak kolekcionarski primerak.” Dodaje mi šoljicu. „Mleko i šećer?”

„Ne, hvala.”

Ali kasno - već je dodao.

„Šta si rekla, srce?”

„Ovaj, ništa... hvala vam.”

Starac mi se veselo ceri i dodaje Oliveru šoljicu, a zatim otvara limenu kutiju s keksom. „Biskvit?”

Oklevam, gledajući za trenutak u Olivera koji zabavljeno posmatra ovu scenu. „Može, hvala.”

Kako da odbijem tako slatkog starčića? Povrh toga, činjenica da sam pojela skoro pola Oliverovog sladoleda dok je ovaj bio u toaletu opovrgava teoriju nutricioniste da sam netolerantna na brašno, rafinirani šećer i mlečne proizvode.

„Dakle, deda, kako si?”

„Ah...” Neodređeno odmahuje rukom, poprimivši setan izraz lica. „Starački, eto kako.”

„Deda će morati da zatvori radnju”, pojašnjava Oliver, tapšući starčevu ruku u očiglednoj želji da ga malo ohrabri. „Punih šezdeset godina je u poslu, ali sada već polako posustaje.”

„To je strašno!” uzvikujem. „Zar baš morate da je zatvorite?”

„Život teče, vremena se menjaju”, odgovara deda, sležući ramenima i uzimajući drhtavim rukama još jedan srk čaja.

„Nema to nikakve veze s vremenima”, breca se Oliver. „Cena zakupa je nenormalno skočila i deda više ne može da je priušti. Polako ga istiskuju.”

„Ko?” unezvereno pitam.

„Lanci poznatih kafeterija”, rezignirano će Oliver, ne trudeći se da sakrije gnušanje. „Ili butici firmirane odeće, koji polako ali sigurno okupiraju ceo kraj. Kao da su prokleti Najtsbridž.”

„Hej, nema potrebe da psuješ”, opominje ga deda, uputivši mu pre-koran pogled.

„Šta ću kad mi se gade. Nemaju ni trunku poštovanja prema nekome ko je doprineo reputaciji ovog dela grada. Sada se sve vrti oko novca i profita.”

„Ova radnja je svakako obeležila veći deo mog života. Ovde sam upoznao svoju pokojnu ženu, Beti”, priseća se Oliverov deda, gledajući u mene. „Ušla je da kupi porcelanski čajnik. Da, baš tako”, naglašava, kao da mu ne verujem. „Završila je s mnogo većim pazarom”, uzvikuje starac, kikoćući se.

„Kada je umrla, ozbiljno sam razmišljao da prodam radnju, ali šta bih onda radio?” Tužno spušta glavu. „Antikviteti su mi u krvi. Pogledaj me, i sam sam pomalo antikvitet.”

„Ali šta ćete da radite sa svim ovim stvarima?” pitam, i momentalno se kajem. Ne želim da ga dodatno uzrujavam.

„Ibej”, jednostavno uzvraća starac.

„Ibej?” ponavljam. Verujte, to je odgovor koji sam najmanje očekivala.

„Već duže vreme slušam lekcije svoje praunučadi”, nastavlja on, umaćući keks u čaj. „Kažu da je to sad u modi. Imam čak i onlajn račun.“ Upućuje mi smešak na koji uzvraćam istim.

„Naravno, to neće biti isto”, mrmlja Oliver, i dalje gnevan.

„Ah, šta da se radi?” uzdiše njegov deda sa smirenošću čoveka koji se naživeo i nauživao. „Sve mora da ima svoj kraj.” Sledi pauza u kojoj nas starac dugo, zamišljeno gleda. „Ceo život sam proveo prodajući skupe predmete, ali znate li šta je najvrednije od svega?”

„Šta?” pitamo uglas.

„Vreme”, jednostavno odgovara starac. „Vreme ne možete da kupite, ti za kakve pare. I nema druge šanse. Svaki sekund je dragocen, stoga ne gubite vreme, deco. Neprocenjivo je.”

Gledam ga i upijam svaku reč. Je li mi to dato? Druga šansa?

„Još čaja?”

Vraćam se u stvarnost i primećujem da me Oliverov deda upitno gleda. „Oh... da, hvala.” Potiskujući te misli u zadnji deo svog uma, pružam mu šolju. „Baš će mi prijati.”

29.

Dve šolje čaja i tri keksa kasnije, Oliver pomaže svom dedi da pripremi teže predmete za skoru selidbu.

Nudim svoju pomoć, ali starac me brzo odbija.

„Lepo od tebe, srce, ali ovo je muški posao“, dovikuje iza prepariranog medveda u prirodnoj veličini.

Životinja stoji na zadnjim nogama dok su mu prednje kandže preteći ispružene a čeljust razjapljena u nemoj rici.

„Kako želite.“ Obično osećam potrebu za opovrgavanjem ovako seksističkih komentara, ali u ovom slučaju odustajem.

„Jedan, dva, tri, hop.“ Uz glasno stenjanje, medved je dignut u vazduh, a potom na Oliverovo rame.

Noge mu klecaju. „Pobogu, deda. Težak je kao tuč!“

„Prestani da kukaš. U tvojim godinama sam mogao da ponesem po jednog na svakom ramenu.“

„Šta? Išli su u paru?“ Oliver pravi grimasu kada ga zapahne oblak prašine.

„Tako je. Freda sam prodao jednom Japancu još 1952, pa je Džindžer ostala sama.“ Starac čeznutljivo uzdiše, milujući ljutog medveda kao da je kućni ljubimac.

„Zove se Džindžer?“ pitam.

„Aha. Po slavnoj plesačici.“ Ponosno klima glavom. „Bili su predivan par, je l' da?“

„Jao, srušiću se“, kuka Oliver, uporno pokušavajući da prenese medveda do zadnjih vrata.

Hitro mu se sklanjam s puta i prilazim ulaznim vratima.

„Pa, najbolje da ja krenem. Bilo mi je zadovoljstvo.“ Pružam ruku Oliverovom dedi, ali on izvodi još jedan od svojih trikova. Uzima mi ruku i na nadlanicu spušta poljubac prepun mrvica koje mu spadaju sa oba obraza.

„Sigurna si da nećeš ovaj divni, srebrni bokal za mleko?“ predlaže on. „Ili bar bronzanu figuru konja?“

„Ne, hvala vam.” Smeškam se kada mi pusti ruku i okrećem se prema Oliveru, ali on i dalje balansira teškog medveda na ramenu. „Pa... zdravo.”

Stojim tako nasred radnje, pod pronicljivim pogledom Oliverovog dede i Velingtona, koji za trenutak prestaje da njuši nogar stola za ručavanje i diže glavu.

Oliver stenje pod medvedom. „Ehej.” Lice mu je crveno i dah isprekidan. „Ideš?”

Ako ne grešim, deluje malo razočarano. Osećam ubod zadovoljstva.

„Aha. Moram pešice do kola.” Živahno klimam glavom, osećajući se pomalo nelagodno. „Nastavi da tražiš moj sat...” Naglo ućutkujem i počinjem da grickam nokat na palcu a onda brzo spuštam ruku. Šta ja to radim? Prestala sam da grickam nokte. Odavno. Sada za to plaćam manikira. „Znaš, moram da...”

„Istražim sva mesta.”

„...istražim sva mesta.”

Kažemo istovremeno a zatim se smejemo. Ali reci ostaju da ječe. I to ne samo meni, nego i njemu, jer mi upućuje značajan pogled. Ili mi se samo čini?

Ma da, samo mi se čini, zaključujem. Danas mi ionako nisu sve ovce na broju. Nisam se naspavala i upravo sam raskinula s dečkom. Osim toga, verovatno mi je šećer iz sladoleda i keksa udario u glavu, pa na razne načine zamišljam barmena kojeg sam upoznala pre deset godina, i svakog časa bi mogao da posrne pod teškim medvedom.

Ne sećam se da ova faza postoji u onoj knjizi o ljubavnim raskidima.

„Možeš li sama da se vratiš?”

„Da, naravno.” Klimam glavom, pobijajući njegovu zabrinutost odmahivanjem ruke. „Parkirala sam kod restorana.”

„Imaš li mnogo da voziš?”

„Ne, samo pet minuta odavde, pored crkve, do Avenije Spenser”, brbljam. Najednom mi je vruće i osećam neodoljivu potrebu da izađem na svež vazduh.

„Pa, ako ti bude usput, svrati kasnije do restorana.”

„Možda i hoću.”

Pauza.

„Pa, hvala još jednom za čaj”, kažem njegovom dedi. Starac naglo rumeni, ali to krije tobožnjim divljenjem prema svom bronзанom konju.

„Oh, nema na čemu, srce”, kaže, glumeći iznenađenje, kao da prethodnih pet minuta nije proveo prisluškujući moj i Oliverov razgovor.

„I srećno sa Džindžer”, veselo dodajem Oliveru, u pokušaju da zvučim nonšalantno. Zatim kratko tapšem Velingtona po glavi i izlazim iz radnje.

Ispravka: nalećem na komodu iz osamnaestog veka, praveći modricu na kolenu, neko vreme se rvem s kvakom, koja kao da se meni za inat zaglavila, i naposljetku uspevam da otvorim vrata, ali zaboravljam na stepenik i za dlaku izbegavam pad nasred ulice. Iskreno, ne znam šta mi je. Kao da sam se naprasno pretvorila u svoju smotanu, dvadesetjednogodišnju verziju, zaključujem, brzo ustajući s pločnika, crvena od stida. Ne nego dvadesetdvogodišnju verziju, ispravljam sebe, setivši se sinoćne rođendanske žurke.

Posle prašnjave i mračne antikvarnice, zaslepljuje me spoljna svetlost. Jutros sam u žurbi zaboravila tamne naočare. Čkiljeći na suncu, nedaleko odatle nailazim na prodavnicu jeftinih naočara. Znam, kupiću jedan par samo dok stignem do kuće, odlučujem.

U radnji je gužva. Načičkani oko stalka s naočarima, kupci se tiskaju kako bi probali što više modela. Za trenutak razmišljam da odustanem od ove ideje. Eto zašto naočare za sunce pazirim u Harvi niks-u. Osim toga, originalni brendovi imaju prava UV stakla, podsećam sebe, uspevajući da dograbim kopiju najnovijeg Šanelovog modela.

Ni ove nemaju UV stakla, ali svejedno ih probam. Prodavač mi dodaje ogledalo i za trenutak zurim u svoj odraz. Naravno, izgledaju jeftino i plastično i...

Iznenađujuće dobro, zapravo.

Okrećem glavu levo-desno, osećajući stari treptaj uzbuđenja, onaj koji godinama nisam doživela. A onda shvatam i šta je to: uzbuđenje kupovine za male pare.

„Imate li još jedne od ovih što ona proba?” pita žena, pokazujući na mene.

„Ne, to je poslednji par.” Prodavač odmahuje glavom.

Adrenalin mi skače. Imam poslednji par! Što ih, naravno, čini još vrednijim.

Vadim deset funti, brzo plaćam naočare i nastavljam prema parku. Bože, ovo je bukvalno krađa, razmišljam, ogledajući se u svakom izlogu pored kojeg prođem i osećajući poznati nagon za cenkanjem. Pitam se šta bih još mogla da pazarim? Možda nešto na brzaka.

Automatski bacam pogled na ručni zglob, ali na njemu nema ručnog sata, stoga posežem za blekberijem. Ali nije mi u džepu. Jao, ostao je u kolima.

Utom osećam neobičan trzaj u kolenu, kojeg brzo zamenjuje nešto drugo: tračak oslobođenja, otpuštanja, odahnuća. Kao da se preda mnom otvorio neki nevidljivi portal. I kao da bežim iz vremenskog okvira koji je za mene stvaran koliko i učionica za nestašnu školarku, kojoj se ukazuje prilika da pobegne s časa.

U ovakvoj situaciji obično idem prečicom kući, ali najednom mi se nikud ne žuri, što je neuobičajeno za mene, koja uvek i svuda žurim. Čak i u toalet. Ali bez sata, vreme kao da gubi formu, i nije više podeljeno na sate, minute i sekunde, koji neumitno teku i traže da ih stalno pratimo.

I tako odlučujem da se prošetam buvljom pijacom, neusiljeno i natenane. Iako su mi noge programirane na brzi kas a ruke na nervozno lepršanje, teram sebe na miran hod pored tezgi i duž pločnika ispred niza kafića. Uživam u samom pokretu, umesto u jurnjavi s jedne tačke na drugu. I umesto da dišem plitko, vazduh udišem duboko, punim plućima. Zastajkujem kad mi se prohte, razgledam oko sebe i smešim se.

Prvi put, bukvalno osećam miris kafe.

Ne znam koliko dugo tumaram po Portobelu, ali znam da u tome uživam kao nikad pre. Divim se pozlaćenom nakitu s poludragim kamenjem iz Nepala i genijalnim ramovima za slike, napravljenim od tastatura starih mašina za kucanje.

Bože, zaboravila sam koliko može da prija poseta buvljaku, razmišljam, zagledajući žutu indijsku bluzu koja visi sa obližnje tezge. Dok leprša na toplom povetarcu, šljokice oko dekoltea svetlucaju na suncu poput najlepših zvezdica. Sledećeg trenutka već se cenjkam s prodavcem i spuštam cenu na šest funti. Šest funti! Neverovatno. Nije ni čudo što sam kao mlada odeću kupovala isključivo na buvljaku.

Ushićena dobrim pazarom, spremna sam za sledeće prijatno iznenađenje nedaleko odatle. Tačnije, na sledećoj tezgi, sićušna Kineskinja prodaje vintaž odeću, mada po prilično visokim cenama u odnosu na moju poslednju kupovinu u ekskluzivnom butiku. Ipak, ne

odolevam iskušenju da u skućenoj, improvizovanoj kabini probam skoro sve što mi se sviđi. Ubrzo ruke počinju da me bole a onda je vidim: predivnu, plavu, svilenu haljinu s dubokim izrezom koja liči na nešto što se vđda samo u Vogu, i košta kao mesećna plata. Apsolutno je božanstvena. I jedinstvena. Nikog još nisam videla u nećem sličnom. Kupujem je bez razmišljanja.

Nastavljam dalje. Usput zastajem pored tezge s cipelama. Skoro bez daha od uzbuđenja, grabim par zlatnih cipelica. Ma preslatke su, i tako jeftine, kažem sebi, navlaćeći ih. Jao! Prsti me žuljaju.

Pokušavam nekako da ih uglavim, ali noga mi uporno klizi napred. Dižem ruke. Zapravo su vrlo neudobne, a i peta je plastićna, zaključujem posmatrajući nogu u ogledalu.

Ćekajte malo. Šta ja to radim? Skidam cipelu i brzo je vraćam na tezgu. Moja mlađa dvojnica me je podsetila na radosti odevanja na buvljaku, ali postoji nešto što se stiće s godinama i zrelošću.

Opominjem sebe da svom spisku dodam sledeću stavku:

19. Jeftine cipele ne dolaze u obzir! Saćuvaj novac i kupuj firmirane.

Zato što u životu postoje stvari koje su vredne trošenja novca, i Džimi Ću je jedan od njih.

Zadovoljno navlaćim svoje predivne sandale sa ugrađenim ulošom i rućno šivenim kožnim đonovima, i hitam prema parku.

30.

Međutim, kada stignem do svojih kola, jedan pogled na digitalni sat instrument table dovoljan je da doživim vanvremenski šok.

Skoro je šest sati! U neverici zurim u svetleće brojke. Prošli su sati i sati. Ne, nisam izgubila pojam o vremenu, izgubila sam ceo dan! I proleteo je krajnje neopaženo. Kako je to moguće?

Tako lepo. Zabavljala si se, cvrkuće glasić u mojoj glavi.

Automatski dobijam oštar ubod krivice. Ne bi trebalo da se zabavljam. Ne bi trebalo da ponovo uživam u kupovini na buvljaku ili u šetnjama sa slatkim barmenom ili u džentlmenskim poljupcima njegovog dede; trebalo bi da žalim za svojom propalom vezom i tražim svoj ručni sat.

Kojeg još nema na vidiku, podsećam sebe.

Fokusiram se na stvarnost. Gde sam ono stala pre nego što sam zastranila? Ah da, vraćanje filma unazad. Naprežem mozak. Ako nije ni u stanu ni u restoranu, onda sam ga sigurno izgubila ili u klubu koji je sada zatvoren, zaključujem s dozom olakšanja - ili u Lotinoj kući.

Palim motor, ubacujem u brzinu i krećem u poznatom pravcu. Možda mi je pao s ruke dok sam pokušavala da dohvatim mleko iz dubine frižidera. Kroz glavu mi proleće slika nedefinisane hrane koju sam tamo zatekla i kosa mi se diže na vratu. Kad malo bolje razmislim molim boga da ne bude u frižideru. Ne verujem da imam toliko hrabrosti da još jednom uvučeni ruku u njega.

Hitam severnim gradskim drumom i ubrzo vidim poznati znak za preusmerenje. Nema nijednog građevinskog radnika, zapažam dok skrećem u uličicu koja vijuga između praznih kranova i bagera. Tipično.

Usred psovke što britanski putari stiču sve češću naviku da iskopaju jamu na putu a onda naprasno nestanu, uzrokujući višednevni kolaps u saobraćaju, zvoni mi mobilni telefon.

„Halo?”

„Zvala sam te kući, ali nisi tamo”, optužuje dobro poznat glas s druge strane.

„Ćao, mama”, automatski kažem. „Hvala za čestitku i vaučere. Htedoh sinoć da te zovem, ali kasno sam stigla kući.”

„Znači, lepo si se provela za svoj rođendan?”

Prisećam se prethodne noći. Nisam sigurna da li je lep provod' pravi izraz. „Jesam, bilo je... ovaj...” pokušavam da smislim pravu reč, „...zanimljivo.”

„Je li bilo nekih iznenađenja?”

„Moglo bi se reći”, mrmljam, setivši se posete klubu, đuskanja na podijumu, ćaskanja sa Olijem i njegove tetovaže.

„Znala sam!” trijumfalno uzvikuje ona, prekidajući mi tok misli. „Rekla sam tvom ocu. Jesam li ti rekla, Dejvide? Jesam li?” dovikuje mom ocu, čije gundanje čujem u pozadini. Već ih zamišljam, nju na telefonu u predsooblju i njega u dnevnoj sobi kako pokušava na miru da čita novine.

„Sta si to znala?” zbunjeno pitam. Bože, o čemu to moja majka trabunja? Pridržavši mobilni ramenom, kočim na semaforu.

„Ajde, ajde, ne pravi se luda!” Cereka se, zvučeći skoro euforično. Za trenutak se pitam je li pijana budući da voli pre večere da gucne nekoliko limunada s likerom. Ili pak čaj sa istim oplemenjivačem ukusa.

„Mama, nemam pojma o čemu pričaš”, nestrpljivo kažem. Utom se pali zeleno svetlo i ubacujem kola u brzinu.

„O veridbi!” krešti ona. „O kojem si drugom iznenađenju mislila da govorim?”

A onda shvatam. Moja majka pod ‘iznenađenjem’ podrazumeva... Ha! A ja sam mislila na...

Srce mi se čepa. Moram da joj kažem istinu. Samo, biće to isto kao dobitniku na lutriji saopštiti da je došlo do zabune i da njegov tiket zapravo nije pobednički.

„Dakle?” navaljuje mama. „Dokle misliš svoju sirotu majku da držiš u neizvesnosti?”

Dubok uzdah. Priprema, pozor, sad: „Mama, raskinuli smo.”

Muk a zatim...

„Mooolim?” Moja majka je preneražena.

Brzo iznosim prednosti tog čina. „Tačnije, ja sam raskinula s njim. Nije išlo”, pokušavam da pojasnim.

„Mislila sam da hoće, i stvarno sam želela da budemo zajedno, ali nije, jednostavno nije. Onda sam prestala da ubeđujem sebe i realno sagledala našu vezu...”

„Jesi li ti poludela?” prekida me.

Vozeći istom prečicom, skrećem u susednu ulicu, prisećajući se prošlonedeljnih događaja. Naletela sam na svoju dvadesetjednogodišnju dvojnicu, otišla s njom na koncert, u klub, pretvorila se u predatoru, raskinula s dečkom...

„Vrlo moguće”, priznajem, usporavajući pored kolone parkiranih automobila. Možda je mama u pravu.

Možda sam stvarno flipnula. Možda od svog života pravim totalni haos, zbog čega ću se kasnije žestoko kajati.

„Pobogu, dete, ti stvarno nisi čitava!” nastavlja da histeriše. „Ali, ako ga pozoveš, sigurna sam da će te primiti nazad.”

„Neću da me primi nazad!” uzvikujem. I ako je u mojoj glavi postojala i najmanja sumnja, sada je više nema. „Ne volim ga, mama, i ne verujem da on mene voli”, dodajem, setivši se da gaje više potresao gubitak kuće i uloženog novca nego gubitak mene.

„Ali bio je savršen za tebe.”

„Na papiru, da”, priznajem, „ali ne i u životu. Majls je dobar dečko, ali nije za mene, mama. Jednostavno me nikad nije razumeo.”

„Zar misliš da ja razumem tvog oca?” breca se ona. „Trideset pet godina braka i taj čovek je i dalje misterija za mene.”

„Mama, to je nešto drugo. Ti voliš tatu.”

„Ali, Šarlot...”

Dok prolazim ispod nadvožnjaka, veza se naglo prekida. Uz tračak pritajenog olakšanja, bacam mobilni na suvozačevo sedište i gazim papučicu za gas.

Kad skrenem u svoju staru ulicu, ispred kuće odmah primećujem parkiranu ‘bubu’. Doduše, olako koristim reč ‘parkiranu’ budući da stoji pod neobičnim uglom, udaljena skoro ceo metar od ivičnjaka, kao da ju je neko iz čiste obesti ostavio nasred druma.

Što sam često činila, prisećam se dok parkiram iza njenog sjajnog branika. Očigledno je upravo došla sa servisa, primećujem, gaseći motor. Nadam se da je Loti poslušala moj savet i povelala nekog svog muškog prijatelja kako je ne bi odrali, kao što su mene.

I dalje dobro raspoložena, penjem se uz stepenice do ulaznih vrata. Grabim mesingani zvekir u obliku delfina i odlučno kucam. Čujem zvuk koraka i vrata se otvaraju.

„Ćao. Opet ja.”

Očekujem da moja mlađa dvojnica bude mamurna, očekujem da ima najgoru glavobolju u životu, očekujem da izgleda kao iscedeni sunđer, ali ne očekujem da plače kao odojče.

„Za ime boga, jesi li dobro?”

Niz Lotine obraze teku suze i oči su joj crvene od plača. Između jecaja klima glavom i muca: „Da... dobro... sam.”

Uvek sam loše lagala.

„Šta se desilo?” usplahireno pitam.

Loti istresa nos u poduže parče zgužvanog toalet papira, delujući izgubljeno i očajno. Stomak mi se steže od brige. Je li moguće? Loti izgleda potpuno dotučeno. U panici kopam po mozgu, ali ne mogu da se setim stajalo moglo toliko da me uzruja.

„Bili Romani”, uspeva ona da procedi pre nego što brižne u novi plač.

Na spomen njegovog imena, celo telo mi se grči. Naravno. Sad se sećam šta me je uzrujalo: otkriće da ima drugu devojku.

„Šta s njim?” pitam, zaštitnički poput starije sestre.

Lotine grudi su zadihane, zbog čega mi isprekidano pojašnjava: “Videla sam ga sa tom... bogatašicom... koja... izgleda... kao... zečica...”

„Sloboda sponzorstva”, smrknuto kažem.

Lice joj se gužva poput papirnate kese dok ispušta žalopojan krik. Treba joj nekoliko minuta da povрати moć govora, ovoga puta još isprekidaniji. „Navodno... su... se... smuvali... Navodno... je...” zastaje kao da ne može tu reč da prevali preko usta, „...zaljubljen... u... nju” završava, zagnjurivši lice u rolnu toalet papira.

„Zaljubljen je u njene pare”, ropćem, grleći je.

Nagrađena sam kratkim osmehom nakon čega sledi nova bujica suza.

„De, de, nije sve tako crno”, tapšem je po leđima. „Gledaj to s vedrije strane - na vreme sam te upozorila.” Ponosna sam što mi je to pošlo za rukom, zaista. „Posle koncerta, nisi završila u njegovom krevetu. Da jesi, sada bi ti bilo još gore.” Zurim u Lotin pokajnički izraz lica. „O moj bože, nisi valjda?”

Loti nemo klima glavom.

„Posle svega što sam ti rekla?”

„Znam, ali mislila sam...”

„Da neće ispasti ovako”, završavam umesto nje.

Lice joj rumeni.

Srce mi se steže. Trebalo je da znam. Nikad nisam slušala tuđe savete. Šta ću kad sam svoje glava. I kao mlađa sam bila takva. Uvek sam radila onako kako mi se prohte, a ne onako kako bi trebalo.

Odjednom sam ljuta na Loti što me nije poslušala. Mislim, kako ću pomoći sama sebi ako ne budem slušala? Ali nisam ljuta samo na nju; ljuta sam i na sebe. Što je nisam zaustavila, što je nisam sprečila da napravi istu grešku kao ja. Uostalom, zbog čega sam tu ako ne daje zaštitim? I ne dozvolim joj da učini sve zbog čega će kasnije da pati.

Kajem se. Izneverila sam Loti. Izneverila sam sebe. Imala sam priliku da sve dovedeni u red i prokockala sam je. Osećam se kao totalna luzerka. Gledam u njeno mlado, uplakano lice i moj bes

nestaje brzo kao što je i došao. Iskustvo me je naučilo da se držim podalje od likova kao što je Bili Romani, ali takođe me je naučilo saosećajnosti, konačno shvatam, toplo je gledajući. Jer, ako neko zna kako se ona sada oseća, onda sam to ja.

„Hoćeš da pričaš o tome?” nežno je pitam.

Loti me iznenađeno gleda a zatim glasno istresa nos i seda na prvi stepenik. Ćutke se spuštam do nje.

Kolena skupljenih do brade, Loti gleda u svoje bose noge. „Te noći, kada si me dovezla kući, vratila sam u pivnicu da proverim je li on još tamo”, tiho mi priznaje. „I, je li bio tamo?” pitam iako znam odgovor.

Aha.” Klima glavom. „Bio je sa ostalim članovima benda, pa smo svi zajedno otišli na tu žurku...” Glas joj se gubi i za trenutak čuti kao da se priseća.

Baš kao i ja.

Za mene, ta noć kao da se dogodila u nekom prošlom životu, i ne mogu a da je ne povezem sa svim onim što je usledilo posle. Bol usled odbijanja, stid i žaljenje... Doduše, ako se istinski potrudim, mogu da izdvojim neke detalje i fokusiram se na svoja osećanja. Bila sam mlada, srećna i nepoljuljana. Bože, kao da sam bila potpuno druga osoba.

„Bilo je neverovatno”, uzdiše Loti. Uprkos svom bolu i razočaranju, oči joj uzbuđeno sijaju.

„Znam”, mrmljam.

„Znaš?” Iznenađeno me gleda, skupivši obrve.

„Mislim, znam kakav je osećaj”, brzo se ispravljam. „Provesti neverovatnu noć s nekim. Bilo kim”, dodajem.

Sumnjičavo me gleda - kao da ne ličim na nekog ko bi proveo noć neverovatnog seksa s rokerom u kožnim pantalonama.

„Elem, sledećeg jutra, pre nego što sam otišla, obećao je da će me zvrnuti, jer je uveče imao svirku u Lidsu, zbog čega nije mogao da dođe na moju rođendansku žurku.” Pravi grimasu i pali cigaretu. „Ali sve je lagao. Nije otišao na svirku nego kod nje.” Oči joj se pune suzama koje u potocima teku niz njene obraze. „Kako je mogao? Zašto?”

Zato što je sebični, egoistični skot, eto zato! Želim da vrisnem, ali Loti to, naravno, ne bi podnela.

Znam, jer kada je Vanesa učinila istu stvar, žestoko smo se posvađale, posle čega sam ljutito otperjala kući. Ali ako to ne mogu sada da joj kažem, šta mogu? Istinu?

Oklevam, procenjujući koliko je jaka, kada telefon zazvoni i glas iz ruge sobe dovikne: „Loti, tvoja keva”, i na vratima se pojavi neko nepoznat, vukući telefon na produžnom kablju.

„O, hvala ti.” Loti preuzima telefon i kaže mi: „Izvini, neću dugo.” Ali će biti zanimljivo, mislim, posmatrajući je kako diže slušalicu nauvo.

„Mama! Ćao, kako si?” uzvikuje, šireći lice u osmeh.

Ne mogu da verujem svojim očima. Ne znam šta sam očekivala, ali svakako ne ovo. Loti kao da je presrećna što čuje svoju majku.

„Bili? Ne, nije zvao.”

Zapanjena sam. Šta? Rekla je mami za Bilija Romanija? Neverovatno. Svojoj majci ništa ne poveravam, naročito ne svoje ljubavne jade-

„Ne, dobro sam”, uverava je Loti pre nego što digne pogled ka meni. „Tu sam s drugaricom.”

Prestajem da zurim i na licu nameštam osmeh.

„Okej, poljubi tatu, hoćeš? I ne zaboravi da dolazim sledećeg vikenda pa se vidimo... Da, jedva čekam. Pa ćemo zajedno u šoping. Poneću one vaučere što si mi kupila.” Smeje se i sigurna sam da čujem mamin smeh s druge strane žice. „Važi. Ćao, mama! Zvaću te sutra. I ja tebe ljubim.” Prekida vezu i okreće se ka meni, lica i dalje ozarenog.

Duboko se kajem. Odavno više ne razgovaram tako sa svojom majkom. Naši današnji razgovori su kratki, informativni i površni. Baš kao i naš odnos, shvatam, pokušavajući da se setim kada smo poslednji put išle zajedno u šoping.

„Svakodnevno se čuješ s roditeljima?” radozvalo pitam.

„Pa da. Veoma smo bliski”, iskreno će Loti. „Imam sreće. Neki ljudi se uopšte ne slažu sa svojim matorcima, niti ih ikad obilaze, ali moji su super. Veoma su uzbuđeni što sam dobila ovaj posao u Londonu i u svemu me podržavaju iako znam da im užasno nedostajem. A i oni meni.”

„To je super.” Smeškam se, ali u sebi ne mogu da ugušim tugu što sam se s vremenom toliko udaljila od svojih roditelja. Sve ređe se čujemo telefonom i ne pamtim kada sam ih poslednji put videla. Krivica me razdire dok razmišljam o tome koliko sam ih zapostavila. Razmišljam o maminom pozivu dok sam se vozila ovamo, i o njenom raspitivanju o Majlsu. I dalje brine za mene, čak i danas, iako to pokazuje na pomalo smešan način. Takva je moja mama.

„Nego, gde smo ono stali?” Loti me upitno gleda.

„Ah... da.” Pokušavam da se saberem, prisećajući se našeg razgovora o Biliju Romaniju i saveta koje sam zapravo htela da joj udelim. Toliko ih je, ali u dubini svog bića strepim da je sada već kasno. Trenutak je prošao i stoga pribegavam savetima iz knjige o samopomoći koju sam jutros pronašla na Internetu.

„Prvo što ćeš osetiti jeste neverica i šok” počinjem. „Ali to je sasvim normalno posle raskida. Ili susreta”, taktično dodajem.

„Ko to kaže?” pita ona, pomalo namćorasto.

„Pročitala sam u jednoj sjajnoj knjizi o raskidima” pojašnjavam. U stvari, danas sam planirala da je kupim, ali nisam stigla.”

„Zašto si htela da je kupiš?” začuđeno pita Loti.

Oklevam. Ne želim da pričam o tome, ali opet, šta imam da izgubim. „Zato što sam raskinula s dečkom”, priznajem. Sada sam ja ta koja grli svoja kolena i zuri u kamene stepenice.

„Imaš dečka?” Loti zvuči šokirano.

„Imala sam”, ispravljam je.

„Vau!” iznenađeno će. „Izvini... samo sam mislila, pošto si starija, da si verovatno razvedena.”

„Razvedena?” uzvikujem. Gospode bože. Zar nije dovoljno loše to što je rođena majka htela pošto-poto da me uda, nego me sad i mlađa dvojnica etiketira kao raspuštenicu. Istina, oduvek sam bila neobuzdana brbljivica.

„Doduše, ne nosiš prsten”, vadi se Loti, shvativši da je preterala.

„Ne, nisam razvedena. Niti udata”, dodajem, čisto da razjasnim. „Singl sam.”

Ironično. Sedimo jedna pored druge, razlika između nama je deset godina, ali obe smo singl i obe mučimo muku s muškarcima. Neke stvari se nikad ne menjaju, zar ne? Osim, naravno, što bivamo stariji i zreliji, pa u knjigama o samopomoći pronalazimo savete kako da se nosimo s gubicima, brzo kažem sebi, primetivši sa olakšanjem da je Lotino jecanje konačno prestalo.

„Žao mi je”, iskreno će ona. „Pa šta ćeš sad?”

Vraćam se na knjigu o samopomoći. „Najvažnije je da ožalimo kraj veze, jer tako dopuštamo sebi da krenemo dalje”, recitujem po sećanju.

Loti zabacuje kosu iza uva i mršti se. „Šta to znači?”

„Znači da moraš da poradiš na svršetku”, pojašnjavam. Uzgred budi rečeno, mnogo sam čitala o svršetku. Njemu se posvećuje velika pažnja u knjigama o samopomoći.

„Svršetku?” ponavlja ona, kao da je to neka strana reč.

Pretpostavljam da za nju i jeste. Uostalom, u dvadeset drugoj nisam imala blage veze o tim stvarima. Bar ne kao sada, zaključujem, ponosna na svest o tome. Knjige o samopomoći takođe posvećuju veliku pažnju fenomenu samosvesti.

„Moraš s vremenom da se suočiš sa onim što se dogodilo”, nastavljam, trudeći se da iskoristim prednost poimanja materije. „Ali za to treba vremena, zato moraš da budeš dobra prema sebi, da ugađaš sebi i družiš se s dobrim prijateljima.” Naravno, ovde mislim na Vanesu. Čak i sada, deset godina kasnije, ona je uvek tu za mene, ma šta da se desi. Baš kao što je i onda bila. Sećam se kako je satima sedela u mojoj sobi i milovala me po kosi dok mi jecaji nisu utihnuli. Ništa nije govorila, znajući da je dovoljno to što je tu. „Uvek imaj na umu da ovaj važan proces isceljenja ne možeš da ubrzaš”, dodajem, setivši se te rečenice. Hej, zvučim skoro kao dr Fil, primećujem, zadovoljna što mogu bar nekom da budem od pomoći.

„Zašto?” pita Loti, izvijajući ono što su nekada bile obrve.

Tek tad primećujem da ih je skoro potpuno iskorenila. Verovatno je upotrebila pincetu koju sam joj poklonila za rođendan. Kad malo bolje razmislim, možda to ipak nije bila pametna ideja. Nadala sam se fino oblikovanim obrvama a la Džesika Alba a ne permanentnom izrazu iznenađenja na Lotinom licu.

„Zato što je to proces isceljenja koji teče svojim tokom”, strpljivo ponavljam.

„Sranje!”

Zabezegnuto je gledam.

„Obično sranje. Zašto bih morala da prolazim kroz neki šugavi proces dok se on zabavlja s drugom?” ljutito nastavlja.

„Očigledno si sada u besnoj fazi”, konstatujem, trudeći se da je smirim.

„Ali rekao mi je da je zaljubljen u mene!” uzvikuje ona.

Sad je na mene red da izvijem obrve. Ako sam nešto s godinama naučila, onda je to da nikada ne verujem muškarcu koji kaže da je zaljubljen u mene nakon što je noć proveo sa mnom.

„Strašno! Kakav lažov!” Loti nastavlja da peni.

„Ne, ovo je dobro - važno je da izbaciš sav taj bes.” Klimam glavom. „Sve te faze krucijalne su za prebrođavanje traume. Prvo dolazi šok, pa depresija pa bes.” Pokušavam da se setim svih faza. „Bila sam mu provod za jednu noć, i kad samo pomislim...” Loti pušta da sav gnev pokulja napolje. „Mogla bih da ga ubijem!” Oštro uvlači dim od cigarete, zagledana nekud u daljinu.

„Prihvatanje je poslednja faza. Kada stigneš do nje, bićeš spremna da se suočiš sa onim što ti život pruža.” Zastajem, razmišljajući o svom životu, o onome što se izdešavalo u proteklih deset godina otkad sam proživela tu prvu ljubavnu dramu, i za trenutak imam utisak da pričam o sebi. „Tek tada ćeš moći da nastaviš sa svojim životom.”

„U stvari, već mi je bolje.”

„Stvarno?” ushićeno pitam.

„Da, bolje mi je. I to mnogo bolje.”

„Odlično.” Zadovoljno se smeškam iako sam mislila da će proces isceljenja trajati duže od nekoliko minuta. Ali izgleda da sam joj zaista pomogla. „Uskoro ćeš biti spremna za novu vezu.”

„Mmm, da.” Odsutno klima glavom.

„Ali ne brini ako u početku budeš malo nervozna.”

„Mmm...”

Samo malo. Najednom stičem utisak da me Loti više ne sluša. „Čuješ li šta ti pričam?”

„Bože, prelep je.”

„Ko? Bili Romani?” Zapanjeno je gledam.

„Ma kakav Bili.” I pravi grimasu kao da kaže: Kasniš, bakuta. „Onaj tamo!” Glavom pokazuje na mladića preko puta koji džogira bez majice i baš u tom trenutku zastaje da protegne mišiće. „Predivan je”, čeznutljivo uzdiše.

„Loti, jesi li ti mene uopšte slušala?” iritirano je pitam.

„Izvini...” mrmlja, okrećući svoje iscereno lice i gledajući me sjajnim očima. Suze su čudesno nestale s njenih obraza, a zamenile su ih rumene tufne na jagodicama. „Pričala si o nekim fazama, ili tako nešto.”

„Da, i ovo što pričam veoma je važno”, podsećam je.

„Jao, izvini, ali ne mogu sve da ispratim”, odgovara, vraćajući pogled na atletu preko puta. „Hoćeš da ti kažem svoje mišljenje o muškarcima?”

Upitno gledam čas u nju, čas u mladića preko puta, baš u trenutku kada oboje razmene osmehe. I sav bol i čemer u vezi s Bilijem Romanijem potpuno iščezava.

„Jedan se otego, drugi se protego.”

31.

Nažalost, ručni sat ne uspevam da nađem ni u Lotinoj kući, posle čega mi preostaje još samo klub Kanal. Nju ostavljam da flertuje s mladim atletom i vozim se kući. Kroz glavu mi proleće da svratim u restoran i javim se Oliveru, ali brzo odbacujem tu ideju. Šta se zanosim? Verovatno je samo bio ljubazan kada me je pozvao.

Doduše, bila sam i ja, kažem u svoju odbranu.

Stoga te večeri ostajem kod kuće i pakujem Majlsove stvari, što mi dodatno mrači raspoloženje. Iako znam da sam učinila pravu stvar, i dalje sam utučena. Donekle me teši misao da smo ostali prijatelji.

Uostalom, oboje smo zreli ljudi; red bi bio da imamo bar toliko obzira. Slavne ličnosti objavljuju svoje raskide u medijima, kao da je to sasvim normalna stvar. Sećam se kako sam sročila jedno saopštenje za Melodi, kada se razvela od poznatog fudbalera.

I tako, dok vadim Majlsove čarape iz fioke, sastavljam jedno u svojoj glavi:

Šarlot i Majls su doneli sporazumnu odluku da raskinu vezu. Učinili su to kao najbolji prijatelji uz obilje obostrane ljubavi i poštovanja. Njihov emotivni odnos je okončan, ali njihovo prijateljstvo i dalje traje. Šarlot i Majls se obraćaju svim medijima s molbom da u ovom osetljivom periodu maksimalno poštuju njihovu privatnost.

Dobro zvuči, zar ne? Tako zrelo i uzdržano a opet tako kul. Da čovek prosto poželi da raskine s dečkom.

Sutradan, u nedelju ujutro, bolje sam raspoložena i već zamišljam Majlsa i sebe kako večeramo zajedno s našim budućim partnerima poput Demi Mur i Brusa Vilisa. Ali raspoloženje mi se srozava kada Majls uđe u moj stan, mašući svojim telefonskim računom i zahtevajući da mu isplatim 7.38 funti, 'jer je to stvar principa i svako mora da bude finansijski odgovoran'. Zatim na kućni prag spušta dve kese pune mojih stvari i trijumfalnim glasom me obaveštava da je dobio karte za koncert grupe Dozvola za uzbuđenje, i da će sa sobom povesti Helen, svog knjigovođu, koja je zapravo veliki obožavalac dotičnog benda (a ima i veliki dekolte) i za koju pouzdano znam da se odvajkada potajno loži na Majlsa.

Kad malo bolje razmislim, definitivno nismo zreli za večere u stilu Demi Mur i Brusa Vilisa.

Uveče dugo ležim budna u krevetu. Ne uspevam da zaspim i motam po glavi nedavne događaje. Imam utisak da je sve moja krivica. Majls me sada mrzi, a moja mlada verzija ne želi da sluša moje savete.

Štaviše, ne krivim je. Jer, kada su u pitanju ljubavne veze, teško da sam neki svetao primer uspešnosti, zar ne? Odakle mi uopšte pravo da drugima delim savete o muškarcima? Ko zna, možda je ona mudrija od mene. Kako je ono bese rekla? „Jedan se otego, drugi se protego!”

A onda mi pred očima iskrsava Oliverov lik. Zaista, šta bi bilo kada bismo... Ma nema šanse. Ne mogu tek tako iz jedne veze da uskočim u drugu. Čak i ako ga smatram užasno seksepilnim i želim s njim da vodim ljubav - što ne dolazi u obzir... On verovatno nije zainteresovan za mene, ne nakon deset godina ignorisanja. Uostalom, ne sumnjam u to da je zaboravio na mene.

Što je sasvim opravdano. Ponovni susret s njim ličio je na jednu od onih čudesnih, skoro neverovatnih slučajnosti, ali ne želim da mi to pređe u naviku. Uostalom, prošlo je deset godina otkad sam ga poslednji put videla, i velike su šanse da će do našeg sledećeg susreta proći još deset.

U ponedeljak se budim u nešto vedrijem raspoloženju. Poput one izreke: 'Danas je prvi dan ostatka mog života'. Odlučujem da bude tako. Prošla nedelja je bila puna iznenađenja i nepredvidivih obrta, ali zato sam rešena da ove nedelje sebi ne dozvolim nikakva iznenađenja. Mogu i bez njih. I zato ću prošlost ostaviti iza sebe. Zaboraviću muškarce i ljubavne veze, i shodno savetu koji sam dala svojoj mladoj dvojnici, fokusiraću se samo na posao.

Trebaće mi mnogo snage i živaca, jer preda mnom je velika nedelja. Uprkos današnjem državnom prazniku, ipak ću otići na posao. Sutra je promotivni ručak za Zvezdani osmeh i gomilu stvari treba organizovati.

Povrh toga, u toku dana moram da stupim u kontakt s Larijem Goldštajnom, a to iziskuje dodatnu koncentraciju.

U stvari, verovatno je dobro što me ništa neće ometati, zaključujem, žurno otvarajući svoju sobu-ormar.

Pažnju mi skreće žuta bluza sa šljokicama koju sam pazarila na buvljaku, ali ipak se odlučujem za elegantne krem pantalone i belu pamučnu košulju. Odličan izbor.

U firmu stižem pozitivna i motivisana.

„Jutro, Bea.” Poklanjam joj širok osmeh, grabim svoju solju s kafom i odlazim za svoj radni sto.

„Oho-ho! Jutros smo baš veseli.” Beatris se iskreno smeška, što je zadivljujuće budući da radi na državni praznik. Istina, sama je insistirala na tome, jer zna koliko je sutrašnja promocija važna. „Dobar vikend?”

Nakratko razmišljam da joj kažem za Majlsa, ali kada primetim njene sjajne okice, odustajem od te ideje. Majls i ja smo za Beatris savršen par. Saopštavanje istine bilo bi za nju ravno zločinu. Skoro kao kada biste detetu rekli da Deda Mraz ne postoji.

„Prezauzet vikend”, kratko odgovaram, završavajući razgovor na tu temu. Ne lažem. Bila sam prezauzeta. Do ponoći sam pakovala Majlsovu kolekciju časopisa o nekretninama, jer on čuva sve brojeve kako tu uvek bio u toku s cenama. Nacrtao je čak i grafikon i zakačio ga na vrata od svog frižidera. „A tvoj? Šta si lepo radila ovog vikenda?”

„Ništa naročito”, sleže ramenima, zavrćući rukave i skrštajući ruke na svom bujnom poprsju. „U subotu sam gledala polo - moj najstariji brat Tobi je igrao. Uveče sam otišla u operu s drugaricom Madi, koja ima tamo ložu. U subotu sam išla kod bake na rođendan i onda smo svi zajedno večerali u Dorčesteru.”

„Da, u pravu si, vikend kao i svaki drugi.” Usiljeno se smeškam Volim da slušam Beatrisine ‘vikend raporte’. To je skoro kao da čitam društvene strane u Tatleru. Bea živi u potpuno drugačijem svetu od većine ljudi, i ono što najviše volim kod nje to je iskreno ubeđenje da je to sasvim normalno. Prava je dušica.

„Jao, sad se setih. U Dorčesteru sam videla onog tvog prijatelja.”

Uzimam srk kafe i počinjem da prelistavam pristiglu poštu. „Kojeg?” odsutno mrmljam.

„Muža tvoje prijateljice. Onog sa fotke.”

Kočim se i naglo dižem glavu. „Džulijana?”

„Da, njega. Onog za kojeg bih rekla da je seksi frajer, ali samo pod uslovom daje singl i definitivno neoženjen, ni u kom drugom obliku...”

„Bea!”

„...čak ni u onom ritualnom koji zakonski nije priznat u Engleskoj, kao što se jedan moj rođak oženio po tradicionalnom pigmejskom obredu iz amazonske prašume...”

„Beatris!”

„...sirota tetka Fi bila je očajna iako su joj na poklon doneli predivnu šarenu prostirku za hodnik...”

„BEATRIS!”

Zbunjeno me gleda, najednom svesna mog prisustva. „Izvini, nešto si pričala?” pita s najslađim osmehom.

„Ne, ti si pričala. O Džulijanu u Dorčesteru”, kažem, fiksirajući je pogledom.

„Kuku meni, jesam li rekla nešto što ne treba?” Panično steže perle na grudima kao da će je one nekako zaštititi.

„Ne, naravno”, brzo je uveravam. „Ali jesi li sigurna da je to bio on?”

Oprezno me gleda.

„Beatris, ovo je važno.”

„Apsolutno sam sigurna”, ozbiljno kaže. „Nikad ne zaboravljam lica.”

U glavi mi nastaje zbrka. Prisećam se Džulijanovog razgovora s Vanesom tokom moje rođendanske večere. Rekao joj je da će za vikend raditi. Zbog toga nisu odveli decu u akvarijum. Otkud onda u Dorčesteru? Poslovno, kažem sebi. Tako je. Verovatno je otišao na poslovnu večeru s nekim od svojih bogatih klijenata. Zaboga, i sama to radim.

„A koliko je bilo sati?”

Uh, čekaj da se setim...” Beatris krivi glavu u stranu. „Aha, bilo je to posle našeg deserta. Koji je bio fantastičan, moram da napomenem. Naručili smo sitne kolače, koje ne preferiram - previše su mali, mogla bih na stotine da ih pojedem - ali ovi su bili božanstveni...” Spazivši moj izraz lica, Beatris se vraća na temu. „Dakle, bilo je to posle sitnih kolača. Znam zato što je baka htela da

naruči konjak, i sećam se da sam i ja htela jedan, ali tek pošto se vratim iz toaleta.”

„Bea, ima li tvoja priča ikakvog smisla?” nestrpljivo pitam.

„Naravno da ima.” Živahno klima glavom. „Jer, vidi, baš u vreme kada sam krenula u toalet, do kojeg se stiže pored recepcije, naletela sam na njega.”

„Na Džulijana?”

„Da, na Džulijana. Izlazio je iz lifta i malo je falilo da se sudarimo. Učtivo se izvinio i nastavio dalje. Au da! Ima još nešto.”

„Šta?” Osećam se kao detektivka u TV serijama.

„Iz ruke mu je ispao ključ od sobe.”

„Ključ od sobe?”

Grudi mi se stežu. U ušima mi već odjekuje Vanesin glas: „Mislim da me Džulijan vara.”

Za ime boga, mora da postoji neko razumno rešenje. Možda je poslovni sastanak bio u sobi. U stvari, sigurno da jeste. Uostalom, i ja sam se s Larijem Goldštajnom srela u njegovoj sobi, zar ne?

„Aha.” Beatris klima glavom. „Znam, zato što se sagnuo da ga uzme. U stvari, nije to bio ključ od obične sobe. Nego...” - spušta glas u zaverenički šapat - „od apartmana Oliver Mesel.”

Tupo je gledam. „Šta je to?”

„Najromantičniji apartman u Dorčesteru!” uzvikuje ona. „Omiljeni apartman Marlen Ditrih. Baka mi je rekla. Njih dve su svojevremeno bile dobre prijateljice.”

Okej, možda se poslovni sastanci sada obavljaju u najromantičnijim apartmanima u Dorčesteru. Mislim, sve je moguće.

„I koliko reče da je bilo sati?”

„Jao, ne znam tačno. Ali bilo je prilično kasno. Negde posle deset.”

Poslovni sastanak posle deset uveče? U najromantičnijem apartmanu u Dorčesteru? Nedeljom? A Vanesi je rekao da mora da radi.

Stomak mi se prevrće. Sećam se kondoma koje sam ugledala u njegovoj korpi i Vanesine ispovesti da ne pamti kada su zadnji put vodili ljubav. Moram da priznam, svi dokazi ukazuju samo na jedno.

„Hajde, objasni mi.” Vraćam se u stvarnost i primećujem da Beatris iskolačenih očiju pilji u mene. „Čemu sva ova pitanja? Zar ti Vanesa nije rekla da će tamo odsesti?”

„Ne... nije.” Odmahujem glavom i teram se na osmeh. „Verovatno je zaboravila - često joj se to dešava.” Misli su mi u

haosu. Pokušavam da se saberem. „Kad smo već kod toga, je li zvao Lari Goldštajn?” Brzo menjam temu.

„Još jutros”, potvrđuje Beatris. „Sastanak s njim je u dvanaest u salonu lepote na Noting Hilu.” Upitno je gledam. „Tamo ima zakazan manikir u jedanaest”, dodaje. „Verovatno neka američka fora.”

„Ili zubarska. Ipak uvlači prste u tuđa usta”, nagađam. Bar se nadam da je tako. Ne mogu da zamislim da manikira prste iz nekog drugog razloga.

„Vidiš, to mi nije palo na pamet.” Beatris se cereka. „A pitala sam se koju boju će odabrati - znaš, da li će nalakirati nokte ili će ih ostaviti prirodne.” Za trenutak se kikoće a onda shvata da je preterala.

„Elem, posle toga te vodi u obilazak novog lokala.”

Sada ima moju punu pažnju. „Znači, konačno je odabrao lokaciju za kliniku?”

„Jeste, i ubeđen je da će ti se svideti.”

„Stvarno?” Osećam prijatno zadovoljstvo. Bar nešto ide kako treba. „A gde se tačno nalazi?”

„Nije mi rekao. Kaže da je to malo iznenađenje.” Beatris grli svoje mišice. „Bože, kako je to divno. Obožavam iznenađenja. A ti?”

Počinjem da strepim. Šta sam ono odlučila u vezi sa iznenađenjima? Prvo Džulijan a sad ovo? Ipak, najvažnije je da razmišljam pozitivno, podsećam sebe, i sve će biti u redu. Tačnije, ubeđena sam da hoće - biće sve super. Gledam u Beatris i široko se smeškam. „Apsolutno!”

32.

Kada stignem u salon, Lariju upravo seckaju pokožicu.

„Ćao, kako si?” Seva svojim bleštavim osmehom dok mu prilazim. Zavaljen je u udobnu stolicu dok mu jedna devojka obraduje nokte a druga masira obnažena stopala. Salon je prepun žena koje

očigledno tu provode ceo bogovetni dan.

„Odlično, hvala na pitanju”, uzvraćam. Zastajem pored police s bočicama, tražeći mesto da sednem.

Nisam navikla na poslovne sastanke u ovakvom okruženju, ali Lari Goldštajn nije običan klijent.

„Dođi da te upoznam sa Andreom i Karlom”, dovikuje on, nadjačavajući ženski žamor i zveckanje šolja.

Vijugam između tapaciranih stolica, sa aktovkom i tašnom u rukama, trudeći se da sakrijem svoje nokte. Zreli su za manikir.

„Devojke, ovo je Šarlin, moj PR guru”, kaže Lari, pokazujući na mene.

Dve kozmetičarke u belim mantilima okreću glave da me odmere i nasmeše se. „Ćao”, uglas kažu a zatim se vraćaju svojim poslovima.

„U stvari, zovem se Šarlot”, ispravljam Larija sa smeškom.

„Kako god”, ceri se on. „Sve je to isto.”

E pa nije sve to isto. Kako bi bilo da ja tebe zovem Lesli, ili Leni, ili Leo. Na vrh mi je jezika, ali ćutim.

Trudim se da budem savršeno smirena, pa na licu nameštam svoj profesionalni osmeh. Ovo je važan sastanak. Lari Goldštajn je dragoceni klijent. Biće ovo beričetna nedelja, podsećam sebe.

„Čujem da ste odabrali lokaciju za novu kliniku”, kažem, prelazeći odmah na posao, zbog čega i jesam tu.

„Andrea, dušo, možeš li to levo stopalo malo jače? E, tako, tako.” Zadovoljan, Lari me upitno gleda.

„Izvini, šta si rekla?”

„Sasvim je u redu”, učtivo se smeškam. „U vezi s novim lokalom...”

„Jesi li čula za te ključne tačke na našim stopalima? Kažu da to ima neke veze s meridijanima. Nešto kao kod akupunkture. Način za uspostavljanje chi ravnoteže.”

„Da, čula sam”, strpljivo odgovaram. „To je jedan od osnovnih principa refleksologije.”

„Eto, vidiš da nije lepotica bez mozga?” tiho kaže jednoj od kozmetičarki, koja okreće lice sa učtivim smeškom.

„Elem, da se vratimo na novu lokaciju...” Treći pokušaj.

„Bezbojan lak ili samo sjaj?” upada Karla.

Skupljam obe šake u pesnice.

„Ne'm pojma. Šta ti veliš, Šarlin?” Lari prestaje da zuri u svoje prste i gleda u mene, upitno izvijajući obrve. „Bezbojan ili sjaj?”

E sad je stvarno preterao. Nadljudskim naporom uspevam da zadržim pribranost. „Sjaj”, kratko kažem.

Lari se blago mršti. „Misliš?” pita, zagledajući svoje nokte.

„Onda bezbojan”, diplomatski se ispravljam.

„Ne, skroz si u pravu. Uzeću sjaj”, odlučuje posle kraćeg razmišljanja. „Vidiš, uvek slušam savet svog PR gurua. Ona zna najbolje.” Pruža svoje prste Karli koja strpljivo čeka s bočicom sjaja u rukama. „U stvari, možeš li pre toga da mi prebaciš stolicu sa Vibriranja’ na pulsiranje’?”

Posmatram kako Karla kucka po dugmićima na kontrolnoj tabli.

„Znaš, ovde služe sjajne biljne čajeve”, nonšalantno kaže Lari, kao da nisam došla na poslovni sastanak nego tek onako, da ubijem vreme ćaskajući s njim. „Trebalo bi da naručiš jedan.” Zavalivši se u stolicu, Lari sklapa oči. „Ne brini, brzo ću ja.”

Brzo je po mojim merilima vremena oko pet minuta. Najviše deset. Po Larijevim, to je nešto više od sat vremena. Nakon temeljne masaže stopala, struganja peta i umotavanja ruku u tople ubruse - navodno je to specijalna praznična ponuda - i njegovog konstantnog flerta sa Andreom i Karlom, uključujući i velikodušne popuste svojih stomatoloških usluga, konačno napuštamo salon lepote.

„Je li sve okej?” pita me kad izađemo na ulicu, delujući skoro samozaljubljeno.

„Apsolutno.” Smeškam se, trudeći se da ne mislim na sat uludo utrošenog vremena, tokom kojeg sam popila četiri šolje čaja, jer sve je u redu dok god je klijent srećan. To je osnovno pravilo PR poslovanja.

„Jesi li uzbuđena što ćeš videti novi lokal?”

„I te kako.” Klimam glavom. Napokon.

„Odlično. Idemo taksijem.” Kezi se, podižući ruku.

„Sigurno nećete da odem po svoja kola? Parkirala sam tu...” počinjem, ali taksi se već zaustavlja pored nas.

„Ne, ovo je jedini način transporta koji priznajem u Londonu. Crni taksi.” Široko se osmehuje i otvara vrata. „Razmišljam o tome da jedan ovakav otpremim za Ameriku. Mogao bih u njemu da se vozikam po Beverli Hilsu, umesto u poršeu. Šta ti misliš?”

Mislim da bi izgledao kao totalni moron, ali umesto toga tobože oduševljeno kažem: „Vau, fantastična ideja.” Ulazim u taksi i dodajem. „Dokle idemo?”

„E, to je tek priča”, odgovara Lari, zadovoljno se smeštajući na zadnje sedište pored mene. Tačnije, tik uz mene. Bukvalno smo priljubljeni jedno uz drugo.

Najednom dobijam isti osećaj kao onomad u restoranu, kada smo se tek upoznali. Nisam sigurna, ali nešto ovde ne valja. Neprijatno mi je, jer osećam kako svoju desnu nogu trlja o moju. Ma, verovatno mi se opet samo čini. Svejedno, prekrštam noge sa namerom da se bar malo odmaknem od njega.

„Vozi samo pravo, brajko”, dovikuje Lari taksisti na lošem kokniju, lošijem čak i od akcenta Dika van Dajka u Meri Popins.

U retrovizoru vidim kako taksista pravi grimasu. Nema ničeg goreg od davanja instrukcija vozaču crnog taksija na lošem kokniju. „Amerikanac, a?” nabusito pita ovaj.

„Toliko mi je loš akcenat?” pita Lari Goldštajn kroz grohotan smeh.

„Lošiji ne može biti”, iskreno će taksista.

„Bože kako volim ove momke”, cereka se Lari.

Nemo klimam glavom. Nisam sigurna da li on uopšte razume koncept sarkazma. Kao da su mu ti bleštavi zubi superheroja zapravo štit od svakog oblika ironije.

I kuda uopšte idemo? Beatris je spomenula kako je ubeđen da će mi se svideti, stoga se pitam da li je Lari prihvatio moj savet i odlučio se za neku otmeniju lokaciju. Mada opet, toliko je oduševljen engleskom tradicijom da bismo vrlo lako mogli da završimo u jednom od onih grandioznih lokala na Harli stritu, zajedno s njenim kompletnim plemstvom.

„Stigli smo.”

Taksista naglo koči i oboje poskakujemo na zadnjem sedištu. Gledam kroz prozor i shvatam da smo odmakli samo nekoliko stotina metara. „Koliko sam dužan?” pita Lari.

Zaprepašćeno ga gledam. Čula sam da stanovnici Los Anđelesa ne vole da pešače, ali ovo je nebulozno. Samo što smo zašli za ugao. Okrećem se ka Lariju, ali on je već izašao napolje i platio taksisti. Zbunjeno izlazim iz taksija. „Ne razumem.”

„Ovo je bila tvoja ideja - sve zasluge pripadaju tebi”, odgovara on, kada taksi ode i ostanemo sami na pločniku. „Za večerom si rekla da će mi bolje pristajati neki fensi kraj u koji zalaze kul face...”

Osvrćem se oko sebe. Stojimo na Vestburn Grouvu, nedaleko od raskrsnice s Portobelom.

„...gde ima slavnih ličnosti, gde ću biti zapažen...” Kakva slučajnost. Samo dva dana ranije bila sam ovde na buvljaku. Lari počinje polako da korača i da maše rukom poput pionira koji paradira s pogledom uprtim u daljinu, „...i onda sam se setio našeg prvog sastanka u Elektriku, na tvoj predlog, i koliko je to mesto bilo kul. Odmah sam okrenuo nekoliko svojih ljudi i uspeali su da mi nađu ovu lokaciju. Naravno, nije išlo glatko - lokal je trenutno iznajmljen -ali kada calneš novac, svaki problem nestaje.” Upućuje mi pogled od kojeg me podilazi jeza. „Upravo smo vlasniku ponudili pet puta veću cenu. Nije mogao da odbije.”

„Ali šta je sa zakupcem?”

„Biznis je biznis”, odgovara Lari, čeličnim glasom.

„Mislite, moraće da spakuje svoje stvari i ode?”

Dok govorim, obuzima me užasan osećaj koji mi ledi krv u žilama. Grešim. Sigurno grešim. „A, kakva radnja je u pitanju?”

Već koračamo poznatom ulicom, ali moje noge su teške kao olovo.

„Ništa posebno. Svaštara.” Ravnodušno sleže ramenima.

Celo telo mi se koči. Ništa posebno! Svaštara! Zato što znam o čemu priča. Znam i pre nego što pogledam.

„Šta kažeš?” pita Lari kada zakorači u antikvarnicu Oliverovog dede i teatralno raširi ruke.

Najednom mi je muka.

Samo što ne povratim tu, na pločniku.

Nadljudskim naporom uspevam da se saberem. „Oh... ovaj... super je”, mucam.

„Samo super?” Lari pravi razočaranu facu. Očigledno ne pokazujem dovoljno entuzijazma.

„Fantastično!” uzvikujem. „Strava.” skoro euforično dodajem, oponašajući njegov smeh.

Lari je konačno zadovoljan. „Znao sam da će ti se svideti.” Ne prestajući da se ceri, pažljivo provlači prste kroz svoju sedu kosu. „Zamisli samo”- rukama pravi neku vrstu duge u vazduhu - Zvezdani osmeh.

Preplavljuje me užas. Ovaj predivan znak za antikvarnicu zameniće kičasta reklama za zubarsku ordinaciju.

„Hoćemo li?”

„Molim?” Još se oporavljam od šokantne spoznaje da sam kriva što je Oliverov deda izgubio svoju dragocenu radnju u koju je uložio šezdeset godina svog života. Verujte mi, dovoljno mi je mučno, a sad

još moram i da uđem unutra?

Kroz glavu mi proleće scena kako me Oliverov deda ljubi u oba obraza.

Mili bože. Ja ovo ne mogu. Jednostavno ne mogu.

„Šarlin?”

Zurim u Larija Goldštajna i u tom trenutku znam da mi karijera visi o koncu. Ili ću da uđem u radnju i stanem iza svega, ili mogu da se pozdravim s bogatim klijentom po imenu Lari Goldštajn. A samim tim i sa ulaskom na međunarodno tržište.

Već vidim naslove i čujem glasine među rivalskim PR kompanijama, koje bi bez trunke dvoumljenja zauzele moje mesto. Smatrali bi to kardinalnom greškom u mojoj karijeri. Pa čak i samoubistvom moje karijere. Rivalska firma preuzela bi mog klijenta i i posao bi se nastavio tamo gde je stao. Oliverov deda svakako bi izguibio svoju radnju. Sa mnom ili bez mene.

Znači, uvek mogu da odustanem. S karijerom ili bez nje.

Oklevam. Ovo je nešto na čemu sam godinama radila, a Oliverovog dedu upoznala sam pre samo dva dana. U pitanju je posao, podsećam sebe. A u poslu nema mesta za emocije.

I tako otvaram vrata i ulazim unutra. Dok prelazim preko praga, i kao da prelazim granicu. Odluka je pala. Međutim, najstrašnije od svega je to što najednom shvatam da je Lari Goldštajn bio u pravu: po mnogo čemu ličim na njega.

U lokalu nas već čeka predstavnik dizajnerskog tima Zvezdanog osmeha. Narednih nekoliko minuta pokušavam da se sakrijem od Oliverovog dede, koji ulazi u radnju kao da je još njegova. Što verovatno i jeste.

„Dakle, skinućemo ove izloge i zamenićemo ih vrhunskim, neprobojnim staklom preko cele površine...” počinje dizajner.

Ogorčeno gledam u izloge s predivnim, starim lukovima. Već godinama ukrašavaju ulicu. Ne mogu ih tek tako iščupati iz zida - bio bi to zločin.

„...postavićemo plazma ekrane, betonske podove...”

Dok dizajner neumorno priča, osećam bujicu pomešanih osećanja. Sve je to trendi, i ekstra kul, i znam da će izgledati fantastično, ali ne ovde. Ne u ovoj radnji.

„...izvadićemo ovu staru policu za knjige i potpuno renovirati taj zid kako bismo stvorili osećaj prostornosti...”

Šćućurena iza Larija Goldštajna, krajičkom oka posmatram Oliverovog dedu u zadnjem delu radnje.

Kosa mi je vezana u rep i na licu imam naočare za sunce, zbog čega izgledam bar malo drugačije od devojke koju je upoznao u subotu. Iskreno se nadam da me nije prepoznao iako sam tu već petnaest minuta. Hvala nebesima, razmišljam, osmatrajući mu lik. Deluje iznureno, zbog čega se osećam još gore.

„Sviđa mi se”, klima glavom Lari Goldštajn. „Iako je to sad teško zamisliti. Mislim, ovo mesto je tako mračno, prenatrpano, skućeno...”

Lari govori kao da Oliverov deda nije prisutan. Zar ne shvata da ga zapravo vređa? Čovek je u ovoj radnji proveo šezdeset godina, bila je ceo njegov život, i sigurno mu nije lako.

„Da, u pravu si. Ta polica za knjige mora da leti.”

„Ta polica za knjiga datira s početka dvadesetog veka”, obaveštava ga Oliverov deda.

„Ozbiljno?” Lari Goldštajn ne deluje nimalo zadivljeno. „Pa, onda je krajnje vreme da je sahranimo, zar ne?” Smeje se. „Ušli smo u novi milenijum. U stvari, plastične police mogu da se postave od poda do plafona.” Okreće se prema dizajneru kao da Oliverov deda nije uopšte važan.

Gledam u starca. Njegove zelene oči gnevno odmeravaju Larija Goldštajna i procenjuju ga.

Za to vreme, ja se povlačim još nazad, držeći sve vreme spuštenu glavu.

„Šta ti misliš...”

Molim te, bože, ne dozvoli da izgovori moje ime.

„...Šarlin?”

Prvi put srećna sam što je pogrešio. Ima boga.

„Pa... ovaj... super je.” Žustro klimam glavom, pokušavajući da se sakrijem iza velikog sata.

„Nemaš nekih drugih sugestija? O dekoru? Boji? Dizajnu?” Lari pilji u mene, čekajući moj konstruktivan predlog.

Teško gutam. „Pa, očigledno ideje pljušte sa svih strana. Lokal je Zreo za nov i svež izgled”, počinjem u svom najboljem PR žargonu, „a pošto svi težimo kreaciji nečeg jasnog, modernog i jednostavnog” bacam pogled ka Oliverovom dedi koji me sada sumnjičavo gleda – „vaš tim dizajnera imaće za to najbolje ideje budući da je stručan u toj oblasti”, brzo završavam.

O đavola! Moram da pobegnem odavde.

„Izvinite, gospođice.” Oliverov deda mi pokazuje rukom da mu priđem.

Pokušavam da ga ignorišem, ali to je nemoguće. „Da?” kažem, izbegavajući da ga pogledam.

„Znamo li se odnekud? Vaše lice mi je poznato.”

„Definitivno ne”, brzo odgovaram. „Sto posto. Nema šanse. Nikad u životu nisam bila ovde.” Shvatam da nekontrolisano brbljam. „Oдох napolje da još jednom osmotrim fasadu.” Hitam ka vratima. Pokušavam da ih otvorim, ali kvaka se zaglavila. Nekoliko sekundi nervozno je drmusam, a onda konačno uspevam da otvorim vrata. „Vidimo se napolju, Lari”, dodajem, ne okrećući se. Zatvaram za sobom vrata i teturavo silazim na pločnik.

33.

Nakon što dizajner otperja u svom mini kuperu, Lari mi se pridružuje napolju sa namerom da zaustavi taksi koji će ga odvesti do hotela. Nudi da me poveze, ali izgovaram se kako će mi prijati šetnja - iako su mi kola samo dvesta metara odatle.

„Tako i treba. Zategni malo te guzove”, kaže i pljeska me po zadnjici.

Šokirana sam. Iskreno se nadam daje ovo samo šala. Dobročudna. Zato i ćutim, da se ne bih dodatno izblamirala.

„Po podne ću da dovršim prezentaciju”, brzo kažem svojim najprofesionalnijim glasom. „Moramo da finiširamo još nekoliko stvari i bićemo spremni za sutrašnju promociju.”

„Strava.” Lari se široko osmehuje.

„Osim, naravno, ako ne želite još nešto da dodate?”

„Samo da je pravo zadovoljstvo raditi s tobom”, odgovara on, fiksirajući me svojim prodornim, plavim očima. Ubeđena sam da nosi sočiva. Ničije oči nisu toliko plave.

Uzmičem jedan korak. „Oh, hvala vam. I meni s vama”, brzo uzvraćam kompliment.

„Nadajmo se da je ovo samo početak.” Pogled mu je prikovan za moj. U stvari, on uopšte ne trepće, primećujem i osećam kako nelagoda u meni raste. „Znaš, ti i ja bismo mogli daleko da doguramo, Šarlot.”

Ne znam da li zbog toga što je prvi put potrefio moje ime, ili samo zbog načina na koji ga je izgovorio, ali najednom imam onaj osećaj od kojeg mi se koža ježi i celo telo koči.

„Hej, eno ga jedan taksi”, uzvikujem, podižući ruku i furiozno mašući njom. Iako ide suprotnom trakom, taksi se momentalno okreće i ubrzo staje pored nas. Preplavljuje me olakšanje.

„Hvala ti”, mrmlja Lari Goldštajn, gledajući me pomalo prekorno.

„Nema na čemu. Sve to ide u rok službe”, skičim, pomalo bez daha.

„Službe? Sigurno nećeš da te povezem?” Otvorivši vrata, Lari Goldštajn me gleda, izvijajući svoje brižno začesljane obrve.

„Ne, hvala, zaista.”

„Okej, čujemo se sutra pre promocije.” Uskače u taksi i za sobom zatvara vrata, a zatim spušta prozor i dodaje: „Jedva čekam.”

Osećam novi ubod nervoze, ali ignorišem ga. Uvek sam nervozna pred promocije, naročito kada ih pripremam navrat-nanos. Sasvim je normalno da sam nervozna.

„Da, i ja.” Široko se osmehujem i prebacujem torbu preko ramena. Zatim stežem aktovku u ruci i odlučnim korakom krećem niz ulicu. Ali to je performans od nekih pet sekundi.

Čim taksi zađe za ugao, spuštam torbu i aktovku na pod i sedam na najbližu klupu. Lice zarivam u šake i duboko udišem. Stres kao da mi izbija iz svake pore i lebdi iznad klupe i dalje pločnikom u vidu velikog, lepljivog, stresnog oblaka.

Trebalo bi da sam najsrećnija žena na svetu. Moj novi, veliki klijent me obožava, pronašli smo savršenu lokaciju za njegovu prvu kliniku Zvezdani osmeh, i promocija je već sutra. Ne može da omane. Naprotiv, doživeće ogroman uspeh, i biće to odskočna daska za lansiranje moje karijere u novu stratosferu. Moj profil će biti na svakoj poslovnoj mapi. Zgrnuću tonu publiciteta i bogatih klijenata. A tu je i predlog Larija Goldštajna da ga Meriveder PR zastupa ne samo u Engleskoj nego i globalno.

Proširićemo biznis, zaposlićemo još ljudi, otvorićemo još filijala... Bože, sve ono o čemu sam sanjala.

Osim...

Olivera.

Kroz glavu mi proleće subotnje popodne provedeno s njim, šetnja parkom, ćaskanje o svemu i svačemu, igranje s njegovim psom Velingtonom, pijuckanje čaja uz biskvite s njegovim dedom.

Njegovim dedom.

Srce mi se steže. Ne mogu. Jednostavno ne mogu tek tako da mu oduzmem antikvarnicu, jedini izvor prihoda i smisao života. Sećam se njegovih reci: „*Ovde sam upoznao svoju pokojnu ženu, Beti. Ušla je da kupi porcelanski čajnik... Antikviteti su mi u krvi. Pogledaj me, i sam sam pomalo antikvitet.*”

Verovatno planira uskoro da se penzioniše, tešim sebe. Mislim, prevalio je osamdesetu. Sigurna sam da će Oliver razumeti. U protivnom, sumnjam da ću ikad više imati snage da mu pogledam u oči. I njemu i njegovom dedi, tužno razmišljam.

„Predivan dan.”

Nečiji glas me budi iz misli. Okrećem glavu i vidim staricu koja sedi na drugom kraju klupe. Ispruživši svoje otečene noge, izborano lice je podigla ka nebu tako da joj se seda kosa presijava na suncu. Ukoliko je već sedela tu, sigurno bih je primetila, ali u kakvom sam stanju, ne bih primetila ni da veje sneg.

„Ako vi tako kažete”, mrmrljam.

Starica okreće glavu prema meni. „Da pogodim. U pitanju je muškarac.”

„Molim?”

„Taj uzdah. Umalo da me pokosi.” Smeška se, blago izvijajući obrve. Zaista. Zašto svi misle da uzrok ženske frustracije uvek mora da ima neke veze s muškarcem? „Ne, uopšte nije to”, kažem, pomalo gnevno. „U pitanju je poslovni problem.”

„A, tako.” Starica klima glavom, ali nešto u njenom pogledu govori mi da mi ne veruje.

„U stvari, i nije to neki problem”, dodajem. „Klijent je prezadovoljan, samo...”

„Vi niste”, završava ona.

Gledam je. Govori s neobičnim autoritetom, kao da savršeno zna kako se osećam. Ali to je nemoguće.

Ona je samo sedokosa starica u debelom, zimskom kaputu iako je još leto, kažem sebi, posmatrajući joj šaku izbrazdanu venama kojom steže dršku od štapa. Pored burme na srednjem prstu ima i prsten s dijamantom u obliku cveta koji čudesno svetluca na suncu. Sigurno je prevalila osamdesetu. Šta ona zna o mom životu, ili kako se trenutno osećam?

„Nije sve tako jednostavno”, pokušavam da objasnim. „Vidite, tu su umešani i neki drugi ljudi - Oliver i njegov deda. A ja sam razlog što će njegov deda izgubiti svoju radnju.” Bujica reci kulja iz mene i više ne može da se zaustavi. „Zbog toga će Oliver verovatno da me zamrzi, kao što me je mrzeo i pre deset godina kada sam ga ignorisala.” Za trenutak se prisećam noći kada sam pokušala da ga upoznam s Loti, ali ona ga nije primećivala jer je u njenoj glavi postojao samo Bili Romani. „Iako to nije moja greška, jer takve tipove tada nisam primećivala. U stvari, tek pre neki dan, tačnije na proslavi mog dvadeset drugog rođendana, dobila sam drugu šansu i konačno ga upoznala.” Sećanje na Olija za šankom, u uskoj majici, momentalno izaziva leptiriće u mom stomaku. „Naravno, tada sam saznala i da radi kao barmen u restoranu...” Naglo ućutkujem, jer shvatam da sam se zanela.

Na drugom kraju klupe, starica me saosećajno gleda.

„Kao što rekoh, komplikovano je.” Bepomoćno sležem ramenima. Ali ona se samo smeška i, nagnuvši se bliže, nežno me tapše po ruci. „Život nije komplikovan. Zapravo je veoma jednostavan, samo ga mi komplikujemo.”

Odlučujem da se ne vraćam u firmu. Prosto ne mogu da se suočim s još obaveza. Umesto toga, zovem Beatris i obaveštavam je da odlazim kući gde ću tokom popodneva završiti započete poslove. Stvari ne mogu biti gore nego što jesu, kažem sebi dok se probijam kroz saobraćajnu gužvu na Holand parku.

Utom ispod brisača primećujem kaznu za nepropisno parkiranje.

Zvono mobilnog telefona tera me da zadržim tu misao dok uključujem slušalicu.

„Ćao, Sarlot, ja sam.”

Bedak.

Na vezi je Vanesa.

Hladna ruka steže mi stomak. Pored svega što se izdešavalo tokom dana, potpuno sam zaboravila na Džulijana i jutrošnji razgovor s Beatris, ali sada mi se sve vraća.

„Ćao, Vanesa, kako si?” uzvraćam, trudeći se da zvučim što normalnije, dok mi u glavi odzvanja stara dilema: Kada bi saznala da tvoju drugaricu vara dečko, da li bi joj rekla? Oduvek sam na to odgovarala sa: „Da, apsolutno”, kao što dolikuje jednoj dvadesetogodišnjakinji. Naravno da bih joj rekla. Bez razmišljanja. Ali sada je previše toga na kocki. Nekada su to bili samo krevet, fikus i na kuću

isporučena pića, a sada su tu zajednička deca, dom, ceo jedan život.

„Ne baš sjajno”, odgovara Vanesa.

O ne! Ona zna. Prepoznajem joj u glasu. Za trenutak osećam olakšanje što neću morati više da je lažem, a onda počinjem da paničim.

„Zašto? Šta se desilo?”

Nastaje pauza, a zatim čujem: „Našla sam račun.”

Ne postoji reč koja bi u tom trenutku imala veći efekat na mene. Stomak mi se prevrće dok rukama stežem volan.

„Kakav račun?” pitam, skrivajući strepnju. Šta god da je, nije dobro. Mislim, najbolja drugarica vas sigurno ne bi zvala da vam kaže kako je našla račun iz supermarketa, zar ne?

„Račun iz prodavnice donjeg rublja.”

Prvo kondomi, zatim hotelski apartman i sada ovo? Srce me boli, ali brzo se oporavljam. Moram pozitivno da razmišljam... Ako to neko ume, onda sam to ja. Eto bar neke koristi od PR filozofije.

„Blago tebi”, cvrkućem, izmamivši iz sebe najveću moguću količinu lažnog entuzijazma. „Džulijan ti je kupio neko seksi rublje kao iznenađenje.”

„Da, kako da ne”, uzvraća Vanesa. Nešto mi govori da nije baš ubeđena u to. „I to dva broja manje nego što nosim? Pozvala sam radnju i izdiktirala im bar-kodove. Veruj mi, ako ja uspem da uđem u tange broj 10 i čipkasti grudnjak broj 2, onda je to više od iznenađenja, onda je to prokleta čudo.”

U pravu je. Mnogo volim Vanesu i mislim da je sjajna, ali nema šanse da ona uđe u tange broj 10. A što se njenih grudi tiče - znam, jer sam za isti efekat morala da kupujem posebne brushaltere sa umecima sa strane - tolike su da nikada, ali nikada, nisu videle ništa manje od broja 3.

„Možda je pogrešio broj?” nagađam. „Muškarci su totalno neupućeni. Majls je bio ubeđen da ja nosim broj 10.”

„Ali, Šarlot, ti i nosiš broj 10.”

„Ah, da... pa dobro, znaš na šta mislim”, neodređeno kažem.

Međutim, ne dobijam nikakvu potvrdu, jer Vanesa s druge strane predugo ćuti.

„Izvini, sigurno sam te uhvatila u poslu. Prekinuću.”

„Ne, nisi. Daj ne budi luda”, uveravam je.

„Stvarno? Ne smaram te?” Zvuči zahvalno dok mene razdire krivica Bože, toliko sam zaokupljena poslom da je stekla utisak kako nemam vremena ni za telefonski razgovor u kriznoj situaciji kao što je

ova.

„Naravno. Šta može biti važnije od moje najbolje drugarice, a?”
I tek što prevalim ove reci preko usta, zvoni mi blekberi. Beatris, ali ignorišem je.

„Prosto ne znam šta da radim”, uzdiše Vanesa. Zvuči uzrujano i najednom se sećam našeg razgovora u ženskom toaletu noćnog kluba - topila se od sreće i zaljubljenosti u Džulijana. Sada se pitam kako je sad, deset godina kasnije, došla u situaciju da mi preko telefona ispoveda sumnju u njegovu vernost.

„Zašto ne popričaš s njim o tome?” predlažem. „Ali otvoreno?”

„Ne mogu. Onda će znati.”

„Šta će znati?”

Sada mi mobilni pisti, obaveštavajući me da imam još jedan poziv na čekanju. Opet Beatris. Škrgućem zubima i nastavljam da je ignorišem. Verovatno nije ništa važno. Može da sačeka.

„Da sam njuškala”, buni se Vanesa. „A samo sam skupljala veš za pranje i u džepu njegovih pantalona pronašla račun... Dobro, njuškala sam”, priznaje. Čujem je kako gnevno uvlači dim od cigarete. „Ne. Ne mogu da pričam s njim.”

„Slušaj, verovatno nije ono što misliš.” Ili što ja mislim. „Samo sačekaj pravi trenutak i neko jednostavno objašnjenje će već doći.”

Pištanje prestaje, na moje olakšanje. Sada mogu da se usredsredim na razgovor.

„Kao na primer?” zahteva Vanesa. „Nađem račun za donji veš koji nije moje veličine, a vešu ni traga. Veruj mi, pretražila sam celu kuću i ništa. Znači, sigurno ga je kupio za neku drugu.”

„Ah... možda je bio s kolegom koji se iznenada setio svoje godišnjice braka... pa su zajedno skoknuli do prodavnice donjeg veša da kupe poklon njegovoj ženi, a onda je njegov kolega shvatio da mu je novčanik ostao u kancelariji i tako se Džulijan ponudio da plati, kao pravi džentlmen.”

Genijalno, Šarlot, čestitam sebi. Uspela sam da izokrenem priču tako da Džulijan, umesto da bude varljiv, lažljiv skot, sad ispadne pravi heroj.

Što on, naravno, nije, opominjem sebe. Jer, što više mislim o tome, sve više odbijam da poverujem da bi Džulijan učinio tako nešto. Okej, znam kako je suočiti se s dokazima, i znam da smo svi čitali o fudbalerima koji rade takve stvari, baš kao i političari i rok zvezde i uzorne komšije koji su stub ovog društva. Ali ne i Džulijan. Znam da u

njihovom braku već neko vreme ne cvetaju ruže, ali on voli Vanesu i nikada je ne bi prevario.

„Hmm.” Vanesa ne zvuči uvereno. „Pretpostavljam daje moguće...”

„Naravno daje moguće. Sigurno postoji još milion racionalnih objašnjenja.” U redu je, Šarlot, ne preteruj.

„Misliš?”

„Apsolutno.”

Opet pištanje. Opet Beatris. Stvarno je uporna. Samo što ovoga puta ne mogu da je ignorišem. „Slušaj, Vanesa, izvini, ali moram da prekinem”, nevoljno kažem. „Sekretarica me već drugi put zove, možda je nešto u vezi sa sutrašnjom promocijom Zvezdanog osmeha, nove klinike Larija Goldštajna.”

„Au da. Kako je on?” pita Vanesa, najednom ozarena. „Je l' te još koji put spopadao?”

„Oženjen je!” uzvikujem.

„Zezaš? Pa naravno”, suvo uzvraća ona.

Pravim se da ovo nisam čula. Ipak mi je drago što je bar donekle povratila svoj smisao za crni humor.

„E, zvaću te.”

„Tada ću verovatno biti razvedena.”

„Vanesa!”

„Šalim se”, smeje se. „Biću dobro.”

Znam da neće biti dobro, daleko od toga, ali ne znam kako da joj pomognem. Beatris ne odustaje, što znači da je nešto stvarno hitno, dok ja pokušavam da utešim najbolju drugaricu koja je u ozbiljnoj bračnoj krizi. Povrh toga, odgovorna sam za izbacivanje starca iz njegove dragocene radnje, njegovog unuka ignorisala sam kada je imao dvadeset i nešto, a prema imejlu koji sam jutros primila od Majlsa, dugujem mu sedamsto funti za troškove procene objekta, I još nisam pozvala mamu otkad nam se tokom poslednjeg razgovora prekinula veza, opominjem sebe.

Sve mi se nakupilo. Imam utisak da frenetično jurcam poput žonglera koji pokušava da vrti sve tanjire istovremeno, strepeći da neki od njih ne padne i ne razbije se u paramparčad.

Brzo se opraštam od Vanese i preuzimam drugu vezu. „Ćao, Beatris. Šta se dešava?”

Ne smem da ispustim nijedan tanjir. U protivnom, ko će da skuplja parčiće?

34.

Kada konačno parkiram ispred svog stana, potpuno sam isceđena. Posle dvadeset minuta smirivanja Beatris, koja je histerisala zbog zabune sa isporukom hrane za sutrašnji ručak, i rešavanja tog problema, pozvala sam Džulijanovu sekretaricu i ostavila mu poruku da me pozove na kuću. Još nisam smislila šta bih mu rekla, ali jednostavno ne mogu više da sedim skrštenih ruku. Iako je to upravo ono što bih sada najradije činila.

Ništa. Nada. Nula.

Isključujem oba mobilna telefona, gasim motor i spuštam čelo na volan. Za trenutak uživam u tišini koju remeti samo moje disanje, praćeno dizanjem i spuštanjem mojih ramena. Treba mi trenutak spokoja. Trenutak relaksacije, po mudrom savetu lekara. Šta je ono što nam stalno ponavljaju na časovima joge? Da se fokusiramo na disanje.

Evo fokusiram se.

Duboki udah... i izdah... Duboki udah... i izdah... Duboki udah... Koncentrišem se na udisanje kroz nos i izdisanje kroz usta - šta više, palcem i kažiprstom pritiskam koren nosa, kao što bi trebalo. Osećam kako mi se pluća šire i skupljaju. „Dokle god te dah nosi”, reči su učitelja, koje nam obično saopštava na kraju časa.

Ipak, postizem željeni efekat. Smirenija sam. U stvari, mislim da bih mogla malo i da meditiram.

„Ommmmm.....ommmmmmm.... ommmmmmmmmmmmmm...”

„Jesi li dobro?”

Na glasno kuckanje po prozorskom staklu umalo da iskočim iz svoje kože. Naglo se uspravljam i otvaram oči. „Ju!” skičim, i usled naglog pokreta glavom, kočim vrat. Zgrčena od bola, okrećem se celim telom prema prozoru. „Idiote! Odakle ti pravo da...”

„Šarlot?”

Zaprepašćeno zurim u Olivera koji stoji na pločniku, pognut i oslonjen rukama na kolena, i zabrinuto gleda u mene.

Do đavola! Koliko dugo je već tu?

„Hej, jesi li dobro?”

Nisam dobro. Prestravljena sam. I više od toga. Užasnuta sam!
„Oh, da... dobro sam...” Pokušavam da klimnem glavom, ali oštar bol u vratu mami mi novi jauk.

„Sigurna si?”

Bol se pretvara u agoniju neprekidnog probadanja.

„Moj vrat”, uspevam da procedim.

„Verovatno si ga ušinula.”

„Možda je slomljen?”

„Teško.”

„Kako znaš?”

„Možeš li da mrdaš nožnim prstima?”

Mrdam. „Mogu.”

„Možeš li da mrdaš ručnim prstima?”

Mrdam. „Mogu.”

„Sada glavni test...”

Pripremam se.

„...možeš li da mrdaš ušima?”

Pokušavam da mrdam, ali ne ide. „Jao, ne mogu! Šta to znači?” histerično vrištim, okrećući se da ga pogledam.

A onda shvatam da se Oliver smeje. Cepa se od smeha nasred ulice.

Obrazi mi gore. Nasela sam, zar ne?

„To znači da ti je s vratom sve u redu.” Šeretski se ceri i ne mogu a da se ne nasmejem.

Pre nego što me strefi sledeći udarac. Antikvarnica. Moram da mu kažem.

„Dakle...”

„Dakle?” uspevam da procedim, osećajući kako mi se telo koči.

„Pa, sada kada si prohodala, šta misliš o tome da razgovor nastavimo bez prozorskog stakla između nas?”

„Ah, da. Naravno.” Opet rumenim. Nervi mi rade u dubini stomaka. Pokušavam da smislim kako da mu saopštim neprijatnu vest o dedinoj radnji, ali ništa dovoljno konstruktivno ne pada mi na pamet.

Zato što pameću to nećeš resiti, Šarlot, pisti glasić u mojoj glavi, ali ne slušam ga. Biću iskrena i reći ću Oliveru onako kako jeste.

„U stvari, htela sam da popričam s tobom o nečemu.” Otvaram vrata, i čim izađem iz kola, dočekuje me raspoloženi Veli.

„Sedi, momče”, naređuje Oli i Veli poslušno seda. „Nekom je drago što te vidi”, dodaje i stidljivo se smeška. „I nije jedini.”

Nervi koji rade u dubini mog stomaka najednom se pretvaraju u leptiriće. Možda ipak ne moram odmah da mu kažem.

„Otkud ti u mom kraju?” pitam, obuzdavajući tremu, ali ovoga puta onu pozitivnu.

„A, samo u prolazu”, neodređeno će Oliver. „Poveo Velija u šetnju...” Prekida usred rečenice i uvlači ruke u džepove.

Moji leptirići sad luduju.

„Pa, kad si već tu, red bi bio da te pozovem na čaj”, kažem, svojski se trudeći da sakrijem uzbuđenje.

„Ej, nisam mislio...” pokušava da se pobuni a onda naglo ućutkuje kada shvati da ga začikavam. „Tako mi i treba.”

„Aha.” Klimam glavom. „Čekaj malo.” Okrećem se prema kolima i počinjem da skupljam torbu, aktovku, fascikle...

„Trebala li ti pomoć?”

„Pa, ne bi bilo loše...” uzvraćam, naginjući se preko naslona da sa zadnjeg sedišta dohvatim kutiju s fasciklama. Na vrhu je ona Goldštajnova, na čijoj korici tek tad primećujem rukom dopisanu adresu klinike. Stomak mi se grči. Ne želim da je Oliver vidi. „...kada bi mi pomoć bila potrebna”, završavam, uspravljajući se natovarena torbama, i stežući fascikle na grudima kao što to Beatris čini po navici. „Ali volim da sam u svemu samostalna... kapiraš? Ženski evnuh i to.”

O, bože, šta ja to trabunjam? Nikad nisam pročitala Ženskog evnuha. Sad verovatno misli da ne brijem noge i da nikad ne nosim grudnjak. Ali čak i da misli tako, ničim to ne pokazuje.

„Kako hoćeš.” Ljubazno se smeška.

Talas olakšanja. Uh, ovo je bilo blizu. No, kao što rekoh, moram da mu kažem istinu.

„Okej, ovuda”, dahćem pod teretom i krećem ka zgradi.

Samo da nađem pravi trenutak.

Otključavam ulazna vrata i uvodim Olivera u hodnik. Velington, pušten s povoca, momentalno utrčava u dnevnu sobu, ostavljajući tragove šapa na belom tepihu.

„Jao, sranje.” Oliver me pokajnički gleda. „Ne! Veli! Dođi ovamo, momče!” uzvikuje, očajnički zviždeći. „Izvini, molim te. Vezaću ga napolju”, snebivljivo kaže.

„Nema potrebe. Sve je u redu”, brzo kažem.

„Ali tepih je...”

„Totalno nepraktičan”, završavam. „Ne brini, to je samo blato. Opraće se.”

Alo? Jesu li me oteli vanzemaljci i naterali me da se ponašam potpuno suprotno svojoj prirodi? Obično flipnem na najmanji znak prljavštine na svom divnom, belom tepihu. Takođe insistiram da se svi izuju pre nego što uđu u dnevnu sobu, i čim ugledam ijednu mrvicu, grabim ručni usisivač.

Ali iz nekog neobjašnjivog razloga, činjenica da Veli šljapka svojim prljavim šapama po mom tepihu nema nikakav efekat na mene. Štaviše, srećna sam što Veli šljapka po mom tepihu i ostavlja po njemu blatnjave tragove.

Okej, oteli su me vanzemaljci.

Ili sam se zatreskala.

Utroba mi je vezana u čvor.

Ali ovoga puta nije reč o fantaziji: Jao, sviđa mi se Oli, mladi, slatki barmen. Ne, sada je to preraslo u iskrenu, zrelu zaljubljenost.

Užas.

„Hoćeš... ovaj... da sednemo napolju?” uzbuđeno pitam, prolazeći kroz kuhinju i otvarajući staklena vrata koja vode na malu terasu sa ogradom od kovanog gvozda.

„Vau, ovde je predivno”, oduševljeno će on.

„Hvala.” Smeškam se. „Iako nisam nimalo zaslužna za to - imam baštovana koji brine o biljkama.”

Pokazujem na bokore plavih, žutih i ružičastih cvetića koji se iz saksija ljupko prelivaju preko balkona, a ne znam ni kako se zovu. „Ovo je moj skroman doprinos”, dodajem, pokazujući dekorativne lampice oko saksija.

„Baš si se potrudila”, uzvraća Oliver i uglovi usnama zabavljeno mu igraju.

„Pa jesam!” jogunim se. „Videćeš kako noću božanstveno sijaju!” A onda shvatam šta sam rekla i obrazi mi naglo rumene. Ispada kao da ću ga zadržati tu još dugo, zar ne? Bože, zvučim kao napaljeni devojčurak koji jedva čeka da iskoristi mužjaka za potrebe seksa ili već nečeg sličnog.

Okej, briši tu misao. Ne mogu da verujem da mi seks tako olako pada na pamet. Samo sam ga pozvala na čaj, a u glavi već zamišljam poze. Gospode bože! Zapravo uopšte nisam mislila na seks. Mislila sam...

Ma koga ja to zavaravam? Mislila sam na seks i tačka.

„Nego, ove večeri ipak nisi svratila u restoran...”

Okrećem glavu prema Oliveru i hvatam njegov upitan pogled.

„Opet si me ispalila?” tobože nadureno kaže, a zatim mekše dodaje: „Daj, šalim se.”

„Morala sam da ostanem kod kuće i...” Htedoh reći ‘pakujem Majlsove stvari’, ali odlučujem da to prećutim. Zaista ne želim da pomisli da sam toliko zagorela čim pozivam muškarca u svoj stan, i dalje topao od poslednjeg dečka. „Morala sam nešto da pozavršavam”, naposljetku kažem i ulazim u kuhinju da pristavim čaj.

„Da, i ja”, dovikuje on s terase, gde se već zavalio u jednu od baštenskih stolica. „Kasno sam se vratio od dede. Bilo je mnogo stvari za pakovanje.”

Voda u ketlu brzo vri. Drhtavom rukom prelivam kesice čaja, osećajući kako mi se utroba grči od užasa.

„Jadničak, prilično je izbedačen”, nastavlja Oliver, ne uspevajući da sakrije gnev. „Zamisli, danas su mu u radnju banuli neki ljudi i raspredali o tome kako će da preurede radnju.”

E sad stvarno moram da mu kažem za Larija Goldštajna i njegovu kliniku. Srce mi bubnji u ušima dok se hvatam za bolan vrat, pokušavajući da saberem misli.

„Bilo bi dobro da priviješ led”, tiho kaže Oliver, stojeći tik iza mene. „Ublažiće bol.”

„Ma jok. Ne boli me više”, žurno kažem.

„Bojim se da nećeš tako govoriti sutra kad se budeš probudila ukočenog vrata.” Bez dalje diskusije, otvara moj zamrzivač. Čutke posmatram kako vadi posudu s kockama leda, zatim širi čistu kuhinjsku krpu po radnoj površini i u nju istresa led.

„Nešto mi govori da to ne radiš prvi put”, šaljivo kažem posle kraće pauze.

„Da, već sam privijao led na modrice. Voleo sam da sebe smatram bokserom iako nisam imao mnogo talenta. Odustao sam pre pet godina kada sam zaradio ovo.” Pokazuje na ožiljak iznad gornje usne. „Inače, nekad sam bio prilično lep.” Tugaljivo se smeška.

„I sada si lep”, tiho kažem a onda naglo rumenim, shvativši da previše pričam. Kao da pre toga nisam bila svesna njegovog seksepila, ali sada kada jesam, ne mogu da mislim ni o čemu drugom. „Zašto? Šta se desilo?” pitam, brzo menjajući temu.

„Opak kroše levicom, dvadeset dve kopče i slomljen nos.”

„Ajoj... Je li bolelo?”

„Je li bolelo?” ponavlja on, gledajući me kao da sam uvredila njegovu muškost. „Plakao sam ko malo dete.”

Pokušavam da se nasmejem, ali u tome me sprečava oštro probadanje u vratu.

„Hajde sada, lepo sedi na terasu”, naređuje mi, vezujući krajeve krpe s ledom.

„A čaj?”

„Ne brini, neću dugo.”

Bespogovorno odlazim na terasu i sedam na jednu od baštenskih stolica. Oliver staje iza mene, terajući mi prijatne trnce niz kičmu.

„Spusti malo kragnu”, naređuje.

Poslušno uvlačim kragnu od bluze unutra.

„Još.”

Srce mi lupa brže dok otkopčavani nekoliko gornjih dugmića, otkrivajući bretele od grudnjaka. Napolju je toplo za kasno popodne i na grudima osećam prve graške znoja.

„Okej, samo ću ovo da pomerim...” Nežno zavlači prste ispod bretela i spušta ih sa oba ramena.

Osećam kako mi se dah ubrzava i grudni koš nekontrolisano diže i spušta.

„Gde te tačno boli? Ovde?” Vrhovima prstiju klizi mi po vratu.

„Mmm... malo niže...” Grlo mi se steže i glas pretvara u šapat.

Njegovi prsti prate liniju moje kose a zatim sporo kruže niz kičmu. „Ovde?”

Jedva uspevam da izustim. „Da, tu.” Slatki titraj prenosi se do mojih prepona i dalje niz noge. Između nas kao da se uspostavlja neka nevidljiva spona. S Majlsom nikad nisam osetila ništa slično. Ovoliku količinu erotičnosti godinama nisam iskusila. A možda nikad.

„Sada će da bude malo hladno.”

Naglo uvlačim vazduh kada mi priljubi ledenu oblogu na vrat.

„Ššš”, mrmlja on, spuštajući mi ruku na rame, mameći mi novi drhtaj. „Budi mirna.”

Činim kako mi je rečeno. Duboko dišem, uvlačeći vazduh kroz zube i zadržavajući ga u sebi. Sva moja čula su probuđena. Osećam kako se led topi na mom vratu, vidim tamne dlačice na njegovoj ruci, osećam miris njegovog tela tik pored mojeg, čujem njegov dah iznad uva...

Magičan trenutak prekida rezak zvuk telefonskog zvona.

„Hoćeš da se javiš?” pita Oliver, neobično promuklim glasom.

„Ne!” uzvikujem pre nego što razmislim. „Verovatno je... pogrešan broj”, dodajem, iskopavši prvo što mi je palo na pamet, jer ne želim da ovaj osećaj prestane. Ne želim nikada da prestane.

Utom se uključuje telefonska sekretarica. Oboje slušamo moj snimljeni glas: „Čao, dobili ste Šarlot Meriveder. Trenutno nisam kod kuće zato ostavite poruku...” praćen kratkim piskom.

„Hej, Beatris je. Izvini što te gnjavim kod kuće, ali mobilni i blekberi su ti van dometa.”

„Ah, u redu je, to je samo moja sekretarica.” Odmahujem rukom. Verovatno opet nešto vezano za sutrašnju promociju”, tiho psujem, želeći da Beatris što pre prekine. „Ništa važno.”

„Pa, ako si sigurna”, tiho uzvraća Oliver, prelazeći prstima preko moje ključne kosti.

„Sigurna sam”, odgovaram, osećajući nove trnce niz kičmu.

„Samo sam htela da ti se izvinim zbog one panike jutros”, nastavlja Beatris.

Ledene kapljice cure mi niz leđa. Oliver pomera oblogu, šaljući nekoliko kapi niz grudi, i dalje između dojki.

„Hvala ti još jednom što si me spasla dodatne muke i sredila kete-ring. Srce si! Ali ti to već znaš. Nego, zvali su ljudi Larija Goldštajna da izraze svoje oduševljenje novim lokalom...”

Kočim se. O, ne. O, ne. „Izvini, ipak ću morati da se javim.” Skačem sa stolice i trčim u dnevnu sobu.

„...i Šarlot, moram da priznam da ti je ona ideja bila genijalna! Noting Hil je savršeno mesto za prvu kliniku Zvezdani osmeh. Bože, kako si ti pametna. Ne mogu da verujem da mi to ranije nisi otkrila”, brblja Beatris.

Trčim ka telefonu, ali Veli mi se isprečava na putu. Saplićem se o njega i padam.

„Navodno će pokušati ranije da izbace trenutnog zakupca kako bi što pre počeli s renoviranjem. Već ovog vikenda. Ima mnogo da se raščišćava. Kažu da je to sad neka svaštara ili nešto slično.”

Celo telo mi se grči od užasa.

„Samo da utvrdim, tačna adresa za promociju je...”

Grabim slušalicu, ali kasno. Iza sebe čujem Olivera koji uglas s Beatris recituje adresu.

„...Portobelo roud, broj 114, London W11 69P.”

Bestraga!

„Sad moram da žurim, večeras imam latino ples!”

Veza se prekida i nastaje neprijatan muk. Ukočeno zurim u telefon dok mi u glavi vlada kaos. A onda se polako okrećem i vidim Olivera kako stoji na vratima od terase i smrknuo zuri u mene. Lice mu je bledo od šoka.

„Mogu da objasnim”, mrmlijam, skoro šapatom.

„Ti?” kaže on s nevericom. „To si ti.” Gleda me kao da mu i dalje nije sve najjasnije. „Deda je rekao da je prepoznao nekog u grupi. Devojkju. Plavušu. Mislio sam da je pogrešio...” Oliver naglo čuti, jer ni sam ne može da veruje.

„Da, ja sam”, tiho priznajem, i celo telo mi gori od kajanja.

„Ti si razlog što moj deda gubi svoju radnju?”

Glas mu je tih, ali nabijen optužbom. „Nije tako”, branim se.

„Nego kako?” uzvraća Oliver. Sad mu u glasu prepoznajem netrpeljivost.

„Ja sam PR. Predstavljam klijenta.”

„Ali ideja je bila tvoja.”

„Možda sam mu dala nekoliko sugestija u vezi s lokacijom, ali nisam bila konkretna.”

„A ko je tvoj klijent?” zahteva on, ne skrivajući više bes. „Nemoj mi reći da će otvoriti još jedan kafić”, zgroženo dodaje.

„Ne, u pitanju je stomatolog. Otvara svoju prvu ordinaciju u Britaniji: Zvezdani osmeh.” Najednom shvatam koliko bizarno zvučim. Oliver me zapanjeno gleda. „Umesto antikvarnice mog dede - izvini, svaštare”, gnevno kaže, terajući me da još više pocrvenim. Nikad nisam ja upotrebila tu frazu, nego Lari Goldštajn, ali sada sam kriva podjednako kao i on. „Biće jebena zubarska ordinacija?”

„Kozmetička stomatološka klinika”, ispravljam ga, ali po izrazu njegovog lica, zbog toga momentalno žalim. „Planirala sam da ti kažem”, vadim se.

„Kada tačno?”

„Ne znam...”

„Pre ili posle onog popodneva s mojim dedom?” hladno pita Oliver.

Telom mi prolazi drhtaj i tek tada postajem svesna svoje raskopčane bluze i obnaženih ramena. Brzo podižem bretele grudnjaka, osećajući se ranjivo i glupo.

„Nisam ni ja znala do danas. Malopre sam saznala. Slušaj, stvarno mi je žao.” Pokušavam da ga uhvatim za ruku, ali on je sklanja.

„Da, strašno ti je žao”, optuživački kaže a lice mu poprima kamenu masku. „Užasno ti je žao.”

„Nisi fer”, uzvikujem. „Uopšte nisi fer!”

„Ja nisam fer?” breca se on.

„Pa, nisam nikog ubila” branim se, osećajući ubod nestrpljenja.

„Skoro da jesi. U pitanju je kompletan dedin život.”

Najednom me preplavljuje gnev. Dovoljno se kajem što sam mu dozvolila da me zavede. „Odakle ti pravo da me osuđuješ? Nemaš pojma kako mi je”, srdito počinjem. „Nemaš pojma pod kakvim sam pritiskom. U kakvoj sam nemogućoj situaciji! Nisam htela da se ovo dogodi. Nisam to planirala, ali kada je u pitanju veliki klijent, onda je i ulog veliki. Nije reč samo o meni. U pitanju je posao, firma koju vodim, plate koje isplaćujem.”

„Molim te, poštedi me svoje tužne priče”, prezrivo će Oliver. Gotovo je. Na ivici sam da eksplodiram od besa. „Bože, kako sam luda!” Glas mi je nekontrolisano pištav. „Otkud ti znaš kako se vodi posao?”

Oči mu gnevno sevaju. „Šta to treba da znači?”

„Pojma nemaš.” Reci mi izleću poput đuladi. „Pa ti nikad ništa ozbiljno nisi radio u životu. I dalje si običan barmen!”

Momentalno žalim zbog ovih reci i želim da ih nekako poništim.

Ali kasno je.

Oliver je vidno povređen, jer mu čitav niz emocija preleće preko lica pre nego što se povrati i pogleda me, stegnute vilice. „A ti si obična kučka”, hladno kaže.

Ovo je gore nego da me je ošamario.

Za trenutak oboje stojimo, zadihani i poljuljani, u sobi prepunoj gneva i uvreda. I u tom trenutku pitam se kako smo uopšte dospeli dotle, kako se to desilo. I postoji li način da sve to nekako ispravim, da počnemo ispočetka.

Ali ne mogu. Ono što je izrečeno ne može se poreći. Gotovo je.

„Mislim da će biti najbolje da sada odeš”, odlučno kažem, trudeći se da zvučim smireno.

Oliver kruto klima glavom. „Veruj mi, otišao sam.”

Rekavši to, okreće se, i u Volijevoj pratnji maršira iz mog stana, zalupivši vrata za sobom.

35.

Zgrabivši mesingani zvekir, furiozno lupam. Iznutra dopire zvuk koraka i ubrzo vrata otvara moja mlađa verzija. Kratko me odmerava od glave do pete i zabrinuto pita: „O, bože, jesi li okej?”

Ovoga puta suze teku niz moje obraze. Neubedljivo klimam glavom između dva šmrca. „Da... dobro sam...”

Kao što rekoh, ne umem da lažem.

„Zaboga, šta se desilo?” uzrujano pita ona.

Istresam nos u papirnatu maramicu i odmahujem glavom.

„Posvađali smo se”, uspevam da projecam. „Nazvao me je kučkom.”

„Nazvao te je kučkom?” uzvikuje ona. „Ko? Tvoj bivši?” Oči joj sevaju od besa. „Kakav kreten. Sad bih ga ubila da mogu.”

„Jesam. Kučka sam”, šmrkćem dok mi suze neumorno liju.

„Naravno da nisi kučka”, teši me Loti.

„Jesam, jesam.” Sada već cvilim. I to glasno. U stvari, pravim scenu pred još dvoje ljudi koji stoje na vratima susedne kuće. Izmamljeni cikom i drekom, otvorenih usta zure u nas. Obično je to dovoljno da aktiviram osećaj za stid i saberem se. Ali ne i sada. Sada uopšte ne marim za to što od sebe pravim budalu. Niti me briga što tamo neki ljudi upiru prstom u mene. Stalo mi je samo do Olivera.

Kod ove misli za trenutak se kočim, zatečena sopstvenim priznanjem, a onda počinjem još neutešnije da plačem.

„Zašto? Zato što si raskinula s dečkom?” Loti pokušava da me smiri, trljajući mi rame. „Po tvojoj priči, bio je totalni idiot.”

„Ne pričam o bivšem”, cvilim i gledam je svojim crvenim, otečenim očima.

„Ne?” Prestaje da mi trlja rame. „Nego o kome?”

„O Oliveru”, uspevam da promucam pre nego što ponovo briznem u plač.

Loti me zbunjeno gleda. „Mislim da mi duguješ jedno veliko objašnjenje.”

„Hajde. Sad mi sve lepo ispričaj.”

Sedimo u njenoj sobi, samo što su uloge sada obrnute: Loti sa stolice zabrinuto pilji u mene koja, sklupčana na kauču, pijuckam crnu

kafu iz napukle šolje. Lotina soba liči na svinjac, u stvari, po dnevnom svjetlu izgleda gore nego ikad, ali koliko god da me je taj prizor ranije nervirao, sada me neobično umiruje.

„Ne znam odakle da počnem”, teško uzdišem, puneći nozdrve prijatnom aromom neskafe.

„Od početka”, predlaže ona.

Zabacivši kosu iza uva, odmahujem glavom. „Ali u tome i jeste problem - više ni sama ne znam gde je početak. Sve je nekako zbrkano.” Zastajem, pokušavajući da otpetljam klupko svog života i dovedem stvari u neki red.

Počinjem od Olivera. Pričam o tome kako su nam se pre deset godina ukrstili putevi. „Ali ništa se nije dogodilo, jer ga nisam primećivala, iako sada zbog toga žalim”, tužno dodajem, vadeći novu maramicu. „A onda smo se, deset godina kasnije, sasvim slučajno sreli. I činilo se da će nešto među nama da se razvije, da sam konačno dobila drugu šansu.” Naglo učutkujem, prisećajući se trenutka nežnosti na mojoj terasi od pre samo pola sata i srce mi se steže. „A onda smo se posvađali”, završavam.

„Znači, Oliver je lažljivi skot baš kao i Bili Romani”, sikće Loti.

„Ne. Naprotiv.” Bespomoćno odmahujem glavom.

„Pa šta je onda?” zbunjeno pita.

Sećam se posete antikvarnici s Larijem Goldštajnom. „Dopustila sam da mi razum nadvlada srce, eto šta je”, tiho kažem. „Rekla sam sebi da je posao iznad svega, i da tu nema mesta za emocije. Pokušala sam da budem racionalna.”

„Misliš, ignorisala si svoj instinkt?” prevodi ona.

Gledam je i analiziram njene reci. Situaciju nisam posmatrala iz tog ugla, ali Loti je u pravu.

„Pretpostavljam da sam kriva što sam ignorisala mnoge stvari”, čujem svoje priznanje. „Ignorisala sam sumnje koje sam imala u vezi s Majlsom. Od prvog dana nismo bili jedno za drugo, ali uporno sam sebe ubeđivala da jesmo zato što sam želela da budemo. Takođe sam ignorisala onaj glasić u mojoj glavi koji me je stalno opominjao da nisam srećna. Jer, morala sam da budem srećna, morala sam da živim život o kojem sam oduvek sanjala; morala sam da imam životni stil, uspešnu karijeru, vitku liniju.” Gorko se osmehujem i primičem kolena bradi.

„Ali nikako nisam uspela da se otrgnem utisku da mom životu nešto nedostaje.” Izgovorivši ovo naglas, shvatam da to prvi put priznajem sebi. „Ali ne znam šta. I što se više naprežem, sve manje

to uviđam, jer se nalazim pod ogromnim pritiskom, a vremena je tako malo.”

Izbacujem iz sebe sve ono što sam tako dugo potiskivala, poput gnoja koji kulja iz upaljene rane.

„Kao da celog života jurim samu sebe. Konstantno sam iscrpljena, frustrirana i zabrinuta. A glad da ne spominjem.” Kolutam očima i pravim grimasu, setivši se da ništa nisam jela od doručka, a i tada sam pojela samo bonžitu.

„Ali zašto?”

„A?” Prestajem da brbljam i zbunjeno gledam u svoju mlađu dvojnicu.

„Mislim, šta je suština te konstantne brige?” Sleže ramenima.

Zapanjeno zurim u nju. Je li ovo trik pitanje?

„Pa, suština je...”

„Čemu sve to?” jednostavno me pita.

„Zato što...” Otvaram usta da joj objasnim, ali ne uspevam ništa da smislim.

„To je čisto gubljenje vremena”, zaključuje Loti, uzimajući bočicu svetlucavog laka za nokte, i počinje da mačka prvo one na nogama. „Ako najgore treba da se dogodi, onda će se dogoditi. Brigom nećeš ništa postići. A ako se ne dogodi - izvija obrve - „onda propuštaš nešto što je moglo da bude najluđa zabava.” Vedro se smešeći, spušta bočicu sjajnog laka i uzima jarkocrveni, pa njime maže nokte druge noge.

Zapanjeno je posmatram. Kako sam od nje uspela da se pretvorim u ovo što sam danas? Od bezbrižnog devojčurka u frustriranu, poslovnu ženu koja živi s konstantnim grčem u stomaku. Šta mi se to desilo?

I pre nego što se usudim da izustim ovo pitanje, duboko u sebi znam odgovor.

Zato što Loti nisam ispričala ćelu priču. Ima još. Mnogo toga. Samo što sam to predugo držala zakopano, ubeđujući sebe da se zapravo nikada nije ni dogodilo. Skoro. Sve do pre nekoliko dana kada sam ponovo ugledala Bilija Romanija i sva bolna sećanja su se vratila.

Naravno, Loti ne zna ništa od toga. Nisam joj otkrila pravi razlog zbog kojeg pokušavam da je sprečim da spava s Bilijem Romanijem. Nisam joj objasnila šta je zapravo slomilo moje srce. A i kako da svojoj mladoj dvojnici odjednom isporučim sve nemile

posledice tog događaja? Kako sam mislila da sam ga prebolela a onda, nekoliko nedelja posle rođendana, otkrila da nešto nije u redu.

Menstruacija mi je kasnila.

Možete zamisliti šta je usledilo. Neverica. Panika. Suze. Strah. Sećam se tog dana kao daje bilo juče.

Sedela sam na WC šolji i gledala u dve male plave linije na štapiću, osećajući kako se ceo svet oko mene ruši. Imala sam dvadeset jednu i nisam znala šta da radim. Emocije su pretile da me uguše: bes što sam ispala tako glupa i dozvolila da upadnem u takvu situaciju, i strah. Ledeni strah koji mi je poput gvozdene šake kidao utrobu.

Jedina osoba kojoj sam rekla bila je Vanesa. Nije me osudila, niti me je prekorela. Zapravo nije ništa rekla, samo me je zagrlila i obećala da će podržati svaku moju odluku. Vanesa je bila ta koja mi je pozajmila novac i otišla sa mnom u kliniku. Da nije bilo nje, ne verujem da bih ikada to prebrodila.

Međutim, nekoliko sati kasnije, kada je bilo gotovo, ubedila sam sebe da sve to što pre zaboravim.

Samo što u tome nikad nisam uspela. Ne verujem da bi iko mogao. Od tog trenutka, sve u meni kao da je umrlo. Prešla sam granicu i više nije bilo povratka. Naravno, s godinama sam se postepeno menjala, kao i svi ljudi, ali sve je to normalan proces sazrevanja. Ipak, kada se osvrnem na svoju mladost, shvatam daje upravo to bio trenutak kada je stara Loti prestala da postoji.

Usamljena suza titra mi na trepavici i kotrlja se niz obraz. Jer, sada konačno shvatam da nikada sebi nisam oprostila. Bilo je to pre deset godina, ali ponekad se pitam jesam li učinila pravu stvar. Kada posmatram Vanesu s Rubi i Semom, i kada vidim s koliko majčinske ljubavi ih obasipa, zapitam se da li je to bila prava odluka. I šta bi bilo 'da nisam'...

Ali sada znam.

Jer, ako su me druženje s mojom mlađom dvojnicom i susret s Bilijem Romanijem naterali da nešto shvatim, onda je to potvrda da sam donela pravu odluku. Nas dvoje smo bili tako mladi, tako pogrešni jedno za drugo i tako nespremni za život. Što je najgore, nismo se čak ni zabavljali - za njega sam bila samo prolazna avantura, - i nisam mogla samostalno da podižem dete, jer sam praktično i sama bila dete. Bila sam glupa. Verovala sam da je to ljubav, a zapravo je bila samo slučajnost. Nešto što se događa milionima drugih žena, na kraju se dogodilo i meni. No, sada konačno

moram to da prihvatim i da prestanem da krivim sebe. Kao što sam onomad rekla Loti kada mi je uplakana otvorila vrata: prihvatanje je prva faza. Moram kroz to da prođem da bih nastavila dalje.

I upravo jesam.

„Hej, jesi li dobro?” Loti diže pogled sa svojih nožnih noktiju.

„Aha.” Brišem usamljenu suzu. „Valjda.”

„Znaš šta? Moraš da prestaneš da brineš zbog prošlosti, da zaboraviš na budućnost i da počneš da živiš u sadašnjosti.” Završivši lakiranje noktiju, zadovoljno vrluda nožnim prstima.

„Znam.” Klimam glavom i koristim trenutak da sve to upijem pre nego što se tužno osmehnem. „Ali kako?”

Loti koluta očima kao da sam totalna moronka, a zatim shvata da sam mrtva ozbiljna i zabrinuto me gleda. „Iskuliraj malo, budi spontana, uživaj u sebi.”

„Da uživam u sebi?” ponavljam, kao da mi se obratila na stranom jeziku.

„Da. Kao one noći na podijumu.” Imitira ono što bi trebalo da bude moj način plesa, i tera mi rumenilo u obraze. „Ako se ne varam, dobro si se zabavljala.”

„Pa, jesam”, priznajem. Mislina se vraćam na podijum u klubu, šetnju kroz park sa Oliverom, čaj s biskvitima u radnji njegovog dede, kupovinu na buvljaku... Sve do sada to nisam shvatala, ali tih dana, zabavljala sam se više nego svih proteklih godina.

„E, znam šta će te oraspoločiti...” Skočivši sa stolice, Loti počne da kopa po torbi od šljokica koja je visila sa naslona stolice, i iz nje izvadi kit-ket. „Čokolada!” Ozarenog lica, lomi je na pola i pruža mi jednu štanglu.

„Ne, hvala.” Smeškam se, odmahujući glavom. „Izbegavam čokoladu.”

„Ozbiljno?” Zapanjeno zuri u mene. „Onda nije ni čudo što si depresivna.”

A onda mi sine! Potpuno smo zamenile uloge. Ja više nisam ta koja daje savete svojoj mlađoj dvojnici, nego ona meni. Konačno shvatam da uopšte nisam tako mudra. Možda u nekim stvarima - opet primećujem onu užasnu srebrnu senku na njenim kapcima - ali ne u svim, daleko od toga.

Godine i iskustvo od mene nisu napravili učiteljicu života - samo su me učinile nervoznom babadevojkom od trideset i nešto, koja se nervira za svaku sitnicu. I čiji život je potpuno izgubio ravnotežu.

I koja je zaboravila da se zabavlja. I koja neumorno čita knjige o samopomoći u pokušaju da nađe sebe iako je sve vreme sama sebi pred nosom. Ova spoznaja pogađa me poput groma dok posmatram vedru, samouverenu, živahnu Loti kako sa uživanjem jede čokoladicu.

Zaista, zašto sam uopšte brinula? Biće ona dobro, najednom shvatam. Ne mogu da se omotam oko nje poput štita. Ne mogu da je sprečim da napravi još jednu grešku, kao što nisam mogla da sprečim ni onu zvanu 'Bili Romani', koja će uskoro dati neminovnu posledicu. I znate šta? Ni ne želim. Postoji izreka 'Ono što me ne ubije, ojača me.' Pred Loti je trnovit put, ali biće ona dobro.

Da, biće ona dobro.

Zato što istina glasi: mom životu nešto je nedostajalo. I to sam bila ja. Izgubila sam se. Više sebe nisam mogla da prepoznam. Ali sada, u ovoj sobici, ponovo sam našla sebe.

„U stvari, daj malo.”

Sebe i uživanje u slatkišima.

Nakon što sam smazala ostatak kit-keta, moj apetit se probudio, i konačno shvatam da sam gladna. Loti mi nudi konzervu špageta, ali ljubazno je odbijam. Možda sam kao mlađa imala neke ispravne ideje u vezi s većinom stvari, ali ova definitivno nije bila jedna od njih. Umesto toga, vodim Loti na ručak u Velington arms.

Što se čini kao sjajna ideja sve dok ne uđem u pivnicu i iza šanka ne ugledam mladog Olija. Štrecam se. Posle svega što se izdešavalo, potpuno sam zaboravila da i ovde radi. Ovaj susret gorko je podsećanje na današnju svađu sa Oliverom.

Oprezno koračam prema šanku.

„Hej, zdravo!” oduševljeno uzvikuje čim me ugleda. „Šarlot, je l' tako? Upoznali smo se u Kanalu pre neko veče?”

„Aha. Čao, Oli.” Ukočeno se smeškam. Neobično mi je da je tako fin budući da je pre samo nekoliko sati stajao u mojoj dnevnoj sobi i svađao se sa mnom.

„Pa, kako si?” vedro pita on, i dok gledam u njegove tople, sive oči, nešto me steže u grudima.

„Super”, uzvraćam, trudeći se da zvučim veselo. Ako mi je maločas bilo loše, sada mi je još gore. „A ti?”

„Dobro sam.” Klima glavom a zatim zastaje, igrajući se s pletenom narukvicom oko ručnog zgloba, kao da skuplja hrabrost da me nešto pita. „U stvari, hteo sam da te zamolim za jednu uslugu.”

„Kaži?”

Učiniću sve, samo da se izmirim s tobom, razmišljam dok ga gledam kako se premešta s noge na nogu a ja se savijam pod bremenom kajanja.

„Evo ovako” - teško guta - „sutra uveče kuvam večeru za nekoliko prijatelja i hteo bih da pozovem Loti. Šta misliš, da li bi došla?”

Nervozno se smeši, ulivajući u taj osmeh svu svoju nadu. I znam da je ovo moja druga šansa. Možda sam ja sve upropastila, ali to ne znači da će i Loti.

„Naravno da hoće”, kažem kao iz topa.

„Stvarno?” Lice mu šija od ushićenja. „Misliš da hoće?”

„Prepusti to meni.” Smeškam se. „Samo mi daj tvoju adresu.”

„Evo, evo...” Nespretno traži komadić papira po džepovima, kao da i dalje ne može da veruje svojoj sreći. „Uh, ovde negde imam blokčić...”

„Čekaj, imam ja papir.” Iz torbe vadim stranicu presavijenog papira. U pitanju je moj spisak saveta.

Devetnaest mudrosti. Smešno, nikad nisam stigla do tačke dvadeset. „Ovo mi više ne treba.” Za trenutak gledam u spisak, procenjujući koliko sam zapravo omanula, a onda mu ga pružam preko šanka.

„Napiši pozadi.”

„Hvala ti”, mrmlja i brzo piše adresu. „Kaži joj da je večera u 7.30 i da ne mora ništa da donese. Samo sebe”, dodaje uz mali smešak i vraća mi papir.

„Računaj da je završeno.” Uzvraćam mu smešak i ubacujem presavijeni papir u torbu.

„A sada kaži kako mogu da te uslužim? Piće je na račun kuće.” Naručujem dve jabukovače i dve porcije krompirića kao predjelo - kad sam već popustila pred čokoladom, sasvim je logično da ću i pred masnim obrokom - i odlazim za sto za kojim sedi Loti i proučava jelovnik.

„Čuj, Loti”, nonšalantno počinjem, spuštajući jabukovače i krom-piriće na sto, i sedam pored nje.

„Sutra uveče idem kod prijatelja na večeru pa me zanima da li bi htela sa mnom.”

„O, da. Zvuči kul.” Klima glavom i navaljuje na svoju porciju krompirića.

„Ali ja idem direktno s posla, pa sam mislila da se nađemo tamo”, nastavljam, trudeći se da zvučim što opuštenije sa nadom da

će zagristi mamac. Jer planiram da u poslednjem trenutku otkažem pod izgovorom da mi je 'iznenada iskrslo nešto na poslu', ali do tada ona će već biti tamo.

„Nema frke. Koja je adresa?”

Bingo.

„Evo ovde piše”, kažem, vadeći presavijeni papir iz torbe. Loti ga uzima i ubacuje u svoj džep ni ne pogledavši ga. Za razliku od mene, koja bih odmah potražila ulicu na mapi grada.

Ili sam bar tako činila u prošlosti, prisećam se, uzimajući gutljaj jabukovače. Mmm, ovo je baš dobro.

„Šta misliš, Šarlot?”

„O čemu?” Gledam u Loti, udubljenu u jelovnik. „Riba s krompirićima ili makarone? Ovde si već jela. Šta preporučuješ?”

Posmatram kako u uskoj majičici i prekratkom šortsu od džinsa pijucka jabukovaču i igra se s pramenom kose. Nije se nimalo promenila. Ista je kao kada sam je upoznala, i prvi put, drago mi je zbog toga. Neću da se menja. Volela bih da ostane ista kao što je sada. Kao što sam i ja nekad bila. Kao što sada iznova učim da budem. Dobro, ne baš šorts od džinsa.

Sa uživanjem grickam krompiriće i zalivam ih jabukovačom. „Ma ne treba ti moj savet.”

„Okej, onda ću naćos od sira s prženim pasuljem i kiselim sosom.”

Razmišljam o sastojcima: mlečni proizvodi, brašno, mast, ugljeni hidrati, ulje. Ništa organsko, nemasno a kamoli zdravo. Ali na licu nameštam širok osmeh. „Zvuči ukusno. I ja ću isto to.”

36.

Posle jednog od najboljih obroka kakav ne pamtim kad sam sebi priuštila, odvozim Loti njenoj kući i vraćam se u svoj stan. Ulazak u dnevnu sobu nalik je povratku na scenu zločina. Led u krpi se

istopio i natopio je vodom. Na stočiću na terasi stoje dve netaknute šolje ohlađenog čaja. Velijevi blatnjavi tragovi na tepihu osušili su se. Sve je premešteno iz sadašnjosti u prošlost. Nažalost, pokušaj zbližavanja sa Oliverom udaljio nas je više nego ikad.

Srce me boli, ali ne dopuštam sebi da padnem u očaj. Teško gutam i skrećem pogled na gomilu fascikli spuštenih na kuhinjski sto. I dalje me čeka mnogo posla pred sutrašnju promociju. Uostalom, život ide dalje, odlučno kažem sebi, i ta misao pomaže mi da se presaberem. Ne smem da cmizdrim zbog onog što se desilo, niti da sažaljevam sebe. Samo hoću da ostavim današnji dan iza sebe, kao da se ništa nije dogodilo.

Narednih pola sata provodim temeljno čisteći stan, sve dok ne obrišem svaki trag Oliverove i Velijeve posete. Tek tada se bacam na svoj posao.

Uključujem laptop i otvaram dokument na kojem sam već radila. Sve je sređeno. Spisak novinara je gotov, pozivnice su napisane i poslate, prostor je rezervisan, problem keteringa i pića je rešen (bez šampanjca - mehurići nagrízaju zubnu gleđ), kesice sa poklonima su spremne, i ostaje samo još da doteram govor za predstavnika za medije.

Ideja je bila moja: slavna ličnost kao medijsko lice Zvezdanog osmeha. Kombinacija poklončića i besplatnog izbeljivanja zuba privući će novinare i skrenuće pažnju cele javnosti. Naravno, Lari Goldštajn se zaljubio u ideju već na prvom sastanku, što mi je dodatno išlo u prilog, iako sam pre potpisivanja ugovora provela nedelje u sastavljanju spiskova prikladnih kandidata i pisanja pozivnica njihovim agentima.

Slavne ličnosti najviše ulažu u svoj izgled. U Holivudu ćete teško naći glumca koji nije doterao svoj biserni osmeh. Nažalost, teško da će neko od njih to priznati budući da gomila slavni ličnosti savršenog osmeha i ispeglanog lica insistira na tome da je za sve to zaslužna majka priroda, zdrava ishrana i pilates, iako i ptičice na grani znaju da redovno posećuju cike u belom.

I tako, posle desetak odbijenica, kada sam bila na ivici da dignem ruke, Beatris je predložila Melodi.

Otkad smo promovisali njene knjige o zdravoj dijeti i organskoj ishrani, Melodi je uvek spremna za nove izazove (u prevodu: prava je medijska kurva). Povrh toga, miljenica je nacije jer poseduje idealnu

kombinaciju glamura i devojke iz komšiluka. I ne zaboravimo da joj je potrebno nešto da potisne prošlonedeljni skandal kada su je paparaci uhvatili s big mekom.

Naravno, oberučke je prihvatila ponudu, sećam se dok čitam njen imejl o predlozima šta bi mogla sutra da obuče. Ujedno me podseća i na novi set obećanih poklončića.

Vraćam se na govor. „Dobro došli na britansku promociju Zvezdanog osmeha, po zamisli Larija Goldštajna, u Holivudu poznatog kao gospodin ‘Osmeh slavnih’. Zvezdani osmeh nudi najnoviji sistem izbeljivanja zuba, zanimljive poklone, lasersko oblikovanje desni...”

Ali zaista želim da budem spisateljica.

Šta? Otkud sad ovo? Ignorišem ovu misao i nastavljam da čitam.

„...vrhunske stomatološke usluge, katering za sve vaše osmehe dvadeset prvog veka...”

O tome sanjam još odmalena.

Lotin glas ponovo mi odjekuje u glavi, ovoga puta glasnije. Za momenat prestajem da čitam i odmahujem glavom ne bih li je razbistrila.

Ne mogu ni da se zamislim u nekoj drugoj profesiji.

Dah mi zastaje u grlu. Tačno. Zaista ne mogu da zamislim da radim nešto drugo. Ali to je bilo nekada.

Masirajući slepoočnice, uspravljam se na stolici i fokusiram na ekran. Okej, misliću o tome kasnije.

Sada moram ovo da završim. Zurim u tekst pred sobom i koncentrišem se.

„I ti možeš da imaš osmeh slavnih. I ti možeš da sijaš poput zvezde. Zvezdani osmeh je nešto što mora da se ima. Zaboravite na moderne krpice i unapredite svoj prošlogodišnji osmeh, bilo daje kriv, okrnjen ili žut.”

Uh, ovo baš i ne zvuči seksi. Moram da izbacim ‘kriv, okrnjen ili žut’. Mislim, kako sam uopšte mogla tako nešto da napišem?

Radi nešto što voliš, nešto što te ispunjava.

Daj, umukni! Frustrirano kažem u sebi. Sve je to lepo i krasno, potpuno se slažem sa svojom mlađom dvojnicom po tom pitanju, ali ne mogu sada da menjam sve iz korena. Bilo bi to suludo. Ravno samoubistvu karijere.

Mada opet, dok piljim u ekran, reci mi titraju pred očima i shvatam da ponavljam staru grešku.

Lotinim rečnikom: ne slušam svoj instinkt. Ovo nije pisanje. Ovo nije ono što želim. Ovo nije ono o čemu sam sanjala.

Pišem roman. Nisam ga još završila, ali hoću.

Impulsivno skačem sa stolice i trčim u spavaću sobu. Spuštam se na sve četiri i virim ispod kreveta.

Tamo se nalazi kutija sa slikama koju sam našla u plakaru. Vadim je, skidam poklopac i prevrćem po fotoalbumima. Nisam stigla ni sve da ih pregledam, razmišljam, slažući ih po podu, zajedno s par dnevnika i nekoliko prastarih rođendanskih čestitki.

Evo je! Tabak odštampanih stranica već požutelih ivica.

Moj roman.

Neko vreme zurim u naslovnu stranu, oživljavajući potisnute emocije. Kao da posmatram deo sebe koji je toliko dugo bio zakopan da sam čak i zaboravila da postoji. Gutam pljuvačku i pažljivo dodirujem iskucana slova. A zatim polako okrećem prvu stranicu i počinjem da čitam.

Nakon što završim, ustajem i vraćam se u dnevnu sobu. Osećam se neobično, skoro euforično. Roman je dobar. I više nego dobar. Mnogo bolji nego što pamtim. Okej, malo je rasut u delovima i neki opisi su trapavi, ali ima nešto. Nešto što me uzbuđuje, nadahnjuje i ponovo budi strast.

Ako sam i imala neke dileme, sada ih više nemam.

Ali prvo moram nešto da obavim.

Sedam za laptop, zatvaram dokument i konektujem se na Internet. Zasad imam samo predosećaj, ali konačno pratim svoj instinkt. Bez oklevanja, ukucavam poznato ime u pretraživač. Ah, ko zna? Možda me instinkt ovoga puta prevari.

Klikćem na link i preko ekrana mi se otvara ono što sam očekivala. Pogledom prečešljam tekst i upijam informacije. A zatim uzimam telefon i biram poznati broj. Na drugom kraju grada skoro čujem kako zvoni.

„Alo?” mrmlija pospan glas moje drugarice i novinarkice Kejti Proktor.

„Ćao, Kejti. Ovde Šarlot Meriveder. Čuj, izvini što zovem ovako kasno, ali treba mi jedna velika usluga...”

37.

**Meriveder PR vas poziva na
promociju Zvezdanog osmeha!**

Pridružite se našoj Metodi i otkrijte sve o novom
londonskom
ogranku poznate klinike sa Beverli Hilsa; upoznajte dr
Larija
Goldštajna, u Holivudu poznatog kao gospodin
'Osmeh slavnih',
i saznajte kako da i vi postanete vlasnik bisernog
osmeha.

Očekujemo vas u utorak 28. avgusta od 17-19h

Hotel Šarlot strit
Šarlot strit 15-17, London W1

MOLIMO VAS DA POTVRDITE DOLAZAK NA:

beatrice@merryweatherpr.com

Dakle, to je to.

Stojim nasred dvorane za ručavanje, iznajmljene za potrebe promocije, i posmatram zanosne aranžmane belih ljiljana, nizove svetlucavih čaša, spremnih za koktel zvezdani osmeh (votka, liči i vermut) i centralni sto sa sušijem na ledu i pirinčem koji se nestvarno beli pod jarkim osvetljenjem.

Kao što ste naslutili, tema je bela boja, koja simbolizuje savršeno beli holivudski osmeh.

Priznajem, bila je to moja ideja.

Zaista deluje impresivno, kažem sebi, koristeći priliku da se još malo divim praznoj dvorani. Novinari su već stigli, i posle koktela dobrodošlice, odmah pohrlili da čuju Melodinu prezentaciju i odgledaju kratak film o klinici na Beverli Hilsu, što je odličan uvod u celu priču. Jer, svi vole da kopaju po privatnim životima holivudskih zvezda, zar ne?

Naročito kada im je posao izgovor za to.

Čujem poznatu muziku iz sale za projekcije. Kratak film odgledala sam nekoliko puta i znam daje blizu kraj. Dvorana će uskoro biti puna gladnih novinara.

„Mmm, suši je izvrstan.”

Okrećem se i vidim Beatris koja već žvaće komadić sušija, ukraden s poslužavnika jedne od konobarica. Streljani je pogledom.

„Hoću reći, prošao je test.” Konobarici zvanično klima glavom pre nego što se okrene prema meni.

„Pa, neko je morao da proba hranu”, nevino dodaje. „Ne želimo da otrujemo novinare.”

„Samo neke.” Nestašno se smeškam dok se ona kikoće.

Najednom osećam napetost koja me ne pušta ceo dan, a onda se vrata otvaraju, i u dvoranu ulazi Lari Goldštajn. Udubljen je u razgovor s Melodi, koja ne prestaje da mu se koketno osmehuje. Prati ih vojska novinara, očiju sjajnih od uzbuđenja.

Beatris rutinski uskače u ulogu domaćice. Savršeno bi se uklopila u kraljevsku porodicu, kunem vam se. „Dobro došli. Dobro došli. Tako mi je drago što vas opet vidim.”

Bacam pogled na zidni sat iznad vrata. Skoro je šest.

„Izvinite”, kažem, žureći u predvorje i prilazeći recepciji. „Je li stigla neka pošiljka za Šarlot Meriveder?”

Recepcioner odmahuje glavom. „Ne, žao mi je.”

Utroba mi se steže, ali na licu nameštam osmeh. Ljubazno mu zahvaljujem i odlazim na ručak.

„Šarlot, ovo je fantastično.” Gledam postrance u novinarku jednog od najprodavanijih britanskih časopisa za žene. „A tek ideja za tretman u Zvezdanom osmehu. Priznajem, nešto sam načula, ali tek kada sam dobila pozivnicu...” Podiže čašu i nazdravlja mi.

„Ah to... hvala ti.” Uspevam da se nakezim iako mi je grlo suvo. Pored vrata primećujem Larija Goldštajna u razgovoru s nekoliko novinara i skupljam hrabrost. Sad ili nikad. „Izvini, možeš li da me izviniš za trenutak?”

„Naravno.” Novinarka mi uzvraća osmeh. „Oдох i ja po još jedan koktel.”

Kad ostanem sama, odlučno krećem prema Lariju. Osećam se apsurdno nervozno. Dlanovi mi se znoje i srce mi udara tako brzo i glasno da mi bubnji u ušima. A onda u glavi čujem Lotin glas: „Šta ti vredi što stalno brineš? Ako najgore treba da se dogodi, dogodiće se.” Osokoljena ovom mudrošću, duboko udišem.

„Gospodine Goldštajn, možemo li da popričamo?”

Zastavši usred anegdote, Lari se okreće prema meni. „Hej, Šarlot, pridruži nam se. Upravo pričam ovim devojkama kako sam leteo privatnim avionom Toma Kruza.”

Slatko se osmehujem i teško gutam. „Važno je.”

„Šta može biti važnije od privatnog aviona Toma Kruza?” šaljivo će on, mameći smeh dve lepuškaste novinarkе.

Stežem pesnice, zarivajući nokte u dlanove. Okej, idemo. „Moj otkaz”, hladno kažem.

Lari me gleda kao da sam mu upravo saopštila da su Marsovci za-poseli dvoranu. U stvari, delovao bi manje šokirano da sam mu saopštila da su Marsovci zaposeli dvoranu.

„O, shvatam! U pitanju je poznati britanski smisao za humor.” Grohotom se smeje. Izraz lica mi je ljubazna maska. „Ne, mrtva sam ozbiljna. Meriveder PR vas više ne zastupa.”

Dve novinarkе prestaju da se kikoću i nesigurno razmenjuju poglede. Lari Goldštajn, s druge strane, izgleda kao da je upravo upucan. Grabi me za lakat i izvodi u hodnik, odmahujući glavom kao da ne shvata šta sam mu upravo rekla. „Ponovi”, zahteva on. „Nisam te baš najbolje razumeo.”

Izvlačim ruku iz njegovog stiska i uzmičem par koraka ne bih li se sabrala. „Bilo je kasno da se u tako kratkom roku otkaže promocija i ručak za novinare. To bi ujedno bilo neprofesionalno s moje strane.” Svojski se trudim da mi glas ostane smiren. „I stoga sam odlučila da ispoštujem svoju obavezu do kraja. Ipak, bojim se da više ne mogu da predstavljam ni vas ni otvaranje Zvezdane klinike u decembru. Volela bih da me shvatite veoma ozbiljno.”

Eto. Rekla sam.

Kad konačno registruje moje reci, oči mu preteći sevaju a lice naglo bleđi. „Ti. Otpuštaš. Mene.”

„Pa, ne bih upotrebila baš tu reč...”

Lice mu poprima dotad neviđenu brutalnost dok se prezrivo smeje. „Mislim da si malo pobrkala lončice, Šarlin. Ja sam taj koji donosi odluke, a ne ti.”

„Možete da odlučite šta god hoćete, doktore Goldštajn, ali ja se neću predomisлити. Meriveder PR više nije odgovoran za vaše odnose s javnošću.”

Lik mu naglo menja fizionomiju, i ispod učtive, uglađene maske najednom izbija pravo lice Larija Goldštajna.

„Mala, šugava agencija će da nogira mene, gospodina ‘Osmeha slavnih’?” Glas mu je skoro šištav a lice izobličeno od besa. „Šta ti umišljaš, ko si ti? Nudim ti priliku da radiš globalno, da preuzmeš poznate klijente, da napreduješ u karijeri, da posluješ s velikim imenima, i da svoju drugorazrednu firmicu vineš do zvezda.”

„Ako ste nas smatrali drugorazrednim, zašto ste nas onda izabrali?” uzvraćam paljbu.

„Zato što sam mislio da imaš ono nešto. Mislio sam da me podsećaš na mene. Da si gladna uspeha.”

Odmahujem glavom. „Ne. Nisam ni nalik vama. I ne želim tu vrstu uspeha koji se temelji na uništavanju nečijeg života.”

Zbunjeno me gleda. „A?”

„Pričam o antikvarnici.”

I dalje ne razume. A i kako bi? Posao je za njega samo to, posao. Verovatno nije registrovao ni kakva je bila radnja koju je otkupio. Video je samo novu priliku za zaradu.

„Lokal koji ste odabrali za svoju novu kliniku”, pojašnjavam. „I koji ste otkupili svojim novcem a da to niste ni osetili. Vlasnik te radnje je tu već šezdeset godina a onda mu je zakup naprasno utrostručen. Sad gubi izvor prihoda.” Ista sam kao Loti, primećujem, jer govorim ono sto mislim, jer slušam svoje srce, jer na prvo mesto stavljam osećanja pa onda sve ostalo. I osećaj je fantastičan.

„Jao, ne očekuješ valjda da plaćem?” Njegov ledeni glas seče me kao mač. I svaka sumnja, ako sam je dotad uopšte imala, momentalno nestaje.

„Nisam ni očekivala da ćete razumeti”, mirno kažem a zatim dodajem: „Budući da nismo potpisali nikakav ugovor, prekid saradnje biće bezbolan.”

„Oooo, čekaj malo, lutka.”

Zajedljivost u njegovom glasu ledi mi krv u žilama.

„Možda ništa nismo potpisali, ali ja poznajem zakon. Ovde postoji zakonska obaveza. Imam tvoje imejlove o preuzimanju posla, o idejama koje smo kasnije razradili, o planovima za budućnost.”
Osećam se kao da mi je bacio rukavicu u lice. „Tužiću te i odraću te. Uzeću ti sve što imaš: firmu, kuću, prihode, sve!”

Srce mi luđački udara. Ovoga sam se plašila.

„Samo izvolite”, uzvraćam glasom koji je na ivici da zadrhti i oda me. Okrećem se da krenem, ali u tome me sprečava njegov urlik, „Ej! Ne možeš tek tako da odeš. Ne znaš ti s kim imaš posla, Šarlin. Ja sam taj koji raskida!” Dok se dere, njegov savršeni, preplanuli ten zamenjuje jarko crvenilo.

„Dušo?” Piskav glasić njegove žene dopire sa vrata kroz koja je pro-molila glavu.

Usled cele halabuke, na nju sam potpuno zaboravila.

Držeći čašu u jednoj i svoju voljenu čivavu u drugoj ruci, pijano mu se smeška. „Dušo, misliš li da uđeš ovamo? Škampi su senzacionalni.”

„Gubi se, Sindi, hoćeš li?” Ljutito se breca. „Zar ne vidiš da razgovaram o poslu?” Lice joj gubi boju i glava odmah nestaje iza vrata. Lari se okreće prema meni, sevajući očima. „Uništiću te. Ispričaću svima da si neprofesionalna i nesposobna. Imam prijatelje na visokim položajima. Objaviću to u svim medijima.” Sada već riče i pljuje od gneva, ali ja nepoljuljano stojim pred njim. Znala sam da će se ovako nešto dogoditi, ali bila sam rešena da idem do kraja. Poslušala sam svoj instinkt.

„Izvinite? Pošiljka za Šarlot Meriveder.”

Naglo se okrećem i vidim kurira na hodniku. Upravi čas. Osećam neverovatno olakšanje. Moja mlađa verzija možda mi je pomogla da otkrijem svoj san, da odredim prioritete i kažem ono što zaista mislim, ali moja starija verzija zna da mi bezbednost neće naškoditi.

„Recepconer reče da ću vas ovde naći i da je hitno.”

„U stvari, pošiljka je za njega”, odgovaram, pokazujući na Larija Goldštajna.

„Šta?” Prestavši da urla, Lari me gleda zbunjeno i bez daha.

Kurir sleže ramenima i predaje mu koverat. Okrećući ga u rukama, Lari Goldštajn zblanuto pilji u mene.

„Mislim da će vas zanimati šta je unutra”, kažem mu.

„Kakvo je ovo sranje?” sikće, konačno povrativši normalan glas. „Jer mogu da...”

„...me tužite? Da to objavite u svim medijima?” prekidam ga, trudeći se da zvučim smireno iako mi srce luduje u grudima. „Ne bih to učinila da sam na vašem mestu.”

Lari nestrpljivo čepa koverat, ali prezir na njegovom licu momentalno nestaje kad shvati šta je unutra.

„Gospode”, šapuće, prebledevši od šoka.

Loti me je optužila da ne slušam svoj instinkt, ali kada je u pitanju Lari Goldštajn, tokom našeg prvog susreta u restoranu isuviše sam ga ignorisala. Bila sam ubeđena da mi je dodirnuo koleno ispod stola, ali to sam odbacila, baš kao što sam odbacila i njegove nedvosmislene poglede, flertovanje i neprijatan osećaj u stomaku. Tog dana, ispred antikvarnice rekao mi je: „Kada calneš novac, svaki problem nestaje”, i tada sam bila sigurna. Glasić u mojoj glavi je znao.

Međutim, tek sinoć sam konačno poslušala taj glasić, i vođena svojim instinktom, odlučila da malo istražujem.

Jer, ispada da nisam prva. Santa Barbara ivning post iz 1992. godine piše o slučaju šesnaestogodišnjakinje koja je optužila svog zubara, dr Goldštajna, da ju je seksualno uznemiravao dok je sedela u zubarskoj stolici. Detalji nisu navedeni.

Zbog čega sam i pozvala Kejti Proktor. Kao novinarka, ima pristup svim međunarodnim bazama podataka i sudskim izveštajima. Zamolila sam je da ispita stvar. Nešto mi je govorilo da je to ista osoba, ali morala sam da budem sigurna. Verovatno postoji na stotine Goldštajna. A ako je to zaista bio on, šta se zapravo desilo? Je li priznao krivicu? Je li odležao zasluženu kaznu?

Kejtino istraživanje potvrdilo je moje strahove. I više od toga. Dr Goldštajn je nebrojeno puta optužen za seksualno uznemiravanje - od bivših medicinskih sestara preko pacijentkinja do bivših ljubavnica - ali sve tužbe povučene su uz ogromnu novčanu nadoknadu i sudsku nagodbu.

„Bila si u pravu - zove se Lari”, jutros mi je rekla Kejti, obavestivši me da je kurirskom službom poslala sve isečke iz štampe, sudske izveštaje i dokumentaciju koju je uspela da skupi. Poznatiji kao gospodin ‘Osmeh slavnih’, razmišljam, gledajući ga, najednom više uopšte ne liči na sebe.

Njegova savršeno začesljana kosa sada je razbarušena, pa otkriva patetično duboke zaliske.

„Ovo je ucena”, optuživački kaže.

„Koja vama nije nimalo strana, zar ne?“ uzvraćam, ravnodušnim glasom.

Lari teško guta, ne ispuštajući dokaze protiv sebe. „Dobro. Kaži šta hoćeš?“

„Ništa“, jednostavno odgovaram. „Zbogom, gospodine Goldštajn.“ Krećem ka izlazu a onda naglo zastajem i okrećem se. „I još nešto. Za vašu informaciju, zovem se Šarlot.“ Dižem glavu, okrećem mu leđa i nastavljam da koračam. Nešto mi govori da to ime neće tako lako zaboraviti.

38.

Kada uđem u predvorje hotela, noge mi klecaju. Od ranog jutra sam na adrenalinu, ali sada je sve prošlo i osećam se nekako isceđeno. I dalje zadihana, naslanjam se na zid da dođem do daha i smirim srce. Ne mogu da verujem da sam to zaista izvela. Osećam mešavinu euforije i olakšanja, da ne spominjem nevericu. Uspela sam. Uspela sam.

Duboko udišem i sklapam oči. Za trenutak stojim tako, puštajući da se sve slegne i da mi se puls vrati u normalu.

„Ah, tu si!“ Otvaram oči i vidim Beatris koja upravo izlazi iz dvorane. Informisala sam je o svom podvigu. Smatrala sam da je jedino to pošteno - uostalom, riziku sam izložila firmu, pa samim tim i njen posao.

Ako je i osećala trunku skepse, ničim to nije pokazala. Naprotiv, srdačno me je zagrlila i ohrabrila recima: „S tobom sam. Zapamti: ‘Borićemo se na plažama, borićemo se na poljima, borićemo se na ulicama, borićemo se na brdima; ali nikad se nećemo predati.’“ Zbunjeno sam je gledala.

„Vinston Čerčil, dedina ikona“, uzviknula je.

„I, kako je prošlo?“ pita me sada, prilazeći mi. „Dr Goldštajn je maločas ušao u taksu, sa svojom blajhanom plavušom i njenim kućetom.“

„Prošlo je... dobro.” Klimam glavom, tražeći prave reci.
Beatris se skoro ruši od olakšanja. „O, hvala nebesima”, oduševljeno kaže, a onda zavereničkim glasom pita: „Da li se užasno razbesneo?”

„Moglo bi se reći.”
Beatris duboko uzdiše. „Iskreno, Šarlot, ti si moj heroj.”
„Daj, ne preteruj.” Umorno se smeškam.
„Jesi, jesi”, uverava me. „Superheroj. Nešto kao Spajdervumen!”

„Spajdermen”, ispravljam je. A bila sam ubeđena...
Mršti se, a zatim odmahuje glavom. „Kako god, idemo na piće!”
Pljeska rukama. „Ostalo je još malo koktela - ako ih novinari nisu sve slistili.” Grabi me za ruku, ali ja odmahujem glavom.

„Mislim da ću radije kući”, tiho kažem, hvatajući se za glavu koja počinje bolno da pulsira. „Noćas nisam oka sklopila a i sutra rano putujem.”

To je još jedna stvar. Nakon Lotinog telefonskog razgovora s mamom i tatom, shvatila sam da ih predugo nisam videla. Ne pamtim kada smo poslednji put zajedno gledali TV i ćaskali o svemu i svačemu.

Nedostaju mi. Zbog čega sam odlučila da ih sutra iznenadim svojom posetom i provedem nekoliko dana s njima.

„Ma naravno”, odobravajući će Beatris, koja je uvek upoznata sa svim mojim planovima. „Samo idi.”

Dugo me grli a zatim, shvativši da je preterala, naglo rumeni. „Ostaću da čuvam tvrđavu. Iskapiću koktele”, dodaje sa osmehom. „Neko mora i to.” Okreće se i odlazi na svojim stamenim nogama.

Ostavši sama u praznom predvorju, najednom osećam blagu utrnulost, poput zatišja posle bure.

Nevoljno krećem ka garderobi po svoj sako. Jer, sve je gotovo, i danas je prvi dan ostatka mog života.

Bez Olivera.

Iznova osećam poznati, tupi bol, ali ovoga puta to nije strepnja. Pokušavala sam da ga izbrišem, ali to je nemoguće. Njegov lik iskrsava mi pred očima kada to najmanje očekujem. Dok vozim kola, na pamet mi padnu njegove reci, ili dok koračam ulicom, kroz glavu mi proleću erotski trenuci s terase i osećam se tako slabo i nemoćno. Ironično, zar ne? Pre deset godina, nisam ga ni primećivala, a sada ne mogu da ga zaboravim.

Stigavši do garderobe, otvaram torbu i tražim svoj broj. Bože, čega sve nema ovde, pitam se, i dalje mozgajući o Oliveru. Verovatno ga više nikada neću videti i nikada neću dobiti priliku da mu kažem koliko mi je žao zbog svega, i da sam na kraju ipak raskinula ugovor. Ne, on nikada neće saznati. To nije vest za naslovne strane, zar ne?

Uostalom, šta i da sazna? Ionako time nisam spasla radnju njegovog dede. Nema sumnje u to da će Lari Goldštajn sprovesti svoje planove u delo. Unajmiće neku drugu PR agenciju, ali moj stav i dalje neće imati nikakav značaj - bar ne za Larija Goldštajna. Niti za Olivera i njegovog dedu.

Osim za mene, kažem sebi u bradu, dodajući garderoberki svoj broj. Za mene će imati ogroman značaj.

„Gospođice?”

Gledam u garderoberku koja odmahuje glavom. „Ovo nije karton s brojem.”

„Nije? O, izvinite.” Ponovo uranjam ruku u torbu. Ah, evo ga. Uz izvinjavaj ući osmeh pružam joj karticu i uzimam nazad pogrešnu. Samo što to nije kartica; u pitanju je komadić presavijenog papira. Uh, moja glupa torba - prepuna je đubreta. Žurka večeras, čitam na papiru. A onda mi sine. Panično zaključujem daje papirić sa adresom ostao kod mene. O ne! Ako Loti ne zna adresu, onda nikad neće ni otići na večeru, ispaliće ga!

Prebacujem torbu preko ramena i trčim ka izlazu.

„Gospođice, vaš sako. Gospođice!” dovikuje garderoberka, ali ja se ne zaustavljam.

Petnaest minuta kasnije, sumanuto vozim kroz London, pretičući ostala kola, propisno i nepropisno, prolazeći kroz žuta svetla naočigled saobraćajnih kamera. Hajde, hajde, hajde... Opet se zakopavam u zaobilaznici i nemilice trubim na zakrčenom semaforu. Moram na vreme da joj kažem adresu. Ne smem da dozvolim da ga ispali.

Ali šta ako sam to već jednom uradila?

Dok mi ova misao proleće kroz glavu, sećam se jučerašnje svađe u mom stanu kada sam Oliveru objasnila zašto nisam svratila u restoran. „Opet si me ispali. Daj, šalim se.”

Ali nije se šalio, zar ne? Jesam, ispali sam ga. I nisam otišla na večeru, zar ne?

Zvrndanje mobilnog telefona vraća me u stvarnost. Gledam u ekran: Džulijan. Mislina se vraćam na Vanesu i na naš jučerašnji

razgovor, kao i na nekoliko poruka koje sam ostavila Džulijanovoj sekretarici da me okrene. Na uvo kačim slušalicu.

„Halo?”

„Hej, Šarlot. Džulijan je. Tražila si me?”

Za trenutak oklevam, pitajući se kako da počnem i što bezbolnije dođem na glavnu temu. A onda odustajem. „Igra je gotova. Sve znam.”

„O čemu pričaš?” nevino će on.

„Džulijane, ne vrdaj, molim te!” nestrpljivo uzvikujem. „Ovo sam ja, Šarlot, tvoja drugarica. Dovoljno dugo te poznajem da bih znala da nešto kriješ.”

Nastaje muk a onda: „O, bože! Jesi li pričala s Vanesom?” Zvuči zatečeno.

„Naravno da nisam. Ali ako ti to ne budeš učinio, onda hoću.”

Svetio na semaforu se menja i nastavljam da milim niz drum.

„Samo sam čekao pravi trenutak”, mrmlja on.

„Pravi trenutak?” uzvikujem, ne verujući sopstvenim ušima. „Dobro znaš da nikad neće biti pravi trenutak!” Najednom osećam neizmernu odanost prema Vanesi. „Džulijane, ne mogu da verujem da si uradio tako nešto!”

„Pa, morao sam nešto da uradim”, buni se on. „Ne znam šta ti je Vanesa ispričala, ali u poslednje vreme imamo malih problema...”

„Naravno da mi je rekla”, prekidam ga. Iskreno, zar muškarci ne znaju da najbolje drugarice jedna drugoj pričaju baš sve?

„I priznajem da joj u poslednje vreme nisam posvećivao dovoljno pažnje. Ali posao je prava noćna mora. I sam sam pomalo noćna mora.”

„Posao ti je samo izgovor.”

„Ne, nije izgovor, hteo sam da joj objasnim... Slušaj, jedan kolega mi se razvodi, i kada mi je to rekao, kao da sam ponovo progledao. Predugo sam bio u mraku...”

„Daj, ne mogu da verujem!” gnevno uzvikujem, ne puštajući ga da završi. „Isti si kao i svi drugi! Ne znam što te stalno branim!”

„O, baš ti hvala, Šarlot”, uzvraća, zvučeći pomalo uvređeno. Nije ni čudo, razmišljam. „Shvatiću to kao kompliment.”

„Kompliment? Idiote!”

Tišina.

„Šarlot? Jesi li dobro?” pita posle nekoliko sekundi.

„Ne, nisam dobro”, brecam se. „Vanesa te voli. Učinila bi sve za tebe. A ti joj uzvraćaš tako što je varaš.”

„Varam?”

Očekivala sam bes, tugu, opovrgavanje... Iskreno, šokirana sam njegovim grohotnim smehom. „Tebi je to smešno?”

„Umreću od smeha”, suvo uzvraća Džulijan. „Ja varam Vanesu? Kada bih samo pokušao, odsekla bi mi jaja i pojela ih za doručak S kečapom!”

Ništa mi nije jasno. „Ali... Videla sam te u apoteci. Kupovao si kondome...”

Neprijatan muk s druge strane veze, a zatim duboki uzdah. „Okej, časni sude. Kriv sam što sam planirao da spavam sa svojom ženom.”

„I moja sekretarica te je videla u Dorčesteru s ključem od apartmana.”

„Tako je. Kriv sam što sam rezervisao apartman za seksi vikend sa svojom ženom.”

Pitam se je li moguće da je to istina.

„A tu je i račun iz prodavnice donjeg rublja.”

„Tako je. Kriv sam što sam kupio svojoj ženi seksi gaćice.”

Ćutim i obrađujem ove informacije. Imam utisak da sam brzopleto došla do nekih zaključaka.

„Volim svoju ženu, Šarlot.” Džulijan zvuči krajnje ozbiljno. „Kada mi je kolega na poslu rekao da mu se brak raspada, počeo sam da sagledavam svoj brak. Pokušao sam da zamislim život bez Vanese i shvatio koliki sam u stvari kreten bio...”

Dok se Džulijan ispoveda, shvatam da sam definitivno brzopleto došla do nekih zaključaka.

„...i tako sam odlučio da je obaspem pažnjom i provedem s njom više vremena, da se opet zbližimo. Znam da to ne ide preko noći, ali bar je neki početak.”

Istovremeno se osećam glupo i oduševljeno. „Hej, pa to je sjajno! Vanesa će biti presrećna.” Smejem se. „Kad planiraš da joj kažeš?” pitam, skrećući kod zaobilaznice na poznati drum.

S druge strane veze opet vlada muk.

„Džulijane?” Gledam u ekran mobilnog telefona i vidim da je prazan. Nisam u mreži. Ali nema veze.

Bar znam da će njih dvoje biti okej, zadovoljno konstatujem, osmatrajući drum ispred sebe.

A onda se naprasno sve usporava, kao da gledam 'slou moušn' - kadar za kadrom - samo što sam ja u njemu. Smeškam se i podižem glavu, hvatajući krajičkom oka zamućene boje, okrećem se i

vidim kamion koji ide direktno ka meni, čujem zaglušujući zvuk sirene i svom snagom gazim kočnicu. Otvaram usta da vrisnem, znajući šta će se dogoditi, ali više ne mogu ništa da učinim.

Sve se odvija u deliću sekunde, a onda...

Bum!

Sve je mračno.

39.

„Uhhh.” S naporom otvaram oči. Sve je mutno. Kao kroz maglu nazirem bele oblike. Kapci su mi teški i čelo telo me boli.

„O, hvala bogu! Budna je! Budna je!”

Kreštav glas para mi bubne opne. Puštam glavu da padne postrance i tamo vidim Beatrisino lice, tik uz moje. Bledo i umorno.

„Šarlot, vratila si nam se”, kaže glasom koji podrhtava od uzbuđenja.

A? Vratila sam se? Šta to treba da znači? Kome sam se to vratila?

„Bea, šta se dešava?” želim da kažem, ali uspevam samo da otvorim usta i ispustim škripav zvuk. Šta je bre ovo? „Gde sam, do đavola?” Pokušavam opet, ali čujem samo krkljanje. Hvata me panika. Bože, jesam li ovo ja?

„Sestro! Sestro, brzo ovamo!”

Sestro? Bestraga! Gde sam?

Pokušavam da se uspravim, ali telo mi prožima skoro neizdrživ bol. „Jaoooo”, urlam. Verujte mi, ovoga puta to je pravi urlik a ne promukli šištaj.

„Polako, polako.” Približava mi se figura u belom. Za trenutak mislim da sam mrtva i da je to anđeo a onda osećam dve tople, meke ruke koje mi pod glavu podmeću jastuk i čujem jak jamajčanski akcent.

„Imali ste gadnu saobraćajku.”

„Hm?“ Tupo je gledam, pokušavajući da povezem šta se dešava. Mozak nikako da mi se upali, kao kad neumorno verglate iako znate da vam je akumulator prazan. Samo što je u meni sve totalno prazno, i mozak i emocije.

„Ležite mirno“, naređuje sestra, nežno me tapšući po ruci. „Idem da potražim doktora.“ Nestaje mi iz vidokruga.

I tek tada registrujem da sam u krevetu. U bolnici. Ura! Mozak mi je proradio.

Skrećem pogled ka Beatris. Već sam zaboravila da je tu. Kao što rekoh, malo sam ispala iz štosu. „Ma... bila sam i gore“, uspevam da procvilim. Fokusiram pogled i primećujem da ima tamne podočnjake i raščupanu kosu, nešto što kod Beatris nikad pre nisam videla. Izgleda kao da danima nije spavala.

„Sve si nas isprepadala“, ukoreva me, ali sa smeškom.

„Šta se desilo?“ konačno uspevam da izustim.

„Imala si udes.“

„Udes?“ preneraženo ponavljam.

„Direktan sudar s kamionom.“ Smrtno ozbiljna, Beatris klima glavom. „Vozač kamiona je prošao bez ogrebotine a ti imaš tri slomljena rebra, frakturu levog ramena...“

Znači, to objašnjava bol, shvatam, instinktivno pokušavajući da pomerim rame, što izaziva, novo probadanje.

„...probušeno plućno krilo“, nabraja Beatris na prste, „i posekotinu na levoj slepoočnici, koja je zašivena s dvanaest kopči.“

Automatski podižem ruku da dodirnem levu slepoočnicu i tamo napipavam zavoj. Najednom shvatam koliko me rana boli.

„Poslednja dva dana provela si u komi. Sada primaš morfijum.“

„Dva dana?“ zapanjeno je gledam.

„Bdim ovde dan i noć“, odano kaže.

Zahvalno se osmehujem.

„Imala si mnogo, mnogo sreće, Šarlot.“

Ležim u bolničkom krevetu i pokušavam sve da povezem: činjenicu da sam dva dana bila bez svesti, da sam imala saobraćajku, da su mi kosti polomljene, da sam mogla da budem pokojna... Oči mi se pune suzama i bez najave teku niz obraze.

„De de, evo ti maramica“, umiruje me Beatris. „Još si u šoku.“

Nemo klimam glavom i zdravom rukom istresam nos. „Izvini. Patetična sam.“

„Ne lupetaj”, saosećajno će Beatris. „Da se meni to desilo, bila bih u komadima. Mislim, mogla si da pogineš, ili da ostaneš invalid do neprepoznatljivosti, pa bi morali da ti vrše transplantaciju lica kao što sam čitala u Nju sajentistu.” Naglo ućutkuje kad ugleda moj izraz lica. „Ali tebi ne treba transplantacija lica, naravno”, brzo me uverava.

„Samo ne razumem...” Odmahujem glavom, očajnički pokušavajući da oteram maglu koja mi obavija mozak. Na promociji sam našla adresu i pohitala ka Loti, vozila sam zaobilaznicom, zatim prečicom, usput razgovarala s Džulijanom.

„Prema policijskom izveštaju, išla si jednosmernom ulicom - u pogrešnom smeru.”

Prestajem da istresam nos i zapanjeno je gledam. „Molim? Ali to je nemoguće...”

„Navodno je znak za jednosmernu ulicu bio zaklonjen drvećem. Već sam se žalila opštinskom veću - jer je to krajnje riskantno za sve učesnike saobraćaja.”

Konfuzija u mojoj glavi. Ovo nema smisla, ali kad malo bolje razmislim, automobili pored puta bili su parkirani u jednom pravcu iako nijedan nisam videla da se kretao u suprotnom pravcu, osim...

„Ne, to ne može biti”, kažem sa obnovljenom sigurnošću. „Videla sam sebe...” Ućutkujem sebe.

„Mislim, videla sam devojkicu kako vozi ‘bubu’ u istom smeru.”

Beatris me saosećajno gleda. „Mislim da si malo zbunjena. To je posledica morfijuma, naročito velikih doza koje ti primaš.” Pokazuje na bocu iznad moje glave, za koju sam vezana cevčicom. „Mogla bi svašta da umisliš.”

Beatris je u pravu po pitanju jedne stvari. Zbunjena sam.

„Morfijum je stvarno moćna droga. Učila sam o tome na Kembridžu”, dodaje ona.

„Zar nisi bila na odseku za matematiku i fiziku?” pitam, osećajući se zbunjenije nego ikad.

„O, jesam, ali pohađala sam osnove hernije, čisto iz zabave.” Vedro se osmehuje.

Gledam je u neverici. Da, zaista je to rekla. Ovo nije morfijum u mojim venama.

„Najvažniji sastojak morfijuma jeste alkaloid morfin”, štreberski nastavlja ona, „i poput ostalih opijata, direktno deluje na centralni nervni sistem i ublažava bol. Međutim, jedna od pratećih pojava mogu da budu neverovatno bujni snovi. U stvari, reč ‘morfijum’ izvedena je iz imena Morfej, jednog od grčkih bogova snova.”

„Šta? Hoćeš da kažeš da sam sve sanjala?“ optužujem je.

„Vrlo verovatno.“ Zналаčki klima glavom. „U protekla dva dana mrmljala si sve i svašta. Stalno si ponavljala Loti... Oli... klub.“ Kratko se smeje. „Tada sam znala da definitivno sanjaš. Ti i klub? Bez uvrede, ali kada je ijedna od nas dve poslednji put bila u nekom klubu?“

U stvari, sada i meni sve to zvuči krajnje nespojivo.

Umorno sklapam oči. Dolazak k svesti doneo je previše informacija. Imam utisak da će mozak da mi prsne od svih tih spoznaja.

„No, ne brini. To je normalno“, uverava me Beatris. „Štaviše, prijavljeni su slučajevi ljudi koji su iskusili predivne snove pod dejstvom morfijuma, uključujući vizije, halucinacije, pa čak i lucidne snove.“

Naglo otvaram oči. „Šta su to lucidni snovi?“ pitam, mršteći se, a onda grčim lice od bola u slepoočnici.

„To je kada se osećaš potpuno svesno, ali nalaziš se u dubokom snu“, pojašnjava ona, brsteći grožđe sa stočića pored mog uzglavlja. „San ti je živopisan kao da je ‘stvaran’ život. Možeš da ideš gde god hoćeš, upoznaješ koga god hoćeš i radiš šta god hoćeš. Neka vrsta virtuelne stvarnosti.“

Najednom se sećam trenutka u pivnici kada sam prvi put srela Loti: Osim, naravno, ako sve ovo nije neki šašavi san i sad treba da se uštinem, probudim i pod tušem otkrijem Bobija Juinga. Ili nešto slično.

„Fascinantno, nema šta.“ Beatris se ceri.

Spoznaja mi se panično uvlači u um. Šta to ona govori? Šta to znači? Da ništa od toga nije stvarno?

Osećam kako mi se ceo niz verovanja raspršuje. O, bože, znači li to da sam zaista imala neku vrstu suludog morfijumskog sna? Da nikad nisam ni upoznala svoju mlađu verziju? Da se ništa od toga nije dogodilo?

„A promocija Larija Goldštajna? Jesam li i to sanjala?“ U glavi mi vlada opšta zbrka. Pokušavam da izvučem neki smisao iz svega, ali totalno sam dezorijentisana. Kao da više ne znani šta je stvarnost a šta nije, šta da verujem a šta da ne verujem.

„A ne, to se definitivno dogodilo“, klima Beatris glavom.

„A jesam li mu...?“

„Rekla gde da zabije svoj pribor za beljenje zuba?“ završava ona, smeškajući se. „Metaforički, naravno.“

Prvi put tog dana, uspevam da se nasmešim.

„Kad smo već kod toga...” Iz kese vadi iscepanu novinsku stranicu. „Dao je izjavu da ipak neće otvarati kliniku u Velikoj Britaniji zbog nepovoljne ekonomske klime i kako bi se fokusirao na svoje poslove u Americi.”

Čitam kratku izjavu s neizmernim olakšanjem. Znači, antikvarnica Oliverovog dede ipak će biti spašena, zaključujem. Međutim, pri pomisli na Olivera opet osećam tugu. Ukorevam sebe. Više nema svrhe razmišljati o njemu. Gotovo je.

„Ako si i dalje malo konfuzna, mogu da ti pročitam prošlonedeljni raspored. Osvežiće ti pamćenje.”

Dižem pogled s novinskog članka i posmatram kako Beatris vadi laptop iz futrole. „Donela sam ti ga da ostaneš u kontaktu sa firmom.”

„Hvala ti. Poslužiće svrsi.” Zahvalno se smeškam i podsećam sebe da više nikada ne začikavam Beatris zbog pobožnog ažuriranja rasporeda.

Postavivši laptop na krilo, Beatris zabacuje kosu iza ušiju i čkilji u ekran. „Ovako: u ponedeljak si imala poslovan ručak u Volzliju i večeru s Majlsom u nekom novom restoranu.”

Tada sam prvi put ugledala sebe na semaforu, prisećam se, pre nego što se sve otelo kontroli.

„U utorak si ručala s Larijem Goldštajnom.”

I kasnije uveče pratila svoju mladu dvojnicu u svoju staru kuću.

„U sredu si išla kod lekara.”

„Zato što sam mislila da haluciniram”, kažem, najednom zapanjena. „Ali nisam. Ono što sam videla bilo je stvarno.”

Beatris me sumnjičavo gleda. „Hmm, po njegovoj dijagnozi, samo si patila od stresa: lekari ovde imaju pristup tvom kartonu.”

Zbunjeno je gledam. Buđenje u bolnici gde me obavestavaju da sam imala saobraćajku koje se ne sećam već je dovoljno šokantno, ali saznanje da se ono čega se sećam zapravo nije ni dogodilo totalno me prestravljuje.

„Ne brini”, teši me Beatris. „Ja sam jednom sanjala kako sam otišla kod lekara, zamolio me je da se skinem kako bi mogao da me pregleda, i kada sam se okrenula, pretvorio se u mog deda-ujaka Harolda!” Pravi grimasu. „Doduše, to je više bio košmar nego san.” Vidno zadrhtavši, Beatris se vraća svom rasporedu. „Gde sam stala? Aha. Onda smo po podne išli na otvaranje spa centra.”

„Tamo smo pričale o putovanju kroz vreme.”

Beatris me bledo gleda. „Jesmo? Bože, bila sam toliko pijana da se ne bih setila ni razgovora s Bredom Pitom.”

Pomalo sam razočarana. Možda se stvarno ne seća našeg razgovora. Mada opet, postoji mogućnost da se nikada nije ni desio, opominjem sebe.

„Zatim si u četvrtak imala večeru s Larijem Goldštajnom u njegovom hotelu.”

„I uveče išla na koncert Neshvaćenih genija”, kažem, više sebi u bradu.

„Ne. Toga nema u rasporedu. Uostalom, kasnije sam te zvala. Bila si kod kuće, sećaš se?” Upitno me gleda i shvatam da razmišljam naglas. „I u petak si išla na svoju rođendansku večeru.”

„A posle na Lotinu žurku”, mrmlijam.

„Ne, žao mi je.” Beatris me saosećajno gleda. „Ni to se nije desilo.”

A i zašto bi? Pitam sebe iako znam da se hvatam za slamku. Beatris je u pravu: pomešala sam stvarnost i fantaziju. Sanjala sam prošlonedeljne događaje i kombinovala ih sa sopstvenom uobraziljom da sam upoznala svoju mlađu dvojnicu. Sve mi se zbrkalo. Najednom osećam tugu i stid.

„Ali izgledalo je tako stvarno”, uzdišem. „Zaista sam mislila da sam upoznala dvadesetjednogodišnju sebe i družila se s njom. Mogu da se zakunem...”

„Gospode bože, pošteno si udarila tom glavom, a?” Utom ulazi doktor sa širokim osmehom na licu.

„Ne brinite, posledice opijata brzo prolaze.”

Obrazi mi rumene od sramote. Iskreno, šta sam mislila? Naravno da je to bio samo san.

„Okej, da vidimo kako je naša lepa pacijentkinja.” Prilazi krevetu i proučava moj karton sa zadovoljnim izrazom na licu. „Rendgenski snimci su odlični. Vitalni organi su u savršenom redu.” Klima glavom i diže pogled, zagledajući mi čelo. „Obrva je lepo zarasla.” Dok se doktor umilno smeška, primećujem da je tek neznatno stariji od mene. „Zadržaćemo vas preko noći, čisto da se uverimo da je sve okej, ali već sutra možete kući.”

„A koliko još treba da mi ozdravi rame?” pitam ga nakon što zakači karton za držač u dnu mog kreveta.

„Za nekoliko nedelja počecete sa fizioterapeutskim vežbama, ali bojim se da još neko vreme nećete moći za volan.”

„Hvala vam”, kažem, istinski zahvalna što nemam nijedno dugotrajno oštećenje.

„Zadovoljstvo mi je.” Klima glavom. „Obići ću vas kasnije. Zdravo, Šarlot. Zdravo, Beatris”, dodaje, gledajući je sa smeškom.

„Hvala vam, doktore”, uzvraća ona, rumeneći do korena kose. Samo malo - ovde se nešto dešava, konačno registrujem.

„Jesam li upravo videla ovaj pogled, ili sam i to sanjala?” pitam je kada ostanemo same.

Nevoljno odlepivši pogled od doktorove figure, Beatris me gleda sva zajapurena od uzbuđenja. „Zar nije božanstven?”

Začudeno je gledam. „Izlaziš s mojim doktorom?”

„Zove se Hamiš”, obaveštava me. „Upoznali smo se kada si bila primljena ovde i u protekla dva dana stalno smo natrčavali jedno na drugo: kod automata za kafu, u menzi, na ulazu. Radio je noćne smene, razumeš?”

„Sad mi je jasno zašto si dan i noć bdila uz mene.” Cerim se.

Beatris nadureno pući usne. „Nije to! Stvarno sam se iskidala od brige.”

„Šalim se, Beatris”, brzo kažem i njena nadurenost momentalno iščezava.

„Mislim da sam zaljubljena”, šapatom mi priznaje. „Njemu ne smeta kad pričam o naučnim temama. U stvari, juče smo vodili fascinantnu diskusiju o uticaju rendgenskih zraka i radijacije.”

„A Pablo? Instruktor plesa?”

„Nisam ti rekla? Ah, pa kako sam mogla”, brzo se ispravlja, a zatim teško guta, kao da se sprema da mi saopšti neku šokantnu vest. „U ponedeljak uveče, u salsa klubu, upoznao me je s Hulijom. Svojim dečkom!” Beatris me gleda iskolačenih očiju. „Pablo je gej! Da ne poveruješ!”

„Instruktor plesa gej? Nema šanse”, sarkastično kažem.

Ali Beatris promiče moj sarkazam. „Strašno! Više me ništa ne može iznenaditi”, mrmlja ona, odmahujući glavom. „Ali drago mi je zbog njega. Mislim, sad mogu do mile volje da igramo fandango.”

„Hvalim te bože, budna je!”

Beatrisinu ispovest prekidaju uzdasi mojih roditelja, koji ne mogu da sakriju oduševljenje što me vide uspravljenu u krevetu.

„Dejvide, budna je!” ponavlja mama, uvalivši tati u šake plastičnu solju od kafe i trčeći ka meni raširenih ruku. „Šarlot, budna si!”

„Jesam, budna sam”, ponavljam, topeći se od miline. Nikad nisam bila srećnija što ih vidim.

„Dušice moja slatka”, guguče mama, nadvijajući svoje zabrinuto lice nad moje.

„Tvoji roditelji su na smenu bdeli uz tebe”, upada Beatris, šaljući oboma osmeh.

„A mi skoknuli da kupimo nešto za jelo - tvoj otac ogladneo”, objašnjava mama uz izvinjavajući osmeh, dok tata nevino maše kesom sa sendvičima. „Došli smo čim su nam javili za udes.”

„Pa, ako planina ne stigne do Muhameda”, smeška se tata, spušta kesu s hranom i pićem na plastičnu stolicu i s ljubavlju mi miluje obraz, kao što je to činio kada sam bila mala. Presrećna sam. Meseci neviđanja s njima kao da više ne postoje.

„Tako smo brinuli. Hvala nebesima što si dobro”, nastavlja mama.

„Jesam, mama. Ne brini”, uveravam je. „Izvini što ti se onomad nisam ponovo javila.”

„Ma ne budi smešna”, uzvraća ona, odmahujući rukom. „To sad nije važno. Samo nek si ti nama dobro.” Stiska mi ruku, i kad nam se pogledi sretnu, znam da ne moram više ništa da kažem. Ni da je volim, ni da su mi toliko nedostajali da sam planirala da ih iznenadim posetom - zato što roditeljima ne mora ništa da se objašnjava. Oni sve znaju.

„Ne brini, za nekoliko nedelja opet će da te smara da joj rađaš unučad”, kikoće se moj otac uprkos maminom ljutitom pogledu. „Malo se Šalim, draga”, umiruje je, namigujući mi.

„Pa, vreme je da okupim trupe”, najavljuje Beatris. „Osim, naravno, ako ne želiš još neko vreme da budeš sama.”

„Trupe?”

„Tvoje posetioce!” uzvikuje ona. „Svi su toliko brinuli. Eno ih u čekaonici. Do sada je bilo dozvoljeno samo porodici da te vidi - a ja sam morala doktoru da uvrnem ruku”, u poverenju kaže. „No, sada kada si bolje....”

„Da, naravno.” Živahno klimam glavom, pridižući se u krevetu. Vau, poseta. Čim Beatris ode, pokušavam da zagladim kosu i popravim gornji deo pidžame, ali bezuspešno. Zaboga, samo što sam se probudila iz kome; mogu da zamislim na šta ličim.

„Dakle, uspavana lepotica je konačno budna, a?”

Okrećem glavu i vidim Vanesu koja paradira kroz sobu. Pokušavam da se nasmejem, ali u tome me sprečava bol. Joj!

„Umrli smo od brige!” uzvikuje i toplo se osmehuje. „Džulijan je bio na telefonskoj vezi s tobom kada se dogodilo.”

„I da, pre nego što pitaš, već zna za iznenađenje”, kaže Džulijan, pojavivši se iza nje.

„Iznenađenje? Šok, pre bih rekla”, joguni se ona, ćušajući ga sa simpatijom u rebra. „Ipak, i sam je dobio jedno kada sam mu rekla svoju veličinu grudi, zar ne, dušo?”

Džulijan se kliberi i hvata je oko struka, privlačeći je sebi. „Nisam znao tvoje prave mere pa me je prodavačica pitala na koju glumicu ličiš, a ja rekao na Kejt Blanšet.”

Vanesa se zadovoljno kezi. „Hej, sad se sećam zašto sam se zaljubila u tebe.” Oboje se smeju i razmenjuju zaljubljene poglede. Ti pogledi govore mi da je opet sve okej. „Dobro, kako si, draga?” brižno me pita Vanesa.

„Kao da se oporavljam od najgoreg mamurluka.” Mrštim se dok trljam sleopočnicu koja ponovo počinje bolno da pulsira.

„Nek si ti nama živa i zdrava. Kada samo pomislim kako je moglo da se završi... To me je nateralo da shvatim šta je najvažnije”, tiho dodaje, ali ne znam da li priča o meni, sebi ili obema.

„A sad pustite Šarlot da se malo odmori”, naređuje Beatris, prekidajući nas. Uz odobravajuće mrmljanje, svi obećavaju da će me uskoro pozvati.

Mama i tata ljube me u obraz. „Pre nego što krenemo, treba li ti nešto? Mogu da trknem do prodavnice.” Mama počinje da cmizdri, ali tata je izvodi napolje, obećavajući posetu sutra ujutro.

Beatris i ja ostajemo same.

„Hvala ti, Bea. Za sve”, iskreno kažem.

„Ne budi luda. Sve to ide u rok službe.” Uzima svoj sako i torbu. „Au da, donela sam ti poštu. Uglavnom čestitke za brzo ozdravljenje.” Spušta ih na stočić pored uzglavlja i odlazi.

Konačno ostajem sama u praznoj i tihoj sobi. Najednom iscrpljena, prelazim pogledom po sobi i prvi put primećujem da je puna cveća. Duboko udišem, puštajući da mi se sve slegne.

Znači tako. Ipak mi se ništa od onoga nije dogodilo. Delovalo je tako stvarno, ali opet, nije moglo uistinu da se dogodi, zar ne? Smeškam se u sebi. Pomalo sam tužna. Ali iako nisam upoznala svoju dvadesetjednogodišnju dvojnicu, osećam da sam se s njom ponovo nekako povezala. Duboko u sebi.

Iskreno, bio je to najzabavniji san koji sam ikad sanjala. I svakako se razlikuje od onog kada mi ispadaju zubi, zaključujem, gušeći kikot.

Pogled vraćam na hrpu čestitki, i shvativši da me prsti leve ruke ne bole kad ih pomeram, počinjem redom da ih otvaram. Prva je od Melodi, s velikim karminisanim poljupcem, sledećih nekoliko je takođe od klijenata, zatim Majlsova:

Žao mi je što čujem za tvoj udes. Brzo ozdravi.

P.S.

Da li izvadila ono zdravstveno osiguranje o kom sam ti pričao? Ako jesi iskoristi ga da platiš.

U sebi mu zahvaljujem. Majls, oličenje sigurnosti, razmišljam, uzimajući sledeću čestitku. Zagledam koverat, prekriven mnoštvom različitih adresa i poštanskih markica, kao daje bezbroj puta prosleđivan, sve dok konačno nije došao na pravu adresu. Ha, baš zgodno. Pitam se od koga je? Otvaram i u tom čujem tiho kucanje na vratima.

Dižem pogled. Verovatno je medicinska sestra u svom redovnom obilasku.

A onda mi srce skoro prestaje da kuca.

Oliver.

„Ćao.” Snebivljivo se smeška, stojeći na dovratku. „Zvao sam te u firmu i tvoja sekretarica mi reče da si imala malu nezgodu.”

„Da, malu”, uzvraćam dok mi srce tutnji u grudima. Apsurdno je koliko sam nervozna.

„Čuo sam da bolnička hrana i nije neka pa sam ti doneo ručak iz restorana.” Podiže tanjir pokriven folijom koji drži u ruci. „Divlji losos s mladim krompirićima i grilovanim šparglama.”

„Baš ti hvala.” Glas mi je malo drhtav.

„A nadam se i da si dobila nedeljno sledovanje žive”, kaže sa smeškom.

Uzvraćam mu osmeh i načas oboje ćutimo.

Što je bizarno, jer toliko toga želim da mu kažem, shvatam, očajnički smišljajući rečenice u glavi pre nego što bubnem:

„Izvini.”“

„Izvini.”

Izgovaramo to uglas i smejemo se s vidnim olakšanjem.

„Da bacamo novčić i vidimo ko će prvi da se izvini?” pita on, izvijajući obrve.

„Slušaj, nisam mislila ono što sam rekla...” počinjem.

„Ni ja”, prekida me. „Šta kažeš da sklopimo primirje? I počnemo iz početka?”

Vedro klimam glavom, osećajući zračak nade kroz tmurne oblake.

„Vidim, dobila si mnogo čestitki za brzo ozdravljenje”, kaže Oliver, pokazujući na hrpu ispred mene.

„Aha.” Spuštam pogled na čestitku u ruci i vadim je iz koverta.

Samo što nije u pitanju čestitka nego kazna za nepropisno parkiranje. Odmahujem glavom. Je li moguće? Dosađuju s kaznama čak i kada čovek leži u bolnici. Nečuveno! Piljim u kaznu koja deluje nekako staro i izbledele. Hmm, baš čudno - a onda primećujem detalje.

Vozilo: VW Buba

Prekršaj: nepropisno parkiranje

Vreme: 18.28

Stomak mi se momentalno steže. Datum: 21. avgust 1997.

Za trenutak samo zurim u datum i mozak mi se parališe od šoka. A onda opet oživljava. Znači, ipak se dogodilo. Nisam sanjala. Ovo je kazna za nepropisno parkiranje onog dana kada sam prvi put pratila Loti. Bacila sam je na zemlju, ali opštinari su očigledno vrlo ažurni. Kod njih niko ne prolazi nekažnjeno, pa makar čekali i deset godina. Pri ovoj spoznaji, lice mi se širi u osmeh.

„Staje to?”

Naglo dižem glavu i hvatam Oliverov radoznali pogled na sebi.

„Ma ništa”, brzo kažem, trudeći se da obuzdam oduševljenje. „Samo kazna za nepropisno parkiranje.”

„Stvarno? Nikad nisam video da se neko toliko raduje kazni”, primećuje on sa smeškom.

Smejem se dok mi misli jurišaju i sapliču se jedna o drugu, a onda se sve vraća na svoje mesto.

Uključujući mene i Olivera. Gledam ga. Još stoji kod vrata. Nervozan je, primećujem.

„Hoćeš da priđeš i sedneš? Imaš li vremena?” stidljivo pitam. „Očigledno nemaš”, žurno dodajem, shvativši da je njegova uzdržanost samo proizvod učtivosti. „Verovatno moraš da se vratiš u restoran.”

Bože, ako kaže da mora da ide, ne znam šta ću da radim.

„U stvari, večeras sam slobodan”, odgovara. „Ne smemo da ostavimo pacijenta samog, zar ne?”

Smeška se i seda na plastičnu stolicu pored mene.

„Siguran si?“ iznenađeno pitam, osećajući pritajeno zadovoljstvo. „Neću da posle imaš problema s gazdom ili nešto slično.“

„Pa, budući da sam ja gazda, ne verujem da će biti nekih problema.“ Stidljivo se kezi.

„Ti? Gazda?“ ponavljam, vidno zatečena.

„Da. Vlasnik sam tog i još jednog restorana u Londonu. Nisam ti spomenuo?“

Shvatam da blenem u njega.

„Ali voleo bih jednog dana da proširim posao na inostranstvo... Francusku ili Italiju.“

Naglo crvenim, setivši se da sam ga nazvala običnim 'barmenom'. „Ne, nisam znala“, postiđeno kažem.

„Pretpostavljam da još mnogo toga ne znamo jedno o drugom“, mirno kaže on, hvatajući moj pogled.

„Kad izađeš iz bolnice, možemo to da nadoknadimo...“ Glas mu se gubi dok gledamo jedno u drugo kao da oboje mislimo na isto. „Au da, pre nego što zaboravim...“ Uvlači ruku u džep. „Ovo sam našao.“

„Moj sat!“ uzvikujem. Dok mi ga dodaje, prsti nam se dodiruju, što mi šalje prijatne trnce niz kičmu.

„Bio je u samom uglu. Mislim da je neko stao na njega.“

Zagledam svoj ručni sat i primećujem da je oštećen. Kazaljke ne mrdaju, kao da je vreme stalo.

„Mogu da ga dam na popravku, ako hoćeš“, tiho dodaje Oliver i shvatam da mi još drži prste. Gledam ga u oči i skupljam prste oko njegovih, želeći da taj trenutak traje večno.

„Ma, ne moraš da žuriš.“ Osmehujem se. „Nema potrebe.“

EPILOG

Devet meseci kasnije

„Pardon, mesje? Kombjen?“

Pijačni prodavač, starac s beretkom na glavi i cigaretom u ustima, smeška se kao da sam rođena Francuskinja, iako sam tek nedavno počela sebe da ubeđujem kako mi akcenat ipak nije tako loš.

Uzvrća mi nešto na francuskom, toliko brzo i nerazumljivo da sam potpuno izgubljena.

„Ovaj...“ Iz novčanika vadim kovanicu od jednog evra. „Okej?“ Naravno, foliram se, pokušavajući da zvučim kao Francuskinja tako što zapevavam krajeve reci iako to ni kod koga ne pali, ali uskoro dobijam par predivnih visećih naušnica.

Pijačar sa smeškom uzima kovanicu, daje mi naušnice i vraća kursor. Uz toliko osmeha i klimanja glavom osećam se ushićeno. Vidite, na kraju svi govorimo istim jezikom, razmišljam, posmatrajući u ogledalu kako se naušnice zanosno njišu na mojim ušima. Srebrnkaste resice i ružičasti kamenčići svetlucaju na jarkom junskom suncu. Neuporedivo su bolje od onih bisernih, zadovoljno zaključujem.

Mašem prodavcu i dovikujem „o revoar“(to bar znam), a zatim nastavljam da vijugam između tezgi - koje prodaju sve od nakita, preko stare odeće do ručnih torbi svih boja, veličina i oblika. Bože, ovo je jedan od najboljih buvljaka na svetu, konstatujem, otvarajući plan grada. „Najpoznatija buvlja pijaca u Parizu nalazi se na Por de Klignankortu. Iako se zvanično zove Le Pus de Sen Uen, opšte je poznata kao Le Pus (buvljak).“

„Le Pus“, ponavljam sebi u bradu, udišući aromu sa obližnje tezge: ukusne, slatke, krckave zemičke i sveže skuvanu 'cafe au lait'. Na usta mi polazi voda. Mmm, dok tumaram od tezge do tezge, poput pčele koja sleće sa cveta na cvet, pitam se je li blizu vreme ručka.

Ranije bih znala tačno koliko je sati. Bacala bih pogled na ručni sat, ali sada ga više ne nosim. A mobilni sam zaboravila u hotelu. Dodirujem ružičastu svilenu haljinu koja mi zapinje za oko. Potpuno sam odsečena od sveta i osećaj je fantastičan. Nema zvonjave telefona ni pištanja blek-berija. I povrh svega, nema imejlova. Bukvalno mogu da vodim razgovor koji traje duže od dva minuta a da me ništa ne prekida.

I svakako ne na francuskom, podsećam sebe, pribegavši mimici i gestikulaciji ne bih li prodavcu objasnila da mi treba veći broj.

U stvari, u zadnje vreme uopšte ne nosim telefone sa sobom. Ne moram budući da sam Beatris proglasila partnerom i dala joj punu kontrolu nad firmom. Iskreno, žao mi je što to nisam učinila ranije. Toliko je talentovana da je odmah zaposlila nekoliko ljudi, iznajmila veći poslovni prostor i automatski stekla više klijenata. Posao cveta.

A ja? Pa, ja sam odlučila da završim svoj roman. Pisanje mi toliko prija da ću, kad ga završim, možda početi novi. Ili ću se okušati u kratkim pričama. Ili u pisanju scenarija. Ko zna? Ne bih da proričem daleku budućnost. Živim u sadašnjosti, a trenutno radim nešto što me neobično ispunjava. Naravno, ako me glasić u mojoj glavi upita jesam li srećna, odgovoriću bez razmišljanja. Da. Apsolutno.

Prodavac se ubrzo vraća s većim brojem. Prislanjem haljinu uz telo i ogledam se. Isfenirane, nafrakane, stresirane žene više nema; na njenom mestu sada je žena koja kosu prirodno suši, od šminke koristi samo sjaj za usne i ne seća se kada je poslednji put imala ekcem.

Zahvaljujući ukusnijoj i raznovrsnijoj ishrani, u proteklih nekoliko meseci nabacila sam nekoliko kilograma, i mislim da s njima izgledam mlađe, jer mi lice nije ispijeno kao pre. Osim toga, grudi su mi nadošle, a za ovu haljinu treba vam pozamašno poprsje, zaključujem, pokušavajući da se cenjkam na francuskom, ali na kraju plaćam prvobitnu cenu. Ne marim - sve je to deo zabave na buvljaku. Jedna od stvari koju sam otkrila u svojoj mlađoj verziji. Bar mislim da jesam. Iskreno, kad malo bolje razmislim, više nisam sasvim sigurna...

Prošlo je devet meseci od saobraćajke. Moje slomljene kosti su zacelile, ožiljak na obrvi je nestao a s njim i moja sigurnost u ono što se dogodilo u nedelji koja je prethodila udesu. Ili se nije dogodilo. Jer, vidite, s vremenom je izbledela granica između sna i jave, onoga u šta sam želela da verujem i onoga u šta sam verovala. Sada, kada se osvrnem iza sebe, više nisam tako sigurna u to da je ono na

raskrsnici zaista bila moja mlađa dvojnica, niti da sam s njom provela nedelju dana, tokom koje sam upoznavala i nju i sebe iznova. Realno, sve to zvuči pomalo suludo. Ma više nego suludo.

U nedeljama koje su usledile dogodilo se nekoliko stvari koje su me naterale da se zapitam da li je Beatris bila u pravu i jesam li celu stvar samo sanjala. Pre svega, kazna za parkiranje se zagubila. Kada sam izašla iz bolnice, potražila sam je, ali kao da je u zemlju propala. Verovatno sam je slučajno bacila, i tako nikad nisam proverila datum. A možda sam sve pogrešno shvatila, jer ipak sam tog jutra bila grogi. Elem, kada sam dovoljno prezdravila da vozim kola, zaobilaznica je nestala i više nikada nisam videla svoju mlađu dvojnicu ni njenu 'bubu! A kada sam se odvezla na njenu adresu i pokucala na vrata, otvorio mi je mladi bračni par s bebom.

Nastavljam da šetkam po buvljaku, šarajući pogledom po tezgama u potrazi za jeftinom a kvalitetnom robom. Ipak, jedna stvar me čudi. Kada me je policija pozvala da istraži saobraćajku, rekli su mi da je dotična ulica 1997. godine bila dvosmerna. Prema podacima urbanističkog zavoda, u jednosmernu je pretvorena pre deset godina, nakon tragične saobraćajne nesreće. „Podaci su izgubljeni, ali koliko se sećam, sudarili su se kamion i automobil”, informisao me je policajac preko telefona. „Kakva slučajnost.”

Dakle, možda se ipak dogodilo. Volim da mislim da jeste, ali ko zna? Došla sam u iskušenje da na Internetu istražim utkaj morfijuma na snove, a onda sam se setila doktorovih reci. Ionako pokušavam da se skinem sa guglovanja. Već devet meseci sam čista.

Jesam li upoznala svoju dvadesetjednogodišnju verziju, ili je sve to bio samo plod moje mašte, želja da zaronim u svoju podsvest ne bih li tamo pronašla sebe i zatekla bukvalno svoju naslednicu? Ne verujem da ću ikada imati odgovor na ova pitanja. Ali u jedno sam sigurna: promenila sam se. Više nisam ona napeta, frustrirana, nezadovoljna tridesetjednogodišnjakinja, kakva sam bila pre saobraćajke.

Naučila sam kako da se opustim, zabavim, odmorim.

„Naručio sam ti čašu rozea.”

Po dogovoru, u bašti kafea zatičem Olivera koji me već čeka za stolom. S tamnim naočarima i zavrnutih rukava, pijucka pivo i proučava jelovnik. Gde god da sednemo, Oliver čita jelovnike, tragajući za novim, zanimljivim kombinacijama ukusa i neobičnih jela.

„Hvala.” Smeškam se, ljubeći ga dok mi obavija preplanulu ruku oko struka i privlači me na svoje krilo. Uzimam gutljaj ohlađenog vina. „Mmm, odlično je”, mljackam i ne mislim samo na vino.

U Parizu smo već nedelju dana. Konačno smo iskoristili one karte koje mi je Vanesa kupila za rođendan. Doputovali smo Evrostarom i odseli u sjajnom hotelu sa sopstvenim spa centrom i ekskluzivnim restoranom. Doduše, najveći deo vremena provodimo u krevetu, ako znate na šta mislim.

„I, šta si lepo kupila?” pita Oliver, kolutajući očima i smeškajući se. „Nemoj mi reći - sve!”

Smejem se i počinjem da vadim sav pazar. Oduševljen je naušnicama i haljinom (primetivši čak i da će mi se dobro slagati uz nove sandale) a onda se kikoće kada mu pokažem vaz u obliku gitare. Dobro, u trenutku mi se učinilo kao dobra ideja. Naravno, najbolje od svega jeste to što mi Oliver ne popuje kako novac moram da investiram u penzioni fond. Zbog toga ga istinski volim.

Volim ga i zbog sijaset drugih stvari: zabavan je, stalno me zasmehava a naročito mi se dopada kada skine pantalone. To ne znači da se nikad ne svađamo. Čoveče, kako umemo da se podžapamo. Ali nesuglasice prođu brzo kao što su i došle, a onda, naravno, sledi sladak period pomirenja.

U stvari, ranije sam se pitala zašto smo potrošili sve to vreme, zašto nam je trebalo deset godina i krajnje neobične okolnosti da se konačno zbližimo, a onda sam shvatila da je u stvari dobro što se nismo smuvali kao mladi, jer tada ne bismo umeli da cenimo vreme kao što je to slučaj sada. I verovatno ne bi bilo ovako bombastično. Što još jednom dokazuje da postoje stvari za koje smo spremni tek u zrelim godinama.

Samo što se Oliver sada ponaša čudno, primećujem dok se premeštam u stolicu do njegove. Gleda me nekako zaverenički.

„Šta ti je?” pitam.

„Ništa”, odgovara, cereći se i uzimajući veliki gutljaj piva.

Hmm... nešto se definitivno kuva. Za trenutak ga netremice gledam, pokušavajući da dokučim šta.

Odlučujem da taktiziram.

„Da naručimo?” vedro predlažem.

„O... naravno.” Klima glavom. „Ja ću isto što i ti.”

Opa! Oliver nikad ne naručuje isto što i ja. Uvek provodi celu večnost birajući jelo a onda naručuje najneobičnije kombinacije.

Otvaram usta da mu to kažem, ali on me preduhitrava, kleknuvši pored mene.

Ispravka: na jedno koleno.

Dah mi zastaje u grlu. O, bože, je li ovo ono što mislim da jeste?

Gleda me u oči i čini mi se da nikad nije bio nervozniji. „Zaljubio sam se u tebe kada sam te prvi put video”, počinje drhtavim glasom, „ali tada me nisi primećivala.”

Pokušavam da se pobunim, ali on me prekida: „Nisi, nisi”, i tužno se smeška.

Rumenim. „Okej, nisam.”

„Ispalila si me.”

„Nisam te ispalila!” uzvikujem. „Dobro, jesam”, nevoljno priznajem, „ali samo zato što nisam dobila poruku.”

„A onda sam te opet sreo i zamrzio.” Ceri se.

„Ne, zamrzela sam ja tebe.” Uzvraćam cer.

„To jest, pokušao sam da te zamrzim, ali kada si počistila za Velijem...” Nabire nos i spušta pogled. Zatim ga opet vraća na moje lice. „Opet sam se zaljubio u tebe.”

Najednom shvatam da mi je grlo suvo. Nervozno gutam.

„Šarlot, prošlo je deset godina, devet meseci i devetnaest dana.” Zavlači ruku u džep i iz njega vadi kutijicu za nakit. „Hoćeš li se udati za mene?”

Dok izgovara ove reci, srce hoće da mi iskoči iz grudi.

Ćutke mi pruža kutijicu s prstenom. Otvaram poklopac i zurim u najljepši prsten s dijamantom u obliku cveta. Obuzima me čudan osećaj da sam ga već videla. Svetlucaje na suncu, najednom se sećam. Pre tačno devet meseci. Starica koja je sedela na klupi pored mene. Nosila je isti prsten. Ali to je nemoguće, osim...

Misli mi munjevito lete.

Osim ako ta starica nisam bila ja. U dalekoj budućnosti. Moja starija verzija, koja je pričala s mlađom. Šta mi je bese rekla? „Život nije komplikovan. Zapravo je veoma jednostavan, samo ga mi komplikujemo.”

Gledam u prsten, ophrvana svakojakim emocijama, a zatim dižem pogled i susrećem Oliverove tople oči. I kao da sve nestaje, sve osim ljubavi koju osećam prema njemu. I konačno sve ima smisla.

„Da.” Smeškam se. Jedna reč. Može li biti jednostavnije?

Oliverovo lice širi se u osmeh. Stavlja mi prsten i podiže me u naručje vrteći me ukруг sve dok nam se ne zavrti u glavi. Zatim me privlači sebi i ljubi. Tu, pred svima, u kafeu nasred pariške buvlje pijace.

Sve oči uprte su u nas. Ali ne marim. Nikad nisam bila srećnija u svom životu.

A onda se mislima vraćam na Loti. Nju sve ovo tek čeka. Uživaće. I mada sam odavno bacila spisak, ima jedna, poslednja stvar koju želim da dodam. Ovoga puta to je savet koji mi je i sama jednom dala:

20. *Drži se svojih snova.*

Nemo joj zahvaljujem i Oliveru poklanjam najlepši osmeh, grleći ga čvrsto, čvrsto. Sigurna sam da ću se ovoga držati. Zauvek.

NAPOMENA AUTORA

Da sam onda znala ono što sada znam...

Moj spisak deset stvari koje bih rekla samoj sebi:

1. *Ne štedite kremu za zaštitu od sunca.*

Poput moje heroine, Šarlot Meriveder, u dvadesetim sam bila preplanula zečica - na prve zrake sunce oblačila bih bikini i cvrčala na suncu dok ne dobijem taman ten. Zbog toga sam u tridesetim sedela u dubokom hladu sa šeširom na glavi i debelim slojem kreme s najvećim zaštitnim faktorom.

2. *Kupite stan na Noting Hillu.*

Kada sam se tek doselila u London, iznajmila sam sobu u velikoj kući i zaljubila se u taj kraj. Bilo je to mnogo pre nego što je snimljen film *Ja u ljubav verujem*, čija se radnja odvija upravo u toj četvrti. Tada nisu postojali restorani brze hrane i lanci prodavnica kao što je to slučaj danas. U to vreme mogli ste da kupite stan za desetinu vrednosti koje su sada aktuelne, ali ja to nisam učinila, jer sam smatrala da je to preskupo! Zamislite, mogla sam budem vlasnica skupocene nekretnine, da ćaskam preko ograde sa svojim bogatim i slavnim komšijama, i da posećujem glamurozne žurke... Okej, malo sam se zanela.

3. *Pokazujte noge.*

Budući da nikada nećete izgledati kao u 21. skinite farmerke, navucite minić i ne skidajte ga dok ne napunite 35.

4. *Ne farbajte se u plavo.*

Izgledaćete smešno sa obrvama koje se ne slažu s bojom vaše kose. Osim toga, odavaće vas izrastak.

5. *Proputujte svet.*

Karijera može da sačeka. Jedna godina neće značiti ništa, a sećanja i stečena iskustva trajaće ceo život.

6. *On toga nije vredan.*

Verujte mi. Za deset godina naletećete na njega i pitaćete se čenu onolika frka i panika.

7. *Što dalje od kožnih pantalona.*

U dvadeset prvoj potrošila sam čitavo bogatstvo na par ručno šivenih kožnih pantalona. Ne samo što su imale visok struk (gulp) nego su bile toliko uske da sam pre oblačenja morala da ih napuderišem. Da. Doslovno.

8. *Počnite da vežbate jogu.*

Samo pomislite da biste mogli da izgledate kao Madona! Dobro, ne bih išla tako daleko, ali bilo bi zaista lepo dodirnuti prste na nogama...

9. Možete da postignete sve što zamislite.

Nekada sam mislila da morate da budete 'posebni' ili 'drugačiji' da biste napisali knjigu i objavili je. Nisam ni sanjala da nešto tako može meni da se dogodi, da ću biti te sreće. Tek kada sam odlučila da se okušam u pisanju, sela i napisala svoj prvi roman, shvatila sam da me je svih tih godina u tome kočila samo jedna stvar - ja. Godinu dana kasnije, moja prva knjiga je objavljena, što je dokazalo da sreća u svemu igra malu ulogu, jer su daleko ispred nje entuzijazam, vera u sebe i ogromna volja. (Ah, da, i čips u ogromnim količinama.)

10. U dvadeset prvoj, moćniji ste nego što možete da zamislite.

Kao mlađa, nisam imala pojma ni o čemu. Bila sam bez kinte i samopouzdanja, i kosa mi je od farbanja kanom imala onaj otužan, zelenkasti sjaj. Malo sam znala o stvarima koje su važne - da vam je u tim godinama ceo svet pod nogama. Stoga, svaka dvadesetjednogodišnjakinja koja ovo pročita - nek to uzme k znanju!

O autorki

Aleksandra Potter rođena je u Bredfordu. Živela je u SAD i Australiji, i radila kao novinar i pomoćnik urednika u ženskim časopisima u Velikoj Britaniji. Sada radi kao pisac i živi na relaciji London - Los Anđeles.